

Heidi Ulrich

Tom Joe

2. díl

Syn náčelníka

Přeloženo z německého originálu:
Heidi Ulrich: Tommy Joe – Der Sohn des Häuptlings
Christliche Schriftenverbreitung Hückeswagen

2015

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury
Nabočany 19
538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz
info@sirenipismasvateho.cz

2022 – první vydání

Poděkování autorky

Pro mé synovce Jana Phillipa a Juliana

*Bez našich „hovorů před spaním“ o Tomu Joeovi
a bez vašich dobrých nápadů by knize něco chybělo!*

Obsah

Přehled postav	10
Předmluva	12
1. kapitola	15
2. kapitola	27
3. kapitola	38
4. kapitola	51
5. kapitola	64
6. kapitola	71
7. kapitola	82
8. kapitola	90
9. kapitola	102
10. kapitola	111
11. kapitola	118
12. kapitola	131
13. kapitola	139
14. kapitola	154
15. kapitola	165
16. kapitola	176
17. kapitola	189
18. kapitola	197
19. kapitola	204
20. kapitola	215
21. kapitola	230
22. kapitola	242
23. kapitola	251
24. kapitola	266

ARCTIC OCEAN

Beaufort Sea

ALASKA

YUKON

NORTHWEST
TERRITORIES

NUNAVUT

BRITISH
COLUMBIA

Beaver Lake

ALBERTA

Edmonton

Calgary

SASKATCHEWN

MANITOBA

CANADA

USA

**GREENLAND
(DENMARK)**

Baffin Bay

Davis Strait

Labrador Sea

NORTH ATLANTIC OCEAN

**NEWFOUNDLAND
AND LABRADOR**

QUEBEC

ONTARIO

Montréal

**NEW
BRUNSWICK**

**NOVA
SCOTIA**

A

Přehled postav

pan James Kendrick

ředitel Západní střední chlapecké školy v Calgary

paní Cathrine Kendricková

jeho manželka

Gilbert Kendrick

lékař v Calgary, bratr ředitele školy

Thomas Joseph Brown (Tom Joe)

žák Západní střední chlapecké školy. Jako maličké dítě ho přinesla jakási indiánka do Beaver Lake. V této malé osadě na severu Kanady vyrůstal u vdovy po traperovi, které říkal „babička Betsy“. Ve 13 letech přišel na Západní střední chlapeckou školu v Calgary.

Další spolužáci:

Larry Stuart

nejlepší přítel Toma Joea

Steven Ashford

Mac Hartley

Robert Turner

Rick Stanley

Freddie, Jimmy, Peter, Luke (*mladší spolužáci*)

John Malý vlk

indiánský míšenec ze sirotčince v Calgary

slečna Merrylová

ředitelka dívčí školy

Některé její žákyně:

Kendra Marie Sullivanová

dříve bydlela ona a její rodina také několik let v Beaver Lake

Penelope Stuartová (Pen)

sestra Larryho

Isabella Marchová

pan Stanley

Rickův otec a předseda dohlížecího spolku

Richard Gordon

přítel pana Stanleyle, bývalý spolužák Jamese Kendricka

paní Hattie Williamsová

obyvatelka města Calgary, nemá ráda ani Toma Joea ani ředitele školy

Harry Johnson („Mr. Ed“)

bohatý starý pán z Montrealu, který platí školné za Toma Joea

Eveline Jonesová (Evie)

zdravotní sestra v Torontu

Šedý sokol

indiánský přítel Toma Joea z Beaver Lake

pan Mac Gregor

majitel obchodního skladu v Beaver Lake

sestra Alice

zdravotní sestra na indiánské misijní stanici

Předmluva

Duben 1911

Vsalonu paní Spencerové v Edmontonu panovalo ticho. Nikdo snad ani nedýchal. Byla to Mary Lou, která ho přerušila jako první: „Vy jste vyšila jméno na kabátek Toma Joea? Jste vy jeho maminka?“ Paní Spencerová si položila malý červený kabátek pro miminko na klín. „Ne,“ odpovíděla, „já nejsem jeho maminka. Ale znala jsem jeho maminku. Nebo, lépe řečeno, strávila jsem několik hodin u její postele, když tady ležela v městské nemocnici.“

Dvanáctiletá Mary Lou a také služebná Stacy se dívaly plné očekávání na starší dámu. Paní Spencerová si prohlížela kabátek na miminko a pokusila se přesně si vzpomenout na zážitek, který se stal před více než třinácti lety. Mary Lou to připadalo nekonečně dlouhé, než konečně začala hovořit: „Bylo to v září. Ve městě jsem potkala svou přítelkyni paní Watsonovou a ta mně vyprávěla o mladé ženě s miminkem, kterou našla o den dřív v parku na lavičce. Ubohá mladá žena byla úplně vyčerpaná, kašlala a měla horečku. Moje přítelkyně vzala děťátko a té ženě pomohla přejít přes silnici. Naštěstí to do nemocnice nebylo daleko. Tam přistavili nouzovou postel a paní si mohla lehnout. My, členky dobročinného spolku, jsme se v dalších dnech vystřídaly v nemocnici, abychom sestrám pomohly v péči o cizí ženu. Všechno, co jsme se dověděly o matce a dítěti, byla jejich jména: „Já jsem paní Brownová. A toto je můj malý syn. Jmenuje se Thomas. Thomas Joseph Brown.“ To šeptala toho odpoledne, když jsem seděla u její postele. Lékaři zjistili, že trpí těžkou bronchitidou. Báli se, aby se z ní nevyvinul zápal plic a nebyli si jistí, zda by paní nemoc přežila, protože byla velmi slabá. Dívala jsem se na miminko, které pokojně spalo ve své postýlce. Netušilo, že možná již brzy nebude mít maminku. Vzala jsem hošíčkův malý červený kabátek a začala jsem vyšívat jeho jméno na límeček. Pokud se neobjeví jeho otec, maličký se dostane do sirotčince. A tam musely být všechny části oděvu označené jménem. „Paní Spencerová se odmlčela a prstem hladila ozdobné vyšívání. „Ještě si vzpomínám úplně přesně, jak jsem tam seděla u její postele a vyšívala. Když jsem se na ni podívala, všimla jsem si, že je paní Brownová vzhůru a pozoruje mne. Položila jsem kabátek stranou a zeptala jsem se jí,

jak se jí daří. „Lépe,“ odpověděla. Dala jsem jí trochu napít a dokonce jsem ji přemluvila, aby něco snědla. Potom zase usnula a já jsem dokončila vyšívání. V příštích dnech navštívily mladou paní moje přítelkyně. Vyprávěly, že se její stav zlepšuje, že jí klesla horečka a že pravidelně jí. Ale stále ještě moc nemluvila. „Jsem na cestě k jedné přítelkyni.“ To bylo vše, co o sobě prozradila. Když jsem krátce poté byla na řadě já, abych ji navštívila, čekalo mě překvapení. Postel v nemocničním pokoji byla prázdná. Paní s děťátkem zmizela. Zdravotní sestra mi ukázala lístek, který ležel na jejím polštáři: „Mnohokrát děkuji za vše, čím jste pomohli mně a maličkému. Bůh Vám žehnej!“

„Dnes ráno jsem jí nesla snídani,“ vyprávěla zdravotní sestra. „Potom bylo na oddělení velmi rušno, měli jsme tam náhlý případ a já jsem se dostala až v poledne k tomu, abych odnesla z jejího pokoje podnos od snídane. Ale matka a dítě byly pryč.“ Paní Spencerová vzhlédla. „Nato jsem chodila po ulicích a hledala jsem je. Ale jako by se pod nimi zem slehla. Teď vůbec nemohu uvěřit tomu, že po tak dlouhé době zase držím v rukou malý červený kabátek na miminko.“

„A chlapce, kterému patří, znáte také,“ doplnila Mary Lou. Oči jí zářily. „Je to Tom Joe. To je zkratka jména Thomas Joseph. Všechno to do sebe zapadá.“

„Ano,“ řekla paní Spencerová, „zapadá. Souhlasí také jeho věk. Kdybych toho jen věděla víc o jeho mamince! Ale ona tehdy téměř nemluvila.“

„Tohle musíme určitě vyprávět Tomovi,“ naléhala Mary Lou. „Pak bude vědět alespoň něco o svém původu. I když to je jen nepatrně málo.“

Zatímco Stacy připravovala večeři, psaly paní Spencerová a Mary Lou dopis Tomu Joeovi. „Ten se asi bude divit! Škoda, že nemohu být při tom, až si tu zprávu bude číst,“ rozumovala Mary Lou, když lepila známku na obálku.

Samozřejmě tu zprávu později vyprávěla ostatním dětem v sirotčinci. A Charlie, když ho v neděli potkala v kostele. „Paní Spencerová a já jsme napsaly dopis Tomu Joeovi,“ ukončila své vyprávění. „Ale teď musím jít, slečna Andersonová už čeká. Na shledanou, Charlie!“ Utíkala za ostatními dětmi a nechala staršího muže stát trochu užaslého na dvoře před kostelem. „Že paní Spencerová znala matku Toma Joea? No, to je opravdu novina,“ bručel si pro sebe. Zamyšleně se dal na cestu domů. Když druhý den seděl na břehu řeky a prohlížel netěsná místa v kánoi, najednou se zarazil uprostřed práce. „Zhruba před čtrnácti lety tento starý člun přepravil jednu maminku s miminkem,“ přemýšlel. „Zdalipak to byla tato paní Brownová a Tom

Joe?“ Podrbal se na hlavě. „Mary Lou vyprávěla, že chtěla jet za nějakou přítelkyní. Myslela tím snad nějakou indiánku? Ale vlastně si neumím představit, že by indiánky uzavíraly přátelství s běloškami. To se stává jen zřídkakdy. Na druhou stranu – jak jinak by se dostal Tom Joe na sever?“ Pevně přivázal kánoi a napřímil se. „Ten hoch může samozřejmě být syn nějakého trapera, který bydlel s rodinou tam někde nahoře. Vždyť sever je velký. Možná měli jeho rodiče nějakou nehodu a indiáni to miminko našli. To mně připadá pravděpodobnější. Je to hloupé, že už nevím, kam tehdy chtěla jet ta matka s děťátkem.“ Vystoupil na břeh a zamířil ke své chatě. „Asi to moc nepomůže, ale budu to Tomovi vyprávět. Když si představím, že jsem ho viděl už jako miminko ...“ Zavrtěl hlavou, otevřel dveře a vešel do svého srubu.

1. kapitola

Září 1915

S pískáním a skřípotem zastavil vlak na nádraží v Calgary. Cestující si brali svá zavazadla, sahali po kabátech a deštnících a vystupovali po schůdcích dolů na nástupiště. Z jednoho vagónu se hrnuli nesčetní hoši v šedivých kalhotách a modrých svetrech, uniformě Západní střední chlapecké školy. Chlapci se vrhli ke koňskému povozu a volali: „Dobrý den, pane Jones!“ Zvedali kufrы a tašky na vůz a už běželi podél silnice, která vedla z města. „Rychle, kdo bude první u školy!“ Hospodář střední školy vrtěl hlavou. „Každoročně to samé divadlo,“ bručel. „Tak si říkám, zda někdy dostanou rozum.“ Zamlaskal jazykem. Koně se dali do pohybu, aby dovezli ke škole první várku zavazadel.

Starší žáci vystupovali z vlaku poněkud uvážlivěji. Jeden z nich, vysoký, štíhlý chlapec s hnědými vlasy, postavil svůj kufr na nástupiště a zmizel směrem k poslednímu vagónu. Krátce nato zaznělo hlasité, radostné štěkání; k chlapci se řítíl sáňový pes se zářivě modrými očima a vrtěl ocasem. „Tak už dost, Lady Blue! Děláš, jako bychom se neviděli celá léta. Přitom to byly jen dvě hodiny.“ Chlapec pohladil psa a sáhl po vodítku. „Tak pojď! Je načase, abych tě dovedl k doktoru Gilbertovi.“ Razil si cestu zpátky ke svému kufru, vedle kterého byla teď přistavena další taška. Vedle ní stál statný hoch s ořechově hnědými vlasy, palce měl zaháknuté za řemínky svého batohu. „Nazdar, Tome Joe! Tak zase máš svoji Lady? Váš pozdrav byl slyšet až tady.“

Tom Joe se rozpačitě usmál. „Nazdar, Roberte!“ Naklonil se k Lady Blue a podrbl ji za ušima. „Neumím ji to odnaučit, pomalu už bude moc stará na to, aby se učila něco nového. Vzhlédl. „Kde jsi byl celou cestu? Já jsem tě ve vlaku vůbec neviděl.“

„Byl jsem ... pozdě na řadě a tak ... jsem si našel první lepší volné místo, které tam bylo,“ vysvětloval Robert trochu váhavě. Očima sledoval dvě mladé ženy, které nesly deštník s nápisem „Mobilizace“. Tom Joe si jich nevšímal. „Naložíš můj kufr na vůz, až se vrátí pan Jones?“ zeptal se. „A já bych se mohl hned vydat k doktoru Gilbertovi.“

„Jasně, provedu. Kde je vlastně Larry?“

„Šel se svou sestrou k její nové škole v Highgrovestreet. Ona bude tento školní rok také chodit do školy zde ve městě.“

„Aha.“ Robert se podíval na velké nádražní hodiny, pak na svého kamaráda a řekl s úsměvem: „Měl by sis pospíšit. Velký náčelník nemá rád, když se opozdíš hned první večer.“

Tom Joe se ušklíbl. „To je pravda. Pojd', Lady Blue, musíme jít. Tak zatím!“

Hlasy a smích zazněly vstříc řediteli Západní střední chlapecké školy, když vešel do jídelny. Velká část hochů už seděla u dlouhých, prostřených stolů a hlasitě hovořila o zážitcích z prázdnin. Jiní stáli pospolu v malých skupinkách nebo zdravili přátele, kteří seděli u jiného stolu. Pan Kendrick zůstal chvíli stát ve dveřích. On sám byl vždycky na začátku školního roku zachvácen zvláštním neklidným očekáváním. Jeho žákům se vedlo stejně. Vešel do jídelny a kráčel k čelu stolu. Když šel kolem stolu velkých chlapců, za chůze položil ruku na rameno Toma Joea. Hoch se ohlédl a sotva znatelně se usmál. Tento způsob pozdravu ředitel žádný rok nevynechal. Pan Kendrick se postavil před hlouček žáků a počkal, až bylo ticho. Pozdravil chlapce a přivítal je ve škole. Potom v modlitbě poděkoval za jídlo. Nakonec si sedl ke stolu velkých žáků a s úsměvem se ohlížel kolem dokola. „Dobrou chuť, hoši. Berte si!“ Jako každý rok měli také tento první večer obrovskou chuť k jídlu. Ale i tentokrát jí kuchařka a její pomocníci úspěšně čelili.

Když byl utišen největší hlad, obrátil se ředitel školy na Larryho, který seděl vedle něho: „Zdá se, že nový koncept funguje. Měl jsi dobrý nápad, že jsme žáky prvního ročníku neposadili samotné k jednomu stolu, ale mezi druháky.“ Larry přikývl. „Ano, zdá se, že si rozumějí. Já jsem si první večer před pěti lety připadal v této obrovské jídelně dost ztracený. A ostatním u našeho stolu se vedlo také tak.“

„Ano,“ potvrdil Mac a sáhl po míse s bramborami. „Dokonce ani Robert tentokrát nic neříkal. A to už něco znamená.“ Ostatní chlapci se usmívali a dívali se na silného hochu, sedícího proti nim, který o něčem horlivě přesvědčoval Jacoba. Teď se oba hlasitě rozesmáli. „Robert je a zůstane klaunem,“ vrtěl hlavou pan Kendrick.

Po jídle skupiny hochů odcházely z jídelny a rozdělily se do jednotlivých společenských místností. Larry a Tom Joe doprovázeli nováčky a ukazovali jim cestu do jejich společenské místnosti. Na chodbě šel proti nim pan Davis. „Mohl bys pro mě něco udělat, Thomasi?“ obrátil se na Toma Joea.

„Ano, pane. Samozřejmě.“

„Tak, prosím, dones tyto desky panu Kendrickovi. Je ve své kanceláři. Právě přijel se svými rodiči ještě jeden nový žák do mé třídy. Musím se o něho postarat.“

Tom Joe přikývl, vzal desky a šel za panem ředitelem. Nejdřív prošel prázdnou kanceláří sekretářky a potom zaklepal na dveře kanceláře pana Kendricka. Když se ozvalo: „Dále!“, vešel dovnitř. Ředitel vzhledl. V jeho očích se objevil hřejivý výraz. „Thomasi. Co tě ke mně přivádí?“

Pan Davis mne prosil, abych vám předal tyto desky, pane. Musel se jít postarat o nováčka ze své třídy.“

Pan ředitel vzal desky a položil je na psací stůl vedle sebe. „Děkuji. Jak ses měl v létě na ranči? Sedni si!“ Tom Joe se posadil na židli s opěrkami pro ruce, která stála před psacím stolem. „U rodiny Larryho to bylo dobré,“ řekl. „Měli jsme hodně práce a byli jsme téměř pořád venku. Jeden z pracovníků na ranči dal nečekaně výpověď a tak byl pan Stuart rád, že s Larrym za něho zaskočíme.“

„To si myslím. Na ranči je v létě určitě potřeba každá ruka. Víš, proč dal ten pracovník výpověď?“

„Ano, pane. Dobrovolně se přihlásil do armády. Říkal, že je to jeho povinnost vůči Anglii.“

„To si teď myslí mnozí. Druhá kanadská divize by měla tento týden dorazit do Francie.“ Ředitel vzal mimovolně tužku a hrál si s ní. Potom se podíval do obličeje Toma Joea, opáleného sluncem, a znenadání řekl: „Když jsi o prázdninách tolik pracoval rukama, budeš teď mít příležitost zase namáhat hlavu. Za tři týdny bude soutěž o získání stipendia. Přihlásil jsem tě na matematiku a v příštích dnech ti dám několik listů s cvičnými příklady.“

„Ano, pane.“

„Kromě toho jsem po dohodě s ostatními učiteli rozhodl, že mi tento školní rok pomůžeš při sportovním tréninku mladších tříd. Znáš už naše plány pro turnaje v ledním hokeji v zimě a pro plaveckou soutěž před příštími letními prázdninami.“

Tom Joe se spokojeně usmál. „Ano, pane. Rád to budu dělat.“

Pan ředitel přikývl. „To jsem si myslel.“

Když už dál nic neříkal, Tom Joe vstal. „Ještě se podívám do společenské místnosti. Dobrou noc, pane!“

„Dobrou noc, Thomasi!“ Pan Kendrick se zamračil a zeptal se: „Co to máš za válečné malování na ruce?“

Tom Joe se kriticky podíval na hřbet své levé ruky, po kterém se táhly dvě dobře viditelné červené jizvy. „To je památka na ostnatý drát na plotě pana Stuarta,“ odpověděl. „Larry říká, že je to z toho, když se na ranči pracuje bez rukavic. Poté, co se mi to stalo, už jsem je nosil.“

Šel ke dveřím, ale tam se ještě jednou otočil. „Dnes jsem potkal paní Williamsovou,“ řekl. „Je možné, že si sem přijde zítra stěžovat.“

Ředitel se usmál. „Tak? Co jsi udělal tentokrát? Trefil jsi ji mokrou houbou nebo jsi strčil její neteř do bláta?“

„Ani jedno, pane. Lady Blue jen vymezila jejímu nevychovanému teriérovi hranice. To malé psisko na ni skutečně chtělo dorážet, štěkalo jako divé a pokoušelo se ji kousnout. Chvíli si to nechala líbit, ale když to už pro ni bylo příliš, chňapla po něm. Když její pes kňučel a ustoupil, začala paní Williamsová nadávat Lady Blue i mně. Je docela možné, že se tady zítra objeví.“

„Určitě se tady objeví. Je dobře, žes mi o tom pověděl. Mohu si předem promyslet několik dobrých argumentů.“ Pan Kendrick mu pokynul. „Dobře se vyspi, chlapče. Je pěkné, že tě tady zase máme.“

Když se za Tomem Joem zavřely dveře, sáhl po fotografii v rámečku, která stála na jeho psacím stole. Snímek byl vyfotografován krátce před prázdninami a byli na něm všichni žáci včetně učitelů. V předposlední řadě vpravo rozeznával Toma Joea. Pan Kendrick se zamyšleně díval na snímek. Ze všech hochů mu tento nejvíc přirostl k srdci. Možná to bylo tím, že Thomas tehdy před nástupem do školy bydlel několik dní u nich doma a on hoča znal už předtím, než se oficiálně stal jeho žákem. Docela určitě to ale také souviselo s tím, co mu seržant Grant řekl před více než pěti lety: „Jak to vypadá, chlapec nemá kromě té staré dámy, která ho vychovala, na světě nikoho. A té staré paní se nevede zvlášť dobře. Zdá se, že chlapec vás má rád, a mohlo by se stát, že brzy budete vším, co ještě má.“ Seržant Grant nemohl vědět, jak brzy se to stane skutečností. Krátce před koncem prvního Tomova školního roku na Západní střední chlapecké škole dostal ředitel dopis od pana Mc

Gregora z Beaver Lake. Psal, že paní Elisabeth Harperová byla odvolána svým Otcem do nebe. Bílá holubice ji jednoho rána našla ležet bez hnutí v posteli. Tomova milovaná babička Betsy byla mrtvá.

Sdělit chlapci tuto zprávu bylo tím nejtěžším, co od něho jeho učitelské povolání dosud vyžadovalo. Po intenzivní modlitbě a podrobné poradě s manželkou pozval toho sobotního odpoledne, kdy nebyla škola, k nim domů Toma Joea a Lady Blue. Jeho manželka mu poradila, aby během rozhovoru byl pes v bezprostřední Tomově blízkosti, a ukázalo se, že to tak bylo dobře.

Ředitel postavil fotografii zpátky na stůl. V duchu před sebou viděl třináctiletého hochu, jehož tmavě modré oči byly úžasem doširoka otevřené. Když pochopil, že smrt babičky Betsy je skutečnost, zbledl a rukou křečovitě sevřel obojek Lady Blue. Potom vyskočil a vyběhl z místnosti. Tom Joe byl dlouho pryč. Když se po něm šel podívat, našel ho na břehu řeky. Seděl těsně vedle Lady Blue na velkém kameni, oběma rukama si objímal kolena a upřeně se díval na vodu. On si sedl vedle něho a mlčky pozoroval slunce, které pomalu mizelo za stromy a voda naposledy odrážela jeho záři.

„Babička měla ráda západ slunce.“ Když to Tom Joe pověděl, třásl se mu hlas. On nejdřív zaváhal a potom položil chlapci ruku na rameno. Zdálo se, že ten dotek uvolnil chlapcovo napětí. Tom Joe ještě chvíli bojoval, potom se vzdal a opřel se o něho. Konečně přišly slzy.

Pan Kendrick si přešel rukou přes obličej. Tento smutný den byl za nimi už více než čtyři roky a přece vzpomínka na něj stále ještě bolela. On sám osiřel ve dvanácti letech a přesně věděl, jak beznadějně a zoufale se tehdy cítil. Jeho strýc Harry a jeho manželka Martha mu nebyli žádnou velkou pomocí. Dali jeho a Gilberta do toho pochmurného internátu a jen zřídkakdy pozvali chlapce k sobě domů. Alice, jejich o dva roky starší sestra, se o své bratry také mnoho nestarala. Mohla se přestěhovat do rodiny své nejlepší kamarádky, která ji přijala jako druhou dceru. Alice se rok po smrti matky odstěhovala se Spencerovými. Od té doby už nikdy nic neslyšel o své starší sestře. Ředitel se podíval na hodiny a vstal. Místo aby se trápil smutnými myšlenkami, měl by jít domů. Cathrine už na něho určitě čeká. Zhasil světlo a odešel z kanceláře. Desky pana Davise si prohlédne zítra.

Když Tom Joe přišel do společenské místnosti šesté třídy, jeho spolužáci byli zabráněni do hlasitého rozhovoru. „Až přijdou nové kanadské vojenské oddíly do Francie, bude to Angličany motivovat. Potom uvidíme, jak zatopí Němcům,“ hlaholil Robert, který seděl na okenním parapetu a houpal nohama.

„No, nevím,“ namítl Larry z rohové lavice. „Při té bitvě v březnu v ... jak se to tam jmenuje? Neuve...“

„Neuve-Chapelle,“ pomohl mu Steven.

„Ano, přesně tak, tedy v Neuve-Chapelle naši vojáci docela pomohli, ale Angličané přesto nevyužili své možnosti.“

„Z toho se určitě poučili a teď to udělají lépe. Můj bratranec Jerry se v létě přihlásil do armády. Přál bych si, abych mohl jít s ním. Ale náš starý pán to samozřejmě nedovolil.“ Robert sklouzl z parapetu, šel k jednomu křeslu a zapadl do něho.

„Ty bys to opravdu chtěl? Mně se zdá válka prostě jen brutální,“ vmísil se Steven ještě jednou do hovoru.

„Alespoň se tam dá něco zažít. Toto léto jsem v tatínkově obchodě málem umřel nudou. Jediná zajímavá věc byly zprávy v novinách. Ale pro takového vzorňáka jako ty válka samozřejmě není.“

„Já bych také dobrovolně nešel,“ přihlásil se o slovo Tom Joe, který se opíral o veřeje dveří.

„Vy jste takoví zbabělci,“ rozhorlil se Robert a vyskočil. „Musíme prostě podporovat Anglii. Všichni to říkají. Kdybych jen mohl jít pryč odtud!“

„Teď se zase uklidni,“ řekl klidně Larry. „Tvůj tatínek ti nedovolí odtud odejít, a kromě toho by to bylo rok před ukončením školy docela hloupé.“

„Vyprávěl jsem vám už o našem novém autu?“ změnil téma Mac. „Můj tatínek si ho konečně opatřil.“ Rozhovor se zklidnil a Larry se na Maca vděčně podíval.

Ve společenské místnosti druhé třídy bylo také živo. Hovor se ovšem netočil kolem války, ale kolem toho, jak by mohli připravit nováčkům nezapomenutelnou první noc ve škole.

„Myslíte, že na to skočí?“ ptal se třináctiletý Jimmy.

„Ten pihatý a malý s blondatými kučery určitě,“ odpověděl jeho kamarád Luke.

„Od náčelníka to byl opravdu dobrý nápad, že jsme měli při večeři sedět s novými. Mohli jsme jim pěkně vyprávět historku o starém panu Sparksovi. Pan Bruce to nevnímá, protože se celou dobu bavil s Petrem o hudbě. Jednalo se o nějakou 19. symfonii nebo co.“

„O Beethovenovu Devátou,“ opravil ho Peter. „Ty o hudbě také nemáš ani potuchy.“

Jimmy se otočil k ostatním hochům: „Tak tomu rozumíte? Freddie, ty nařídíš budík na několik minut před dvanáctou. Petře, ty vezmeš pytel. Já se přestrojím a vezmu nočník s rozmačkanými rajčaty. Luke, ty se potom vyplížíš ven jako první a zjistíš, zda je čistý vzduch.“

„Kde jsi vlastně vzal věci na převlečení a ten vyboulený nočník?“

„Ten jsem našel ve sklepě. A kalhoty a košile visely na šňůře. Patří hospodáři. A také čepice na spaní. Ty věci jsem si jenom vypůjčil.“

„Pst! Přichází pan Bruce,“ varoval Luke, který se opíral o zeď vedle dveří.

Na chodbě byly slyšet kroky a pak se otevřely dveře společenské místnosti.

„Tak, chlapci, bude čas jít spát,“ řekl učitel, když vešel do místnosti.

„Ano, pane Bruce.“ Chlapci uposlechli jeho výzvu s neobvyklou ochotou a přitom se spiklenecky usmívali.

Tři minuty před půlnocí byl slyšet z ložnice Jimmyho a jeho kamarádů šepot a potlačovaný smích.

„Počkáme, až hodiny na kostele odbijí dvanáct.“

Jimmy si rychle oblékl obnošené hospodářovy kalhoty a červenou kostkovanou košili. Nějak tak vypadalo oblečení pana Sparkse, který dnes rychle odcházel ze školního dvora, když přijeli Jimmy, Freddie a noví žáci prvního ročníku. Pan Sparks byl nesmělý, neškodný muž, který bydlel už dva roky v malém kamenném domě na farmě pana Nicholse. Pomáhal sedlákovi hlavně ve stáji u zvířat. Říkalo se, že se chtěl stát veterinářem, ale neměl peníze na studium. Jimmy využil příležitost a popsal pana Sparkse jako nebezpečného

samotáře, který ve svém starém šedivém kamenném domě vaří tajuplné lektvary. „Do nich dává nejnemožnější přísady,“ vyprávěl bojácnému blondákovovi s kučeravými vlasy. „Někdo říkal, že míchá pampeliškové listy a lichořeřišnici s kočičí krví a dělá z toho obklady, když se poraní dobytek na farmě pana Nicholse. Vsadil bych se, že byl zrovna chytit nějakou kočku. Určitě si nevzpomněl, že dnes přijedeme, a při našem příjezdu se urychleně uchýlil do svého domu. Ale dnes v noci se zase vydá na cestu. Je totiž úplněk. A tady je hodně toulavých koček. Chytí je, dá je do pytle a potom... Mac říkal, že někdy slyší jeho šouravou chůzi, když leží v posteli. A když dýchá, tak přitom tak zvláštěně funí. Tady se ho hodně hochů bojí. Až dosud se nikdo neodvážil zabránit mu v jeho nebezpečných výpravách. Kdyby mu někdo dokázal vzít jeho pytel, platil by ve škole za pravého hrdinu. Já bych to zkusil, ale mám pokoj na straně k ulici, neslyším ho tam. Ale vaše ložnice má okno do dvora.“

Jimmy se smál pod fousy, když si připínal šle na kalhoty a potom se ohnul, aby si ohrnul nohavice. „Pro oba to byla strašidelná historka. Ten pihatý určitě leží za oknem na číhané. Vypadal, jako by měl dost odvahy plížit se za panem Sparksem. Doufejme, že se o to pokusí. Pak třeba půjdou další dva s ním. A potom...“

Peter, Luke a Freddie se také usmívali. „Jsi k nerozeznání podobný panu Sparksovi. Nezapomeň tady nočník s kočičí krví!“ Luke vylovil hrníček zpod Jimmyho postele a vtiskl mu ho do ruky. „Já teď půjdu a podívám se, zda je čistý vzduch. Zahoukám dvakrát za sebou jako sýček. Pak můžete jít za mnou!“

Luke vyklouzl z pokoje a tiše našlapoval po schodech. Ostatní chlapci stáli u otevřeného okna a naslouchali do tmy. „Teď! Sýček! Dvakrát za sebou! Pojdte, jdeme!“ Freddie, přestrojený Jimmy a Peter se plížili jeden za druhým školní budovou, ve které bylo ticho jako v hrobě. Luke nechal otevřené dveře ve sklepě, takže se dostali nepozorovaně ven. Bledé světlo měsíce polévalo školní dvůr. Znovu zaznělo volání sýčka. „Tady jsem,“ zašeptalo to na jednu vedle nich.

„Zbláznil ses? Takhle nás vyděsit?!“ Jimmy málem pustil nočník z ruky.

Luke se usmíval. „Nerozčiluj se. Já se teď připlížím pod okno nováčků, schovám se v křoví a zamňoukám jako kočka. Potom se budeš šourat přes dvůr. Kde je pytel?“

„Tady!“ Peter ho podal kamarádovi. „Pojďte! Freddie a já vás budeme varovat, kdyby někdo šel.“

Krátce nato bylo slyšet pod oknem ložnice prvků žalostné mňoukání. Znělo to téměř tak, jako by plakalo dítě. Znovu a znovu se rozléhalo soucit vzbuzující „mňau“. Nyní se opatrně otevřelo okno ložnice a objevil se rozespalý obličej pod rozčuchanými vlasy. Freddie a Peter na svém stanovišti zadrželi dech. Teď se Jimmy šoural pomalu jako pan Sparks přes dvůr. Zase bylo slyšet zamňoukání. Stařec odložil nočník, stranou položil pytel a sedl si do dřepu před keřem. „Pojď, Micinko, pojď!“ lákal ji sladkým hlasem. „Sice mám v hrníčku pro dnešek už dost kočičí krve, ale takový úlovek si samozřejmě nenechám ujít.“ Ozvalo se tišší „mňau“, jako by se kočka vzdalovala. Pan Sparks vzal nočník a šel za ní. U okna zazněl šepot. Potom z okna najednou vylezl chlapec a měkce seskočil do záhonu s květinami. Druhý za ním. Oba se přikrčili. Pan Sparks rychle kulhal přes školní dvůr a přitom tak funěl, že to bylo dobře slyšet. „Je to on,“ zašeptal jeden chlapec. „Přesně takhle ho Jimmy popisoval. Musíme mu překazit chytání koček.“ Oba se mihli směrem ke starci, který už zase seděl ve dřepu u keře. „Mňau, mňau,“ bylo slyšet z křoví. „Nechte tu kočku na pokoji!“ Pihatý energicky přišel ke starému muži, zatímco blondátý zůstal ve stínu. Jimmy jako pan Sparks vyskočil. Ošklivě se zasmál a oči mu blýskaly ve světle měsíce. „Co ty tady chceš?“ Bleskurychle chytil chlapce za ruku a pevně ji držel. „Chceš vědět, co dělám s kluky, kteří mě ruší při práci?“ Zdvihl nočník a namočil do něho ruku pihatého chlapce. „Brr!“ Hoch nedokázal skrýt své zděšení. „Je to...?“

„Ano, můj milý, to je krev!“

Freddie a Peter bez dechu sledovali, co se dělo, zatímco Luke, kočka, musel zůstat za keřem. Jimmy hrál svou roli velkolepě. Postavil nočník na zem a sáhl po pytli. Pihatého chlapce teď opustila odvaha. Chtěl se mu vytrhnout, ale přestrojený Jimmy držel jeho ruku v železném sevření. Peter a Freddie téměř vyprskli potlačovaným smíchem.

Během té strašidelné scény si nikdo nevzpomněl na hochy s blondátými kučery. Byl to chlapec, kterého Luke nazval bázlivým zajícem. Když překonal první leknutí, najednou vykročil, oběma rukama sáhl po nočníku a překlopil ho „panu Sparksovi“ přes hlavu.

„Můžete se třeba udusit v té kočičí krvi!“ Táhl svého kamaráda za sebou a utíkal pryč.

Chvilí bylo ticho jako v hrobě. „Fuj!“ řekl pak Freddie hlasitě a zřetelně. „Měli bychom dělat a zmizet, než se někdo vzbudí.“ Hoši vzali ubohého „pana Sparkse“ doprostřed mezi sebe a rychle se vydali na zpáteční cestu.

S rozpačitým vzezřením se mihli po schodech nahoru a zmizeli ve svém pokoji. „Utekli jsme jako nějací bázlíví zajáci. Proč jste nechtyli oba kluky? Byli jste přece tři proti dvěma!“ šeptal rozzlobený Jimmy.

„My jsme ... s tím vůbec nepočítali,“ koktal Peter.

„Tak si konečně sundej ten nočník!“ Freddie rozsvítil. „Vypadáš docela hloupě.“

„Sám jsi hloupý,“ ozvalo se dutě zpod nočníku. Jimmy se pokoušel oběma rukama stáhnout svou podivnou pokrývku hlavy. „Ta věc pevně drží!“

„Ukaž.“ Luke přišel pomoci svému kamarádovi. Tahal za nočník, ale neúspěšně.

„Teď nech mě!“ Tentokrát zkoušel štěstí Peter. Ale nádoba pevně seděla na Jimmyho hlavě a ani se nehnula. „Utrhnete mi hlavu. A kromě toho nemohu dýchat,“ bědoval.

„Přestaň brečet. Ten nočník jsi vymyslel ty.“ Teď táhl i Freddie, ale také bez úspěchu. To všechno nám vůbec nepomůže,“ řekl nakonec. „Potřebujeme pilku. Pilku na železo. Jinak tu věc nesundáš nikdy!“

„Pilku? Zbláznil ses? Nikdo ať se nepřibližuje k mé hlavě s pilkou.“

„Mlč. Myslím, že nemůžeš dýchat,“ opáčil nedotčeně Freddie. „Samozřejmě potřebujeme pilku.“

„V kůlně na nářadí jedna visí,“ navrhl Luke. „A také vím, kde je klíč.“

„Sami ale nesmíme do kůlny na nářadí,“ rozmýšlel se Peter. „Kdyby nás natchytal hospodář, ještě k tomu v noci – takové hromobití bych nechtěl zažít.“

Hoši se bezradně dívali jeden na druhého. „Už to mám,“ řekl nakonec Luke. „Počkejte tady!“ S těmito slovy proběhl dveřmi a zmizel ve směru ke schodišti.

Krátce nato se tiše otevřely dveře do ložnice číslo 7. K předposlední posteli, ve které spal velký světlomasý hoch, se přikradla nějaká postava. „Larry!“ zašeptala.

„Copak se děje?“ ozval se tlumený hlas z poslední postele. Tom Joe se ospale otočil.

„Nutně potřebujeme pilku,“ šeptala postava. „Ale sami do kůlny nesmíme.“

„Pilku? Teď v noci?“

Nyní se vzbudil i Larry. Mžoural. „Jsi to ty, Luke? Co tady děláš?“

„Potřebuje pilku. Pojď, půjdeme raději na chodbu, než se tady všichni vzbudí.“

Když zašeptal tato slova, vstal Tom Joe z postele a potmě hledal šaty a boty. Larry následoval jeho příklad. Na chodbě se rychle oblékli, pak Luke vedl oba velké chlapce do jeho ložnice a přitom šeptem vyprávěl, co se přihodilo. Když Tom Joe a Larry uviděli ubohého Jimmyho s jeho pokrývkou hlavy, vyprskli hlasitým smíchem.

„Vaše výprava tedy byla velmi úspěšná,“ usmíval se Larry. „Ale na to, že jste měli tak málo času na přípravu, to nebylo špatně vymyšlené.“ Zaklepal prstem na nočník. „Vypadá to, že tu věc dostaneme z tvé hlavy opravdu jedinež za pomoci nějakého náradí. Proplížíme se ke kůlně. Tome Joe, přineseš klíč z chodby zezdola?“

Jeho kamarád přikývl. Velcí hoši směli chodit pro náradí, aniž by se dovolili.

Tak se stalo, že krátce nato se plížili setmělým školním dvorem dva velcí hoši a jedna malá postava v příliš velkých kalhotách a s podivnou pokrývkou hlavy. Klíč zavrzal, když s ním Tom Joe otočil v zámku. Na chvilku všichni tři zadrželi dech. Nic se nepohnulo. Vešli dovnitř a Larry rozsvítil lampu, zatímco Tom Joe opatrně zavřel dveře. Larry hledal v zásuvce nůžky na plech. „Ty musíš Jimmyho pevně držet. Nesmí se hýbat. Nechceme tu přece vidět opravdovou krev,“ řekl s narážkou na skvrny od rajčat. „Neboj se, neberu žádnou pilku na železo, jenom nůžky,“ řekl Jimmymu. „Doufám, že se to povede.“ Jimmy strnule seděl na jediné židli v kůlně. Cítil na ramenou ruce Toma Joea a nějak ho to uklidňovalo. „Dívej se dolů, půjde to lépe.“ Larry začal stříhat vzadu a pracoval opatrně. Skřípalo to a škrábalo.

„Tak, to by mělo stačit.“ Larry odložil nůžky, vzal za nočník a jedním trhnutím ho stáhl Jimmymu z hlavy. Hoch si setřel z obličeje rajčatovou šťávu, ulehčeně a zároveň rozpačitě se usmál. „Děkuji!“ řekl.

„Prosím, rádo se stalo.“ Larry se usmíval a uklízel nůžky na plech zase do zásuvky.

Jimmy vstal a ustaraně prohlížel červené skvrny na „vypůjčené“ košili. „Hospodyně bude pěkně rozzlobená.“

„A kromě toho zjistí, kdo ukradl rajčata z jejich zahrady.“

Jimmy se začervenál.

„Nejlépe uděláš, když jí rovnou řekneš pravdu,“ doporučil mu Larry. „Se špatným svědomím se nežije dobře. Ona ti bude domlouvat a nejspíš dostaneš za trest práci na zahradě. Ale to přežiješ. A ten vylhaný příběh o panu Sparksovi byste také měli uvést na pravou míru. On by nikdy nepřenesl přes srdce trápit zvířata, jeho léky jsou jen z léčivých bylinek. A teď se umyj a hleď, abys šel spát.“

Tom Joe zhasil světlo a zamkl dveře kůlny. Potom se tiše vraceli. Před dveřmi své ložnice se Jimmy ještě jednou otočil. „Moc děkuji,“ řekl tiše.

„To je v pořádku,“ řekl Larry. „Měl by sis ale pro budoucnost uvědomit jednu věc: Klobouky ti vůbec nesluší!“

S úsměvem šel Tom Joe za svým kamarádem po schodech nahoru. Když došli nahoru, řekl: „Předtím v kůlně to znělo téměř tak, jako by mluvil náčelník. Úplně jako učitel.“

„Je docela možné, že se jím stanu,“ odpověděl Larry. „Myslím, že by mne to bavilo.“

2. kapitola

Druhého dne po snídani se shromáždili všichni žáci ve společenské místnosti k ranní pobožnosti. Jimmy se zdál nevyspalý, jinak ale odstranil veškeré stopy po svém nočním dobrodružství. Jeho kamarádi také nebyli zrovna svěží. Na rozdíl od něho se však na jejich obličejích objevily úsměvy, kterým rozuměli jen Larry a Tom Joe: Jimmy s vybouleným nočníkem na hlavě, to byla představa, na kterou nikdo hned tak nezapomene.

Do společenské místnosti vešel pan Kendrick, popřál hochům dobré jitra a potom otevřel svou Bibli. Přečetl příběh z Matoušova evangelia, ve kterém byli učedníci Pána Ježíše v bouři na jezeře, zatímco Pán se modlil na hoře. Tom Joe měl rád tento příběh. Ačkoliv ho dobře znal, pozorně poslouchal. Pan ředitel srovnával bouři s těžkými okolnostmi v životě, mluvil o válce, která teď nad všemi visela jako těžké břemeno, a o tom, že Pán Ježíš ví o našich problémech a chce přijít doprostřed starostí, aby nám pomohl.

Mluvil o tom, že křesťané mohou dělat mimořádné věci, tak jako Petr, který mohl chodit po vodě, protože ho Pán Ježíš zavolał. „Rozhodující je volání Pána,“ řekl pan Kendrick. „Když jednáme na vlastní pěst, půjde to z kopce. Ale když následujeme *Jeho*, vždycky se to vyplatí.“

Když pak nakonec pan Kendrick oznámil, že v tomto roce bude důvěrníkem žáků Larry Stuart a že Thomas Brown má pomáhat při sportovním výcviku nižších tříd, chlapci souhlasně zatleskali. Spolehlivého, kamarádského Larryho měli všichni rádi a Tom Joe škole pomohl již k mnoha sportovním úspěchům.

„Důvěrník žáků? Co to vlastně je?“ zeptal se jeden z nováčků, když odcházeli ze společenské místnosti.

„Je to některý žák z vyšší třídy, ke kterému můžeš jít, když máš nějaký problém. Se vším přece nechceš jít hned za učitelem. Důvěrník žáků ti pak pomůže,“ vysvětloval mu John ze třetí třídy, který šel vedle něho.

Luke se s úsměvem otočil a dodal k tomu: „Když ti například někdo v noci narazí na hlavu hrnec s rozmačkanými rajčaty, který si nedokážeš sám sundat – v takovém případě je nejlepší, když se obrátíš na Larryho.“

V šesté třídě se dnes v první den školy po prázdninách dozvěděli ještě jiné věci: „Pamatujte na soutěž o stipendium,“ připomněl jim pan Kendrick. „Zatím se přihlásili Theodor a Thomas na matematiku, Jacob a Rick na dějepis. Vypracuji pro vás listy s cvičeními, které si budete moci vyzvednout v pátek v kanceláři u slečny Grayové. Pro tento podzim byla vyhlášena ještě jedna soutěž: v půli listopadu se bude konat zde v Calgary slavnost, která má připomenout událost před deseti lety, kdy vstoupila Alberta mezi provincie Kanady. Všechny školy dostaly nabídku vymyslet si příspěvek pro tuto slavnost.“

Jacob se přihlásil. „Alberta se však nepřipojila k provinciím Kanady v listopadu, ale už 1. září.“

„To je pravda. Včera, 1. září, bylo vlastně výročí. Protože však školy neměly možnost si o prázdninách něco připravit, rozhodl starosta, že slavnost proběhne dodatečně. Z tohoto důvodu letos vynecháme náš tradiční bazar.“

„Koncert by se však přesto mohl konat. Tom Joe se přece těší celý rok na své houslové vystoupení!“ Hoši se smáli. Tento komentář přišel samozřejmě od Roberta.

„Máš pravdu, Roberte, koncert se skutečně bude konat. Nebude to však na Den díkůvzdání tady u nás ve škole, ale již za čtyři týdny u naší vážené spoluobčanky paní Williamsové. Jak možná víte, byl její dům přestavěn a ona by chtěla uspořádat koncert v nové vstupní hale ve prospěch sirotčince. Ptala se, zda by tam mohl vystoupit náš školní orchestr a já jsem to slíbil. Co se týká dějepisné soutěže, pan Wright a já sepíšeme něco o dějinách Kanady, co potom přednesete spolu s žáky nižších tříd. Dám vám později ještě podrobnější informace. Byl bych rád, kdyby to byl dobrý příspěvek.“

Pan Wright přišel na Západní střední chlapeckou školu před dvěma lety. Vyučoval, právě jako pan Kendrick, dějepis a matematiku. Tím získal ředitel víc času na úkoly ve správě školy.

„Tak, teď se ale konečně budeme věnovat matematice,“ pokračoval pan Kendrick. „Krátko si zopakujeme to, co jsme probírali před prázdninami.“ Začalo vyučování. Po hodině matematiky následoval dějepis, angličtina a francouzština. Po polední přestávce byly na rozvrhu velkých žáků ještě fyzika a

chemie. Teprve potom měl Tom Joe čas navštívit Lady Blue.

Fenka radostně zaštěkala, když ho uviděla. „Nazdar, Lady Blue! Připadáš si zase jako doma – u doktora Gilberta?“ Lady Blue ležela na sluncem vyhřátých kamenech na dvorku a viditelně si užívala Tomovo hlazení. „Tak pojď, potřebuješ procházku. A já také moc potřebuji zase jednou vidět řeku. U Larryho rodičů na ranči byly jen ty dva ubohé potůčky. Tady jsme zvyklí na něco lepšího. A kromě toho bychom se mohli zastavit ještě na krátké návštěvě v dětském domově, co myslíš?“ Oba se vydali na cestu. Tom Joe přemýšlel, že by poprosil hospodáře, aby mu půjčil jednoho koně na vyjížďku. Během jeho prvního pobytu na ranči před čtyřmi lety ho Larry naučil jezdit. Lady Blue si zvykla na koně. Nevadilo jí běžet vedle koně, na kterém seděl její páníček. Ale protože se chtěl Tom Joe ještě stavit v dětském domově, odložil vyjížďku na koni na jiné odpoledne.

Odpolední program pana Kendricka nebyl tak příjemný jako Tomův. Nejenže na něho čekala celá hora pošty, desky pana Davise a cvičné listy pro přípravu na soutěž o stipendium, ale především na něho čekal jeho kolega pan Wright. „Měl byste chvilku čas, pane?“ zeptal se ho mladší kolega, který vstoupil do pracovního svého nadřízeného.

„Určitě, pane Wrighte. Posadte se.“

Učitel usedl.

„Docela se hodí, že za mnou jdete, pane Wrighte, mohli bychom zrovna prohodit plánovaný příspěvek naší školy na připravované slavnosti. Ale nejdříve mi řekněte, co vás ke mně přivádí.“

Jeho kolega si nervózně pohrával s prsty na rukou. Váhal, jak má odpovědět.

„Víte, pane, co se týká slavnosti – chtěl jsem vám teď říci, že vám při jejím plánování nakonec nepomohu, protože no, protože už tady nebudu.“

Ředitel se zamračil. „Co to má znamenat?“

„Nu, pane, je to tak, že ... že jsem se přihlásil do armády. Jak asi víte, má být v prosinci poslána do Francie třetí divize vojáků. A já tam půjdu s ní.“

Tom Joe a Lady Blue došli ke břehu řeky a usadili se na svém oblíbeném místě: velkém, plochem kamenu, ze kterého bylo dobře vidět na celou vodní hladinu. Fena se hned uvelebila na sluníčku. Tom Joe chvíli pozoroval klidně tekoucí proud vody. Potom si vyndal svou kapesní Bibli a listoval v ní. V Matoušově evangeliu, ve 14. kapitole, 22. verši našel to, co hledal: příběh, který jim dnes ráno přečetl pan Kendrick: *A Ježíš hned přinutil své učedníky, aby nastoupili do lodi a jeli před ním na druhou stranu, než on propustí zástupy. A když zástupy propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě pomodlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď již byla od země vzdálena mnoho stadií, zmítána vlnami, protože vítr vál proti ní. O čtvrté noční hlídce šel Ježíš k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se a řekli: „To je přízrak!“ A strachem vykřikli. Ježíš na ně hned promluvil: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodě!“ On řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, krácel po vodě a přišel k Ježíšovi. Ale když viděl silný vítr, dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi zapochyboval?“ A když vstoupili na loď, vítr přestal. Ti, kdo byli v lodi, se mu poklonili a řekli: „Opravdu jsi Boží Syn.“*

Tom Joe vzhledl. Byl před ním ještě jeden rok, potom opustí Západní střední chlapeckou školu, aby začal nějaké studium. V posledních letech byla škola jeho domovem. Vánoční prázdniny trávil v Charlieho srubu v Edmontonu a o letních prázdninách býval na ranči Larryho rodičů. Ale většinu času žil tady v Calgary. Jeho spolužáci a také pan a paní Kendrickovi se pro něho stali něčím takovým jako rodinou. Tvořili čtverec, ze kterého bude muset brzy vystoupit. Kdyby jen věděl, kam má jít, jakému povolání se má vyučit. Larry přemýšlel, že se stane učitelem. Zdalipak by to bylo povolání i pro něho? Tom Joe se zamračil. Pan Kendrick se ho ptal už před prázdninami, jaké má plány, co se týká jeho budoucího povolání. Ale on jen pokrčil rameny. Určitě se ho brzy zase bude ptát – a on stále ještě nedokáže odpovědět.

„Pán Ježíš musí zavolat, to je rozhodující,“ řekl jim pan Kendrick dnes ráno. *„Když jednáme na vlastní pěst, půjde to z kopce.“* Ale jak se dozvíme, která cesta je Boží cesta? Jak můžeme být ujištěni, že nejedeme jen za svými přáními, ale následujeme hlas Pána Ježíše? Jaké možnosti vůbec měl? Mohl by

se vyučit nějaké řemeslo, například stát se truhlářem. Se dřevem pracoval rád. Nebo by se mohl stát policistou a potom pracovat jako mountie někde na severu. Pan ředitel doufal, že při soutěži získá stipendium. To by znamenalo, že by rok nemusel platit za studium a za ubytování. Mohl by studovat, vedle toho si najít nějakou práci a vydělat si peníze na další rok studia. Ale co by měl studovat? Matematiku nebo přírodní vědy? Měl se stát učitelem jako Larry? Nebo by měl studovat medicínu a stát se lékařem? Tato myšlenka ho v létě často napadala. Pomáhat lidem, aby se zase uzdravili, to přece bylo něco dobrého a kromě toho by ho takové studium zajímalo.

Tom Joe sepal ruce a zavřel oči. V posledních týdnech se často modlil, ale dnes mu to bylo zvlášť důležité. „Prosím Tě, Pane Ježíši, ukaž mně Svoji cestu. Já pořád ještě nevím, čím chceš, abych v budoucnosti byl, a pan Kendrick se mě určitě brzy zeptá. Prosím, dej mi poznat, jaké povolání si mám vybrat. A potom, Pane Ježíši, Ty víš, že bych se tak rád něco dozvěděl o svých rodičích. Prosím Tě, dej, abych se o nich někdy něco dozvěděl.“ Po této modlitbě byl klidnější. Věděl, že mu Pán odpoví. Docela určitě.

Tom Joe vstal, schoval zase Bibli a povzbudivě poklepal Lady Blue po krku: „Pojď, pokud ještě chceme zajít do dětského domova, máme nejvyšší čas!“ S návštěvami v dětském domově začal přede dvěma lety. Tehdy potkal plačící pětiletou holčičku, která bezmocně stála na rohu ulice. Mezi jejími vzlyky se dověděl, že šla za jednou paní, která nejdřív vypadala jako její maminka, ale když se otočila, už ne. „A ani to nemohla být maminka, protože ona přece už není naživu.“ Tom Joe vzal malou dívenku za ruku a šel s ní k dětskému domovu. Tam ji už postrádali. Slíbil děvčátku, jmenovala se Lissy, že ji navštíví a přivede s sebou svého psa. Když o několik dní později přišel, byla z Lady Blue nadšená nejen Lissy. Děti žadonily, aby si ji směly pohladit nebo s ní jít na procházku. Slečna Blakeová, ředitelka dětského domova, nic nenamítala proti novému zaměstnání dětí.

Dnes byli přijati zvlášť hlasitým pozdravem. Vždyť tu nebyli celé léto! „Tome Joe, Lady Blue!“ Děti jim bouřlivě utíkaly naproti. „Ty jsi tady ale dlouho nebyl!“ řekla Lissy vyčítavě.

„Máš pravdu. Byl jsem přece na ranči u svého kamaráda Larryho. Teprve

včera jsem přijel zpátky. Jakkak se máš, Lissy?“

„Už jsem ve druhé třídě,“ oznamovala mu pyšně sedmiletá holčička. A už mně zase chybí zub, vidíš, tady nahoře. A v naší třídě je jeden hoch, který se také jmenuje Tom jako ty, ale vůbec není hodný. Nastavil mně nohu, i když jsem mu nic neudělala. Sára ho také nemá ráda. A víš, co? Tady v dětském domově máme dva nové lidi. Jeden je chlapec. Je mu už dvanáct, ale skoro vůbec nemluví. Sally říká, že jeho maminka byla indiánka a proto má také legrační jméno. Jmenuje se John Malý vlk. Ale my mu říkáme jenom Johny. A druhá nová není dítě, ale paní, která pomáhá slečně Blakeové. Přichází na dvě odpoledne a je opravdu hodná.“

Proud dívčiny řeči byl přerušen hochem, který spěšně vyběhl z domu. „Tome Joe, slečna Blakeová se ptá, zda bys mohl přijít nahoru. Chce přestěhovat komodu do jiné místnosti, ale je na ni moc těžká.“

Tom Joe šel za chlapcem do domu. Dřevěné schody byly opotřebované a ze zábradlí se olupovala barva. Na jednom schodě seděl hoch s vlasy černými jako smůla. Hlavu měl opřenou do dlaní a nehnutě se díval před sebe. Musel to být ten nový chlapec, o kterém vyprávěla Lissy.

„Nazdar!“ řekl Tom Joe a zastavil se.

Chlapec nereagoval.

„Sarasi!“ Tom Joe použil pozdrav kríjských indiánů, v jejichž blízkosti vyrůstal. Chlapec rychle zvedl hlavu.

„Zdá se, že mi rozumíš,“ pokračoval Tom Joe v řeči indiánů. „Odkud pocházíš?“

Indiánský míšenec se na něho nechápavě díval. S někým, kdo ovládá jeho mateřtinu, tady v Calgary nepočítal.

„Z Greystone,“ odpověděl.

„Thomasi, to je dobře, že tu zrovna jste!“ zazněl seshora hlas slečny Blakeové. Slečna Sullivanová a já s komodou nemůžeme hnout. Rády bychom ji daly do malého pokoje, aby mohla sloužit jako přebalovací stůl pro naši nejmladší obyvatelku.“

„Musím jít ke slečně Blakeové.“ Tom Joe pokynul chlapci a prošel kolem něho nahoru po schodech.

„Máte tady v sirotčinci miminko?“ Sundal si bundu a pověsil ji přes zábradlí u schodů.

„Ano, už tři týdny. Malou holčičku, právě jí je šest měsíců. Její rodiče zahynuli při autonehodě. Malička hodně pláče. Jsem opravdu ráda, že tu dnes je slečna Sullivanová, aby se o tu malou chudinku postarala. Tady je ta komoda.“

Slečna Blakeová otevřela dveře do malého pokoje. „Vidíte, sem by měla přijít.“

„Máte nějaký koberec? Běhoun nebo něco takového? Mohli bychom na něj komodu postavit a jednoduše ji přetáhnout. Podlaha by se ani nepoškrábala.“

„Nu, na ní se už nedá mnoho pokazit,“ řekla slečna Blakeová s povzdechem. „Ale koberec není špatný nápad. Že jsme na to nepřišly už dřív!“ odešla z pokoje a brzy se vrátila s vybledlým běhounem. Zvedli truhlu, podsunuli pod ni koberec a bez námahy přestěhovali truhlu do malého pokoje.

„Moc vám děkuji, Thomasi! Vy...“

„Slečno Blakeová? Musíte rychle jít, slečno Blakeová! Sally upadla a rozbila si koleno. Teče jí krev!“

Ředitelka sirotčince si opět vzdychla. „Takhle to tu chodí celý den. Někdy opravdu nevím, kde mi hlava stojí.“ Nechala Toma samotného a šla dolů po schodech za rozčileným hochem. Tom Joe dopravil komodu na určené místo a potom si klekl na podlahu, aby vytáhl koberec zpod truhly. Najednou uslyšel nějaký hlas a naslouchal. Hlasy samozřejmě nebyly ničím zvláštním v sirotčinci se 28 dětmi, ale hlas, který si tiše pobrukoval píseň – a byla to indiánská ukolébavka – to už bylo něco zvláštního. Vzal běhoun, svinul jej a narovnal se. Právě včas, neboť teď se objevila dívka, která nesla na ruce miminko. Ve dveřích se udiveně zastavila.

„Ó, já jsem vůbec nevěděla, že tady v pokoji někdo je. Promiňte,“ řekla. Sluneční paprsek dopadl oknem na její hnědé kudrnaté vlasy kaštanové barvy.

„Já sem vlastně také nepatřím,“ vysvětloval Tom Joe. „Jenom jsem stěhoval komodu.“ Položil stočený koberec na jednu židli. Mladá žena ustoupila stranou, aby mohl vyjít z pokoje. „Na shledanou, slečno.“ Prošel kolem ní, vzal si svoji bundu a šel po schodech dolů. Po malém indiánském míšenci už nebylo ani stopy. Ještě mu znělo v uších, co mu před několika minutami vyprávěly Lissy a slečna Blakeová. „Ta druhá nová není dítě, ale paní...“ a: „Jsem ráda, že tu je slečna Sullivanová, aby se postarala o tu malou chudinku.“ Dívka s miminkem musela být ta nová. A indiánská ukolébavka se

zřejmě neminula účinkem, neboť maličká jí pokojně spala v náručí. Sullivanová – při tom jméně si vzpomněl na přátelskou traperskou rodinu z Beaver Lake. Kendra Sullivanová, jeho bývalá kamarádka, měla zrovna takové kaštanově hnědé kudrnaté vlasy jako ta mladá dívka tam nahoře v dětském pokoji. Bylo by možné, že ... Z jeho myšlenek ho vyplašily kroky.

„Vy tady ještě jste? Nemyslím, že by bylo nutné stěhovat další komody.“

Tom Joe se k ní otočil. „To máte určitě pravdu, slečno. Jenom...“ Kousl se do rtu. „Mohu se vás na něco zeptat?“

„Na copak?“

„Odkud znáte tu písničku, kterou jste předtím zpívala miminku?“

Dívka se lehce začervenala. „Vy jste tu písničku slyšel? Je to indiánská píseň. Moje maminka ji často zpívala mé mladší sestře. Před mnoha lety jsme žili na severu.“

„V Beaver Lake?“

Děvče se na něho překvapeně podívalo. „Ano. Ale odkud...?“ zarazila se, zkoumala rysy jeho obličeje a potom jí přes obličej přelétl úsměv. „Tome Joe? Jsi to opravdu ty? Jak ses sem jen dostal?“

Tom Joe dorazil na studijní hodinu s dvacetiminutovým zpožděním. Když se začal omlouvat, odbyl ho pan Davis odmítavým gestem a něco si zapsal do notesu. „Ó já,“ myslel si Tom Joe, „to bude určitě zle.“ Sedl si ke knihám, ale zdálo se mu nanejvýš těžké soustředit se na chemické vzorce a dějepisné letopočty. Ani se nemohl dočkat, až bude vyprávět Larrymu o svém setkání v dětském domově.

Jeho kamarád se velice divil, když mu později všechno navlas přesně vyprávěl. „Kendřina starší sestra Patricie je zasnoubená,“ vyprávěl. „A malému Johnovi je už 14 let. A pak mají ještě jedno děvče, které se narodilo, když už bydleli tady, na své farmě blízko Calgary. Představ si, Sullivanovi bydlí pouhých 40 mil odtud a já jsem o tom celou dobu neměl ani potuchy.“

„A proč je ta Kendra teď najednou v dětském domově?“

„Chodí do školy pro děvčata. V ulici Highgrovestreet. To je přece ta škola, kam chodí i tvoje sestra, ne?“

Larry přikývl.

„A v té škole je zvykem, že děvčata dvě odpoledne v týdnu někde pracují. V nemocnici nebo v rodinách s mnoha dětmi nebo také v sirotčinci.“

„Aha. A dnes je takové odpoledne a ty jsi ji tam potkal.“

Tom Joe přikývl. „Nějak tomu pořád ještě nemohu věřit, že jsem po tak dlouhé době potkal někoho od Sullivanových. Je to jedenáct let od doby, co se odstěhovali z Beaver Lake.“

„Byl jsi jen v dětském domově?“ zeptal se Larry a vyhoupl se na okenní parapet, „nebo jsi dnes ještě dělal něco jiného?“

Tom Joe se zatvářil udiveně. „Proč se ptáš?“

„Protože bych chtěl vědět, zda jsi potkal Roberta. Chtěli jsme trénovat na hřišti, ale on nepřišel.“

Tom Joe zavrtěl hlavou.

„Ne, nepotkal jsem ho. Před návštěvou dětského domova jsem byl ještě s „Lady Blue u řeky. Já ... já jsem si ještě jednou přečetl příběh z Bible z dnešního rána. Víš, rád bych věděl, kam mne Pán Ježíš volá.“

Larry s pochopením přikývl.

„Také se už dlouho modlím za správné povolání. To, že bych mohl být učitelem, se mi poslední dobou zdá čím dál správnější. Tatínek proti tomu nic nenamítá, ptal jsem se ho. Říká, že ranč nepřivezmu já, to že si myslel už dřív. Doufá, že se toho jednoho dne dočká od Petra.“

„U něho bych si to uměl představit. Tvůj mladší bratr by nejraději ve chlěvě i spal.“ Tom Joe sklouzl dolů z parapetu. Šel ke své skříni, aby si připravil sportovní oblečení na zítřek. Mezi vyučováním a tréninkem zítra bude mít málo času. Když vyndával tričko, spadlo na zem něco malého z červené látky. Tom Joe si sedl do dřepu a sebral to. Zamyšleně se díval na malý kabátek pro miminko ve své ruce. Vzadu na límečku bylo vyšitě jeho jméno: Thomas Joseph Brown. Uplynulo již pět let, co mu psala Mary Lou ze sirotčince v Edmontonu, že to byla paní Spencerová, která vyšila jeho jméno na kabátek a která si dokázala vzpomenout na maminku Toma Joea. Když se o tom dozvěděl Charlie, vzpomněl si, že asi tou dobou v jeho kánoji odplula po řece nějaká paní s miminkem a s indiánským průvodcem. Vypadá to tak, jako by byla na cestě do lesů, neboť tam nahoře mě nějaká indiánka přinesla k babičce Betsy. Kéž bych přece jen věděl alespoň něco o svých rodičích. Tolik bych si přál, kdyby ještě žili...

Byl vyrušen ze svých myšlenek, když se prudce rozlétly dveře do jejich ložnice. „Tak tady jste!“ Vešel Robert a padl na svou postel.

„To je pěkné, že se také necháš vidět. Byli jsme domluveni, že půjdeme dnes odpoledne na hřiště,“ řekl Larry.

„Ano, to je pravda. Zapomněl jsem. Byl jsem krátce ve městě.“ Robert si rukou pročísl své husté hnědé vlasy. Neztrácel čas omluvami, ale pokračoval: „Vsadil bych se, že jste ještě neslyšeli nejčerstvější novinku!“

„Jakoupak?“ podíval se na něho tázavě Tom Joe.

„Pan Wright se včera přihlásil do armády. Právě mi to na chodbě sám vyprávěl.“

„Koho že jsi potkala? Svoji starou lásku?“ Isabella Marchová, která stála u zrcadla, se vzletně otočila.

„Pst! Nemluv tak nahlas! Nemusíš hned vzbudit celou školu. A nejde o moji starou lásku, ale o Toma Joea Browna. Naposledy jsme se viděli před jedenácti lety v Beaver Lake. Tehdy mu bylo sedm let a mně šest. Při vyučování mě tahal za vlasy a jednou mně schoval pod lavici ropuchu.“

Kendra Sullivanová seděla na své posteli v noční košili a rukama si objímala kolena.

„Jedenáct let je dlouhá doba.“ Isabella se zase otočila k zrcadlu a stříkala si vodu do obličeje. „Je hezký?“

„Má hnědé vlasy a modré oči. Docela tmavě modré.“

„To je zajímavé,“ zněl Isabellin komentář. „Hnědé vlasy a modré oči, ta kombinace se nevyskytuje moc často.“ Vzala ručník a lehce se jím dotýkala svého obličeje, aby si ho osušila. „Zamilovala ses do něho?“

„Teď už toho ale nech, Isabello!“ vložila se do rozmluvy Pen, třetí dívka v pokoji. Seděla na kraji postele a pletla si ze svých světlých vlasů dlouhý cop. „Kendra a Tom Joe spolu mluvili jen několik minut. U tebe se všechno točí jenom kolem chlapců a lásky a toho, ... abys dobře vypadala.“

„Ano,“ řekla Isabella upřímně. „Od té chvíle, co jsem spatřila Roberta, tak ano. Existuje láska na první pohled, to mi můžete věřit.“

„Kdo je Robert?“ informovala se Kendra.

„Jeden chlapec ze Západní střední chlapecké školy. Potkala jsem ho dnes odpoledne, když jsem se vracela z nemocnice. Prostě tam stál a prohlížel si nějaký plakát. Málem jsem do něho vrazila. On se omluvil, ačkoliv jsem to byla já, kdo nedával pozor – a tu se to stalo. Zamilovala jsem se do něho.“

Isabella byla hezká dívka s vlnitými světle rezatými vlasy a smaragdově zelenými očima. Otevřela růžovou dózičku s krémem a začala si ho nanášet na obličej.

„Jen aby tě neslyšela naše přísná šéfová,“ varovala ji Larryho sestra Pen, která se vlastně jmenovala Penelope, ale její jméno se jí zdálo příliš dlouhé. „Slečně Merrylové by se tvoje řeči vůbec nelíbily. A už vůbec ne tohle líčidlo, které tady používáš.“

„To je noční krém, moje milá Penelope. Hned se pozná, že jsi vyrůstala mezi koňmi a hovězím dobytkem. A vůbec, co může kdo namítat proti trošce líčidla? Robertovi se to určitě líbí.“ Pečlivě zavřela dózičku a postavila ji na úzkou odkládací policičku pod zrcadlem. „A jsem si jistá, že Robert umí také úžasně tančit.“ Isabella se uklonila před imaginárním tanečníkem. „Smím prosit?“ Začala tančit po pokoji valčíkovými kroky, ale nepočítala s tím, že se najednou zvenčí otevrou dveře.

„Co se to tady děje, dámy? V deset hodin má být zhasnuto. A už je pět minut po desáté. Co to tady vůbec provádíte, slečno Isabello?“

„Ach ... nic ... nic zvláštního, slečno Merrylová.“

„No, mně se to zdálo jako něco zvláštního. Hledte, ať už jste v posteli.“

„Ano, slečno Merrylová,“ odpověděla všechna tři děvčata zároveň a ředitelka odešla z pokoje.

„Brr, tentokrát to ještě dopadlo dobře. Že ale musela přijít do pokoje zrovna teď.“ Isabelle se rozlil po obličejí široký úsměv, vlezla do postele a sfoukla lampu. „Ať se vám zdá něco pěkného,“ šeptala rozpustile. „Přeji dámám dobrou noc!“

3. kapitola

V Západní střední chlapecké škole v Calgary začalo následující dopoledne pro žáky šesté třídy matematikou s panem Kendrickem. Tom Joe byl v myšlenkách ještě u rodiny Sullivanovy a v době, kdy společně bydleli v Beaver Lake. Ředitel asi vycítil jeho nepozornost a vyvolal ho k tabuli, aby vyřešil těžký příklad. Ale v matematice Toma Joea nikdo lehko nenachytal. Důkladně si ten příklad prohlédl a potom ho bez chyby vypočítal. Pan Kendrick mu neměl co vytknout. Tom Joe však přesto považoval za moudřejší od této chvíle pozorně sledovat vyučování.

Na toto dobré předsevzetí však rychle zapomněl při hodině dějepisu, která následovala hned po matematice. Ještě slyšel výklad o založení státu Kanady a o setkání významných mužů v Charlottentownu. Ale potom mu zase utekly myšlenky. Tentokrát sice neputovaly do Beaver Lake, ale na hřiště. V hlavě si připravoval sestavu hokejového družstva, které měl dnes odpoledne trénovat. Lukeho a Petera nechá v obraně a mrštného, bystrého Freda dá do útoku. Tom Joe vyndal list papíru a nakreslil si sestavu. Krátce pohlédl k tabuli, ale protože tam byl právě pan Kendrick zabrán do rozpravy s Jacobem, dějepisným fenoménem třídy, otočil papír na druhou stranu a začal řešit úkol z matematiky, který předtím dostali. Byl tak zahloubán do svých výpočtů, že přeslechl otázku, kterou mu položil pan Kendrick. Teprve když zavládlo ticho a všichni se na něho dívali, všiml si toho.

„Thomasi, ptal jsem se tě na něco.“

Tom Joe váhavě vstal. „Je mi líto, pane, já jsem tu otázku neslyšel.“

„Myslím, že není potřeba, abych ti ji opakoval. S pozorností, kterou věnuješ mému vyučování, stejně nebudeš vědět odpověď. Dnes odpoledne napíšeš nejméně na tři strany sloh o založení našeho státu. Hokejový trénink první a druhé třídy za tebe převezme pan Davis. A teď bych chtěl vědět, čím ses zaměstnával v této hodině.“ Natáhl ruku a Tom Joe mu váhavě podal list papíru. Zazvonil zvonek na přestávku a ukončil vyučování. Pan Kendrick složil papír a zastrčil si ho do kapsy. Potom bez dalších slov vyšel ze třídy.

„Náčelník byl pěkně rozzlobený,“ ohodnotil to Mac, „a malí žáci budou také. Těšili se na hokejový trénink s tebou. Až se tam objeví pan Davis, nebudou

moc nadšení.“

Mac měl pravdu. Ani žáci první a druhé třídy ani pan Davis nebyli nijak nadšení odpoledním hokejovým tréninkem. Tom Joe seděl ve třídě nad slohem a hněval se sám na sebe. Jeho špatné chování bylo nejen v jeho neprospěch, ale i jiných. Přál si, kdyby býval raději dával pozor. Uvědomil si, že to téma vůbec není nějak hrozně nudné. Argumenty zástupců jednotlivých států zněly opravdu přesvědčivě. Dokonce i indiáni se tehdy přihlásili o slovo. Tom Joe v duchu viděl náčelníka Černého vlka z Beaver Lake vstupovat do konferenčního sálu v Charlottentownu v jeho koženém loveckém oděvu.

Divil se, jak rychle napsal ony požadované tři strany. S úlevou odložil pero. Tak, to by bylo hotové. Teď ještě donést sloh náčelníkovi...

Pan Kendrick vzal jeho sešit a vyslechl Tomovu čestnou omluvu. „Budeme považovat tuto věc za vyřízenou,“ řekl. „Tady máš zpátky svůj papír.“ Vrátil Tomovi list papíru, který mu ráno vzal. Úkol z matematiky a také sestavu hokejového mužstva jsi vyřešil výborně. Jenže obojí nepatří do vyučování dějepisu.“

Opřel se o židli a pokračoval: „Je tu na tebe ještě jedna stížnost, Thomasi. Pan Davis mi vyprávěl, že se ti podařilo přijít hned první školní den o dvacet minut později na studijní hodinu. Máš pro to nějaké vysvětlení?“

Tom Joe zaváhal s odpovědí. Ředitel nikdy neměl rád, když se v myšlenkách příliš zabýval osadou Beaver Lake a jejími obyvateli. Určitě by se mu nelíbilo, kdyby teď nadšeně vyprávěl o Sullivanových. Panu Kendrickovi se nelíbilo nic, co jeho žáky odvádělo od učení. Setkání s Kendrou by pro něho určitě nebyl žádný důvod pro pozdní příchod na studijní hodinu.

„No?“ pokračoval ředitel. „Dokážeš to vysvětlit, nebo ne?“

„Ne, pane, myslím, že ne. Rozhodně ne tak, abyste to přijal.“

„Chápej, že tento pozdní příchod nemohu prostě přehlédnout. Jsi v šesté třídě, Thomasi, a měl by sis být vědom toho, že zastáváš funkci, ve které bys měl být vzorem pro mladší spolužáky a rozhodně dodržovat pravidla. Především spolužáky, které povedeš při tréninku. V sobotu odpoledne budeš štípat dříví, které včera přivezl pan Harper. Tam si budeš moci dobře vybit svou přebytečnou energii.“

Tom Joe se kousl do rtu. *Na shledanou, volné odpoledne, na shledanou, výpravo s Lady Blue...* Nahlas řekl: „Ano, pane. Je mi to líto. Už se to nebude opakovat.“

„To doufám. Teď můžeš jít, Thomasi.“

Když se za Tomem zavřely dveře, ředitel zavrtěl hlavou. Určitě zase někde chodil se psem a zapomněl sledovat čas. Ale v šesté třídě se něco takového už nesmělo stát. Skutečnost, že měl Thomase rád, neznamenal, že ho nepotrestá za jeho prohrěšek. Hoch jinak neměl nikoho, kdo by ho vychovával. Jeho žena Cathrine nebyla vždy srozuměna s jeho přísností vůči Thomasovi. Neřekla to, ale on to někdy vycítil. Ředitel se zase pustil do práce, která na něho čekala na jeho psacím stole. Trvalo do půlnoci, než sestavil nový rozvrh hodin, poté co nyní ubyl pan Wright. On sám bude muset v tomto školním roce převzít mnoho vyučovacích hodin. Kromě toho by ho mělo napadnout něco zajímavého na plánovanou slavnost. Nechtěl to přenechat nikomu jinému, protože si rozhodně přál, aby Západní střední chlapecká škola zapůsobila dobrým dojmem. Lidé jako pan Stanley chtěli vidět úspěchy. A dále tu byly cvičné listy pro soutěž o stipendium, které musel sestavit. Sotva začal školní rok a práce už se před ním kupila jako nějaká metrová hora. Ale on to zvládne. Dokáže panu Stanleyovi a dalším členům dohlížecího spolku, že umí velmi dobře vést Západní střední chlapeckou školu. I když se jeho počínání zřetelně odlišovalo od způsobu, kterému dávali přednost oni.

Když šel Steven toho večera po chodbě, potkal Roberta, který právě vycházel z pokoje pana Wrighta. „No ne,“ divil se, „odkdy navštěvuje Robert učitele v jeho pokoji?“ Robert asi vycítil jeho údiv, protože rychle řekl: „Musel jsem panu Wrightovi něco dát. Od ... pana Davise.“

„Aha. Neříkal pan Wright, jak dlouho tu ještě zůstane?“

„Myslím, že odjíždí pozítří. Ale přesně to také nevím.“

Steven přikývl a šel za svým kolegou do společného pokoje.

Druhý den odpoledne se v Západní střední chlapecké škole objevila paní Hattie Williamsová. Její příchod byl impozantní jako vždy. S pohupujícím se

perem na klobouku pochodovala přes školní dvůr, přivázala svého malého, drzého teriéra ke sloupku v plotě a šla rovnou čarou do školy, do kanceláře sekretářky slečny Grayové.

„Dobrý den, slečno Grayová! Chtěla bych mluvit s panem ředitelem Kendrickem.“

„Dobrý den, paní Williamsová!“ Sekretářka se poněkud nuceně usmála. Již déle docela dobře znala tuto energickou starší dámu a věděla, že důvodem každé z jejích návštěv školy je nějaká stížnost.

„Prosím vás, chvíli si tady sedněte.“ Ukázala na jednu z židlí, které stály trochu stranou v rohu místnosti. Pan Kendrick má právě ještě návštěvu.“

Paní Williamsová se posadila. Měla na sobě světle šedý plášť a k němu dobře se hodící klobouk. Trvalo to několik minut a potom se otevřely dveře z kanceláře pana ředitele. Ředitel vyšel ven společně s Larrym a paní Williamsové si hned nevšiml. Podal hochovi obálku a řekl: „To je dar, o kterém jsem mluvil. Zorganizujeme a za tyto peníze zaplatíme odpoledne her pro všechny žáky, kteří o víkendu nepojedou domů. Postaral by ses spolu s několika svými spolužáky o uspořádání odpoledne?“

„Ale ano. Rád to udělám, pane.“

„Tady máš peníze. Můžeš je svobodně používat. Jen si nech vždycky vystavit účtenku, když budeš něco platit.“

„Ano, pane, udělám to, jak říkáte.“ Larry vzal obálku a rozloučil se. Sotva odešel z kanceláře, paní Williamsová si odkašlala.

„Ach, dobrý den, paní Williamsová! Vůbec jsem si vás nevšiml,“ otočil se ředitel školy k návštěvnici.

„Ale – proč se na mne díváte tak udiveně?“

„Protože jsem v údivu, pane Kendricku. Necháte toho chlapce svobodně disponovat darem, který vám byl svěřen? To jste myslel úplně vážně?“

„Když něco říkám, tak to také tak myslím, paní Williamsová. Larry Stuart je naprosto spolehlivý mladý muž, který má mou plnou důvěru. Ale pojďte, prosím, do mé kanceláře.“

Paní Williamsová vstala a šla za ředitelem. Sotva se usadila na židli s opěrkami pro ruce, začala se svou stížností a žalovala na špatně vychovanou Lady Blue. Pan Kendrick klidně vyslechl příval jejích slov a slovo si vzal teprve tehdy, když začala nepěkně mluvit o Tomu Joeovi. „Také Thomas mi popsal

příhodu s oběma psy, paní Williamsová. Ale nemyslím, že se vůči vám zachoval špatně.“

„Vy jste o něm vždycky měl dobré mínění, i když se jeho chování podobalo manýrům těch divochů, mezi kterými dříve žil.“

„Thomas se toho mnoho naučil, madam.“

I když momentálně sám nehodnotil svého žáka příliš dobře, cítil, jak se ho zmáhá hněv, když na něho někdo hází neopodstatněná obvinění. Kromě toho ho rozčilovalo pohupující se pero na klobouku paní Williamsové. Pokračoval: „Kdyby se někdy choval nezdvořile vůči staré dámě a já byl při tom, upozornil bych ho na to. Ale zatím k tomu nebyl důvod.“

Udiveně pozoroval, jak paní Williamsová sáhla po své kabelce a rozhořčeně vstala.

„Staré dámě?“ opakovala a jen s námahou ovládala hlas. „Srovnáváte mě se starou dámou? Táži se, kde se ten chlapec má naučit zdvořilosti, pane řediteli!“ S těmi slovy kráčela rázně ke dveřím, aby tam nechala poměrně zaraženého ředitele samotného. Rychle vstal. „Já ... to ... je mně líto, madam. Samozřejmě jsem to tak nemyslel,“ omlouval se.

„Když něco říkáte, tak to také tak myslíte. Neupozornil jste mne na to právě? Na shledanou, pane řediteli!“ S těmito slovy vypochovala paní Williamsová se vztyčenou hlavou z místnosti. Bylo to jen o vlasek, že se v kanceláři sekretářky nesrazila s nějakým pánem, který šel proti ní.

„Paní Williamsová! Přeji vám dobrý den,“ zazněl přátelský hlas doktora Gilberta, který chtěl u svého bratra uskutečnit dávno slibovanou návštěvu.

„Pochybuji, že tenhle den je dobrý, pane doktore. Na bližší podrobnosti se můžete zeptat svého bratra.“ Krátce pokynula jemu a slečně Grayové a opustila kancelář.

„To nezní moc dobře,“ myslel si doktor, když za sebou zavřel dveře v ředitelově kanceláři. „Čím jsi tentokrát rozzlobil paní Williamsovou?“ Sedl si na židli, kterou jeho předchůdkyně právě opustila, zkrátil ruce za hlavou a natáhl nohy před sebe.

„Mluvila špatně o Thomasovi,“ zněla krátká odpověď jeho bratra.

„A ty ses ho samozřejmě zastal.“

„Kdo jiný by to měl udělat? Zdá se ti to snad nesprávné?“

„Naprosto ne, Jamesi. Vždyť nejsi jen jeho učitel, ale také zákonný zástupce.“

„Záležitost s Thomasem však není hlavním důvodem jejího hněvu,“ dodal pan Kendrick podle pravdy. Vyprávěl svému bratrovi o své neobratnosti a ten s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Zasáhl jsi ji na jejím nejcitlivějším místě. To ti tak rychle neodpustí.“

Potom najednou zvážněl. Změnil svou pozici a posadil se do lehkého předklonu. „Předevčírem jsem viděl paní Williamsovou v obchodě se smíšeným zbožím, jak hovoří s pánem a paní Stanleyovými. Zachytil jsem jen zlomek rozhovoru, ale jednalo se o školu a o nějaké tvé rozhodnutí, se kterým vůbec nesouhlasili.“

„Pan Stanley je toho názoru, že jeho syn Rick by byl mnohem lepším hokejovým trenérem prvků a druháků než Thomas. Už od začátku mu vadí, že takový chlapec jako Thomas vůbec chodí do stejné školy jako Rick.“

„Co myslíš tím: chlapec jako Thomas?“

„Nu, takový hoch, který je odkázaný na dárce peněz a o jehož původu se neví nic přesného. Rick, syn pana Stanleje, žel, už převzal tuto povýšenost svého otce. Thomas si nestěžuje, ale jsem si jistý, že Rick mu dává zřetelně znát své opovržení.“

„Pan Stanley je stále ještě předsedou dohlížecího spolku, vid?“

„Ano, sám ho před čtyřmi roky založil. Své názory umí podat velmi přesvědčivě, ostatní členové se většinou přidají k jeho mínění.“

Doktor Gilbert chvíli mlčel, potom řekl: „Vlastně jsem sem přišel kvůli jiné věci. Dostal jsem ...“ Zaváhal, potom sáhl do kapsičky u košile a vyndal z ní složený dopis.

„Dostal jsem dopis od svého bývalého vedoucího doktora. Zve mne na kongres do Toronta. Kromě toho si myslí, že by mi neuškodilo zase jednou vidět zblízka moderní nemocnici. Považuje nás tady na západě za beznadějně zpátečníky.“ Podal dopis svému bratrovi. Ten ho přelétl a zeptal se: „Tak co? Pojedeš tam?“

Doktor Gilbert si rukou pročísl vlasy. „Já ještě nevím. Toronto je daleko ... a kromě toho ... kromě toho se může stát, že tam potkám ... Evelinu.“

Jeho bratr přikývl, nic však neřekl. Teprve po dlouhé chvíli odpověděl: „Modli se za to, Gile. I já se budu modlit. Na začátku tohoto školního roku jsem chlapcům četl příběh o Pánu Ježíši a Petrovi, jak šli po vodě. Musíš si být jistý, že tě Pán volá. A pokud to tak je, měl bys jít. Potom se Pán postará i o všechno další.“

Když hoši po večeři odcházeli z jídelny, šel Tom Joe do sklepa, aby se ještě podíval, zda jsou všechny hokejky zase pořádně uklizené ve skříňkách. Dole potkal Roberta.

„Co tady děláš?“ zeptal se a zvedl ze země pár chráničů kolen, které tam někdo nedbale pohodil.

„Hledám svůj kapesní nůž. Nahoře v pokoji není. Možná jsem ho tady ztratil při převlékání. Klekl si na zem a díval se pod dřevěnou lavičku. Tom Joe uklidil chrániče kolen.

„Mám ti pomoci hledat?“

„Ani ne, nemusíš, ... ačkoliv, přece jen, kdybys byl tak hodný a podíval se do kůlny s náradím. Tam jsem вчера byl. Možná, že jsem ho ztratil tam.“

„Tak dobře. Zamkneš tady, až zase půjdeš nahoru?“

„Jasně, zamknu.“

Tom Joe odešel ze sklepa a zamířil k nářadovně. Robert počkal, až jeho kroky na chodbě dozněly. „Když půjde do kůlny s náradím, nebude mě moci pozorovat,“ pomyslel si. „A kapesní nůž může hledat, až z toho zčerná.“ Napřímil se a nahmatl v kapse kalhot kapesní nůž. Musel nějak odvést Tomovu pozornost. Jeho spolužák nemusí vědět, co má dnes večer v plánu. Robert zamkl dveře sklepa a vyšel ven. Rozhlédl se – nikoho nespatriil. Šel přes školní dvůr, dělal, jako by něco hledal a nakonec se protáhl křovím, které oddělovalo školní dvůr od ulice. Teď ho snad už nikdo neuvidí. Rychlými kroky odcházel.

O dvacet minut později přišel Tom Joe do společenské místnosti šesté třídy. „Byl tady Robert?“ zeptal se.

Mac, který seděl u stolu s knihou, vzhledl. „Ne, tady nebyl.“

„Předtím šel přes školní dvůr. Vypadal, jako by něco hledal,“ řekl Larry.

„Ztratil svůj kapesní nůž. Chtěl jsem mu jen říci, že v nářadovně jsem ho ne-našel. Tom Joe si sedl do křesla a rozhlédl se dokola. „Máte někdo chuť za-hrát si mlýn?“

Robert prudce oddechoval a opřel se zády o zeď domu. Dřív než vstoupí do městské haly, musí se uklidnit. Ohlédl se. Na parkovišti stály drožky s koňmi a několik aut. Několik opozdílů spěchalo ke vchodu do haly. Chtěl jít do haly přímou cestou, ale potom zahlédl na ulici doktora Gilberta a rozhodl se, že raději půjde oklikou. Poslední část cesty utíkal, aby přišel alespoň jakž takž včas. Robert se ještě jednou zhluboka nadechl a šel také ke vchodu.

„Vida, tady je ještě někdo! Tebe jsme asi přehlédly, ne? Pořád ještě nebráníš naši vlast?“

K Robertovi přišly dvě mladé ženy. Jedna nesla velký štít s nápisem „Mobilizace“, druhá měla krabici, plnou bílých per. Jedno pero vyndala a připnula je Robertovi na bundu. Jak se najednou objevily, tak zase náhle zmizely za rohem domu. Robert se za nimi upřeně díval.

„Nedívej se tak hloupě. Takové pero dají každému, kdo není voják. Tím tě označí za zbabělce. Protože nejsi ve válce, rozumíš?“

„Ricku!“ Robert poznal v tom, kdo mluvil, svého spolužáka, který navštěvoval Západní střední chlapeckou školu externě. „Copak tady děláš?“

„Totéž co ty. Chci si poslechnout přednášku nadporučíka Hillse. Pojd', myslím, že už to začalo. Rick Stanley s sebou táhl Roberta ke vchodu.

„Ale tohle by sis měl raději sundat.“ Ukázal na bílé pero. Robert ho sundal a strčil do kapsy.

„Zbabělec,“ procedil skrz zuby. „Zrovna já si to mám nechat líbit? Kdybych tak jen mohl odtud odejít!“

Následoval Ricka do přeplyněné haly. Včera si všiml plakátu, na kterém byla oznámena přednáška. I pan Wright mu o ní vyprávěl. Robert se učitele dopodrobna vyptal, jak se přihlásil do válečné služby a jak to teď všechno bude probíhat dál. To samozřejmě nevyprávěl Stevenovi, když se potkali na chodbě. Steven nechápal Robertovo nadšení pro válku, zrovna jako ostatní spolubydlící z jejich pokoje. Ale Steven, Larry a Tom Joe nestrávili prázdniny

za nudným pultem v obchodě. Neměli otce, který říkal ne na všechno, co bylo zábavné.

Dostali se na místa k stání, ze kterých viděli na řečníka. Byl to temperamentní důstojník, který vyprávěl o svých zážitcích ve Francii tak strhujícím způsobem, že Robert přímo slyšel hřmot děl. Okouzleně visel na rtech řečníka. Teprve když zazněl bouřlivý potlesk, vrátil se do přítomnosti.

„Musím se co nejrychleji vrátit. V deset hodin musím být na pokoji.“

Rick přikývl. „Dobře. Tak zítra.“

Stále ještě jako omámený si prorážel cestu davem lidí. Srazil se s mladou dívkou se světle rezavými vlasy.

„Promiňte!“ vyhrkl.

„Ach, to nevádí. Včera jsem vrazila já do vás. Teď jsme vyrovnaní.“

Rusovláska se na něho dívala s šelmovským úsměvem. Její oči zářily chladnou zelení.

„Aha, před nemocnicí,“ vzpomněl si Robert. „Ale musím jít. Odpusťte!“

S těmito slovy se protlačil kolem ní ven. V hlavě mu vířila jen jedna myšlenka:

„Musím podporovat Anglii v boji. Musím se dostat na frontu. Nějak.“

Celou cestu ke škole utíkal a sklepními dveřmi se nepozorovaně dostal do školní budovy. Šel rovnou do svého pokoje. Opatrně otevřel dveře. V místnosti nikdo nebyl. Sundal si bundu a padl na postel. Musím do Francie. Zeptám se pana Wrighta, zda mi pomůže dostat se tam. Na chodbě slyšel hlasy, proto sáhl po knížce a dělal, že čte.

„Tak tady jsi,“ pozdravil ho Tom Joe, který vešel do pokoje jako první. „Je mně líto, ale tvůj nůž jsem nenašel.“

Ležel mezi keři, které ohraničují školní dvůr směrem k ulici,“ lhal Robert.

„Našel jsem ho.“

Sáhl do kapsy u kalhot a vyndal nůž.

„Ale děkuji ti, že ses podíval v nářadovně.“

„Ty jsi byla tajně v městské hale? Na přednášce o válce?“ Kendra se nechápavě dívala na svou spolubydlící Isabellu.

„Ano, byla jsem v městské hale. A vůbec toho nelituji. Stejně jsem tam šla jen proto, abych viděla Roberta. A fungovalo to.“

Kendra si sedla na pelest své postele. Zavrtěla hlavou. „Ty jsi nemožná, Isabella. Jak jsi vůbec věděla, že tam bude Robert?“

„Včera jsem ho viděla stát před plakátem, na kterém bylo napsáno o přednášce. Tak jsem si myslela, že tam půjde.“

„A co říkala šéfová, když tě přistihla?“

„No, dala mně kázání. Nic jiného se ani nedalo čekat. Dostala jsem na dva týdny službu v kuchyni. A v sobotu nesmím ven.“

„Stálo to za to?“ ptala se Pen. Pověsila si šaty na ramínko a oblékla si noční košili.

„No, ... myslím, že ano. Přece jsem viděla Roberta a mluvila jsem s ním. Ale zdálo se, že je myšlenkami někde jinde.“

„Určitě byl na té přednášce také potají. Hoši vyprávěli, že jejich ředitel je dost přísný.“

Isabella si začala pečlivě kartáčovat vlasy. „Myslím, že ho velmi fascinovala přednáška nadporučíka Hillse. Představovala jsem si, jak by asi Robertovi slušela taková uniforma. Vsadila bych se, že by v ní vypadal ohromně dobře. A vůbec, když si někdo přeje bránit vlast, není to přece nic, co by se muselo zatajovat. Pro mě jsou vojáci hrdinové!“

Položila kartáč na vlasy zpátky na úzkou policičku u zrcadla a otočila se ke svým oběma spolužačkám. Její zelené oči zajiskřily. „Jaké vlastnosti by měl mít váš budoucí manžel?“ zeptala se. „Můj by měl být jako ten nadporučík: měl by být hrdinný a dobře vypadat!“

Pen si sedla na svou postel a hrála si se svým dlouhým copem. „Především to musí být křesťan,“ řekla svým klidným, rozumným způsobem.

„Křesťan?“ divila se Isabella. „To nezní moc zajímavě. Ale pro tebe a Kendru je křesťanství hodně důležité, vid? Čtete si také v Bibli.“

„Ano, čteme. Jednak proto, že jsme se to obě naučily doma. Ale také proto, že to je pro nás důležité. Jsme křesťanky, protože známe Krista, rozumíš tomu?“

Isabella přikývla. „Ježíše Krista, Božího Syna, já vím. Trochu toho vím i z kostela. Ale mně to všechno nic neříká. Život se mi zdá pěkný i bez pobožnosti.“

„Pobožnost...“ opakovala Kendra pomalu. „Prosím tě, nemluv o ní tak lehkovážně. Pro tebe asi nic neznamená, ale pro mě ano. Pán Ježíš mne tolik miluje, že nesl trest za mé hříchy. Zemřel za mě. Nyní žije zase v nebi a já se k Němu mohu v každý čas modlit. A jednou budu moci stále být u Něho. To není jen nějaká pobožnost. Je to pravda. Pravda, kterou potřebuje každý člověk.“

„Dobře, dobře,“ chlácholila ji Isabella. „Nechtěla jsem tím říci nic špatného. Ale odbočily jsme od tématu. Jací by měli být vaši budoucí muži? Kromě toho, že to budou křesťané?“

„Můj by měl mít smysl pro rodinný život,“ odpověděla Pen. „A měl by umět pomáhat. Ne takový, aby jen seděl u psacího stolu.“

„A tvůj, Kendro?“

„Měl by ... mít rád děti a knížky. A také by se mi zdálo pěkné, kdyby ...“ Zazabila se.

„Kdyby co?“

„Ale nic. Tak důležité to není.“

„Kendro Marie Sullivanová! Nejdřív nás napínáš a my jsme zvědavé a pak to nechceš říct! Tak co by se ti zdálo pěkné?“

Opravdu to není důležité. Neznám také mnoho mužů, kteří to dovedou. Proto je nepravděpodobné, že bych si vzala někoho takového. Ani by to nebyla nějaká podmínka, byla to jen...“

„Tečka nad ,i‘?“ pomohla jí Pen.

„Ano, přesně tak by se to dalo říci.“

„A s takovou narážkou se teď máme spokojit?“ Isabella obrátila oči v sloup v líčeném zoufalství.

„Pst! Jde šéfová!“ Pen zhasla lampu a všechny tři se zavrtaly pod deky. Poslouchaly energické kroky ředitelky, které se blížily k jejich pokojům na konci chodby.

„Raději bychom měly ztichnout,“ šeptala Isabella, která nechtěla dostat ještě víc vyhubováno. „Vyspěte se dobře, mé milé!“

Nastal první víkend a mnoho žáků jelo domů strávit jej u rodičů. Tom Joe a Larry patřili k těm, kteří zůstali ve škole. Sobotní dopoledne strávil Tom Joe nad cvičnými listy, které pan Kendrick připravil kvůli nadcházející soutěži. Odpoledne by byl nejraději šel s Lady Blue na výpravu, ale žel, čekala na něho hromada dříví za školní budovou.

Paní Kendricková, ředitelova manželka, zavedla před třemi roky na Západní střední chlapecké škole novou tradici: První sobotní odpoledne po velkých prázdninách byl čerstvě upečený jablečný koláč se šlehačkou. Hoši byli touto myšlenkou nadšeni a mysleli, že by klidně mohl být každou sobotu.

„Když vám člověk podá malíček, hned chcete celou ruku,“ odpověděla se smíchem paní Kendricková. „Ne, ne, pánové, k tomu se nedám přemluvit!“

Přesně ve čtyři hodiny se všichni sešli v jídelně. „Copak si váš muž nechá ujít tento požitek?“ ptal se pan Gibbs, když byl boj o koláč v plném proudu. „Ten koláč je výborný, paní Kendricková!“

„Moc děkuji, pane Gibbsi. Můj muž musel odpoledne na schůzku dohlížet cího spolku. Myslím, že udělám nejlépe, když mu dám kousek koláče stranou, protože při chuti chlapců tu brzy už nic nezbude.“

Vstala, aby přinesla z kuchyně talíř. Cestou se podívala z okna a všimla si Toma Joea, který před dřevníkem štípal dříví. Obrátila se na Larryho: „Našel Tom Joe novou zálibu ve štípání dříví? Zatím si kvůli tomu ještě nikdy nenechal ujít můj jablečný koláč.“

Larry spolkl sousto. Doširoka se usmál. „Trestní cvičení, madam,“ odpověděl. „Nařízené osobně velkým náčelníkem.“

Paní Kendricková se usmála. „Tak ho nebudeme rušit při práci. Ale až bude hotový, můžeš mu vyřídit, že v kuchyni na něho čeká talíř s koláčem.“

„Provedu, madam.“ Larry se ještě jednou usmál a zase se věnoval svému jablečnému koláči.

Ředitel večer mnoho nevyprávěl o schůzce dohlížecího spolku. Místo toho se zeptal manželky: „Jak odpoledne dopadl tvůj koláč? Bylo tam hodně hochů?“

„Nejméně dvacet pět. Někteří velcí chlapci tam nebyli. Mac jel k rodičům, Steven je u příbuzných. A Tom Joe také chyběl.“

Šla do kuchyně, aby manželovi přinesla koláč, který pro něho schovala.

„Chutná výtečně – jako vždycky,“ řekl uznale. „Není divu, že ho chlapci mají tak rádi.“ Když vyprázdnil svůj talíř, vstal, aby ho donesl do dřezu. Šel k oknu a podíval se k dřevníku, u jehož stěny bylo pěkně srovnané naštípané dříví.

„Jak vidím, Thomas pracoval dobře,“ řekl. Podíval se na manželku a dodal: „Jsem přesvědčený, že přesto dostal jablečný koláč i on.“

„Také si ho zasloužil. Vždyť strávil celé odpoledne štípáním dříví.“

Ředitel zavrtěl hlavou. „Máš slabost pro toho hochu.“

„Právě jako ty, můj milý. Jen to dáváš najevo jinak.“

Její muž se opřel o parapet a zamračil se. „Myslíš, že jsem na něho moc přísný?“

Jeho žena k němu přistoupila. „Nevím, čím se tentokrát provinil, ale někdy ho trestáš dost tvrdě.“

„Někdo ho konečně musí naučit přesnosti.“

Paní Kendricková se usmála. „Myslela jsem si, že se jedná o tuto věc. Ten chlapec k tobě vzhlíží, Jamesi. Dokud ho necháš pociťovat, že ho máš rád, bude přijímat i tvoji přísnost.“

Opřela se o něho a pokračovala: „Vždycky jsem věděla, že bys byl dobrý otec. Našemu maličkému jsi jím nemohl být, ale pro mnoho hochů ve škole jsi náhradním otcem, i když oni by to vůči tobě nikdy nepřipustili. Děláš svoji věc dobře, Jamesi.“ Políbila svého muže na tvář a potom se šla věnovat mytí nádobí po večeři.

4. kapitola

Začal druhý školní týden. Chlapci ze šesté třídy si měli osvojit spoustu učiva, navíc se ještě někteří připravovali na soutěž o stipendium. Tom Joe si v hlavě vytvořil plán, o kterém už několik dní znovu a znovu přemýšlel. Nemohl se dočkat, až se zeptá pana ředitele na jeho názor, ale bylo těžké ho zastihnout a poprosit ho o rozhovor. U společného jídla se sotva objevil, po vyučovacích hodinách rychle mizel ve své kanceláři a nepřál si být rušen. Když šli Tom Joe se Stevenem ve čtvrtek po chodbě, potkali pana Kendricka, který chtěl právě odejít ze školy. Tom Joe se rozhodl využít této příležitosti a říci mu o svém plánu.

„Mohu se vás na něco zeptat, pane?“

Ředitel se zastavil. Podíval se na hodinky a zeptal se: „Copak se děje?“

Tom Joe zaváhal a potom řekl: „Vyprávěl jste nám o slavnosti, která se má brzy konat. Napadlo mě, jak by mohl vypadat náš příspěvek.“

„Zrovna ty jsi dostal nápad, jaké by mělo být dějepisné vystoupení naší školy?“

Zdálo se, že má pan Kendrick naspěch, protože již podruhé pohlédl na hodinky. Tom Joe si pospíšil, aby pokračoval: „Ano, pane. Myslel jsem, že bychom mohli sehrát porady zástupců jednotlivých států. Mohlo by se toho zúčastnit i několik mladších žáků, mohli by se přestrojit a ...“

„Je mi líto, že tě musím přerušit, Thomasi, ale už jsem přemýšlel o vystoupení naší školy. Soustřed' se na vyučování, na koncert, na přípravu na soutěž o stipendium a na hokejový trénink. Podle mého názoru tím budeš plně vytížen.“

S těmito slovy pokynul Tomovi a Stevenovi a odešel.

„To je tedy divné. Už dnes při vyučování byl náčelník nějaký odměřený,“ napadlo Stevena. „A přitom tvůj návrh vůbec není špatný. Malé divadelní představení pro změnu by bylo přece docela veselé.“

Tom Joe spolkl své zklamání z reakce ředitele a podrobněji vyložil Stevenovi svůj plán.

„Celé by se to mohlo podbarvit hudbou,“ navrhl Steven. „Už mám v hlavě

melodii, která by se hodila k příchodu náčelníka Černého vlka. Tradadadam! Tradadadam! Ale co naplat. Když je náčelník proti tomu, nemůžeme nic dělat. Pojdme raději do jídelny, jinak ještě zmeškáme oběd.“

Odpoledne se Tom Joe vydal s Lady Blue do sirotčince. Cestou potkal Henryho, který v létě ukončil Západní střední chlapeckou školu a nyní chodil na univerzitu.

„Nu, jak se vede vám školákům?“ ptal se s úsměvem jeho kamarád.

Tom Joe mu oplatil úsměv. „Zvládáme to docela dobře i bez tebe.“ Vyprávěl Henrymu o hokejovém tréninku, o soutěži o stipendium a o plánované slavnosti. „A pan Wright jde k armádě,“ ukončil svou zprávu. „Kvůli tomu má náčelník momentálně docela dost práce.“

„Umím si to představit. Pan Stanley také nevynechá nic, čím by mu mohl ztížit život. Tatínek mně trochu vyprávěl o poslední schůzi dohlížecího spolku. Pan Stanley by se nejraději náčelníka úplně zbavil a na jeho místo dosadil jiného ředitele. A už také někoho má v hlavě. Nějakého pana Richarda Gordona, nebo jak se jmenuje. Pochází z Toronta. Pan Stanley se s ním někde seznámil a tvrdí, že je to nejschopnější učitel, jakého si kdo dokáže představit.“

„S tímhle návrhem ale nikdo nesouhlasil, nebo ano?“

„Můj tatínek v žádném případě. Ale pan Stanley má velký vliv. Mnoho mužů, kteří posílají své syny do Západní střední chlapecké školy, je zaměstnaných v jeho firmě. Ti si třikrát rozmyslí, než řeknou něco, co by se panu Stanleyovi nelíbilo.“

Tom Joe se nechápavě díval na svého přítele. „Ale – to přece nemohou jednoduše takhle rozhodnout. Vždyť se pan Kendrick ničím neprovinil.“

Henry pokrčil rameny. „Snad si to pan Stanley ještě rozmyslí. Já už musím jít. Tome Joe, měj se dobře!“

Odešel. Zamyšlený Tom Joe se vydal na cestu do sirotčince. Děti ho přivítaly ve stísňené náladě.

„Malá Lissy měla dnes po obědě nehodu,“ vysvětlovala kuchařka, když se zeptal, proč jsou děti smutné. „Byla dopravena do nemocnice.“

„Lissy? Copak se jí stalo?“

„Porazilo ji auto. Víc toho zatím nevíme. Děti mají velkou starost o svou kamarádku.“

„Je slečna Blakeová u Lissy v nemocnici?“ zeptal se jedné z větších děvčat, když kuchařka zase zmizela v kuchyni.

„Ne, slečna Blakeová přece předevedčím sama onemocněla. Doktor řekl, že nutně potřebuje odpočinek. Teď je u své sestry. A na nás dohlíží slečna Mayhouseová. Šla za Lissy do nemocnice.

„Slečna Mayhouseová, šedá myš,¹ řekl Bobby a ušklíbl se. „Je hrozně přísná. Většinou se zlobí na Johnyho.“

Tom Joe rychle pohlédl na Johna Malého vlka, který stál u okna a díval se ven. Bylo mu hoča líto. Sám by nejraději hned šel do nemocnice zeptat se na Lissy, potom se však rozhodl, že raději zůstane u dětí a pokusí se je rozptýlit nějakým příběhem nebo hrou s Lady Blue. Vyprávěl jim o Beaver Lake, osamělé osadě na severu a o Blackbird Hillu, misijní stanici, kde je škola pro indiánské děti. Dokonce i Johnny opustil své místo u okna, sedl si k nim a pozorně naslouchal. Tom Joe nechal děti pohrát si s Lady Blue a potom si povídal s malým indiánským míšencem. John Malý vlk mluvil perfektně anglicky, ale byl pro něho pravý požitek, když si mohl popovídat indiánským nářečím Kriů. Slečna Kendra také umí pár slov z naší řeči,“ vyprávěl. „Ale ona přichází do sirotčince jen na dvě odpoledne.“

Tom Joe se dozvěděl, že jeho otec byl kanadský traper, který si vzal indiánku. Oba rodiče přišli o život současně. Stalo se to při neštěstí na řece. Johna Malého vlka potom poslali k vzdáleným příbuzným jeho otce do Lethbridge. Protože se ale nechtěl zapojit do všedního života rodiny, skončil nakonec v sirotčinci v Calgary. Hoch postrádal svobodný život v divočině. Tom Joe se do něho dokázal velmi dobře vžít a vyprávěl mu o svých začátcích v civilizaci.

„Se mnou je to jiné,“ řekl John Malý vlk. „Jsem napůl indián a to mnoho lidí nemá rádo.“

Vtom se otevřely dveře a do místnosti vešla slečna Mayhouseová. „Lissy má otřes mozku,“ oznamovala, „a zlomenou levou nohu. Lékař jí to narovnal a až noha přestane být oteklá, dostane sádrový obvaz.“

„Tak nezemře?“ zeptala se s úlevou malá Sally.

„Ne, tak zlé to není, díky Bohu. Musí zůstat několik dní v nemocnici, ale potom ji propustí.“

„Vrátí se k nám s nohou v sádře?“

¹ V originálním textu se to rýmuje: „Miss Mayhouse, die graue Maus.“

„Ano. Připravíme pro ni pokoj dole.“

Obrátila se k Tomu Joeovi a důkladně si ho prohlížela. „Kdo jste a co děláte tady u dětí?“

„Tom Joe, který při jejím příchodu vstal, přistoupil ke starší dámě o krok blíž. „Dobrý den, madam, já jsem Tom Joe ze Západní střední chlapecké školy. Zdejší děti navštěvují často. Rády si hrají s mým psem.“

„Po zvířatech zde v domově netoužíme,“ poznamenala chladně slečna Mayhouseová. „A příště se, prosím, ohlásíte, a ne že sem jednoduše takhle vpadnete.“

„Ano ... ano, samozřejmě, madam. Tak ... já už půjdu. Na shledanou.“

Tom Joe se zamyšleně vydal na zpáteční cestu. Děti se se slečnou Mayhouseovou asi moc nezasmály. Snad se slečna Blakeová zase brzy uzdraví. A Lissy! Nejraději by šel hned zítra do nemocnice, aby maličkou navštívil. Poté co dovedl Lady Blue k doktoru Gilbertovi, šel zkratkou přes hřbitov, aby se dostal zpět do školy. Přemýšlel o svém zmařeném nápadu s divadelním vystoupením a o tom, co mu vyprávěl Henry.

„Napišu Mr. Edovi,“ přemýšlel, „a popíšu mu, jaké plány má pan Stanley. Třeba bude vědět, jak mu zabránit v jeho předsevzetí.“

Mr. Ed, neznámý příznivec, který stále ještě platil za Toma Joea školné, se při dopisování v průběhu let dozvěděl některé věci o Západní střední chlapecké škole. Jak se zdálo, pana Kendricka si velmi vážil. Určitě bude znát dobrou radu, jak postupovat proti panu Stanleyovi. Tom Joe byl tak zahloubaný do myšlenek, že si dost pozdě všiml pána, který stál se skloněnou hlavou před jedním hrobem. Mimovolně se zastavil. Toho pána znal. Nebyl to nikdo jiný než pan Kendrick. Tom Joe nechtěl být viděn, proto se schoval za strom. Nechtěl ředitele rušit a po dnešním poledním setkání ani neměl potřebu s ním mluvit. Po několika minutách ředitel zvedl hlavu, otočil se a odešel. Tom Joe se za ním díval. Když zmizel z dohledu, šel Tom Joe váhavě k hrobu, před kterým předtím jeho učitel stál. Snad tam byli pohřbeni jeho rodiče? Ne, to nebylo možné. Hrob byl malý, velmi malý. Na jednoduchém pomníku bylo jméno a datum:

Joseph William Kendrick

8. - 11. září 1900

Tom Joe zůstal zaraženě stát. Zde leželo miminko, děťátko, kterému byly

pouhé tři dny. Nevěděl, že pán a paní Kendrickovi měli dítě. Dnes to bylo patnáct let, co jejich malý syn zemřel. Tom Joe polkl. Nebylo divu, že ředitel neměl tento týden příliš dobrou náladu. Pomalu se vydal na cestu domů. Jak asi vypadá hrob babičky Betsy? Zdalipak tam občas zašli Kirbyovi nebo pan Mc Gregor? On sám totiž nebyl ani na babiččině pohřbu a po pohřbu ještě nebyl v Beaver Lake. Malou osadu neviděl od té doby, co ji onoho slunného dne v červnu opustili spolu se seržantem Grantem.

Kendra Sullivanová se s úlevou posadila na jednu lavičku při kraji ulice. Tak to by bylo hotové! Postavila si dost naplněnou nákupní tašku k nohám a podívala se na hodinky. Za deset minut bude půl páté, takže má ještě čtvrt hodiny čas, než přijede tramvaj, kterou chtěla jet zpátky do ulice Highgrove-street. Po dopoledním vyučování dostala za úkol nakoupit potraviny na večeri, kterou měla později společně s Isabellou a Pen připravit pod dozorem kuchařky. Na lavičce přímo u zastávky nebylo volno, proto se usadila na lavičce nablízku, aby využila čas a přečetla si kousek knížky. Slečna Merrylová stanovila pro žákyně pevné rozvržení času, na čtení sotva zbyla nějaká chvilka. Ale Kendra si nedokázala představit život bez knížek, zvlášť když teď měla v kapse poslední knížku od své oblíbené spisovatelky. Vyndala knížku z kapsy kabátu a krátce nato zapomněla na všechno kolem sebe. Dáma, která procházela kolem, ji s úsměvem pozorovala. Viděla, jak se nákupní taška u dívčiných nohou povážlivě naklání dopředu a přišla blíž, aby zabránila neštěstí. „Měla byste dát pozor na vaši tašku, slečno,“ řekla přátelsky.

„Ach!“ Kendra se ulekla, dala knížku stranou a sáhla po nákupní tašce. Narovнала ji a potom vstala. „Moc vám děkuji, madam, že jste mne na to upozornila,“ řekla a začervenala se.

„Která knížka vás tak upoutala?“ Dáma měla dobrotivý obličej, takže k ní Kendra hned získala důvěru. Vzala knihu a ukázala jí titul.

„Mariino rozhodnutí od Margaret Welshové.“

„Tu knížku znám. Je úplně nová, vidíte? Četla jsem ji teprve minulý týden. Margaret Welshová píše velmi pěkné knihy.“

„To si také myslím. Znáám je všechny. Tuto mi dala maminka, dřív než jsem jela do Calgary,“ vyprávěla Kendra s rozzářenýma očima. „Zdá se mi hrozně

napínává.“

„Tak vás už nebudu rušit,“ řekla dáma s úsměvem. Děvčeti přátelsky pokynula a šla dál. Kendra si zase sedla a pohlédla na hodiny u zastávky. Ještě má pět minut, než přijede tramvaj. Musí se dozvědět, jak to bylo dál s Mary, hlavní osobou knížky...

Asi o čtvrt hodiny později nastoupila paní Kendricková, žena ředitele školy, do vozu ke svému muži. Byla na návštěvě v nemocnici a zařizovala něco ve městě a on ji teď vezl domů.

„Sehnala jsi všechno?“ ptal se ředitel a zařadil se s autem do provozu.

„Ano, sehnala. A stará paní Bellová měla z návštěvy velkou radost. Od předvčerejška leží na jejím pokoji malá holčička ze sirotčince. Malička si zlomila nohu, ale ne jazyk. Paní Bellovou pěkně povzbuzuje. Ale podívej se, Jamesi – tamhle je ta mladá dívka – předtím jsem ji viděla na lavičce u tramvajové zastávky. Teď vypadá nějak nešťastně. Prosím, zastav, ano?“

Pan Kendrick chtěl být co nejdříve u svého psacího stolu, ale udělal jí to k vůli a zajel vpravo ke kraji ulice. Čekal v autě, zatímco ona vystoupila a šla k mladému děvčeti, které sedělo ve dřepu na chodníku a sbíralo nákupy.

„Mohu vám pomoci, moje milá?“

„Ach, to jste vy.“ S úlevou pohlédla na paní Kendrickovou. Dívka sáhla po několika jablcích, kterým hrozilo, že se zakutálejí až na silnici, a rychle je sebrala. Paní Kendricková sebrala svazek mrkve a zabalený balíček.

„Moc vám děkuji, madam. Prasklo mi ucho u tašky a všechno se vysypalo na chodník.“ Kendra se najednou rozesmála. „Muselo to vypadat legračně. Podívejte se, jedno jablko se zakutálelo přece až na silnici!“ Opřela nákupní tašku s utrženým uchem o sloup pouliční svítilny, sebrala utečence a pečlivě ho uložila k ostatním potravinám.

„Kam se potřebujete dostat s vašimi nákupy? Může to být nesnadné s tou roztrženou taškou.“

„Musím do Highgrovestreet, do školy slečny Merrylové. Toto – ukázala na přeplněnou tašku – je naše večeře.“

„No tak pojďte, můj muž čeká tamhle v autě. Dovezeme vás tam.“

„To... to je opravdu velmi milé, madam. Ale nebudete s tím mít starosti?“

„Ale kdepak, vždyť je to jen malá zajižďka. Přece vás tu nenecháme. Klidně si nastupte.“

Krátce nato seděla Kendra Sullivanová vzadu v autě pana Kendricka. Nákupní tašku držela opatrně a pevně na klíně.

„Když jsem vás poprvé potkala, myslela jsem, že čekáte na tramvaj,“ řekla paní Kendricková, která seděla na sedadle spolujezdce.

Kendra se začervenala. „Také jsem čekala, madam,“ přiznala. „Ale knížka byla tak napínavá, chtěla jsem se ještě dozvědět, kdo dal Mary ten velkorysý dárek a pak ... jsem vůbec nevnímala, že přijela tramvaj. Když jsem se podívala na hodiny, bylo už příliš pozdě. Šla jsem pěšky a pak se mi stala nehoda s uchem u tašky. Moje maminka mi vždycky říká, že nemám pořád strkat nos do knížek. Až jí to napíšu, bude se na mě určitě zlobit.“

„Musíte to mamince vůbec psát?“

„Ano, madam. Já mamince všechno říkám. Stejně na všechno nějak přijde. Určitě by mi nedovolila brát si s sebou na nákup knížku. Maminka sice také ráda čte, ale je mnohem rozumnější než já.“ Poslední slova řekla s povzdechem, který přiměl ředitele školy k mimovolnému úsměvu.

„A dovolí vám vaše maminka, abyste nastoupila do auta k cizím lidem?“ vmísil se do hovoru.

„Ach, ne, pane, samozřejmě ne. Ale u vás by udělala výjimku, to bezpečně vím.“

„A proč?“

„No, protože vy a vaše manželka nevypadáte jako nějakí svůdci. To by maminka uznala.“

Ředitel se opět usmál. Svěží, přirozený způsob děvčete se mu líbil.

„Jen málo zločinců vypadá zle,“ řekl. „Na to byste se neměla spoléhat.“

„Já jsem vaši manželku potkala už předtím na tramvajové zastávce,“ dodala Kendra. „Má ráda příběhy od Margaret Welshové právě jako já. Nikdo, kdo má rád její knihy, nemůže být zlý člověk.“

Proti této logice nenašel dokonce ani pan Kendrick žádný argument.

„Je to od vás opravdu moc milé, že jste mne dovezli až ke škole,“ pokračovala Kendra. „Slečna Merrylová by se zlobila, kdybych přišla pozdě.“

„K tomu by také měla všechny důvody,“ poznamenal ředitel.

„Ano, pane, já vím.“ Dívka vypadala opravdu zkroušeně. „Myslím, že už nikdy nebudu ve městě číst.“

Vážná ředitelova slova způsobila, že dívka na chvíli zmlkla. Ale potom se k ní

otočila paní Kendricková ze sedadla pro spolujezdce a zeptala se:

„Jste poprvé na delší dobu pryč z domu?“

„Ano, madam.“

„Tak tady v Calgary asi ještě nikoho neznáte, nebo ano?“

„Ne, madam. Dosud znám jen spolužačky a děti ze sirotčince. Dvě odpoledne v týdnu tam pomáhám. V sirotčinci jsem také potkala Toma Joea – ale jinak tu nikoho neznám.“

„Toma Joea? Vy znáte Thomase Browna?“ Tato otázka přišla zase od pana Kendricka, který právě odbočil do Highgrovestreet.

„Ano, pane. Tom Joe a já jsme se neviděli jedenáct let. Známe se z Beaver Lake, kde jsme dřív bydleli. To bylo docela překvapení, když jsme se zase uviděli! Napsala jsem o tom mamince ještě ten samý večer. Ale – odkud ho znáte vy?“

„Navštěvuje už šestým rokem Západní střední chlapeckou školu, kterou vede můj muž,“ vysvětlovala paní Kendricková.

V tu chvíli přijeli k domu slečny Merrylové a ředitel zastavil vůz u kraje silnice.

„Moc vám děkuji, že jste mi pomohli a dovezli mě sem,“ řekla Kendra a otevřela dvířka auta. „Zachránili jste mě před vyhubováním a zákazem vycházky v sobotu.“

Ředitel opět nedokázal skrýt úsměv. „Rádo se stalo, slečno. Prozradíte nám své jméno?“

Na jednom okně ve škole se pohnula záclona. Dvě dívčí hlavy se zvědavě dívaly ven, prudce mávaly na Kendru a dávaly jí znamení.

Rychle postavila přeplněnou nákupní tašku na chodník.

„Jmenuji se Kendra Marie Sullivanová,“ řekla a vystoupila z auta. „A když jste ředitel Toma Joea, pak musíte být pán a paní Kendrickovi.“

„Přesně tak,“ usmála se paní Kendricková.

„Tom Joe o vás vyprávěl. Má vás velmi rád. Na shledanou!“ Kendra zavřela dveře auta, s úsměvem zamávala a spěchala do školy.

Mnoho mil odtud, v městě Montrealu, seděl v té chvíli ve svém velkém domě

starý šedovlasý muž. Usadil se do křesla, které stálo před krbem. Byl to pěkný, prostorný pokoj, ve kterém seděl, s nábytkem z tmavého dřeva a s tlustými, měkkými koberci, které tlumily každý zvuk. Na stěnách visely obrazy ve zlatě se třpytících rámech. Muž hleděl bezmyšlenkovitě do plápolajících plamenů. Ale když se ozvalo zaklepání na dveře, vzhlédl.

„Dále!“

„Pošta pro vás, pane!“ S těmito slovy mu podal komorník Brooke bílou dopisní obálku. Starý pán ji přijal. Když četl jméno odesílatele, jeho obličej se rozjasnil.

„Ach, z Calgary. Uvidíme, co je tam nového. Děkuji, Brooke.“

Starý pán otevřel obálku a vyndal hustě popsaný list papíru. Rozložil ho a četl:

Velectěný pane,

doufám, že se Vám daří dobře. Léto jsem strávil na ranči u svého kamaráda Larryho a velmi se mně tam líbilo. Jeden spolupracovník odešel do armády, takže jsme měli mnoho práce. Larry a já jsme často jezdili ke stádům, opravovali jsme ploty a pomáhali při senoseči. Bylo to pěkné léto.

Od začátku září jsem zase ve škole a tady je také mnoho práce. Brzy se bude konat soutěž o stipendium, kterou pořádá vysoká škola. Pan Kendrick mě tam přihlásil v oboru matematiky. Požadavky jsou dost vysoké, všichni, kteří se chtějí zúčastnit, se musejí pořádně učit. Naše škola také má mít příspěvek při slavnosti, kterou pořádá město Calgary koncem října. Při slavnosti se bude vzpomínat na to, jak se před deseti lety připojila Alberta k provinciím Kanady. Měl jsem nápad pro naše vystoupení, ale pan Kendrick se toho chce ujmout raději sám. Tohoto času má ovšem velmi mnoho práce, protože ubyl pan Wright, jeden učitel z naší školy. Dal se k armádě, aby podporoval Anglii ve Francii. Zde se hlásí čím dál víc mladých lidí do válečné služby, ten, kdo to nedělá, vypadá téměř divně. Můj spolužák Robert je celý zapálený jet také do Francie, ale jeho otec mu to nedovolí. Kdybyste byl mladší, přihlásil byste se dobrovolně? Já jsem se rozhodl, že to neudělám. Válka se mi zdá hrozná a nedokážu si představit, že by Bůh něco takového chtěl.

Pan Kendrick nám na začátku školního roku řekl, že máme naslouchat Božímu volání. Tehdy se jednalo o příběh z Bible o Pánu Ježíši a Petrovi, jak šli po vodě. Říkal, že když jednáme na vlastní pěst, většinou to jde z kopce. Ale když slyšíme hlas Pána Ježíše, pak můžeme a máme jít. Nezdá se mi to lehké, rozeznat Jeho hlas. Momentálně se modlím za to, abych věděl, jaké povolání si mám později vybrat.

Pan Kendrick má teď nejen mnoho práce, ale má také těžkosti s panem Stanleyem. Již jsem Vám o něm vyprávěl. Vede dohlížecí spolek školy. A Henryho otec vyprávěl, že pan Stanley má v plánu přivést do Západní střední chlapecké školy nového ředitele. Nikdy se mu nelíbilo, že pan Kendrick z naší školy neudělal elitní internátní školu, ale že se zasazuje o to, aby tam mohli být přijati také chlapci z chudších poměrů. Pan Stanley na místo ředitele už někoho navrhl, nějakého pana Richarda Gordona. Pochází z Toronta. Henry si myslí, že mnoho členů spolku nebude nic namítat proti návrhu pana Stanleye, protože jsou zaměstnaní v jeho firmě. Má takový dohlížecí spolek vůbec právo sesadit ředitele školy? Nebo se proti tomu dá něco dělat? Na to jsem se Vás chtěl zeptat.

Mnoho pozdravů

Váš Thomas Brown.

Starý šedovlasý pán, kterému Tom Joe říkal „Mr. Ed“, protože neznal jeho pravé jméno, který se ale ve skutečnosti jmenoval Harry Johnson, si nechal dopis spadnout na klín.

„To není možné,“ bručel. „Ne, to není možné. Richard Gordon se uchází o místo ředitele školy v Calgary? Richard Gordon chce vytlačit Jamese z jeho místa?“ Upřeně pohlížel do téměř vyhaslého ohně v krbu. Dlouho tak zůstal sedět. Potom se ozvalo zaklepání na dveře.

„Je čas na večeři, pane. Jídlo je připraveno.“

„Děkuji, Brooke! Přijdu.“

Stále ještě ponořen do myšlenek, šel starý pán do velké, temné místnosti, ve které stál dlouhý stůl s mnoha židlemi. Dva velké stříbrné svícny osvětlovaly místo v čele stolu. Pan Johnson se posadil. Každý den jedl sám a nor-

málně mu to nevadilo. Ale dnes jeho myšlenky zabloudily do Západní střední chlapecké školy v Calgary. Představil si jídelnu plnou svěžích, hlučících chlapeckých hlasů. To bylo něco docela jiného, než takový dlouhý stůl, zející prázdnotou... *Bože, je to možné, že mne voláš?* Při této myšlence sebou mimovolně trhl. Jak na to vůbec přišel?

Brooke, komorník, vrtěl hlavou, když odnášel do kuchyně téměř nedotčený talíř s jídlem. Ani k večerní partii šachů se dnes milostivý pán nenechal přemluvit. Chtěl být sám v pokoji u krbu a nepřál si být rušen. Brooke věděl, že pan Johnson velmi často přemýšlí o minulosti, ve které bylo něco, co jeho chlebodárci nedopřávalo klidu. Zdálo se, že dopis z Calgary s tím má něco společného. Téměř neslyšně zavřel dveře do pokoje s krbem, zhasil svíce v jídelně a potom odešel do svého pokoje.

Pan Johnson se mezitím usadil ve svém oblíbeném křesle u krbu, ve kterém se znovu rozhořel oheň. Ještě jednou si důkladně pročítal dopis od Toma Joea. Potom ho odložil a začal se procházet po pokoji.

„Samozřejmě je možné, že to není ten Richard Gordon,“ přemýšlel. „Toto jméno se v Kanadě určitě vyskytuje častěji. Ale pochází přece z Toronta. To by souhlasilo. Právě tak jako skutečnost, že se stal učitelem. Něco mi říká, že je to on. Už tehdy ve škole chtěl chlapce vždycky předstihnout. A že Jamese tehdy přijali na univerzitu v Torontu a jeho ne, to zřejmě Jamesovi dosud neodpustil. Že by to chtěl Jamesovi nyní, po tolika letech, odplatit? Dalo by se to od něho čekat.“

Snad bych mohl pro Jamese něco udělat ... Je možné, Bože, že mne voláš?

Thomas Brown se ve svém dopise zmínil o Božím volání. Proč se tím cítil tak osloven?

Zastavil se před jednou fotografií, která byla malá a nepatrná. Visela v jednoduchém dřevěném rámečku nad komodou. Byl to portrét půvabné mladé ženy. Tato žena byla jeho sestra Elisabeth. Elisabeth uposlechla Božího volání. Uvěřila v Něho, žila pro Něho. Brzy ztratila svého muže a musela sama vychovávat jejich tři děti: Alici, Jamese a Gilberta. Když později sama onemocněla a zemřela, byli on a jeho žena Martha jedinými příbuznými těch dětí.

Pomalou a těžkopádně šel Harry Johnson zpátky ke svému křeslu a posadil se. Přemohly ho vzpomínky a on skryl obličej v dlaních. Viděl před sebou prosící oči dvanáctiletého Jamese, když ho dovedl spolu s jeho o šest let mladším bratrem Gilbertem do té tmavé školy v Torontu. On však ignoroval němou prosbu hochy. Jeho žena Martha nechtěla, aby děti bydlely v jejich domě. A

také nechtěla, aby poslal Jamese a Gilberta do lepší školy, kde by se určitě cítili lépe. „Děláš toho pro ty děti dost, Harry. Potřebují přísnou výchovu. Elisabeth je jen rozmazlovala.“

Když se jednalo o to, pozvat chlapce na prázdniny k nim, říkala: „Není to potřeba, Harry. Věř mi, že by sami ani nechtěli. Nejlépe se cítí tam, ve známém prostředí u ostatních dětí.“

Tyto věty opakovala tak často, až jim nakonec sám uvěřil. Tehdy byl velice zaměstnaným lékařem, ředitelem veliké nemocnice v Torontu. Když měl někdy konečně dovolenou, chtěla Martha cestovat. Nehodilo se jí starat se o dva chlapce bez maminky. „Děti přinesou domů neklid, špínu a nemoci. A ty přece opravdu potřebuješ klid a odpočinek.“

Ustoupil jí, nechal Marthu, aby dělala, co chce, ale s každým dopisem od hochů se probouzelo jeho svědomí. Protože měl málo času, odpovídal na dopisy zřídka, tímto způsobem se však něco dozvěděl o všedních školních dnech chlapců. Například o záležitosti s Richardem Gordonem.

Harry Johnson vzhlédl. Vstal a přiložil dřevo do ohně. Potom pokračoval ve své procházce po pokoji. Nikdy v sobě úplně neumlčel napomínající vnitřní hlas. Zvláště nyní ve stáří, kdy měl tolik času přemýšlet, ho trápily pocity viny víc než kdy předtím. Proto byl také před pěti lety hned ochotný platit školné za Jamesova žáka, Thomase Browna. Chtěl tím odčinit to, co kdysi zanedbal u svých vlastních synovců. Ale vnitřní hlas mu přesto nedal pokoj. Pan Johnson náhle pocítil potřebu promluvit o tom s někým. Krátce zaváhal, potom šel ale s rozhodností ke dveřím, otevřel je a vešel na chodbu. Před dveřmi do Brookeova pokoje ještě jednou zaváhal. Potom však zaklepal.

O několik minut později seděli oba muži v pokoji u krbu a Brooke mlčky naslouchal, jak jeho zaměstnavatel vypráví ze své minulosti.

„... Bůh používá mé svědomí, aby mne napravil, to cítím zvlášť zřetelně dnes večer. Zkoušel to znovu a znovu – prostřednictvím kázání v kostele, návštěvami faráře Smithe a dopisy z Calgary. Nikdy jsem na to nereagoval. Kdysi jsem dokonce úplně přerušil kontakty s Jamesem a Gilbertem a na jejich dopisy jsem už vůbec neodpovídal. James si sám vydělal na své studium. Čím se stal Gilbert, to jsem vůbec nevěděl, až jednou psal Thomas o doktoru Gilbertovi, bratrovi ředitele školy. Moji synovci nemají ani potuchy o tom, že již léta žijí v Montrealu. Jejich starší sestra Alice to měla lepší. Byla přijata rodinou své kamarádky jako dcera. Martha nikdy nechtěla, abych se na ni ptal. Mezitím je mi ale jasné, že manželčin vliv nemohu brát jako omluvu za svá

špatná rozhodnutí. Měl jsem to dělat lépe. Měl jsem se postarat...”

V pokoji chvíli zavládlo ticho. Potom řekl komorník jemně: „Již dlouho se za vás modlím, pane Johnstone. Často jsem cítil, že je tu něco, co vás trápí. A jsem vám vděčný, že jste mi to svěřil. Všechno, co k tomu mohu říci, je: na nový začátek není nikdy pozdě. Promluvte s Bohem, pane. Všechno Mu vyznějte. Neexistuje vina, která by byla tak velká, aby ji Bůh nemohl odpustit. Bible říká: ‚Krev Ježíše Krista, Syna Božího, očišťuje nás od všelikého hříchu.‘ Věřte tomu, pane. A předejte svůj život Pánu Ježíši.“

S těmito slovy komorník vstal a tiše odešel. Pan Johnson zůstal sám.

Vím, že mne voláš, Bože. Nejen do Calgary k Jamesovi a Gilbertovi, ale především k Sobě.

Druhý den ráno nevyprávěl Brookeovi, co prožil minulého večera, ale když se nasnídal, zeptal se: „Brooke, co říkáte tomu, že bychom jeli do Calgary a několik měsíců tam zůstali?“

Přes komorníkův obličej přelétl úsměv. „Myslím, že je to velmi dobrý nápad, pane.“

„Prosím, vyrozumějte mého právníka, že bych s ním chtěl ihned mluvit. A poproste faráře Smithe, aby se u mne v příštích dnech stavil.“

„Ano, pane.“

„A pak se postarejte o přípravy na cestu. Naším prvním cílem bude Toronto. Provedu tam pátrání.“

„Pátrání, pane?“

„Ano, pátrání. Jde o bývalého spolužáka mého synovce. Jmenuje se Richard Gordon.“

5. kapitola

V Západní střední chlapecké škole nastal všední život. Hoši měli mnoho učení, zvláště žáci vyššího stupně vzdychali pod náporem učiva, které si měli osvojit. Učitelé vyžadovali jejich plné soustředění a obzvlášť pan Kendrick nesnel žádnou nedbalost.

„S náčelníkem poslední dobou nic není,“ poznamenal jednoho večera Steven. „Takhle přísný nebyl při vyučování ještě nikdy.“

„Třeba to souvisí s poslední schůzkou dohlížecího spolku,“ uvažoval Steven. „Od té doby ustavičně požaduje při vyučování nejvyšší výkony. Malí jsou už pořádně postrašení a střední stupeň nemá daleko ke vzpouře. Bere nás všechny pěkně přísně.“

Tom Joe se houpal na parapetu a řekl: „Máš pravdu. Náčelníkova nálada opravdu souvisí s poslední schůzí spolku.“ Vyprávěl kamarádům, co mu řekl Henry. Larry pískl skrz zuby.

„No, to je pěkná perlička. Tak oni se chtějí náčelníka doopravdy zbavit? Nečekal bych, že pan Stanley půjde až tak daleko.“

„Potom není divu, že toho vyžaduje při vyučování tolik. Chce na pány udělat dojem dobrými výsledky.“ Steven otevřel zásuvku nočního stolku a něco v ní hledal.

„Je mně ale divné, proč nám o tom nic neřekne,“ mínil Tom Joe. „Není to přece žádné tajemství, jinak by to Henryho tatínek určitě nevyprávěl dál. Pokud bude náčelník při vyučování i nadále tak přísný, většina žáků bude nakonec ráda, když opravdu přijde jiný ředitel.“

Larry přikývl. „Dá se to tak říci. Doufám, že se pan Kendrick v sobotu zúčastní odpoledne pro hochy. Kdyby se účastnil některých her, malí by se trochu zbavili strachu. Ale nečekám, že přijde. V tomto školním roce neorganizoval ještě ani jeden večer s hrami, protože na to vůbec nemá čas.“

„Naši pomoc také nechce přijmout,“ řekl Steven a vytáhl ze zásuvky list popsaný notami. „Návrh Toma Joea na plánovanou slavnost hned odmítl. Ale já jsem k tomu přesto napsal hudbu,“ zamával listem. „Možná to budeme moci použít při naší závěrečné slavnosti v létě.“

„Já jsem také dál pracoval na své myšlence,“ dodal Tom Joe. „Chtěl jsem to ukázat Jacobovi, našemu géniovi přes dějepis, aby se na to podíval. Třeba se to opravdu hodí na závěrečnou slavnost.“

Dveře jejich pokoje se náhle otevřely a ukázal se Robert.

„Zase v poslední vteřině,“ poznamenal Larry. „Kde vlastně pořád vězíš?“

„Po tom ti, velevážený pane důvěrníku žáků, vůbec nic není. Člověk si může žít svým soukromým životem.“

„Tak dobře. Zůstaneš tu přes víkend?“

„Proč?“

„Měl bys chuť pomoci s hrami a soutěžemi, které připravujeme pro mladší?“

Robert chvilku zaváhal. Potom řekl: „Jasně, proč ne? Budu tady.“

Larry přikývl. „To je dobře. Děkuji.“

Steven zívá. „Měli bychom jít spát. Zítra začínáme dvěma hodinami matematiky u velkého náčelníka.“

Protože bylo stále ještě teplo a sucho, Tom Joe pravidelně trénoval žáky první a druhé třídy v hokeji na trávníku. „Teprve až zamrzne jezero, budeme hrát lední hokej,“ oznámil na konci tréninku. „To vás bude opravdu bavit. Freddie a Jimmy, prosím vás, pojďte teď se mnou, dám vám návrh na roz-
cvičku pro zahřátí, kterou jsem sestavil. Pozitíří totiž přijdu na trénink trochu později, protože mám delší vyučování.“

Když s ním oba chlapci o chvilku později vešli do ložnice číslo 7, podal Fred-
diemu papír a zeptal se: „Zvládnete to beze mne?“

„Jasně,“ řekl Freddie. „Už nejsme malé děti.“ Potom k tomu dodal: „Jsme rádi, že nás trénuješ ty a ne pan Kendrick. Je hrozně přísný, nezdá se ti?“

„Někdy ano. Ale on má teď práce až nad hlavu, protože tu už není pan Wright. Umí být i velmi hodný, totiž náčelník.“

„Kdes to vzal?“ Jimmy si prohlížel pokoj a držel v ruce malou vyřezávanou kánoi, kterou objevil na nočním stolku Toma Joea.

„Tu jsem vyhrál před pěti lety v jedné soutěži při pikniku nedělní školy. Tehdy jsme se plavili v kánoi s panem Kendrickem a umístili jsme se jako první.“

„Pan Kendrick se s tebou ... plavil v kánoi? To že dělal?“

„Vždyť jsem ti říkal, že umí být hodný. Vy ho jenom ještě úplně neznáte. Ale teď byste se měli převléknout, abychom dorazili včas na studijní hodinu.“

Po večeři šel Tom Joe ještě jednou do prázdné kanceláře slečny Greyové a zaklepal na dveře kanceláře pana Kendricka. Ředitel poslední dobou pracoval vždycky velmi dlouho.

„Dále!“

Tom Joe vešel do kanceláře a zavřel za sebou dveře,

„Promiňte, že vás ruším, pane, ale chtěl jsem se vás zeptat, zda mi podepíšete toto?“ Podal řediteli list papíru. „Pan Miller mně nabídl, že od listopadu do ledna mohu pomáhat v jeho obchodě vždycky v sobotu ráno. Ale chtěl mít váš písemný souhlas.“

„Nu, pokud ta práce nebude na úkor tvých studijních výkonů, nemám nic proti tomu.“ Ředitel vzal list, přelétl ho a pak se dole podepsal. Když mu dával papír zpátky, poznamenal: „Moje žena a já jsme nedávno potkali jedno děvče. Jmenuje se Kendra Sullivanová a chodí do školy v Highgrovestreet. Říkala, že tě zná z Beaver Lake.“

„Ano, pane. Potkali jsme se v sirotčinci. Jedenáct let jsme se neviděli.“

„Mluvila o tom. Viděl jsi ji od té doby znovu?“

„Jen v kostele, pane, jinak ne. Poslední dobou jsem nebyl příliš často u dětí.“

Ředitel přikývl a ze stohu sešitů, který před ním ležel, jeden vzal. Tom Joe se rozloučil a měl se k odchodu. Ve dveřích se zastavil a ještě jednou se otočil.

„Máš ještě něco na srdci?“ zeptal se pan Kendrick.

„Ano, pane. V sirotčinci bydlí několik týdnů chlapec. Je mu dvanáct let a pochází ze severu. Jeho otec byl traper, jeho matka indiánka. Jmenuje se John Malý vlk a chtěl jsem se zeptat, zda by se mohl zúčastnit odpoledne s hrami.“

Pan Kendrick se zamračil. „Říkáš, že je napůl indián?“

„Ano, pane.“

Ještě před několika týdny by pan ředitel bez váhání odpověděl: „Ano.“ Ale nyní váhal. Co by řekl pan Stanley, kdyby pozval na školní dvůr indiánského míšence? Nebyla by to voda na jeho mlýn?

„Chtěl jsem se vás také zeptat, zda byste snad došel do sirotčince a pozval ho? Zástupkyně slečny Blakeové totiž není moc ráda, když přijdu já. Slyšel jsem, že je to přítelkyně paní Williamsové a paní Stanleyové.“

Ředitel opět zaváhal, potom ale odpověděl pevným hlasem:

„Nemyslím, že je to dobrý nápad. Ostatní děti mu určitě budou závidět, když nebudou moci přijít.“

Tom Joe překvapeně zamrkal. S takovou odpovědí nepočítal.

„Ano, tak...“ zakoktal. „Vy v sobotu přijdete?“

„Mám moc práce. Myslím, že tam nebudu. Vy se budete dobře bavit i beze mne.“

Pohled Toma Joea padl na malou dřevěnou kánoi, kterou měl ředitel na svém psacím stole. Byla stejná jako ta, kterou Jimmy dnes objevil na jeho nočním stolku. „Před pěti lety jste to neříkal, pane.“

Pan Kendrick sledoval jeho pohled a po tváři mu přeběhl prchavý úsměv. „To už je dlouho. Dnes už nepotřebuješ nikoho, kdo by s tebou šel do soutěže.“

„Já ne, pane. Ale Freddiemu by se to líbilo. A Jimmymu a Petrovi.“

Ředitel se na něho chvíli zamyšleně díval.

„Uvidíme. Dobrou noc, Thomasi.“

„Dobrou noc, pane.“

Když se za Tomem Joem zavřely dveře, odložil pan Kendrick tužku stranou a sáhl po malé vyřezávané kánoi. Tehdy se mohli účastnit soutěže na řece pouze otcové se syny. A protože Thomas neměl otce, stoupl si při soutěži vedle něho. *Mohli bychom dělat, jako kdyby.* Před pěti lety to sám navrhl. A když byl sám k sobě čestný, musel si přiznat, že ho od té doby tato myšlenka neopustila, „dělat, jako kdyby“. Možná se v sobotu přece jen ukáže na školním dvoře. Když se na něho Thomas podíval svými vážnými tmavě modrými očima, jako právě teď, nikdy mu příliš neoponoval. Ne že by neměl chuť přijít na odpoledne her. Jen měl v tuto chvíli příliš mnoho důležitější práce.

Postavil kánoi zpátky na místo a zase vzal do ruky tužku. Neměl čas na nějaká snění. Zítra musí dát třetákům opravený dějepisný test, který psali už před týdnem.

Začal prohlížet písemné práce, ale myšlenky se mu stále vracely k indiánskému míšenci ze sirotčince. Měl říci: ano. *Pověz Thomasovi, že dojdeš do sirotčince a pozveš toho chlapce. Nemysli na pana Stanleje.* Jednoduše to udělej, pudil ho hlas v jeho nitru. Mimovolně si vzpomněl na příběh o Pánu Ježíši a Petrovi, který žákům vyprávěl na začátku školního roku. *Když Pán volá, tu můžeme a máme jít.* Potlačil tu myšlenku. Ne, nepůjde do sirotčince. *Pane, že rozumíš mému rozhodnutí? Vždyť Ty přece nechceš, abych nakonec přišel o místo ředitele, že ne?*

O půl hodiny později s úlevou zavřel poslední sešit. Sundal si brýle a protřel si oči. Bylo na čase konečně si dopřát volný večer. Cathrine na něho určitě už dávno čeká.

Přišla sobota a Larry, Tom Joe a Robert stavěli ráno různé stanice pro odpolední hry. Henryho strýček, který byl farmář, jim dodal dva balíky slámy, které postavili na sebe a Larry na ně připevnil terč. Chtěl hochy naučit začátky střelení z luku, zatímco Tom Joe organizoval soutěžní jízdu bez sedla na obou koních pana hospodáře. Jako dobrovolný pomocník se přihlásil ještě Jacob, aby s Robertem dohlíželi na průběh her na dalších stanicích. Robert byl tak svěží a veselý, jak už dávno nebyl. Smál se a žertoval jako dříve. Larry se spokojeně usmíval. Takhle se mu jeho spolubydlící líbil mnohem víc. Nemohl vědět, že Robertovo chování patřilo k plánu, který si pečlivě připravil a který se v žádném případě nesměl pokazit...

Bylo teplé odpoledne, slunce svítilo a hoši si užili mnoho zábavy. Jezdit bez sedla nebylo vůbec tak jednoduché a bylo mnoho smíchu, když Peter ztratil otěže a pevně se držel koňské hřívy. Ale zvládl to, dostal se až do cíle. Larry koupil za peněžní dar luk, několik šípů a terč, kromě toho také ceny pro vítěze a mnoho koláčů a kakao. Před balíky slámy se utvořila fronta, protože téměř všichni chlapci si chtěli vyzkoušet nový druh sportu: střelení z luku. Stáli tam i Freddie a Jimmy. Absolvovali už dvě zkušební kola, ale chtěli rozhodně zkusit ještě jednou, zda se trefí šípem do černého.

„No ne, podívej se, kdo to přichází!“ Freddie šťouchl kamaráda do zad.

„Kde?“

„No tamhle naproti!“ Freddie ukázal hlavou ke školní budově.

„Člověče, vždyť to je náčelník osobně!“ Jimmy tiše pískl skrz zuby. „Copak tady chce?“

„Možná chce také střílet z luku.“

„Náčelník? Ne, určitě ne. Na to asi nemá čas.“

Jimmy se mýlil. Zdálo se, že pan Kendrick má velkou chuť vyzkoušet si lukostřelbu. Pozdravil hochy a postavil se do řady za Freddieho a Jimmyho.

„Můžete si stoupnout před nás,“ nabídl zdvořile Freddie.

„Ne, to není potřeba. Raději se nejdřív podívám, jak to dělají druzí. Už je to dávno, co jsem držel v ruce luk.“

„Kdypak jste dřív střílel lukem a šípem?“ odvážil se zeptat Jimmy. Sice už chodil do druhé třídy, ale pan Kendrick je minulý rok neučil a on ho až dosud znal jen z dálky. Měl před ředitelem velký respekt.

„To už je dávno, bylo to, když jsem sám chodil do školy v Torontu. Nemohli jsme tam moc pěstovat sporty, ale střílení z luku a veslování ano.“

Freddie a Jimmy už byli na řadě a tentokrát si vedli velmi šikovně. Freddie se dokonce jednou trefil do černého.

„To nebylo špatné,“ řekl uznale pan ředitel. „Teď zkusím štěstí já!“

Freddie mu podal luk a Larry mu přinesl několik šípů. „Jsem zvědavý!“ řekl a doširoka se usmíval.

Pan Kendrick byl také šikovný. Sice se netrefil do černého, ale chlapci mu přesto uznale zatleskali.

„Na první pokus to bylo velmi dobré,“ pochválil ho Larry. „Dáte si s ostatními ještě jedno kolo?“

„Ano, prosím!“ ozvalo se zároveň od Freddieho a Jimmyho.

Ředitel se usmál. „Dobře. Ještě jedno kolo.“

Postavil se na konec fronty a přejížděl pohledem školní dvůr. Robert pomáhal jednomu chlapci při hře zručnosti, Jacob se s chutí zakousl do jablečného koláče a Tom Joe právě vedl koně zpátky do stáje. Měl na hlavě kovbojský klobouk, který mu dal Larry, protože to byla nepostradatelná součást výstroje pracovníka na ranči, jak říkal. Tom Joe vzhlédl a všiml si ředitele školy. Když se jejich pohledy setkaly, přelétl mu po obličeji úsměv. Pan Kendrick se na něho také usmál a zamával mu. Když se Tom Joe postaral o koně, postavil se do řady na střílení z luku za pana ředitele. Díval se na šípy, které pan Kendrick držel v ruce, a napadlo ho: „V Beaver Lake byl Černý vlk také někdy na cestách s lukem a šípem. K náčelníkovi se to hodí.“ Pan ředitel vzal luk, který mu Larry podával. „Máš pravdu, Thomasi. Je správné, že tady jsem.“ *Thomas mě zná lépe než ostatní hoši. Bylo to správné rozhodnutí, že jsem sem šel. Není to dobré jen pro hochy, ale i pro mne. Kdo ví, jak dlouho budu ještě tady na škole?* Při té myšlence jeho úsměv náhle zmizel. Druhé kolo lukostřelby zvládl právě tak úspěšně a potom odcházel do kanceláře. Dnes byla sice sobota, ale přesto na něho čekalo opravování úkolů velkých chlapců. V jiných dnech týdne se prostě nedostal k tomu, aby je prohlédl. Jeho žáci si neměli

stěžovat, že je nechá příliš dlouho čekat. Nechtěl ukázat žádnou slabinu. Aby nikdo neměl důvod sesadit ho z ředitelování. Když vyprávěl své manželce o návrhu pana Stanleye, ulekla se zrovna tak jako on. Přesto se mu zdálo, že ona je klidnější. „Musíme přijímat všechno tak, jak to Pán vede,“ řekla. Pán? Stoupal po schodech, které vedly ke vchodu a vrtěl hlavou. Nápad s novým ředitelem patřil jen a jen panu Stanleyovi. Pán ho k tomu nápadu určitě nevedl. Když přišel do kanceláře, šel hned k psacímu stolu. Co se týkalo dobré pověsti Západní střední chlapecké školy, skládal velké naděje v Thomase. Pokud získá stipendium v matematice, vrhne to na školu dobré světlo. Pan Kendrick vzal tužku a znovu se soustředil na práci.

Odpoledne s hrami mělo velký úspěch. Na konci dne napsal Larry krátký děkovný dopis dárcům a dal ho podepsat všem hochům.

„Bylo to velmi pěkné,“ poznamenal ředitel, když mu Larry ukazoval dopis. Připsal dolů ještě jeden řádek a vrátil psaní Larrymu.

„Prosím tě, připomeneš ještě žákům druhé třídy, že budou v pondělí psát písemnou práci z matematiky? Dnes večer by se ještě měli podívat na příklady.“

„Ano, pane. Dobrou noc.“ Larry se rozloučil a odešel z kanceláře.

„Bylo to velmi pěkné,“ bručel si pro sebe. „Nenapadne ho nic víc, co by k tomu řekl. Přitom to byla pořádná práce, zorganizovat toto odpoledne. Mohl také říci: Moc děkuji, Larry, měl jsi opravdu dobré nápady. Ale ne, to by v tuto chvíli asi bylo příliš mnoho.“

6. kapitola

Soutěž o stipendium se blížila.

„Datum se posunul,“ oznámil ředitel v úterý po obědě. „Místo pátku se bude soutěž konat v sobotu. Nedopatřením se stalo, že v městské hale byly naplánovány dvě akce najednou. Proto nás museli přesunout do druhého dne. Všichni, kteří se soutěže zúčastní, budou mít sraz v sobotu ve dvě hodiny odpoledne zde na školním dvoře. Protože při tom sám nemohu být, bude vás doprovázet pan Davis.“

Hoši se dali pořádně do díla a ještě jednou si důkladně prošli listy s cvičeními. Tom Joe vstal v sobotu brzy ráno, nasnídal se v jídelně a vydal se se svou učebnicí matematiky do třídy, aby si ještě v klidu zopakoval některé příklady. Ale jeho kamarád Larry měl lepší nápad. Šel za Tomem Joem do třídy, přišel k jeho lavici a energicky mu zavřel učebnici matematiky. „Už dost s tím učebním!“ řekl. „Jsi dobře připraven a potřebuješ jasnou hlavu na odpoledne. Vezmi si tohle!“ S těmi slovy podával svému příteli kovbojský klobouk, který měl na sobě naposledy minulou sobotu při soutěži v jízdě na koni. „Mluvil jsem s panem Jonesem. Můžeme si vzít oba koně a projet se.“

„Ale...“

„Žádné ale. Zpátky se vrátíme včas, to ti slibuji. Teď už pojď, jinak z toho zešílíš, když se budeš ještě tři hodiny učit.“

Tom Joe váhavě vstal. Venku svítilo slunce. Na konec září bylo nezvykle teplo a vyhlídka, že stráví celé dopoledne ve třídě, nebyla příliš lákavá. Zato vyjždka...

„Tak dobře. Asi máš pravdu. Pojďme!“

Tom Joe vzal kovbojský klobouk a nasadil si ho. Larry spokojeně přikývl. Společně šli do stáje.

Osedlali koně a vydali se na cestu podél řeky k pahorkům. „Vijé!“ zvolal Larry a poháněl svého koně do cvalu. Tom Joe ho následoval, ale brzy se cesta zúžila, takže zpomalili tempo. „Ve dnech, jako je tento, postrádám ohrazené pastviny na ranči,“ řekl Larry. „Pojed, vyjedeme nahoru na kopec. Odtamtud uvidíme skalnaté hory.“ Oba si plnými doušky užívali výlet.

„To byl opravdu dobrý nápad,“ řekl Tom Joe a zhluboka dýchal svěží vzduch.

Tady nahoře bylo trochu chladněji než dole u řeky.

„Měli bychom jet zpátky,“ myslel Larry. „Myslím, že už bude na čase.“

„Ano, máš pravdu. Ani nechci pomyslet na to, kdyby...“ Tom Joe se zarazil v půli věty a naslouchal.

„Copak?“

„Někdo volá!“

Teď to uslyšel i Larry.

„Pomoc! Pomoc!“

Kamarádi se znepokojeně dívali jeden na druhého. „Zdá se, že se to ozývá z kamenitého kaňonu!“

„Pomoc!“

„Rychle!“ Popohnali koně a jeli na druhou stranu kopce. Nahoře se rozprostírala pastvina, která patřila farmáři – panu Harperovi. Napříč loukou vedla vyšlapaná cestička a končila u kamenitého kaňonu, jak se říkalo příkrému srázu nad řekou. Nyní se ovšem po té vyšlapané pěšině už nedalo jít, protože se pan Harper zlobil na pěší, kteří ji tu a tam využívali jako zkratku. Pastvinu kompletně oplotil ostnatým drátem. Byl to velmi solidní ostnatý drát, jak se ukázalo.

„Odkdy tady je ten plot?“ křičel Larry a zastavil koně, který zaržál.

„Nemám tušení. To je hloupé!“ Tom Joe také zastavil koně.

„Pomoc! POMÓC!“ Volání bylo naléhavější.

Tom Joe s rozhodností seskočil s koně a vtiskl kamarádovi do ruky opratě hnědáka. „Na. Objed' to kolem. Já to vezmu zkratkou přes pastvu.“

S těmi slovy utíkal k plotu, pověsil svůj kovbojský klobouk na jeden sloupek v plotě a pak si lehl na zem na břicho. Larry cválal s oběma koňmi odtud. Opatrně podlézal Tom Joe pod plotem. Tvrdý, špičatý ostnatý drát ho bodal do ramen a do zad, vytrhl mu cár látky z košile, a na kůži mu zanechal krvavé šrámy. Pan Harper odvedl při stavbě plotu poctivou práci. Ostnatý drát vedl tak těsně nad zemí, že by nikdo dobrovolně nepřišel na myšlenku podlézt pod ním. Tom Joe začal zuby a podlézal dál. Konečně se mu to podařilo. Vstal a rychle utíkal napříč loukou. Zase si lehl na břicho a protáhl se pod plotem. Potom běžel ke srázu plnému kamení, který se příkře svažoval k řece.

„Spadnu! Pomoc!“

„Už jdu. Zkus zůstat úplně klidný!“ volal Tom Joe.

Na hraně skály visel chlapec a oběma rukama se křečovitě držel vysokého chomáče trávy, který rostl mezi kameny. Tom Joe si klekl a naklonil se nad okraj skály. V chlapci poznal Johna Malého vlka.

„Pod nohama se mi bortí kameny,“ vyhrkl hoch. „Rychle!“

Tom Joe si lehl na břicho na zem. Pak oběma rukama chytil Johna Malého vlka za paže.

„Pevně tě držím. Zkus si najít pro nohy lepší oporu.“

„Zkousím to. Ale nemám kde!“ V jeho hlase byla slyšet panika.

Opět se kutálely kameny dolů ze srázu. Najednou obě chlapcovy nohy uklouzly a on se křečovitě chytil Toma Joea, který teď musel udržet celou jeho váhu. John Malý vlk zvedl hlavu a vyděšeně se díval na staršího chlapce. Jeho oči byly velké, tmavé a plné strachu.

„Vůbec se nehýbej,“ řekl s námahou Tom Joe. „Jinak spadneme oba. Můj kamarád Larry je nablízku. Hned přijde.“

Kde jen je?

Kapky potu tekly Tomu Joeovi po obličeji. Vzduch byl i tady v kopcích čím dál dusnější. Měl takový pocit, jakoby se mu paže pod tíhou chlapce pomalu, ale jistě vyťahovaly z ramenních kloubů.

Pane Ježíši, prosím Tě, aby Larry rychle přišel! Já už to dlouho nevydržím!

Jeho ruce svíraly paže Johna Malého vlka železným stiskem. Přesto cítil, jak se začaly třást.

„Posunu se teď maličko dopředu,“ řekl stísněným hlasem. „Snad najdeš o kousek dál nějakou pevnější oporu pro nohy.“

Centimetr za centimetrem se Tom Joe sunul k okraji propasti. Přerývaně dýchal.

„Teď něco cítím. Počkej!“

John Malý vlk opatrně přenesl váhu těla na špičku prstu u nohy, kde našel provizorní oporu na trsu trávy.

Děkuji, Pane Ježíši! Ale kde jen stále je Larry?

Konečně uslyšeli dusot kopyt.

„Tady jsme!“ volal Tom Joe.

Larry zastavil oba koně a seskočil ze sedla.

„Potáhnu tě za nohy dozadu!“ volal na svého kamaráda. Snad to potom

zvládnou, abych dostal nahoru také toho hochu.“

„Ne,“ lapal po dechu Tom Joe. „To by Malý vlk zase ztratil oporu pod nohama. Myslím, že podruhé už neudržím celou jeho váhu.“

Larry se nervózně rozhlížel. Pojednou uslyšel hlasy. Jeden zněl hlasitě a rozhněvaně. Larry vyběhl. U plotu kolem pastviny stáli dva muži. Jeden se shýbl a utrl z ostnatého drátu útržek látky. „Přece jsem říkal, že jsem někoho viděl utíkat přes louku. Jen ať se těší, až ho chytím!“

„Haló!“ volal Larry. „Prosím vás, pojdte rychle! Potřebujeme pomoc!“

Oba muži se ohlédli.

„Prosím, pojdte! Zřítíl se tam nějaký hoch!“

Muži spospíchali za Larrym k okraji kamenitého kaňonu.

„No ne!“ zvolal jeden a klekl si na samý okraj propasti. Také Larry si tam klekl.

„Uchopte Toma Joea za nohy a táhněte ho dozadu,“ nařídil pracovníkovi z farmy, který pořád ještě huboval. My dva uchopíme hochu pod pažemi.“

Tom Joe cítil, jak se kolem jeho kotníků položily tvrdé, mozolnaté ruce. Potom byl – nikoli jemně – tažen po kamenité půdě dozadu.

„To stačí! Můžeš ho pustit, Tome Joe.“

Larry a druhý muž přetáhli indiánského chlapce přes okraj skály. „Díky Bohu,“ řekl s úlevou muž. „Tohle mohlo dopadnout špatně.“

Tom Joe a John Malý vlk leželi vyčerpaně na zemi. Když se jeho dech trochu zklidnil, Tom Joe si pomalu klekl a opatrně pohnul bolavými rameny.

„Je ti dobře?“ zeptal se ho Larry, který seděl ve dřepu na zemi vedle indiánského chlapce. Vstal, ze sedlové brašny přinesl láhev na vodu a podal ji Tomu Joeovi.

„Myslím, že ano. Děkuji.“ Vzal láhev a dlouze, žíznivě pil.

Nyní zvedl hlavu i John Malý vlk a opřel se zboku o svůj loket.

„Jsi zraněný?“ zeptal se ho muž, který ho pomáhal vytáhnout nahoru.

„Tady nahoře jsem si zvrtil nohu o kámen. Potom jsem už nemohl dobře chodit. Proto jsem také při trhání lesních plodů uklouzl.“

„A proč jsi musel trhat lesní plody zrovna tady nahoře u propasti?“ vmísil se do rozhovoru druhý muž.

„Jinde téměř nerostly. Měl jsem hlad.“

„Měl ses najíst doma, místo abys tady takhle lehkomyšlně pobíhal. Vědí tvoji

rodiče, že tady jsi?“

Indiánský hoch mlčel.

„No? Čekám na odpověď!“

„Teď hocha nech na pokoji!“ řekl dobrácky druhý muž. „Vždyť byl právě v nebezpečí života.“

Druhý zamumlal něco nesrozumitelného. Potom si dal obě ruce v bok a obrátil se na Thomase. „A ty jsi běžel přes pastvu?“

„Ano, pane. Přijeli jsme z druhé strany. Je mi to líto, ale byla to nejkratší cesta ke kamenitému kaňonu.“

Pracovník z farmy vrhl pohled na Tomovu roztrženou, zakrvácenou košili a poškrábal se na hlavě.

„Čestně řečeno, nečekal bych, že se dospělý vůbec dokáže protáhnout pod plotem.“

„Kdybyste slyšel jeho křik, dokázal byste to také.“ Tom Joe vstal, podal Johnu Malému vlkovi láhev s vodou a přešel si obličej rukávem košile. Stále ještě bylo dusno a horko, ani tady nahoře nevál nejslabší vánek. Larry ustaraně pohlédl na oblohu. „Vypadá to, že přijde bouřka. Snad ještě stihneme dojet do města, než začne.“

Už to nestihli. Právě když posadili Johna Malého vlka na jednoho koně, zahřmělo a v dálce projel oblohou první blesk. „Můžete se zatím schovat tady ve stodole,“ nabídl jim přátelský muž. A sotva se dostali pod ochranu střechy, už pleskaly první dešťové kapky. Ale jak rychle bouřka přišla, stejně rychle tentokrát i odešla. Již o dvacet minut později opět vykouklo sluníčko. Z polí a luk vystupovala pára.

„Měli bychom se vydat na cestu. V sirotčinci už na tebe určitě čekají,“ myslel Larry. Na dvoře potkali oba muže. „Moc vám děkujeme, že jste nám pomohli!“ řekl na rozloučenou Larry. Vyhoupl se do sedla a sklouzl po zádech koně dozadu za sedlo. „John Malý vlk může sedět tady přede mnou. Mohu ho pevně držet.“ Přátelský muž pomohl mladému indiánovi do sedla. „Dobře dojeďte domů,“ řekl. A Tomovi dodal: „Že jsi utíkal přes pastvinu, to si necháme pro sebe.“

„Děkuji.“ Tom na muže na rozloučenou kývl hlavou. Larry položil jednu paži kolem Johna Malého vlka a druhou vzal oprať. Zamlaskal jazykem. „Jedeme!“

Tom Joe se vyhoupl na hnědáka a jel za Larrym. Byla to dlouhá zpáteční cesta.

Pěšina kolem pastvy byla po dešti rozmoklá, bláto se lepilo koním na kopyta a ztěžovalo jim cestu.

„Nezapomeň tady klobouk!“ volal Larry, když se dostali k místu, u kterého Tom Joe přebíhal přes pastvinu. Tom Joe navigoval koně k plotu, sáhl po svém kovbojském klobouku a nasadil si ho na hlavu. Krátce předtím, než odbočili na ulici k sirotčinci, potkali muže s kamerou, kterou měl pověšenou na břichu. „Ach ne, ten nám tady ještě chyběl,“ zamumlal Larry.

„Kdopak to je?“ zeptal se Tom Joe, který jel vedle něho.

„Pan Scott z calgarského deníku Daily Herald.² Je to nový redaktor pro místní zprávy. Vyprávěl mi to Henry. Dávej pozor, až projde kolem nás, určitě se nám přilepí na paty.“

Larry měl pravdu. Pan Scott šel za nimi až do dvora sirotčince a dokonce je stihl vyfotit.

„Slečno Kendro! Rychle sem pojdte, slečno Kendro! Johnny je zase tady!“ Do dvora se ze všech stran hrnuly děti a obklopily je. Tom Joe seskočil a vtiskl opatřě hnědáka do ruky jednomu většímu chlapci. „Podržíš ho?“

Hoch přikývl. „Jasně.“

Tom Joe šel k Larrymu a natáhl ruce, aby pomohl Johnu Malému vlkovi s koně. Při tomto pohybu o sobě dala vědět jeho bolavá ramena. Indiánský hoch byl tak vyčerpaný, že Ho Tom Joe nejen sundal s koně, ale také ho dovedl až do domu.

„Přivedu doktora Gilberta!“ řekl Larry, obrátil svého koně a zástupem dětí si proklestil cestu ke vstupní bráně.

„Kde byl Johnny? My jsme ho všude hledali! Slečna Kendra měla takový strach!“ Děti křičely jedno přes druhé.

Tom Joe se zastavil. Spadl nahoře v kopcích při sbírání lesních plodů a nemůže chodit. Larry a já jsme mu pomohli. O mnoho víc toho zatím také nevím.“

Kendra Sullivanová se objevila ve vchodových dveřích. Vypadala, jako by plakala. „Tome Joe! Ty jsi ho našel! Tolik jsme tě hledali, Malý vlku!“ Šla k nim a opatrně pohladila malému indiánovi pramínek vlasů na čele. „Je ... těžce zraněný?“

„Myslím, že ne. Má něco s nohou a je trochu poškrábaný a odřený. Larry

² Daily Herald – Denní hlasatel

přivede doktora Gilberta. Ukážeš mně, kam ho mám položit?“

„Ano, určitě. Pojd' se mnou.“

Vešla do domu a stoupala po schodech nahoru. Tom Joe ji následoval s Johnem Malým vlkem v náručí. Ostatní děti se také tlačily nahoru, ale kuchařka je zavolala zpátky. „Počkáte tady dole. Slečna Kendra vám potom všechno poví. Ne, žádné omlouvání, Sally.“ Děti se zklamaně zastavily.

„Tady je pokoj pro nemocné. Bude tam mít alespoň klid.“ Kendra otevřela dveře do malé, úzké místnosti, ve které byla umístěna postel, židle a noční stolek.

„Počkej, sundám mu boty a potom ho můžeš položit na postel.“ Rozvázala uzly Johnnyho tkaniček do bot a postavila jeho zaprášené boty na podlahu. Tom Joe položil hocha opatrně na postel. „Teď můžeš odpočívat. Hned přijde doktor Gilbert a podívá se ti na nohu.“

John Malý vlk otevřel oči. Díval se na Toma Joea, potom se jeho pohled zastavil na Kendře. „Je tady ... slečna Mayhouseová?“

„Ne, ještě je na cestě. Prosila mě, abych tu u vás zůstala, než se vrátí. Kde jsi jenom byl, Malý vlku?“ Kendra si sedla na pelest postele.

„Nahoře, v kopcích. Tom Joe vyprávěl, že jsou odtamtud vidět hory. Tatínek také vždycky vyprávěl o horách. A já jsem si je chtěl prohlédnout. A potom ... potom jsem chtěl jít dál.“

„Už ses sem vůbec nechtěl vrátit, vid'?“ zeptala se jemně Kendra. „Chtěl jsi zpátky na sever.“

John Malý vlk přikývl. „Je tam prý škola, kam mohou chodit indiánské děti. Myslel jsem, že by mě tam lidé možná...“ Otočil se obličejem ke zdi.

Dřív než mohli Kendra nebo Tom Joe něco říci, objevila se ve dveřích postava. „Co to slyším? Ty jsi utekl?“

S těmi slovy vešla do pokoje slečna Mayhouseová a založila si obě ruce v bok. Oči jí blýskaly. „O tom si ještě pořádně promluvíme, John!“

„Prosím, slečno Mayhouseová, on...“

„Vy, mladý muži, okamžitě opusťte tento dům,“ přerušila slečna Mayhouseová Toma Joea, který chtěl pomoci Malému vlkovi. „Už jednou jsem vám řekla, že sem nemůžete chodit, jak se vám zlíbí. Nakonec je to všechno kvůli vám. Právě jsem slyšela, jak se John zmiňoval o horách a indiánské škole. O tom jste dětem vyprávěl vy. Samozřejmě potom dostal chuť utéci. Budu...“

„Ale, slečno Mayhouseová, Tom Joe...”

„Nepřerušujte mě, slečno Sullivanová! Tuto záležitost vyřídím sama. Tak prosím!” Ukázala na dveře a Tomu Joeovi nezbylo nic jiného než odejít. „Je mně opravdu líto, slečno Mayhouseová, chtěl jsem jen...”

„Ušetřete si další řeči.”

Tom Joe se kousl do rtu. Přičilo se mu nechat teď Johna Malého vlka samotného, ale neměl jinou volbu. „Ano, madam.” Vyšel z pokoje a pomalu šel po schodech dolů. Byl rád, že kuchařka zaměstnala děti ve společenské místnosti a že nemusí odpovídat na žádné otázky. Na dvoře potkal Larryho a doktora Gilberta.

„Nu, co dělá malý uprchlík?”

„Je nahoře v pokoji pro nemocné. Slečna Mayhouseová se právě vrátila. Je tak rozzlobená, až se zdá, že by ho nejraději přetrhla.”

Doktor Gilbert se zamračil. Jeho pohled zabloudil k muži, který stál u plotu a pozoroval je.

„To je pan Scott od novin. Viděl nás, jak jsme sem přijížděli s Johnem Malým vlkem,” vysvětloval Larry. „Asi větrí nějaký příběh do místních zpráv.”

Přes obličej doktora Gilberta přelétl úsměv. „Může ho mít. Před několika dny jsem byl v sirotčinci a zažil jsem, jak se slečna Mayhouseová zlobila na Johna Malého vlka. Umím si představit, proč utekl. Řekněte panu Scottovi, aby na mne počkal, ano? Já se teď nejdřív podívám na malého pacienta.” Než odešel, zkoumavě pohlédl na Larryho a Toma Joea. „Vy dva také vypadáte, jako by vám někdo nabil. Ty jsi na obličej ošklivě poškrábaný, Thomasi. Dnes večer se na tebe ještě přijdu podívat.”

Larry si oprášil kalhoty a řekl: „U mne se to všechno dá smýt. Koupel by nebyla špatná.” Doktor jim zamával a zmizel v domě. Tom Joe šel ke svému koni, který zatím stál přivázaný u plotu.

„Jednu otázku, mladý muži,” řekl muž s kamerou. „Předtím jsem vás viděl vjíždět na dvůr...”

„Doktor Gilbert vám to hned vysvětlí. Říkal, že na něho máte počkat,” zbavil se ho Tom Joe.

„Dobře.” Pan Scott začal chodit po chodníku sem tam. Tom Joe se vyšplhal do sedla a následoval svého kamaráda, který už krokem jel na koni při kraji silnice. Když přijeli na školní dvůr, sesedli s koní. Tom Joe cítil, jak mu nohy vypovídají poslušnost. Byl to následek vypjatých posledních hodin a také

toho, že od snídaně nic nejedl. Larry se na něho starostlivě podíval a sáhl po opratích hnědáka. „Ukaž, dovedu je oba do stáje.“

Tom Joe s úlevou přikývl. Pomalu šel k velkému kamenu, který stál vedle stáje pro koně, a unaveně na něj usedl. Jeho pohled padl na ředitelův dům, v jehož oknech se zrcadlilo odpolední slunce. Jeho auto stálo ve vjezdu, takže se už vrátil ze schůze dohlížeckého spolku. Pojednou Tomovi projela hlavou myšlenka, která rázem zahнала všechnu únavu: ředitel... soutěž... stipendium...

V rozčilení na to úplně zapomněl.

Asi o hodinu dříve se pan Kendrick vrátil domů. Měl zlost, že nemohl jet na soutěž, ale nemohl si dovolit chybět na některém z těchto setkání dohlížeckého spolku. Pan Stanley opět zavedl hovor na Richarda Gordona a on si mezitím už byl jistý, že soupeřem je jeho bývalý spolužák. Jen se divil, kde asi absolvoval své učitelské vzdělání, protože na univerzitu v Torontu nebyl přijat. Protože Richardovo závěrečné vysvědčení bylo vším jiným než něčím nádherným, neuměl si představit, že by ho s ním přijali na jiné vysoké škole. Poté co pan ředitel pozdravil svoji manželku, šel ke škole, aby se podíval, zda žáci, kteří se účastnili soutěže, se již vrátili. Pan Gibbs, který měl dozor, řekl, že ne.

„Mimochodem, nejeli všichni žáci, kteří byli přihlášení, pane.“

„Jak to? Kdopak chyběl?“

„Rickova matka telefonovala krátce před odjezdem, že její syn leží v posteli s chřipkou a proto nemůže jet s nimi, tak to řekla.“

Rick se v posledních letech velmi zajímal o dějepis a měl proto, právě jako Jacob, velkou naději, že vyhraje soutěž. Ředitelovo obočí se stáhlo.

„To je ale určitě jen výmluva, nemyslíte? Hoch byl ještě včera zdravý jako ryba. Jeho otec určitě nechtěl, aby se účastnil. Vítězství by sice lichotilo jeho pýše, ale zároveň by také vrhlo dobré světlo na naši školu. Jsem si jistý, že za tím vězí pan Stanley.“

„To jsem si už také myslel, pane,“ přiznal se mladší učitel. „Ale samozřejmě nemáme žádné důkazy.“

„Ne, nemáme.“ Ředitel rozzlobeně vstal od svého psacího stolu a šel k oknu.
„Kdo ještě nejel?“

„Thomas Brown tam nebyl, když se odjíždělo. Dnes ráno se s Larrym vydali na vyjížďku na koních. Oba chtěli být přesně v jednu hodinu zpátky, proto jsem jim to dovolil. Ale – až dosud se nevrátili.“

Ředitel se nechápavě díval na svého kolegu. „Thomas nejel? Ale to ... to...“ Chyběla mu slova. Thomas by byl nejlepší v matematice, tím si byl jistý. A teď ... Cítil, jak se ho zmocňuje hněv, ale přinutil se ke klidu. Nahlas řekl: „Bylo by to Thomasovi podobné, kdyby na vyjížďce zapomněl na čas a opozdil se. Ale na soutěž se připravoval příliš intenzivně, než aby lehkomyšlně dal v sázku svoji účast. A nejpозději Larry by se postaral, aby se vrátili včas.“

„To si také myslím, pane. Bojím se...“

„Že se něco stalo, myslíte?“

Pan Gibbs přikývl.

Ředitel se podrbl na hlavě. „Počkáme ještě hodinu, rozhodl. „Pokud se chlapci do té doby nevrátí, budeme je hledat.“

Když se za jeho kolegou zavřely dveře, obrátil se zase k oknu. Thomas se nezúčastnil soutěže. To znamenalo, že po ukončení školy nemůže jít hned na vysokou školu, ale nejdřív si musí vydělat peníze. Dále to znamenalo, že o Západní střední chlapecké škole v Calgary nebude v novinách pochvalná zmínka, jak si to tajně maloval. Je možné, že Jacob bude nejlepší v dějepise. Jacob byl chodící dějepisná encyklopedie. Nebyl ale zkuškový typ. Pod tlakem znervózněl a dělal chyby. Pan Kendrick šel k psacímu stolu a těžce dosedl na židli. *Proč to dopouštíš, Pane? Proč do toho muselo něco přijít zrovna u Thomase? Vítězství by bylo tak dobré pro pověst školy a také ... ano, Pane, přiznávám to: také pro mne by to bylo dobré. Je to špatné, když si přeji něco takového? Až dosud jsem si myslel, že jsi mne postavil sem, na toto místo. Chtěl jsem přece vyprávět hochům o Tobě, chtěl jsem, aby poznávali Tebe a Tvé Slovo. Když se na moje místo dostane Richard Gordon, všechno bude jinak...* Přerušil svoji tichou modlitbu a vzhlédl. Byl to dusot kopyt, nebo co to bylo slyšet na dvoře? Ne, byl to jen pan Jones, kterému vypadlo z ruky nějaké náradí. Ředitel začal chodit po kanceláři. Pomalu si začínal dělat starosti. Tom Joe a Larry se sice dobře vyznali ve volné přírodě, ale znovu a znovu docházelo k neštěstím. *Prosím, Pane, ochraňuj ty hochy. Kdyby se jim něco stalo ... kdyby se Thomasovi něco stalo – nevím, zda bych to unesl.* Opět přerušil myšlenky. Tentokrát uslyšel jasný a zřetelný dusot kopyt. Přistoupil k

oknu a uviděl Larryho a Thomase. *Vrátili se. Děkuji Ti, Pane!* S úlevou pozoroval, jak oba chlapci slézají s koní, jak Larry bere opratě obou koní a odvádí je do stáje, zatímco Thomas jde k velkému kameni a sedá si na něj. Ředitel školy vyšel ze své kanceláře, šel ke školnímu dvůru a přešel ho dlouhými kroky. Thomas stále ještě seděl na kameni, lokty měl opřené o kolena a hlavu si podpíral dlaněmi. Pohled pana Kendricka přelétl po jeho zaprášeném oděvu, po roztržené košili a do krve poškrábaných zádech. Kousl se do rtu. Hoch byl nejen vyčerpaný, ale také poraněný. Dál šel pomaleji než předtím, zastavil se vedle něho a opatrně mu položil ruku na rameno.

„Thomasi.“

Tom Joe vzhlédl. Ředitele neslyšel přicházet.

„Pane Kendricku!“ Chtěl vstát, ale ředitel mu naznačil, aby zůstal sedět.

„Copak se stalo?“ zeptal se.

Tom Joe zamrkal, protože ho oslepilo slunce. „Moc se toho stalo, pane,“ začal váhavě. Larry a já jsme jeli až k pahorkům. Právě jsme se chtěli vydat na zpáteční cestu, když vtom jsme uslyšeli volání o pomoc. Přicházelo z kameňitého kaňonu. Tam se zřítíl nějaký hoch a ... nu, Larry a já a ještě dva jiní muži jsme mu pomohli. Potom přišla bouřka...“

Zvuk motoru, který přicházel z ulice, způsobil, že se oba zaposlouchali. Znělo to jako motor vozu pana Davise. Vraceli se účastníci soutěže. Nebude to dlouho trvat a na školní dvůr přiběhnou ostatní žáci a zaútočí otázkami na příchozí. Všimnou si Larryho a jeho a budou také chtít všechno vědět. Přitom byly zvědavé otázky asi to poslední, co potřeboval. Zdálo se, že pan Kendrick uhodl jeho myšlenky.

„Odpust', že tě přerušuji, Thomasi, ale možná bude lepší, když ty a Larry teď půjдете dovnitř, než přestane shon tady. Můžete se umýt a převléknout a potom přijďte na večeri k nám domů – k mé manželce a ke mně. Ledaže byste chtěli, aby vám dávali mnoho dobře míněných, ale obtěžujících otázek.“

„Myslím, že bude opravdu lepší, když se teď staneme neviditelnými,“ řekl Larry, který sem právě přišel. „Moc vám děkujeme za pozvání, pane. Pojd', Tome Joe, půjdeme přes sklep!“ Oba zmizeli a ředitel šel vstříc autu, které v tu chvíli přijelo na školní dvůr.

7. kapitola

Ve stejnou dobu pečoval doktor Gilbert v sirotčinci o Johna Malého vlka. Nahněvanou slečnu Mayhouseovou vypoklonkoval z pokoje, společně s Kendrou Sullivanovou hocha umyl a ošetřil a teď si k němu sedl na kraj postele. Kendra posbírala špinavé oblečení a odešla z pokoje, aby přinesla pro Johna Malého vlka něco k jídlu.

„Tak, chlapče, co kdybys mně teď vyprávěl, jak se to dnes všechno stalo? Přece jsi tam nahoře na kraji kamenného kaňonu nesbíral lesní plody jen pro zábavu, vid’?“

John Malý vlk polkl. Potom vyhrkl: „Já jsem to prostě už nevydržel. Nechci tady zůstat. Až budu mít nohu v pořádku, zase uteču.“

„No, to jsou pěkné vyhlídky. Jen aby to neslyšela slečna Mayhouseová. Ale úplně jsi mi neodpověděl na moji otázku.“

Malý indián hleděl temně před sebe. Potom řekl: „Minulou sobotu, to ... se na mě slečna Mayhouseová rozzlobila. Bobby jí vždycky říká slečna Šedá myš, samozřejmě, jen když to neslyší. A já jsem venku našel mrtvou myš a dal jsem ji ... do její postele. Křičela, jako když ji na nože bere, když na to přišla.“

„To si umím představit,“ poznamenal doktor suše. „Co se stalo potom?“

„Hned poznala, že jsem to udělal já, a za trest mi dala dva týdny domácího vězení. Ale dnes, když tak svítlo slunce, tak ... tak jsem to prostě už nevydržel. Víte, dřív, když jsem ještě žil na severu, byl jsem mnohem víc venku než uvnitř. Tady ve městě jsou lidé často v domě. Ale když jsem tak dlouho uvnitř, je mně dlouhá chvíle a potom musím myslet na rodiče. A když na ně myslím, tak to tady – ukázal na hrudník – vždycky tolik bolí.“

Doktor Gilbert s porozuměním přikývl. Pohladil hocha po vlasech, ale neřekl nic.

„A dnes ráno,“ pokračoval John Malý vlk, „jsem viděl, jak slečna Mayhouseová po snídani odešla. Vylezl jsem oknem ven a běžel jsem až k pahorkům. Tom Joe říkal, že jsou odtamtud vidět hory, a je to opravdu tak. Viděl jsem je! Tatínek také vždycky vyprávěl o horách. No a potom jsem dostal hlad a hledal jsem lesní plody a přitom jsem nějak špatně šlápl a vyvrtil jsem si nohu. Ale nenašel jsem téměř žádné lesní plody, proto jsem musel hledat dál.“

Úplně nahoře u kamenitého kaňonu nějaké rostly, ale potom mi uklouzla noha... a jen tak tak jsem se stačil chytit. Pode mnou se skála příkře svažovala dolů. Volal jsem o pomoc a pak přišel Tom Joe a pevně mne držel. A potom přišel ještě jeho kamarád s koňmi a ti dva muži. Vytáhli mě nahoru. Larry byl hodný a jeden pán také. Jen ten druhý nadával.“

Doktor Gilbert mlčel a zamyšleně se díval na indiánského chlapce. Nakonec řekl: „Když jsem byl tak velký jako ty, Malý vlku, moji rodiče už také nežili. Velmi dobře vím, jaké to je, když to tady uvnitř bolí. Trvá to dlouho, velmi dlouho, než se to zlepší. Ale pak si přece jen jednou všimneš, že už to není tak hrozné. Někdy se zase také stanou věci, které se postarají o to, že to bolí a člověk by prostě jen chtěl utéci. Ale naučil jsem se, že existuje něco lepšího než utíkat!

„A co?“

„Mluvit,“ odpověděl doktor, „a sice s Bohem. I s lidmi, když máš někoho, komu důvěřuješ. Ale když mluví člověk s Bohem, potěší ho to ze všeho nejvíc. Znáš Boha, Malý vlku? A Jeho Syna, Pána Ježíše?“

Chlapec se zamračil. „Tatínek říkal, že Bůh stvořil přírodu. Někdy předčítal mamince a mně z Bible. Občas přicházel do lesů misionář a také vyprávěl o Bohu. Říkal, že nám Bůh chce odpustit hříchy. Nic jiného o Něm nevím.“

„Nu, to už něco víš. Když budeš chtít, budu ti o Něm později vyprávět víc. Bůh tě totiž má moc rád a naslouchá vždycky, když s Ním mluvíš.“ Doktor vstal. „Ale teď je na čase, aby ses navečeřel. A potom by ses měl po tomto dni plném vzrušení pořádně vyspat.“

Vzal svoji brašnu, ještě jednou chlapci pokynul a šel ke dveřím.

„Doktore Gilberte!“

Otočil se. „Copak?“

„Slečna Kendra plakala. Viděl jsem to na jejích očích.“

„Ano, také jsem si toho všiml. Musela o tebe mít velkou starost.“

„Nechtěl jsem, aby kvůli mně byla smutná.“

„Věřím tomu, milý hochu. Víš, to je velká nevýhoda útěku. Téměř vždy jsou lidé, kteří jsou kvůli tomu smutní. Řekni jí – nejlépe hned - že ti to je líto. Slečna Kendra se určitě nebude zlobit. Vidíš, zrovna už jde a nese ti večeři.“

Doktor podržel Kendře dveře a potom šel dolů hledat slečnu Mayhouseovou.

Vedoucí sirotčince našel v jídelně, kde s dětmi večeřela. Doktor se ve dveřích zastavil. „Slečno Mayhouseová?“

„Ano, prosím?“

„Mohu s vámi chvilku mluvit?“

„Ano, samozřejmě.“

Slečna Mayhouseová vstala a vyšla z jídelny na chodbu.

„Nu?“

„John Malý vlk si pořádně zvrtil levý kotník. Kromě toho má nějaké odřeniny a modřiny. Ať si nohu týden šetří a mezitím si ji pokládá nahoru. Nahoře v pokoji pro nemocné jsem nechal mast. Tou mu, prosím vás, dvakrát denně mažte nohu. Když bude chtít, zítra už může vstát.“

„Zítra bude především potrestán za svůj útěk.“

Doktor Gilbert postavil brašnu a podíval se z okna. Venku stále ještě chodil sem tam pan Scott.

„Promiňte, že se vměšuji do vašich výchovných opatření, madam,“ řekl a zase se obrátil k slečně Mayhouseové, „ale jako lékař se starám nejen o tělesné, ale i o duševní dobro chlapce. Samozřejmě to nebylo správné, že utekl, ale nezdá se vám, že dva týdny domácího vězení jsou velmi přísným trestem? Zvláště pro hochy, který vyrůstal ve volné přírodě? Kromě toho byste neměla zapomínat, že teprve před krátkou dobou přišel o rodiče. Prosím, nevěřte tomu, že je necitelný vůči bolesti jen proto, že nedává najevo své city. Ten hoch trpí, madam. Proto vás chci poprosit, abyste ho netrestala.“

„Tohle, velevážený pane doktore, přenechte mně a mé výchovatelské zkušenosti. Kam bychom došli, kdybychom už netrestali děti za jejich provinění? Ne, ne, John z toho nevyjde bez trestu.“

„Nu, dobrá, madam, je to vaše rozhodnutí.“ Doktor se zase podíval oknem a sáhl po brašně. Potom však určitě také nebudete mít nic proti tomu, když se zmíním o vašem stanovisku panu Scottovi, vidíte?“

„Panu Scottovi? Kdo to je?“

„Jonathan Scott, místní redaktor calgarského deníku *Daily Herald*,“ vysvětloval doktor. „Čeká venku, protože předtím vyfotografoval Larryho a Johna

Malého vlka, když přijížděli na dvůr. Zpráva se v pondělí určitě objeví v novinách.“

„V novinách?“ ptala se zmateně slečna Mayhouseová. Najednou působila nejistým dojmem. „Bude v novinách zpráva o tom, že ze sirotčince uteklo dítě?“

„Z toho vycházím. Pan Scott se už od dětí dozvěděl, že Malý vlk utekl, ale co mu dál budeme vyprávět, to samozřejmě záleží na nás, madam. Můžeme mu říci, že měl Malý vlk nehodu při trhání lesních plodů a že ho zachránili dva žáci a dva farmáři. Ale mohl bych mu také vylíčit podrobnou verzi, například proč Malý vlk utekl a co ho zítra čeká.“

„No, víte, nemyslím si, že je potřeba vyprávět mu celou tu příhodu tak podrobně. Jednoduchá verze bude úplně stačit.“

„Tak tedy Malého vlka nepotrestáte?“

„To jsem neřekla, pane. Ovšem...“ pod zkoumavým pohledem doktora si nervózně pohrávala se svým límečkem. „Když o tom tak přemýšlím, tentokrát udělám výjimku. Samozřejmě jen tentokrát.“

„Ano.“ Doktor Gilbert se namáhal potlačit úsměv. „Pozítří se tu stavím, abych se na chlapce ještě jednou podíval. Přeji vám pěkný večer, slečno Mayhouseová.“

„Příjemný večer, pane doktore.“

Otočila se a rychlými kroky se vracela do jídelny, zatímco doktor Gilbert vyšel z domu, měl rozhovor s panem Scottem a potom se vydal na cestu do Západní střední chlapecké školy.

Pan Gibbs mu vysvětlil, že Toma Joea a Larryho najde v domě svého bratra. Zakrátko tam zaklepal na dveře. „Gile!“ pozdravila ho radostně překvapená švagrová. „Pojď dál! Večeře je právě hotová.“

Šel za ní do jídelny, pozdravil svého bratra a pokynul oběma hochům.

„Tak se posadte,“ vybídla je paní Kendricková.

Tomu Joeovi byla přidělena židle proti doktorovi, na kterou si sedl. Když se zády dotkl opěradla, bolestí sebou trhl. Doktor Gilbert si toho všiml, zamračil se, neřekl však nic. Po modlitbě si vychutnávali dobré jídlo. Když utišili největší hlad, vybídl pan ředitel Larryho: „Prosím tě, teď podrobně vyprávěj, co se dnes přihodilo během vaší vyjížďky.“

Larry uposlechl a všechno vyprávěl po pořádku. Doktor Gilbert nakonec

ještě doplnil jeho zprávu tím, že vylíčil svoji rozmluvu se slečnou Mayhouseovou a s panem Scottem.

„Bohu buď dík, že to všechno dobře dopadlo,“ s úlevou řekla paní Kendricková, když rozdávala dezert. Ani nechci myslet na to, co ... kdyby se indiánský hoch zřítíl!“

Tom Joe spolkl sousto a obrátil se na ředitele školy. „Když jsme zaslechli volání o pomoc, vůbec jsem už nemyslel na soutěž o stipendium, pane. Opravdu jsem nechtěl přijet pozdě.“

„To ti věřím, Thomasi. Vůbec jste nemohli dělat nic jiného, než jak jste to udělali.“

Když skončili s jídlem, zmizela paní Kendricková s prázdným nádobím v kuchyni. Larry jí chtěl nabídnout pomoc, ale poslala ho pryč. „Dnes jsi toho vykonal dost a vypadáš, jako bys potřeboval trochu klidu.“ Larry přikývl a potlačil zívnutí. „Myslím, že máte pravdu, madam. Vydám se směrem k ložnici, pokud proti tomu nic nemáte. Moc vám děkuji za dobré jídlo. Půjdeš se mnou, Tome Joe?“

„Přijde později,“ odpověděl doktor Gilbert a šel na chodbu, kde si odložil svou lékařskou brašnu.

„Dříve než půjdeme spát, zajímá mne ještě, odkud má ty šrámy v obličeji.“

Tom Joe se dotkl pravé tváře. „Ty jsou od ostnatého drátu v plotě pana Harpera, pane. Bylo to docela těžké, podlézt pod ním.“

„To si myslím.“ Doktor postavil svou brašnu na uklizený jídelní stůl a přisunul jednu židli pod lampu. „Uměl bych si představit, že plot je zodpovědný za ostatní odřeniny. Svlékni si, prosím, košili a sedni si sem.“

Larry se soucitně podíval na svého kamaráda a rozloučil se. Tom Joe si váhavě rozepínal košili a s obavou pozoroval, jak doktor vyndává z brašny tmavou láhev. S obsahem této láhve se seznámil již vícekrát a jednou to bylo bolestivější než podruhé. Položil košili stranou, sedl si obkročmo na židli a zkřížil paže na opěradle. „Tak nějak jsem si to představoval,“ vrtěl hlavou doktor a prohlížel Tomova odřená záda. „Co tvoje ramena? Musel jsi přece tak dlouho hocha pevně držet. Larry říkal, že cesta kolem pastviny byla dlouhá.“

„Ještě trochu bolí při pohybu, ale jinak se zdají v pořádku.“

„A tyto modřiny jsou z okraje skály?“ Doktor mu začal prohmatávat žebra. Tom Joe se slyšitelně nadechl. „Ano, pane.“

„Nemáš nic zlomeného,“ konstatoval lékař spokojeně. Vzal obklad, nechal ho nasáknout tekutinou z hnědé láhve a podal ho Tomu Joeovi. „To máš na škrábanec na tváři. O ostatní odřeniny se postarám já.“

Tom Joe mlčky snášel bolestivé ošetření. Když byl doktor hotový, napůl se k němu otočil. „Děkuji, pane doktore.“ Jeho úsměv byl však trochu pokřivený. „Přestane to někdy pálit?“ Vstal a sáhl po své košili.

Lékař pečlivě zavřel tmavou láhev a uložil ji do brašny. „Ještě chvilku to bude trvat.“ Podal Tomu Joeovi tabletku. „Tu si vezmeš, než půjdeš spát a zapiješ ji sklenicí vody. Pomůže ti proti bolesti. Zítra večer se ještě jednou stavím a podívám se ti na záda. A kompletně celý příští týden je ti zakázaná každá námaha a sportovní aktivity také.“

Tom Joe přikývl. Teď by mu stejně nebylo do sportování. Ale neuměl si představit, že by měl strávit celý týden doma. „Ale s Lady Blue mohu jít ven, nebo ne?“

„Pokud to budou normální, civilizované procházky, a ne túry po polích a leších, tak ano.“

„Tak dobře. Lady Blue a já se budeme celý týden každý den *civilizovaně* procházet. To vám slibuji, pane.“

Paní Kendricková vyšla z kuchyně a ustaraně se na něho podívala. „Vypadáš na smrt unavený, Tome Joe.“

„Ano, madam. Myslím, že půjdu hned spát. Moc vám děkuji za jídlo! Dobrou noc!“

Rozloučil se a šel ke škole. Paní Kendricková šla do obývacího pokoje, zatímco si doktor zavíral svou lékařskou brašnu, protože se také chtěl vydat na cestu domů. Ředitel školy stál celou dobu se zkříženými pažemi opřený o skříň v jídelně a všechno pozoroval. Najednou se zeptal: „Musel jsi mu dělat tolik bolesti?“

Doktor Gilbert se napřímil. Svého bratra znal natolik dobře, aby věděl, že takovou výčitku nemusí brát příliš vážně. James uměl být ke svým žákům často přísný a nepovolný, ale když byl některý nemocný nebo zraněný, měl jeho plný soucit.

„Žel, musel jsem,“ odpověděl. „Léčení je někdy bolestivá záležitost. Ale doufám, že za týden možná už bude sotva cítit, že měl nějaká poranění.“ Vzal brašnu a šel do obývacího pokoje, aby se rozloučil se švagrovou. Jeho bratr ho následoval. „Skočím si ještě do kanceláře, Cathrine,“ řekl. Jeho žena přikývla, nic však nenamítala.

„Chceš pracovat ještě v tuto dobu?“ zeptal se doktor, když spolu šli přes školní dvůr.

„Ano, ještě jsem si neprohlédl včerejší a dnešní poštu. Slečna Grayová má několik dní volno, protože jejímu otci není dobře. A kromě toho si musím ještě něco připravit na pondělní vyučování.“

„Proč nepožádáš školský úřad o náhradního učitele, když pan Wright odešel do armády?“

„Protože to by se právě hodilo panu Stanleyovi. Byl by to důkaz, že nestačím na požadavky.“

„Odkdy se tak staráš o to, co si myslí pan Stanley?“

„Od té doby, co si myslí, že Richard Gordon by se hodil lépe než já na místo ředitele školy.“

„Co, prosím?“ Doktor Gilbert se náhle zastavil. „On by se tě chtěl zbavit? A na tvé místo dát zrovna Richarda Gordona? Dřív jsi s ním chodil do třídy, vid’?“

„Přesně tak.“

„To je pěkná perlička. Mnoho toho o Richardovi nevím, ale už tehdy ti docela znepříjemňoval život, ne?“

„Dá se to tak říci. Známký ve škole si vylepšoval lžemi a podvody a stále se pokoušel svést na mne něco, co zavinil sám.“

„Na jednu pozitivní věc si ještě vzpomínám,“ zamyslel se doktor. „Pod jedním hochem z mé třídy se v zimě prolomil led. Richard Gordon byl nablízku a zachránil ho.“

Jeho bratr se podrbal na bradě. „Máš pravdu. To udělal. Ale momentálně má v úmyslu nikoli někoho zachránit, ale někoho vytlačit z jeho místa.“

„Domníváš se, že to pan Stanley skutečně myslí vážně?“

„Ano. Po dnešku jsem si tím úplně jistý.“

„To ale nejdřív musejí nalézt něco, čím by tě mohli obvinít. Nemohou tě jen jednoduše vystrčit. Jsi vynikající učitel. Ale brzy to bude nad tvé síly, když se budeš dál tak přepínat jako dosud. Zvlášť teď, když ještě chybí slečna Greyová. Jak dlouho chceš ještě dělat práci dvou nebo tří lidí?“

James Kendrick se zpříma podíval na svého bratra. Svaly na bradě se mu napnuly. „Dokud to bude nutné,“ odpověděl pevně.

Gilbert chtěl něco namítnout, ale pak to neudělal. Místo toho řekl: „Mimochodem, já už jsem se rozhodl.“

„K čemu ses rozhodl?“

„K cestě do Toronta. Zúčastním se kongresu a ještě jednou se podívám do nemocnice. Nejspíš tam také potkám některé staré známé. Doktor Bell se už uvolil, že mne po čtyři týdny zastoupí.“

„Kdy pojeděš?“

„Pátého prosince. Přes Vánoce a Nový rok tam zůstanu.“

„Tak jsi tedy už dostal odpověď?“

Doktor Gilbert přikývl. „Ano. Modlil jsem se za to a přitom jsem se dvakrát setkal s jedním veršem z knihy Jozue: ‚Vždyť jsem ti přikázal: Posilni se a buď odvážný, neměj strach a neděs se, protože Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.‘ Teď si jsem jistý, že mne volá.“

8. kapitola

O tři dny později odpoledne se vydal Tom Joe s Lady Blue na cestu do sirotčince. Chtěl navštívit Johna Malého vlka a také Lissy. „Nedá se nic dělat, Lady Blue, dnes se mnou nemůžeš dovnitř. Slečna Mayhouseová to zakázala. Zůstaň tady sedět.“ Tom Joe nechal sedět Lady Blue na dvoře a zatáhl za šňůru zvonku u vchodu. Dveře mu otevřela mladá dívka se světle rezavými vlasy. Přímou za ní se objevila Kendra. „Nazdar, Tome Joe,“ řekla, „chtěl bys navštívit Malého vlka?“

„Ano, a Lissy, pokud mohu. Slečna Mayhouseová řekla, že se mám předem ohlásit.“

„Slečna Mayhouseová tady vůbec není,“ vykládala Kendra. „Mimochodem, tohle je moje spolužačka Isabella. Dnes pomáhá kuchařce. Isabello, tohle je Tom Joe.“

„Nazdar,“ řekli oba současně. „Možná bude lepší, když nepůjdu dovnitř,“ pokračoval Tom Joe, „jinak bude slečna Mayhouseová zase rozzlobená.“

„Ale John Malý vlk se stále ptá na svého kamaráda Toma Joea,“ řekla Isabella. „Právě jsem u něho byla. Stůj co stůj chce, abys přišel. Kendra a já ti udělujeme slavnostní dovolení, že ho můžeš navštívit!“

„A také já to dovoluji,“ zazněl hlas kuchařky, která přicházela ze sklepa s mísou plnou brambor. „Jen běžte za malým indiánem, Thomasi. Udělá mu to dobře. A vy, slečno Isabello, se mnou teď, prosím, pojdte do kuchyně.“

„Ano, madam.“ Isabella šla za kuchařkou a Kendra ustoupila stranou, aby Tom Joe mohl vejít dovnitř. „Krátko se za ním podívám nahoru,“ řekl a šel po schodech vzhůru.

Lady Blue dosud způsobně seděla na dvoře. Normálně mohla doprovázet Toma Joea, když chodil do sirotčince. Proč tentokrát nesměla? To musel být nějaký omyl! Pomalu šla ke vchodu. Dveře byly pootevřené. Opatrně je čenichem otevřela trochu víc, vplížila se na chodbu a zahrnula za roh. S nosem u podlahy šla po chodbě až k posledním dveřím. Tam si sedla na zem a zakňučela. Uvnitř se něco pohnulo. Lady Blue zakňučela hlasitěji. „Lady Blue? Já už jdu!“ ozval se dětský hlásek. Zarachotilo to, potom někdo s berlemi poskakoval ke dveřím a otevřel je. „Lady Blue!“ Lissin pozdrav se rozléhal

celým domem. Lady Blue radostně štěkala a olizovala své malé kamarádce ruku. Přilákané štěkáním se objevily i další děti, které chtěly Lady Blue po-
hladit. Do toho radostného ruchu a shonu najednou vpadl Tom Joe. „Lady
Blue! Co tady děláš? Měla jsi přece zůstat venku!“

Fena se provinile dívala stranou. Vypadalo to tak legračně, že se děti musely
smát a ani Tom Joe nedokázal zůstat vážný. „Ven s tebou!“ huboval láskyplně
a vzal Lady Blue za obojek. Ve dveřích se ještě jednou zastavil.

„Je ti lépe, Lissy?“

„Noha mě už skoro nebolí,“ vyprávěla holčička. „Ale ještě ji musím mít
v sádře. Možná už brzy dostanu vozík, potom mě mohou ostatní děti vozit
do školy.“

„Ano, mohu tě tlačit?“

„Ne, já! Že mohu první, vid', Lissy?“

Tom Joe se usmíval a využil příležitost, aby vytáhl ježící se Lady Blue z pokoje.
„Jestli nás nachytá slečna Mayhouseová, bude zle,“ řekl.

Na chodbě se rozloučil s Kendrou, která šla zkontrolovat děti. Když byl na
dvoře, zamávala mu z kuchyňského okna kuchařka, ukázala na Lady Blue a
s úsměvem mu pohrozila prstem. Také Isabella mu mávala a přitom se v hra-
ném rozhořčení mračila. Tom Joe se usmál a spěšně se vydal na zpáteční
cestu. „Uf, ještě jednou to dopadlo dobře, Lady Blue. Slečna Mayhouseová
se dokáže rozčilit snad ještě víc než paní Williamsová. Obě tyto dámy si raději
nerozhňvej. A teď bude na čase, abych tě dovedl nazpět k doktoru Gilbert-
tovi. Chtěl bych s ním ještě něco prohodit. A potom máme před studijní
hodinou ještě zkoušku s orchestrem. V žádném případě nesmím přijít
pozdě.“

Tom Joe měl štěstí. Když dovedl nazpět Lady Blue, byl Doktor Gilbert doma
a dopřával si přestávku. „Dobrý den, pane doktore.“

„Nazdar, Tome Joe. Nu, jaká byla vaše civilizovaná procházka?“

Tom Joe se usmál. „Dnes jsme byli jenom v sirotčinci. Hned budu mít ještě
zkoušku s orchestrem.“

„Aha. Co dělají tvá poranění?“

„Už dlouho ani nebolí. Hojí se docela dobře. Já ... já jsem se vás ještě chtěl
na něco zeptat.“

„Ano?“

„Chtěl jsem se vás zeptat, zda bych někdy mohl jet s vámi k vašim pacientům nebo zda bych mohl přihlížet v ordinaci.“

„Znamená to, že se zajímáš o lékařské povolání?“

„Ano, pane. Již déle přemýšlím o tom, čím bych se měl stát, a nějak mně znovu a znovu přichází na mysl studium medicíny. Rád bych pomáhal lidem.“

Doktor se na něho pozorně zadíval. „Tu možnost bys jako lékař měl. Je to krásné a zároveň těžké povolání. Studium je dlouhé a práce namáhavá. A dobrý lékař nepracuje proto, aby zbohatl, ale protože se cítí, nu zkrátka se cítí *povolán* ke své práci, rozumíš?“

Tom Joe přikývl. „Myslím, že ano. Proto bych toho o tomto povolání rád víc věděl.“

„Když budeš chtít, můžeš mne zítra odpoledne doprovodit na mých návštěvách nemocných. Někteří pacienti určitě budou souhlasit s tím, že při nich budeš i ty.“

„Moc vám děkuji, pane doktore! Zeptám se Freddieho, zda zítra půjde s Lady Blue na procházku.“

„Ano, tak – zítra na shledanou.“

Tom Joe přikývl. „Ano, pane. Na shledanou zítra.“

Krátce potom, co Tom Joe odešel ze sirotčince, šla Kendra nahoru po schodech, aby se podívala na Johna Malého vlka. Seděl u okna, nohu měl položenou nahoře na druhé židli a díval se z okna.“

„Četl sis knížku, kterou jsem ti půjčila?“

Hoch přikývl. „Už jsem ji dočetl. Je napínavá.“ Zaváhal a pozoroval Kendru, která začala uklízet v pokoji. „Proč ... mne vlastně slečna Mayhouseová nepotrestala za útěk?“ vyhrkl najednou.

Kendra se na něho podívala. „Náhodou jsem zaslechla, jak ji doktor Gilbert prosil, aby to nedělala.“

„A ona ho poslechla?“

„Jak to vypadá, ano.“

„Dělá to tak ... i Bůh? Myslím, že nám přece chce odpustit hříchy. Alespoň to

misionář říkal. Řekne Bůh prostě: Dobře, nepotrestám tě?“

Kendra se opřela zády o zeď a pozorně se zadívala na indiánského hochu. „Ne, tak jednoduše to u Boha nejde. On musí hřích vždycky potrestat, protože je svatý. Svatý znamená, že je úplně čistý, bez hříchu.“

„Pak ... mě tedy přece jen ještě potrestá?“

„Není to nutné. Je jedna jediná možnost, jak ujít Božímu trestu.“

„A jaká?“

„Musíš věřit v Božího Syna, Pána Ježíše. Žil tady na zemi před dávnými dobami jako člověk. Nikdy neučinil ani jeden hřích. Přesto Ho mnoho lidí nenávidělo, nenáviděli Jej tolik, až Ho nakonec přibili na kříž. A když visel na kříži, tu se nechal potrestat za hříchy jiných lidí a dokonce za ně zemřel. Bylo to tak, jako kdyby řekl Bohu: Dej mi trest za hříchy Malého vlka. A také za Kendřiny hříchy. A za ty doktora Gilberta a Toma Joea a všech lidí, kteří jednou ve mne uvěří. Nemají být potrestáni. Převezmu celý trest za ně.“

Malý vlk se na ni nevěřicně díval. „To že řekl? Ale musel to být velmi ... hrozný trest, který dostal!“

„To také byl, Malý vlku. Žádný člověk nikdy nebude vědět, jak hrozné to bylo ve skutečnosti. Na zemi se úplně setmělo, protože se na to nesměl žádný dívat. Tma trvala tři hodiny a potom Pán Ježíš zemřel. O několik dní později zase vstal z hrobu a nyní žije v nebi u Boha.“

Rozhovor byl přerušen, protože Bobby otevřel dveře. „Slečno Kendro? Kuchařka se ptá, zda byste se mohla podívat na Lissy. Smekly se jí berle a nemůže sama vstát.“

„Samozřejmě se na ni podívám.“ Kendra se ještě jednou usmála na Malého vlka a odešla z pokoje. Zůstal tam velmi zamýšlený indiánský chlapec.

V sobotu se konal ohlášený koncert v nové přijímací hale v domě paní Williamsové. Děti ze sirotčince byly samým vzrušením tak neposedné, že slečna Mayhouseová a kuchařka brzy ani nevěděly, kde jim hlava stojí. Když se objevily Kendra, Isabella a Pen, aby jim pomohly při mytí a oblékání dětí, s úlevou si oddechly. „Slečno Sullivanová, kdybyste se, prosím, postarala o naše

nejmenší, a vy, slečno Marchová, o Lissy. Má nohu v sádře a potřebuje pomoc při oblékání. Jak se jmenujete vy, mladá dámo?”

„Penelope Stuartová,” odpověděla Larryho sestra. „Ale téměř všichni mi říkají Pen nebo Penny.

„Nu, slečno Stuartová, přimějte, prosím, Johna Malého vlka k tomu, aby si oblékl nedělní šaty. Já zkontroluji menší chlapce.”

Slečna Mayhouseová rozdala příkazy a potom zmizela v horním patře. Také děvčata spěchala ke svým svěřencům a o hodinu později opravdu stály všechny děti na dvoře, připravené k odchodu. Slečna Mayhouseová, kucharka a Kendra s nimi šly pěšky, zatímco Pen a Isabella ještě v domě rychle uklízely. Byly právě hotové a chtěly také odejít, když se na dvoře objevili Larry a Tom Joe. „Paní Kendricková myslí, že možná ještě potřebujete pomoc,” řekl Larry.

„Je mi líto, ale jdete moc pozdě, bratříčku. Zvládly jsme to i bez vás.”

Larry chtěl odpovědět, ale vtom vyhrkla Isabella: „Tome Joe, škrábance na tvém obličeji jsou stále ještě vidět. V každém případě musíš jít z očí panu Harperovi.”

„Jak to?”

„Krátko po tom, co jsi v úterý byl tady v sirotčinci, se přiřtil na dvůr, celý rozzuřený. Na ostnatém drátě na plotě našel útržek látky a podezíral hochy ze sirotčince, že běželi přes jeho louku. Pohrozil, že nám nedá zamýšlený dar na opravu střechy, pokud vyjde najevo, že to bylo některé z dětí. Slečna Mayhouseová ho ujišťovala, že to nebylo žádné z dětí, ale on byl přesto hrozně rozzlobený. Až uvidí tvé šrámy, hned si je spojí s ostnatým drátem na svém plotě.”

„No, v tom případě se bude zlobit na mne,” pokrčil rameny Tom Joe. To přežiji. Až mu vysvětlím, proč jsem...”

„Ale to je právě to! Až zjistíš, že jsi to udělal ty kvůli Johnu Malému vlkovi – na něho má stejně největší podezření.”

Tom Joe si sáhl na tvář. Na poranění byl dávno strup, ale škrábanec byl pořád ještě dobře vidět. „Pokusím se jít panu Harperovi z cesty, ale víc ti nemohu slíbit. Vždyť musím sedět s houslemi v orchestru zrovna vpředu.”

„To nejde, Tome Joe. Kdybys ho viděl, jak byl rozzlobený!” Isabella se kousla do rtu. Ale pak se její obličej rozjasnil. „Už to mám!” řekla. Jděte do kuchyně! Já jenom rychle přinesu svou kabelku.”

Když se vrátila, nesla svou taštičku, postavila ji na kuchyňský stůl a vyndala z ní malou kulatou dózičku.

„Sedni si tady na židli k oknu,“ nařídila Tomu Joeovi.

„Co to máš?“ zeptal se skepticky.

„Pudr,“ odpověděla. „Tak si už sedni.“

„Co je to za pudr?“

„Na obličej,“ vysvětlovala. „Tónovací pudr, chápeš?“

„Ty myslíš ... líčidlo? To nepřipadá v úvahu!“ Tom Joe energicky zavrtěl hlavou. „Myslíš, že si tím nechám mazat obličej? Nikdy v životě!“

Chtěl odejít z kuchyně, ale Isabella mu zastoupila cestu. Z jejích zelených očí sršely blesky.

„Musíš!“ odpověděla pevně. „Chceš být zodpovědný za to, že při dešti bude dál zatékat Bobbymu do pokoje?“

„Jinak to opravdu nejde,“ přispěchala Pen na pomoc své kamarádce. „Kendra mně vyprávěla o výstupu pana Harpera. Muselo to být hrůzostrašné. Nemůžeš chtít, aby kvůli tobě zůstala střecha neopravená a nakonec dostal vyhubováno ještě John Malý vlk. Sedni si na tu židli, Tome Joe! Nikdo si nevšimne, že máš na obličejí trošku pudru.“ Když proti své vůli přece jen poslechl, obrátila se na svého bratra: „Postav se za něho. Kdyby chtěl vstát, pevně ho podrž.“

Larry se podíval na svého kamaráda, bezmocně pokrčil rameny a udělal, co nařídila jeho sestra. Isabella otevřela malou kulatou dózičku. „Otoč hlavu trochu na stranu! Tak, takhle je to dobré.“ Štětěčkem pečlivě nanasla pudr a pak ustoupila o krok dozadu, aby mohla posoudit své dílo. „Je to mnohem lepší,“ konstatovala spokojeně. „Už to vůbec není tak nápadné.“

„Štípe to,“ řekl Tom Joe.

„Neopovaž se na to sahat,“ varovala Isabella. „Nesmíš se toho místa dotýkat, jinak všechno setřeš.“ Uklidila dózičku do kabelky.

„Ale štípe to!“ stál na svém Tom Joe a vstal ze židle.

„To je jedno. Musíš to vydržet. Mysli na dar pana Harpera a na Malého vlka. A teď pojďte. Je nejvyšší čas, abychom šli!“

V přijímací hale paní Williamsové byly rozestavěné židle. Vpředu byl prostor pro sbor a orchestr. Hoši si ladili nástroje, hosté se bavili a z dětí ze sirotčince se vždycky někdo snažil uniknout přísné pozornosti slečny Mayhouseové. Bufet s dorty a koláči měl velkou přitažlivou sílu. „Tak tady konečně jste!“ pozdravila Kendra své kamarádky, když si sedly k ní do stejné řady. „Musely jsme ještě upravit Toma Joea, aby byl vhodný pro jeviště,“ odpověděla Isabella. „Bude hrát na housle a pan Harper si nesmí všimnout jeho škrábanců na obličeji.“

Kendra vykulila oči. „Tom Joe hraje ... na housle?“

„Ano, měl je u sebe. Podívej, tamhle je. Zrovna si je ladí podle klavíru.“

Kendra sledovala její pohled. „Opravdu,“ zamumlala.

O několik minut později paní Williamsová zatleskala. Když nastalo ticho, pozdravila své hosty, zdůraznila, že toto je dobročinná akce a že prosí o dary pro sirotčinec. Potom pozvala na jeviště dětský sbor. Lissy hopsala s berličkami dopředu. Vesele se usmívala na publikum a mávala Kendře. John Malý vlk stál v poslední řadě se zamračeným obličejem. Děti přednesly dvě písně a byly odměněny velikým potleskem. Potom se mohly posadit. Jedna přítelkyně paní Williamsové přednesla báseň a potom byl na řadě orchestr. Zahrál několik chorálů a lehčích hudebních skladeb. Isabella se potají ze svého místa stále kradmo rozhlížela. „Vůbec nevidím Roberta!“ šeptala. Kendra, která seděla vedle ní, nereagovala.

„Hej, ty snílku, mluvím na tebe!“

Kendra sebou trhla. „Co jsi říkala?“

Isabella obrátila oči v sloup. „Ty ale vůbec nevnímáš. Nemohu najít Roberta. Ačkoliv – tamhle je. Vlevo od nás ve druhé řadě!“

Kendra jen neurčitě přikývla a zase poslouchala hudbu. Pozorovala Toma Joea s jeho houslemi. Isabella sledovala její pohled. Najednou se jí rozšířily oči. „Ach ne!“ zašeptala a počala nervózně hledat ve své kabelce. Sotva orchestr skončil a paní Williamsová ohlásila přestávku, vstala a tlačila se řadami posluchačů, až se dostala k Larrymu. Vzala ho stranou a krátce, ale naléhavě mu cosi řekla. Něco mu vtiskla do ruky a potom se postavila do fronty u bufetu se zákusky. Přitom pozorovala Larryho, který šel váhavě k Tomovi Joeovi, něco mu pošeptal a vedl ho k postranním dveřím. Isabella se spokojeně usmála.

„Copak se děje?“ zeptal se Tom Joe. „Proč mám jít s tebou? Mám hlad.“

„Později.“ Larry ho táhl za sebou, až se dostali na toaletu. „Podívej se do zrcadla,“ řekl.

„Proč se mám...? Ach, to je hrozné! Ta věc se rozpustila!“ Zděšeně pozoroval svou pošpiněnou pravou tvář.

„To je proto, že sedíte přímo pod lampami. A protože ses potil. Rychle, smyj si to!“

Tom Joe poslechl. „Brr, to je konečně úleva,“ dodal. „Ta věc strašně štípe. Dobře, že je to pryč.“

„To myslíš vážně?“ Larry otevřel levou dlaň. Objevila se malá kulatá dózička a kosmetický štěteček. „To mi dala Isabella. Musíme to obnovit. Tvoje vystoupení přece ještě neskončilo.“

Tom Joe se rozhořčeně podíval na kamaráda. „Co si ta Isabella vlastně myslí? Že mně může poroučet?“

„Říkala, že zaslechla, jak předtím pan Harper ještě jednou se slečnou Mayhouseovou zavedl řeč na událost, která se stala. V žádném případě tě nesmí takhle vidět.“

„To mně je jedno. Znovu si to už na tvář nedám...“

„Isabella povídala, že když se budeš zdráhat, tak řekne slečně Mayhouseové, že se Lady Blue tajně vplížila do sirotčince.“

Tom Joe nechápavě zíral na svého kamaráda. „Ta lstivá ženská,“ vyhrkl. „To je vydírání! Budu...“

„Teď mlč. Vždyť já jsem ještě nikdy nic takového nedělal.“

Larry otevřel dózičku a počal nanášet pudr. „Takhle by to mělo stačit,“ řekl konečně. Tom Joe se podíval do zrcadla.

„Zbláznil ses? To je moc!“ Vytáhl kapesník, aby si jím otřel tvář. Uprostřed pohybu se zarazil. Dveře se rozlétly. Před nimi stál zaražený Freddie z druhé třídy.

„Copak tady děláte?“ Nevěřicně se díval z dózičky a štětečku v Larryho ruce na obličej Toma Joea.

„Válečné barvy!“ odpověděl Larry. „Tom Joe se chystá do bitvy.“ Kriticky se

zahleděl na svého kamaráda. „Opravdu, teď to vypadá lépe.“ Potom se obrátil na Freddieho. „Nikomu ani slovo, rozumíš? Jinak...”

Freddie, který nic nechápal, spěšně přikyvoval. „Nic neřeknu. Čestné slovo.“

„Tak už konečně pojďme. Umírám hladý.“ Tom Joe nacpal kapesník do kapsy u kalhot a zlostnými kroky odešel.

Tlačénice u bufetu polevila. Tom Joe si naložil na talířek hned dva kusy koláče a stáhl se do kouta, aby si ho mohl nerušeně sníst. Jeho pohled padl na Isabellu, která stála zády k němu a živě gestikulujíc něco vykládala svým kamarádkám. Teď se děvčata rozesmála a Tom si uměl živě představit, co asi právě dávala k lepšímu. Vrhhl temný pohled směrem k ní. Larry se k němu s úsměvem přidružil, ale obezřetně mlčel. Najednou dloubl kamaráda loktem do boku.

„Au,“ ohradil se Tom Joe, jehož pochroumaným žebrům se tento hrubý způsob vůbec nelíbil. Larry na to nedbal. „Jde sem pan Harper,“ zasyčel. Tom Joe znepokojeně vzhlédl.

„Ach, dobrý den, pane Harpere.“ Larry zdvořile vstal a postavil se jako ochranná zeď mezi farmáře a svého přítele.

„Dobrý den, mladý muži. Právě s vámi jsem chtěl mluvit. V novinách přece byl společný snímek vás a toho indiánského chlapce, vidíte?“

„Máte pravdu, pane.“

„Bylo tam napsáno, že jste slyšel jeho volání o pomoc. Kde jste byl v tu chvíli, když jste uslyšel volání?“

„V blízkosti Perkinsova kamene.“

„A jak jste se odtamtud dostal ke kamenitému kaňonu?“

„Byl jsem na koni a objel jsem po venkovní straně vaši louku.“

Tom Joe si rychle nacpal do úst poslední kousek koláče a potom co možná nenápadně ustoupil do ústraní. Rozhovor začínal být riskantní.

„Nu, pak to trvalo dost dlouho, než jste se dostal ke kamenitému kaňonu. V novinové zprávě byla ještě zmínka o jednom vašem spolužákovi. Jak ten se...”

„Pane Harpere! Konečně jsem vás našla!“ Paní Williamsová s pohupujícím se pérem na klobouku plachtila k farmářovi. „Slečna Mayhouseová mně vyprávěla, že byste rád daroval značný peněžní obnos pro sirotčinec, pane. O tom se samozřejmě hned zmíním, aby si z toho ostatní vzali příklad. Na co bude dar použit?“

„No, já ... tedy, já vůbec nevím...“

„Jen nebudte příliš skromný, milý pane Harpere,“ prozpěvovala paní Williamsová. „Takový velkorysý dar musí být náležitě oceněn.“

Larry se s úsměvem vytratil. Našel Toma Joea vzadu v místnosti, jak se zády opírá o sloup. Přidružil se k němu a opakoval mu rozhovor, ke kterému právě došlo, a potom se zeptal: „Víš, kdo je ten muž, kterého za sebou táhne pan Stanley?“

„Ne, ještě nikdy jsem ho neviděl.“

Pozorovali Rickova otce s cizincem. Razili si cestu mezi lidmi a nakonec se zastavili před panem Kendrickem a jeho manželkou, kteří hovořili s rodiči Henryho.

„Promiňte, že vás ruším, panstvo, ale chtěl bych vám představit svého přítele.“ Pan Stanley ukázal na muže po svém boku. „Mohu vás seznámit? Pan Richard Gordon z Toronta.“

Larry znovu štouchl Toma Joea do žeber. „Slyšel jsi to?“

„Samozřejmě, nejsem přece nedoslýchavý. Tom Joe si pohladil bolavý bok. „Nemyslel jsem si, že je pan Stanley tak drzý.“

Richard Gordon se sebejistě usmíval na kroužek kolemstojících a lehce se uklonil. Ředitel školy ani nehnul brvou. Měřil si svůj protějšek, kývl na něj a řekl: „Richarde. Dlouho jsme se neviděli.“

„Překvapení se zřetelně zračilo na obličejích obou mužů. „Vy ... se znáte?“ vykotal nakonec pan Stanley.

„Ovšem, pane Stanley. Šest let jsme spolu chodili do školy.“

Na nováčka, jak se zdálo, působily dobré paměťové schopnosti bývalého spolužáka dost nepříjemně. „Ano, to je pravda, James a já jsme... spolu chodili do školy. Myslel jsem, že jsem se o tom zmínil.“

„Ne, o tom jste se nezmiňoval.“ Pan Stanley působil zmateně.

„No, však to také ničemu nevádí,“ pospíšil si dodat Richard Gordon. „Ale

chtěl jste mi představit ještě jiné známé, pane Stanleyi. Kdybyste byl tak laskav..." Lehce se uklonil a chtěl s panem Stanleyem jít dál. Ale pan Stanley se ještě jednou obrátil na ředitele školy: „Ten indiánský chlapec, který tam stojí s ostatními dětmi – přivedl jste ho vy sem do Calgary?“

„Ne, pane. Dnes ho vidím poprvé.“

„No, tak to je dobře. Už jsem se bál, že při vaší oblibě sirotků z indiánské oblasti ho brzy necháte účastnit se vyučování na Západní střední chlapecké škole. Jeden z těch divochů, jak je výstižně nazývá paní Williamsová, je víc než dost.“ Vrhл pohled na Toma Joea a odcházel se svým přítelem.

„Ten pan Stanley je nemožný!“ vyhrkl Larry. „Nejraději bych ho..."

„Jednoduše ho nech být. Nikdy mě neměl rád. Na tom se nic nezmění," přerušil ho Tom Joe. Raději bychom měli přemýšlet, jak mu zabránit v sesazení náčelníka. Je hloupé, že jsem od Mr. Eda ještě nedostal odpověď.“

Richard Gordon všechny přátelsky zdravil a byl představen paní Williamsové, která se právě bavila se slečnou Mayhouseovou. Larry řekl: „Pokud je chytrý, dá teď peněžní dar pro sirotčinec. Tím by si získal na svou stranu obě dámy.“

Pohled Toma Joea putoval k panu řediteli, který pozorně pozoroval svého rivala. Výraz jeho obličeje neprozrazoval, co se v něm odehrává. Jen výraz v jeho očích byl tvrdý a rozhodný.

Po přestávce se Tom Joe vrátil na své místo v orchestru, přičemž dával pozor, aby nestál přímo pod lampou. Hráli hudební skladbu od amerického skladatele. Pan Bruce, učitel hudby, začal před dvěma roky nacvičovat s orchestrem náročnější klasické skladby. Všichni členové orchestru chodili pravidelně na vyučování hudby a orchestr měl každý týden zkoušky. „Na závěrečné slavnosti tohoto roku budeme hrát Beethovena," oznámil jim pan Bruce poslední týden. Tady, v salonu paní Williamsové, sice nezazněl Beethoven, hráli však přesto velmi dobře. Posluchači dlouho a vytrvale tleskali. Následovala přednáška paní Carlsonové, předsedkyně dobročinného spolku. Potom přednesly děti ještě jednu píseň a nakonec zaintonoval pan Bruce s klavírem „Trust and obey“. Orchestr se přidal a Tom Joe vzpomínal na své první vystoupení před asi pěti lety. Jeho oči hledaly paní Kendrickovou. Ta asi také vzpomínala na uplynulý koncert, protože mu s úsměvem přitakala.

Když odcházeli z koncertu, byla už tma. V posledních dnech se ochladilo a vítr, který váł proti nim, zřejmě ohlašoval brzkou zimu. Tom Joe se podíval nahoru k nebi, na kterém byly vidět mezi mraky jednotlivé hvězdy. Myslel na píseň, kterou přednášeli jako poslední: „Trust and obey, for there's no other way, to be happy in Jesus, but to trust and obey.“³

Tato píseň pro něho vždycky byla písní babičky Betsy. Ona už čtyři roky nebyla naživu, ale Tom často a rád vzpomínal na tuto starou paní, která mu nahradila matku a babičku. *Babičko, vím, že jsi teď v nebi, ale přesto bych si přál, kdybych mohl ještě jednou cestovat do Beaver Lake a jednou přespát ve tvém srubu. Snad to vyjde v létě, až budu hotový se školou...*

Jeho přítel Steven šel mlčky vedle něho. Také on byl zamyšlený. *Zase jsem se neodvážil hrát na veřejnosti na klavír. Jednou přece musím překonat tenhle hloupý strach. Ale já to prostě nedokážu. Víím, Pane Ježíši, že bys mně pomohl. Od té doby, co jsem v Tebe uvěřil a co s Tebou žiji, jsem odvážnější. Jenom s hraním na klavír to nějak nemohu dokázat...*

I Robert byl na zpáteční cestě zamlklý. Snil o tom, že stojí na palubě lodi, která nabírá kurs směrem k Evropě. *Zatím jde všechno podle plánu. Brzy vstoupím do armády jako pan Wright. Až Kanada v prosinci pošle třetí divizi vojáků do Francie, budu přítom. A když se dál budu chovat nenápadně a téměř nebudu mluvit o válce, pak mě také nikdo nebude podezírat...*

³ Věř a poslouvej, neboť není jiná cesta, jak být šťasten v Ježíši, než věřit a poslouchat.

9. kapitola

Doktor Gilbert nebyl na akci v domě paní Williamsově. Byl na návštěvě u nemocného, povečeřel ve svém bytě a potom sáhl po vodítku na psa, aby ještě vzal Lady Blue na procházku. „Venku moc dlouho nezůstaneme,“ bručel si pro sebe, když otevřel vchodové dveře. Ledový vítr mu zavanul vstříc. Zvedl si límec u kabátu a ruce ponořil hlouběji do kapes. Vykročil s Lady Blue do tmy. „Teď ještě začíná sněžit!“ Zastavil se a pozoroval jednotlivé sněhové vločky, které se snášely z černé noční oblohy a lehké jako peříčka sedaly na jeho kabát a na hustý psí kožich. „Půjdeme podél ulice k sirotčinci. Potom se otočíme,“ navrhoval polohlasem. Lady Blue kráčela poslušně vedle něho. Sirotčinec mohl v té tmě lehko rozpoznat. V každém pokoji bylo rozsvícené světlo, a když se dostal ke zdi, narazil doktor Gilbert na dvě mladé ženy, které vycházely bránou na ulici. Byly teple oblečené a jedna z nich nesla v ruce lucernu.

„Kampak ještě chcete jít v tomhle počasí?“

Obě se polekaně ohlédly. Byla to Kendra a její přítelkyně Pen. „Ach, to jste vy, doktore Gilberte. Hledáme Johna Malého vlka. Ztratil se!“

„Co, prosím?“ Doktor myslel, že se přeslechl, což by při té bouři nebylo nic divného.

„Musel se vytratit během zpáteční cesty z koncertu u paní Williamsově. Prohledaly jsme už celý sirotčinec a dvůr.“

Vítr cloumal jejich kabáty a vál jim do obličeje sněhové vločky. „Jděte zase dovnitř,“ řekl rozhodně doktor Gilbert. „Lady Blue a já budeme hledat Johna Malého vlka. Ale předtím bych ještě chtěl krátce promluvit se slečnou Mayhouseovou.“

O čtvrt hodiny později opustil doktor sirotčinec s lucernou do bouřky a s Lady Blue na vodítku. Vzduchem vířilo suché listí a sněhové vločky, takže si držel jednu paži před obličejem, aby si ho chránil. Předtím nechal Lady Blue,

aby očichala šaty Johna Malého vlka a doufal, že ho s tímto pachem v nose vyčenichá. Fena táhla za vodítko a vyrazila cestou, kterou by volil i doktor Gilbert. Běžela směrem k nádraží. Sice nemyslel, že by hoch měl dost peněz, aby si mohl koupit lístek na vlak, ale možná se chtěl jenom dostat ke kolegům a jít podle nich směrem na sever. *Prosím, Pane, dej, abych toho chlapce našel. Dosud jsem mu o Tobě vyprávěl jen málo. Kdyby věděl víc o Tobě a o Tvé lásce, možná by se stále nepokoušel utéci. Prosím, Pane, dávej na něho pozor...*

S pískáním a skřípáním zastavil vlak na nádraží v Calgary. Vítr vál přes nástupiště, hnal cestujícím do obličeje sněhové vločky a cloumal jejich pláště. „Co je to za přivítání, Brooke! Postarejte se o zavazadla a zavolejte hned nějaké auto, prosím!“ Tyto pokyny udílel starší šedovlasý muž. Jednou rukou se opíral o hůl, zatímco druhou se pokoušel držet svůj klobouk. „Nikdy jsme se neměli vydat na tuto cestu, Brooke. Možná by bylo nejrozumnější, kdybychom hned zase nastoupili do vlaku a jeli nazpět.“

„Bojím se, že v této sněhové bouři by žádný vlak daleko nedojel. Můžeme být rádi, že jsme to zvládli až sem, pane. Brzy se ocitnete v hotelovém pokoji a bude vám hned lépe.“ Komorník Brooke podal svému pánovi rámě a dovedl ho na zastřešené místo, které bylo určitou mírou chráněno proti větru. Potom odešel pro zavazadla. „Nemají tu ani pořádnou nádražní halu,“ bručel pan Johnson. „Kladu si otázku, zda lidé v Calgary vědí, jak se slabikuje slovo civilizace.“

Brooke se zase objevil a společně s nějakým nosičem nesli kufr a tašky sněhovou vánicí. „Budeme bydlet v hotelu Western Hills. Kde můžeme sehnat nějaké auto, které by nás tam dovezlo?“

„Auto?“ Nosič kufrů se nechápavě podíval na pana Johnsona. „Myslíte, že při tomto počasí tady jezdí nějaká auta? Venku už leží několikacentimetrová vrstva sněhu. Mohu vám půjčit ruční káru, na ni byste mohli naložit vaše zavazadla. Když budete chtít, mohu to pro vás udělat. A pak se musíme vydat na cestu pěšky.“

O dvacet minut později se ti tři mokří a promrzlí muži dostali k hotelu. Když

dostal nosič kufrů zapláceno a oni se konečně mohli nastěhovat do hotelového pokoje, klesl pan Johnson s povzdechem do křesla. „Brooke, tenhle necivilizovaný západ bude ještě moje smrt. To jsem vám prorokoval už v Edmontonu. Žádná nádražní hala, žádné auto... Jakmile se zlepší počasí, pojedeme zpátky.“

„Myslel jsem, že touto cestou následujete Boží volání.“ Brooke vzal od staršího pána mokrý plášť, pomohl mu vyzout boty a potom vyhledal zkušenými pohyby jeho pletený svetr a pohodlné domácí papuče v jedné cestovní tašce. Pan Johnson se zamračil. „V Montrealu jsem myslel, že mě Bůh volá, ale teď už si nejsem jistý.“

„A co vaše úspěšné výzkumy v Torontu? Měly by být nadarmo?“

„No ... jejich výsledek bych přece mohl předat synovci i písemně. To by mu pomohlo zrovna tak.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Brooke otevřel a převzal podnos se dvěma šálky čaje, ze kterých se kouřilo. Postavil ho na malý stolek, posadil se do druhého křesla a oba muži upíjeli teplý nápoj, který jim dělal dobře. „Mohli byste samozřejmě napsat vašemu synovci o vašem pátrání ohledně Richarda Gordona,“ navázal komorník opět rozhovor. „Určitě by mu to pomohlo. Ale – pomohlo by to také vám, pane?“

Starý pán si ohříval ruce o šálek a díval se stále ještě zakaboněně do vesele plápolajícího ohně v krbu. „Vy s vašimi nepříjemnými otázkami – asi jsem vám raději neměl tolik vyprávět o své minulosti. Ale máte pravdu, Brooke, – je dobře, že tady jsme. Musím mluvit s Jamesem a také s Gilbertem. Z bezpečné vzdálenosti jsem si to vůbec nepředstavoval tak těžké, ale teď, kdy je setkání na dosah ruky, tu ... se mi to už vůbec nezdá lehké.“

„Velice dobře to chápu, pane. Prostě poslouvejte Toho, který je nyní vaším Pánem. On vám ukáže, co máte dělat.“

Pan Johnson si podrbl bradu. „Když bude zítra lepší počasí, poohlédněte se, prosím, po nějakém domě, který bychom si mohli tady v Calgary pronajmout. Myslím, že tu zůstaneme déle než jen několik dní.“

Zatímco se oba nově příchozí ohřívali v hotelu u krbu, proboujel se doktor Gilbert s Lady Blue sněhovou bouří. Dostali se ke kolejím a šli podél nich směrem k severu, ale již brzy byly kolejnice schované pod sněhovou přikrývkou a také se zdálo, že Lady Blue přestala cítit stopu. Bílé vločky vířily temnotou a vítr byl tak ledový, že ruce i obličej téměř ztratily cit. Město nechali za sebou, vpravo od nich se rozprostíral řídký les. Doktor Gilbert tam vedl Lady Blue, aby byli mezi stromy trochu chráněni před větrem. „Pojď, Lady Blue, uděláme si krátkou přestávku. O mnoho dál se stejně nedostaneme.“ Vyčerpaně se opřel o kmen stromu, pes se přitiskl k jeho nohám. „Co myslíš, Lady Blue, pomůže to, když tě nechám ještě jednou přičichnout ke košili Johna Malého vlka? Vždyť mi ji slečna Mayhouseová kvůli tomu dala s sebou.“ Namáhavě vyndal z kapsy kabátu složenou košili a podržel ji feně před nosem. Důkladně ji očichala, krátce zakňučela a zatáhla za vodítko. „Počkej, ne tak rychle!“ Doktor schoval košili zase do kapsy kabátu a sáhl po lucerně. „Už jdu. Co to tam najednou máš, Lady Blue?“ Fena převzala vedení. S nosem u země zamířila k malé skupině stromů. Čmouchala, hrabala tlapkami ve sněhu a potom zase zatahala za vodítko. Konečně se zastavila a začala hlasitě štěkat. Doktor Gilbert si sedl do dřepu na zem a podržel lucernu tak, že její světlo dopadlo na postavu, která se krčila na zemi. „John Malý vlk? Slyšíš mě?“ Pustil Lady Blue a lehce zatřásl chlapcovým ramenem. „Jsem to já, Malý vlk. Doktor ... tady?“ zamumlal.

„Hledám tě, mladíku.“

„Ale já nechci zpátky do sirotčince!“ Hoch se najednou narovnal. „Tam už nikdy nepůjdu.“

„Co myslíš, nemohli bychom se o tom bavit v trochu příjemnějším prostředí? Oba zmrzneme, když tu dál budeme sedět v téhle zimě. Můžeš vstát?“

John Malý vlk přikývl. „Já jenom nemohu jít moc rychle, protože mě zase bolí noha. Proto jsem si také udělal přestávku tady pod stromem.“

„Je moc dobře, že sis ji udělal. Jinak bychom tě možná nikdy nenašli. Pojď, pomohu ti. Podrž vodítko Lady Blue. Teď máme vítr v zádech, lépe se nám půjde kupředu.“

Asi o hodinu později byli pan a paní Kendrickovi probuzeni ze spánku. Někdo

hlasitě klepal na jejich domovní dveře. „Podívám se.“ Ředitel školy rozsvítil lampu, rychle si oblékl košili a kalhoty a šel ke dveřím. Tam se ozvalo nové zaklepání. Odstrčil zástrčku a odemkl. Ve tmě stála jedna velká a jedna malá zachumelená postava. Mezi nimi se tlačil pes a oklepával si sníh z hustého kožichu. „Gile, jsi to ty? Co se stalo?“

Ustoupil stranou a nechal oba vejít dovnitř. „Lady Blue a já jsme vystopovali ve sněhové bouři malého uprchlíka, který za žádnou cenu nechce zpátky do sirotčince. Váš dům byl nejbližší, myslel jsem, že ho tu možná tuto noc necháte přespat. Doktor Gilbert a indiánský chlapec si sundali mokré, ztuhlé zimní kabáty a šli za ředitelem do kuchyně, kde paní Kendricková zapálila oheň v kamnech. „Nejdřív si sedněte a ohřejte se. Vždyť jste napůl zmrzlí. Lady Blue, pojď se také ohřát.“ Paní Kendricková přinesla deky a uvařila čaj. John Malý vlk protáhl obličej, když mu krev zase začala obíhat v prstech na rukou i na nohou. Byl tak unavený, že sotva držel oči otevřené.

„Patříš do postele. Zatopím v pokoji pro hosty, abys tam měl pěkně teplo,“ řekla laskavě paní Kendricková. Doktor Gilbert přikývl. „Ale nejdřív se ti podívám na ruce a na nohy, zda nemáš nějaké omrzliny. Byl jsi opravdu dlouho v té zimě.“

Doprovodil hocha do pokoje pro hosty a pomohl mu svléknout šaty. „Vypadá to, že je všechno v pořádku,“ poznamenal po krátké prohlídce. „Měl bys poděkovat Bohu, že se nestalo něco horšího. A teď si rychle lehní do postele. Zítřka si promluvíme o dalším.“ Dobře chlapce přikryl a zakrátko prozrazovalo Johnyho stejnoměrné oddechování, že usnul.

Doktor Gilbert se vrátil do kuchyně, kde na něho čekali jeho bratr a švagrová. Lady Blue ležela u krbu stočená do klubíčka a spala. „Bez ní bych chlapce nikdy nenašel,“ řekl doktor a potom podrobněji vyprávěl o jejich společném dobrodružství.

„Neměli bychom to dát vědět do sirotčince, co myslíš?“ zeptal se ředitel školy.

„Určitě. Jen se bojím, že telefon bude při této bouři mimo provoz.“

Měl pravdu.

„Zdá se, jako by se vítr trochu utišil. Dojdu tam a řeknu slečně Mayhouseové, že je chlapec u nás. Jinak celou noc nezamhouří oka. Ty můžeš přespat na gauči, Gile.“ Pan ředitel šel na chodbu, oblékl si kabát a obul vysoké boty.

„Já bych také mohl dojít do sirotčince. Ty nemusíš...“

„Nebude to dlouho trvat. Jdi spát, Gile!“

Jeho bratr zívá. „Přemluvil jsi mne. Děkuji ti, Jamesi!“

Když se pan ředitel vrátil domů, všechno tvrdě spalo. Ještě jednou se šel podívat na Johna Malého vlka. Zmírnil oheň a chvíli se díval na spícího chlapce. *Na školní slavnosti jsem tě nechtěl mít a teď ses mi doslova přichumelil do domu. Doufám, že se to pan Stanley nedozví...*

Druhý den ráno se bouře utišila, svítlo slunce a svět se nořil do zářivě bílé barvy. Hoši ze Západní střední chlapecké školy pozdravili sních hlasitým jáso-tem. Po návratu z kostela uspořádali koulouvačku na hřišti. John Malý vlk se-
děl v obýváku Kendrickova domu u okna a závistivě je sledoval. Nohu měl otek-
lou a manželka pana ředitele trvala na tom, aby si ji položil nahoru a
nenamáhal ji. Když se později ukázal doktor, ošetřil mu nohu mastičkou a dal
mu na ni zase obvaz. „Tak, Malý vlku, a teď mně, prosím tě, vysvětli, proč jsi
včera zase utekl.“ Doktor Gilbert zavřel svou lékařskou brašnu a sedl si na
gauč. Indiánský hoch seděl s vysoko položenou nohou v křesle u okna.

„Slečna Mayhouseová mě donutila jít na koncert. Musel jsem *zpívat* s ostat-
ními dětmi!“ Slovo *zpívat* vyslovil s opovržením. „A také mně zakázala, že
nesmím sám chodit ven. Že mohu jít, jen když budeme dva. Ale já chci být
venku sám. Dřív jsem také vždycky mohl. Takovouhle koulouvačku by také za-
kázala. Protože by se mohlo rozbít okno. Nedovolí nic zábavného.“

Doktor Gilbert se zamyšleně drbal na bradě. Zdálo se, že si slečna Mayhou-
seová prostě neví s chlapcem rady.

„Tady ve městě je všechno jinak než v divočině, Malý vlku. Chápu, že zvyk-
nout si na to je pro tebe těžké. Ale přesto nemůžeš utéct, kdykoliv se ti něco
nelíbí. Nemůžeš čekat, že se pokaždé někdo vydá v nebezpečí života, aby tě
zase přivedl nazpět. A to ani nemluvím o starosti, kterou o tebe měli v sirot-
činci.“

„Slečna Mayhouseová by byla ráda, kdybych se už nevrátil. Nikomu by to
nebylo doopravdy líto, kdybych už byl pryč.“

„Proč se tedy slečna Kendra a její kamarádka vydaly ve sněhové bouři na
cestu, aby tě hledaly?“

„Slečna Kendra mě chtěla ... hledat?“

„Ano. Potkal jsem ji a poslal jsem ji zase domů. Ona a slečna Pen byly sice velmi odvážné, ale myslím, že by v té bouři daleko nedošly. Myslel jsem, že nechceš, aby byla slečna Kendra zase smutná.“

Chlapec se kousl do rtu a mlčel. Potom řekl váhavě: „Včera jsem byl tak roz-zlobený, že jsem na ni vůbec nemyslel. Myslíte, ... že se mnou už nebude chtít nic mít?“

„Myslíš, že je taková?“

Hoch zavrtěl hlavou. „Vypráví mi o Bohu jako vy.“

Doktor přikývl. „To je dobře. Víš, Malý vlku, já jsem od Boha dlouho utíkal, protože jsem si myslel, že v mém životě dopustil příliš mnoho zlých věcí. Ale nakonec jsem pochopil, že dokonce i žalost může mít svůj význam. Že Bůh nás chce mít úplně blízko u sebe, právě když se nám daří špatně, a že nám rozumí. A Bůh se nás nevzdá, ani když uděláme něco úplně hloupého. Podívá se na Svého Syna Ježíše a řekne: Protože On zemřel, mohu odpustit Malému vlkovi a pomoci mu. Stačí, když jen Malý vlk přijde.“

Malý indián pozorně poslouchal. „Slečna Kendra mně to také vypravo-vala.“ Zaváhal a dodal: „Je... mi líto, že jsem včera utekl. Děkuji, že ... jste mne hledal, pane doktore. Mohl byste se zeptat slečny Kendry, zda ke mně brzy přijde?“

Doktor vstal. „Zeptám se. Mohu se spolehnout na to, že zůstaneš tady v domě mého bratra – aniž bychom na tebe pořád museli dávat pozor?“

John Malý vlk přikývl. „Ano, pane.“

„Pak je to v pořádku. Na shledanou, hochu.“ Doktor Gilbert vzal svoji tašku a odešel.

Kendra ho navštívila už příští odpoledne. „Nazdar, Malý vlku,“ pozdravila ho přátelsky. Chlapec se na ni nejistě díval. Slečna Kendra se na něho dívala vždy tak mile, dokonce i nyní, kdy vlastně měla důvod zlobit se.

„Nazdar,“ řekl tiše. Pozoroval ji, jak vybalovala svou tašku a vyndávala z ní nějaké knížky. „Tady jsou učebnice,“ vysvětlovala. „Slečna Mayhouseová označila stránky, které si máš přečíst. A tady...“ potutelně se usmála, „to je dobrodružný příběh. Odehrává se na severu a pojednává o zlatokopovi. To abys měl po učení i něco zajímavého.“ Položila knihy na stůl v obývacím po-koji, přistavila si židli vedle jeho křesla a posadila se. „Jak se ti daří, Malý vlku?“

Hoch se kousl do rtu. „Vy se... na mne vůbec nezlobíte?“ vyhrkl.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nezlobím se na tebe. Byla jsem smutná, když jsme tě nenašli a měla jsem strach. Ale nezlobila jsem se.“

„Zase jste... plakala?“

Kendra se usmála. „Musím přiznat: Ano, plakala jsem. Patřím k lidem, kteří mají hned na krajíčku. Tak se to říká, když se někdo rychle rozpláče,“ dodala. „Ale teď, když tu sedíš zdravý a svěží, teď už nemusím plakat.“

„Je mně líto, že jsem utekl. Byl jsem tak rozzlobený a tu...“

Kendra mu položila ruku na koleno. „Umím si představit, že to pro tebe bylo těžké, přednášet něco s ostatními dětmi před tolika lidmi. Můj mladší bratr by se k něčemu takovému také nenechal snadno přemluvit.“

„Kolik let je teď vašemu bratrovi?“

„Je mu čtrnáct let. A víš, co? Můj bratr se jmenuje zrovna jako ty: John. Jeho druhé jméno ovšem není Malý vlk, ale Vincent. Ale my mu říkáme John nebo Johnny. Také proto mám tak ráda tvé jméno. Protože si vždycky vzpomenu na svého bratra.“

„On ale určitě ještě nikdy neutekl.“

„Ne, to ne. Ale dal mně do postele žábu a jednou mi při hodině ve škole tajně svázal k sobě tkaničky od bot.“

John Malý vlk se letmo usmál. Potom řekl: „Doktor Gilbert povídal, že Bůh má rád i takové lidi, kteří už někdy utekli. Je Bůh jako vy, slečno Kendro? Vy mě máte pořád ještě ráda.“

Kendra se naklonila dopředu a láskyplně se podívala na indiánského hochu. „Bůh tě má rád ještě mnohem víc, než bych to kdy dokázala já, Malý vlku. On nejenže dal lásku, ale sám je láska, chápeš? Já tě dokážu mít ráda jen trochu, Bůh to umí úplně.“

„Doktor říkal, že je jen potřeba, abych přišel k Bohu, potom mi všechno odpustí, i to, že jsem utekl. Říkal to samé jako vy, totiž že jeho Syn Ježíš Kristus byl za mne potrestán. Já jenom nevím, jak se to dělá, totiž, jak se přijde k Bohu.“

„Můžeš s Bohem jednoduše mluvit. Tomu se říká modlit se. I když Ho nevidíš, On tě přesto slyší.“

Malý vlk se na Kendru díval zamyšleně. „Slečna Mayhouseová myslí, že se při modlitbě musí klečet. A sepnout ruce. Vždycky chce, abychom zavřeli oči.

Máme se modlit každý večer, ale já jsem zatím nikdy nechtěl.“

„Když klečíš na zemi, ukazuješ tím: Bože, Ty jsi tak veliký a já jsem tak malý. A když sepneš ruce a zavřeš oči, pomůže ti to, aby ses soustředil. Ale nemusí se to nutně dělat. Bůh tě slyší, i když to neděláš.

Hoch zaváhal. Potom řekl: „Myslím, že neuškodí, když to udělám.“

Kendra se na něho povzbudivě usmála. „Já to také vždycky dělám, když se modlím,“ řekla.

Klekli si vedle sebe a potom se John Malý vlk modlil: „Bože, já už jsem udělal mnoho zlých věcí. Dvakrát jsem utekl, zlobil jsem se na slečnu Mayhouseovou a položil jsem jí ... mrtvou myš do postele. Už dřív jsem dělal věci, které nebyly dobré. Je mně to líto. Doktor a slečna Kendra říkají, že Tvůj Syn Ježíš za to byl potrestán. Dokonce kvůli tomu zemřel. Pro mě to je dobré, ale pro Něho to určitě bylo velmi zlé. Děkuji, že mně odpustíš, Bože.“

Otevřel oči a nejlépe se podíval na Kendru. „Bylo to tak správně?“

Přikývla a její oči byly vlhké a zářily. „Bylo to docela správně. Ted' už nikdy nebudeš sám, Malý vlku, protože Pán Ježíš bude stále u tebe a protože Bůh je tvůj Otec.“

Když se usmívala, po tvářích se jí kutálely slzy.

„Ted' už zase pláčete,“ řekl Malý vlk. „Vy opravdu ... máte hned na krajíčku.“

10. kapitola

Druhý den se vrátil John Malý vlk do sirotčince. Doktor Gilbert hovořil se slečnou Mayhouseovou a hoch slavnostně slíbil, že se polepší. Pan Kendrick byl v skrytu rád, že u něho chlapec již nebydlí. Trvale by se to neutajilo a on v žádném případě nechtěl, aby se to dozvěděl pan Stanley. Předseda dohlížecího spolku nepřestával vychvalovat přednosti Richarda Gordona. Kdykoliv se dostal do rozhovoru s rodiči žáků, dokázal vždy utrousit nějakou pochvalnou poznámku o svém příteli. Ten využil svou návštěvu k tomu, aby si ho ve městě co nejvíc oblíbili. Navštěvoval dobročinný spolek a dokonce se nechal vidět i v kostele. Když po několika dnech zase odjel, mnozí byli toho názoru, že by byl pro město Calgary přínosem.

„Jak je vůbec možné, že může mimo prázdniny pobývat několik dní u pana Stanleye?“ ptal se doktor Gilbert svého bratra, když ho navštívil v jeho kanceláři ve škole. Někteří žáci totiž onemocněli, dostali chřipku. Doktor je vyšetřoval a podával potom řediteli školy informace o jejich zdravotním stavu.

„Je to tak, že pracuje v Edmontonu jako domácí učitel. Jeho žák vážně onemocněl a Richard proto v té době neměl své vyučovací povinnosti.“

„Doufejme, že bude muset zase brzy začít pracovat, aby tu nenatropil ještě víc neplechů. Paní Williamsová je jím úplně nadšená a víš, že její názor tady sdílí mnoho žen.“

„Však já se s ním vypořádám.“ Hlas pana Kendricka zněl tvrdě. Vzal tužku. „Kdybys mě teď, prosím, omluvil. Mám ještě práci.“

Jeho bratr vstal. „Jamesi, mám ještě jednu otázku. Slyšel jsem, že Phil Blake z první třídy se bude po Vánocích se svými rodiči stěhovat do Reginy. To znamená, že se tu ve škole uvolní jeho místo, ne?“

„Ovšem.“

„Víš, podrobněji jsem si prohlížel školní práce Johna Malého vlka. Nejsou špatné. Říkal, že mu tatínek pravidelně objednával učebnice a probíral s ním učivo. Hoch by se určitě cítil lépe tady ve škole než v sirotčinci. Myslíš, že bys ho mohl přijmout?“

„Johna Malého vlka? Ach, ne, Gile. Toho chlapce nepřijmu. Ve dne v noci bych na něho musel dávat pozor, aby neutekl.“

„Neudělá to. Neudělá to, když tu bude pohromadě s jinými hochy. V sirotčinci prostě nevychází se slečnou Mayhouseovou. Tady by se mu líbilo.“

„A kdo za něho má platit školné?“

„Tímto problémem ses až dosud nikdy nedal zastrašit. Často jsi našel cestu, aby školu mohly navštěvovat i děti, které byly bez prostředků.“

„Ne, Gile, nevěřím, že by to fungovalo.“

Obrátil se ke stolu sešitů na svém psacím stole. Jeho bratr se zamračil, ale už nic neříkal. Rozloučil se a zamyšleně odcházel z kanceláře.

Ředitel měl zlost a mračil se. Jak jen mohl Gilbert přijít na tento nápad?

John Malý vlk má chodit do Západní střední chlapecké školy? To ode mne nemůžeš požadovat, Pane. Víš, co si o tom myslí pan Stanley. Nasadil by všechny páky, aby tomu zabránil. Vyprávěl by rodičům, že chlapec má špatný vliv na jejich syny. A možná by dokonce měl pravdu. Pokud bych se toho hochu zastal, pak by se pan Stanley s konečnou platností postaral o to, abych přišel o místo ředitele.

Opravoval práce hochů ze čtvrté třídy, ale nemohl se úplně soustředit. „Kdo přijme jedno takové dítě na základě mého jména, mne přijímá.“

„Dejte pozor, abyste nepohoršili jednoho z těchto maličkých.“

Proč mu tyto verše z Matoušova evangelia přicházejí na mysl zrovna teď? Zdá se, že ho tento indiánský chlapec doslova pronásleduje. Nejdřív ho měl pozvat na slavnost školy, potom ho musel – z nutnosti – na několik dní přijmout do svého domu a nyní ho měl ještě přijmout do školy? Kromě toho to byla jeho vina, že se Thomas nemohl účastnit soutěže o stipendium. Ne, toho hochu nepřijme za žáka. Vždyť se nemůže starat o každé osiřelé dítě v Calgary. Ředitel se s rozhodností opět věnoval své práci.

Netrvalo to dlouho a někdo zaklepal na dveře této kanceláře.

„Dále!“

Byl to Tom Joe. „Dobrý den, pane! Slečna Greyová říká, že se mnou chcete mluvit.“

„Správně.“ Ředitel školy odložil tužku, kterou držel v ruce. Úplně zapomněl, že dnes ráno pověřil svoji sekretářku, aby pozvala Thomase po vyučování k pohovoru s ním.

„Posaď se. Chtěl jsem se tě zeptat na tvé plány do budoucna. Víš už, čím by ses chtěl stát po ukončení školy?“

„Myslím, že vím, pane. Přemýšlím o tom už od léta a mluvil jsem o tom i s vaším bratrem. Rád bych studoval medicínu. Pan doktor mne už dvakrát vzal s sebou ke svým pacientům. Myslím, že by to bylo povolání pro mě.“

„Medicína? To sis vytyčil vysoký cíl.“

„Ano, pane. I pan doktor říká, že je to náročné a namáhavé. Studium i práce. Ale v posledních týdnech jsem se za to intenzívně modlil a myslím, že to je správné povolání. Rád bych pomáhal lidem, aby se uzdravili.“

Ředitel školy přikývl. „Pokud je ti jasné, že to je pro tebe to pravé, nemám nic proti tomu. Ovšem, nebudeš moci jít hned na univerzitu, když jsi nedostal stipendium. Nejdřív si budeš muset vydělat peníze.“

„Ano, pane. Budu si hledat nějakou práci.“

„No, možná bych už pro tebe něco měl. Před nedávnem jsem mluvil s panem Phillipsem. Vede hotel Western Hills a říkal mi, že od léta hledají někoho, kdo by pomáhal s kancelářskou prací. Jedna zaměstnankyně se bude vdávat a přestává tam pracovat. Někou práci převezme sekretářka, ale hledají někoho, kdo by jim vypomohl. Byla by to příjemná, čistá práce, dobře placená. Tom Joe polkl. Práce v kanceláři? Měl trávit celý den v místnosti mezi pořadači listin a mezi stohy papírů?

„Kromě toho bys mohl bydlet v hotelovém pokoji za velmi příhodnou cenu a mohl by ses tam také stravovat. Co si o tom myslíš?“

„Já ... tedy ... kancelářská práce není přímo to, co bych si představoval, pane. Raději bych se zeptal pana Millera, zda bych mohl dál pracovat u něho v obchodě. Myslím, že by mne to bavilo víc.“

„Budeš ale potřebovat také bydlení a stravu. Obojí nesmí stát příliš mnoho, protože si musíš našetřit peníze na studium. Měl bys o tom přemýšlet.“

„Ano, pane. Odkdy bych musel nastoupit na to místo v hotelu?“

„Hned, jak v červnu ukončíš školu.“

„Nešlo by to později?“

„Ne. Zaměstnankyně se bude vdávat v půlce května. Pan Phillips by ti vyšel vstříc už tím, že by držel místo, než budeš mít hotové zkoušky. Proč se ptáš?“

„Protože... přemýšlel jsem, zda bych po škole snad nemohl na několik týdnů odjet do Beaver Lake. Kdybych si šetřil peníze, které vydělávám u pana Millera, mělo by to jít. Tak rád bych ještě jednou spatřil pana Mc Gregora a Šedého sokola a náčelníka Černého vlka.“

Ředitelovo obočí se stáhlo. „Pokud budeš chtít dostat místo v hotelu, nepůjde to. A ani jinak bych ti to neradil. Měl bys své peníze použít na důležitější věci, než je cesta do divočiny. Budeš si muset opatřit ošacení. V budoucnu přece nebudeš každý den nosit školní uniformu. Takovou cestu nepovažuji za dobrý nápad.“

„Ano, pane. Budu o tom přemýšlet.“

„Mnoho času na to nemáš. Pan Phillips ode mne čeká za tři dny odpověď a samozřejmě by s tebou chtěl také sám mluvit dřív, než tě s konečnou platností zaměstná.“

„Ano, pane.“ Tom Joe vstal. „Bude stačit, když vám řeknu své rozhodnutí pozítří?“

Pan Kendrick souhlasně přikývl a vzal jeden sešit ze stohu, který se zatím o mnoho nezmenšil.

Druhý den šel Tom Joe do obchodu pana Millera, kde bude brzy pracovat každou sobotu dopoledne. Když se zeptal, zda by tam mohl po ukončení školy rok pracovat, majitel obchodu zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale stálé místo ti nemohu nabídnout. Víš, i já musím počítat. Jsem rád, že nám tu v obchodě pomůžeš před Vánocemi a při inventuře v lednu, ale potom tě už nebudu potřebovat.“

Tom Joe zašel do truhlářské dílny pana Granta, ale i tam dostal odmítavou odpověď. *Možná bych se měl zeptat v nemocnici. To by zároveň byla dobrá příprava pro moje studium.* S novou nadějí se tam vydal. Nejdřív musel chvíli čekat na chodbě, pak ho zavolali do kanceláře, kde na něho čekala vrchní sestra. Vyslechla jeho prosbu a odvětila: „Práce tady máme dost. A když chcete studovat medicínu, bylo by vám k dobrému, kdybyste trochu přičichl k nemocničnímu ovzduší. Ale moc byste si nevydělal. To vám říkám na rovinu. Stačilo by vám to právě tak k obživě. Na studium byste si tím neušetřil. A teď se musím dát do práce, mladý muži. Promiňte, prosím.“ Tom Joe přikývl, poděkoval jí za rozhovor a vydal se na cestu domů. Večer vyprávěl Larrymu, jak hledal práci, a také o tom, co mu navrhoval pan Kendrick. „Tedy, dokážu pochopit, že nemáš nějakou velkou chuť pracovat v kanceláři,“ mínil jeho přítel, když šli společně nahoru po schodech do společného pokoje, „ale ta nabídka

zase není tak špatná. Nemusel bys pracovat v továrně, mohl bys tam levně bydlet a jíst a rok netrvá věčně. Myslím, že já bych to přijal.“

Tom Joe přikývl. „Také si myslím, že to tak udělám. Zdá se mi, že moc jiného mi na výběr nezbývá. A co ty, rozhodl ses už, co dál?“

„Ano. Po škole chci jít na vysokou školu. Rád bych se stal učitelem.“

O den později sdělil Tom Joe řediteli své rozhodnutí.

„Rozhodl ses dobře, Thomasi. Hned zavolám panu Phillipsovi.“ Když ukončil telefonní hovor, řekl: „Pan Phillips tě bude čekat zítra odpoledne o půl čtvrté v hotelu Western Hills. Máš se hlásit na recepci.“

Tom Joe cítil, že má vlhké dlaně, když druhý den vešel do vstupní haly hotelu Western Hills. Byla to vysoká místnost s velikými okny na ulici, se zelenými rostlinami ve velikých květináčích a se sedací soupravou, kde byla plyšová křesla různých barev. Seděli v nich právě dva pánové. Jeden z nich četl noviny. Tom Joe zamířil k recepci, kde nějaký pán prohlížel papíry.

„Dobrý den, pane.“

Muž vzhlédl. „Dobrý den. Co pro vás mohu udělat?“

„Já ... jmenuji se Thomas Brown, pane. Jsem ze Západní střední chlapecké školy a mám sjednanou schůzku s panem Phillipsem.“

Jeden z mužů, kteří seděli v křeslech, zvedl hlavu a ostře se zahleděl na Toma Joea.

„Ano. Pan Phillips mluvil o tom, že sem přijde žák, který se zajímá o místo pomocníka v kanceláři. Pojďte se mnou, prosím!“

Recepční vstal od svého stolu a šel ke schodišti. Tom Joe ho následoval.

„Slyšel jste to, Brooke?“

Muž v červeném křesle odložil noviny. „Promiňte, pane, co jsem měl slyšet?“

„Nu, jak se ten mladík právě představoval. Thomas Brown ze Západní střední chlapecké školy. Neříká vám to nic?“

„Thomas Brown...“ Komorník pana Johnsona se zamračil. „Ale ano, samozřejmě, pane. Chlapec, jehož návštěvu školy financujete. Domníváte se opravdu, že...“

„Co myslíte, kolik Thomasů Brownů chodí do této školy? Kromě toho souhlasí i věk. Hoch chodí do poslední třídy, hodilo by se, kdyby se ohlížel po nějakém příhodném pracovním místě. I když si myslím, že by ten chlapec měl studovat, při dobrých vysvědčeních, jaká dostává. Rád bych ho blíže poznal. Ovšem, aniž by se dozvěděl, že to jsem já, kdo za něho platí školné. Zařídte to, Brooke!“

„No, pane, nemyslíte, že bychom měli nejdříve...“

„Žádné protesty, Brooke. Ten hoch mě zajímá. Je dobře, že jste našel tak rychle příhodný dům, který si můžeme pronajmout. Jak se tam nastěhujeme, postarejte se o to, aby mě přišel navštívit. A pak jsem přemýšlel o tom, že byste se mohl stát členem dohlížecího spolku Západní střední chlapecké školy. Potom bychom věděli o všem, co se tam rozhodlo. Vaše jméno nebude pro mého synovce Jamese známé, nespojí si vás se mnou. Když škole poskytneme velkorysý dar, rádi vás tam přijmou. Ale postarejte se o to, aby mohl James svobodně disponovat penězi z daru. Nechtěl bych, aby se dostaly do rukou toho pana Stanleaye pro jeho účely.“

Brooke potlačil povzdech. Když si jeho pán něco umanol, bylo nutné to ihned udělat.

„Ano, pane,“ řekl a složil noviny. Potom vstal. „Myslím, pane, že náš vůz právě přijel.“

„Pošlete ho pryč, Brooke. Řekněte mu, ať přijede až za hodinu.“

„Jak prosím, pane? Ale chtěl jste přece...“

„Teď už nechci. Ale chtěl bych vědět, zda ten chlapec dostane místo zde v hotelu. Zůstaneme tu sedět, než se vrátí.“

Pan Phillips, vedoucí hotelu Western Hills, spokojeně přikývl a vstal od psacího stolu. „Když budete chtít, pak vám to místo mohu dát, pane Browne.“

Tom Joe vstal také. „Moc vám děkuji, pane!“

„Budu vás tu čekat hned po ukončení tohoto školního roku v červnu. A teď vám Lloyd ještě ukáže váš pokoj, ve kterém budete bydlet během vašeho pobytu.“

Zazvonil a krátce nato se objevil Lloyd, sluha v livreji, a vedl Toma Joea po různých chodbách a schodištích k pokoji v podkroví. Byla to malá, velmi jednoduše zařízená místnost. Když Tom Joe vyhlédl maličkým střešním oknem ven, dohlédl jen na zeď z cihel a na špinavý zadní dvorek. Polkl. Tady má bydlet? Ložnice ve škole byla také vybavena jednoduchým nábytkem, ale přesto působila útulněji než tento pokoj. Donutil se k úsměvu a k přikývnutí a Lloyd ho zase vedl zpátky do vstupní haly. „Moc vám děkuji, pane Lloyde,“ rozloučil se Tom Joe. „Prosím, vyřídte také ještě můj dík panu Phillipsovi. Na shledanou.“

Lloyd se souhlasně uklonil. „Na shledanou, pane Browne.“ Otočil se a odcházel po schodišti nahoru.

Tom Joe pohlédl směrem k recepci, aby se ještě rozloučil s panem Grantem. Ale ten tam už nebyl. Jen oba páni ještě seděli v plyšových křeslech. Tom Joe na ně kývl hlavou a zamyšleně opouštěl hotel. *Pane Ježíši, je to to, co bys ode mne chtěl? Víím, že si nesmím vybírat. Ale bojím se, že mne ta práce vůbec nebude bavit. Sekretářka se zdá taková ... bez humoru. A pokoj, kde mám bydlet – není odtamtud vidět žádný strom ani nějaká zeleň. Chci to alespoň zkusit.* Stále ještě zamyšlený odvažoval Lady Blue, která na něho čekala před hotelem. Zdalipak po ukončení mé školy bude moci ještě bydlet u doktora Gilberta? V hotelu byli psi určitě zakázaní, zrovna jako ve škole. A v jeho maličkém pokoji by pro ni stejně nebylo místo. Kdyby měl alespoň něco, na co by se mohl těšit. Kdyby po skončení školy přece jen mohl cestovat do Beaver Lake, i kdyby třeba jen nakrátko... Rok se mu najednou zdál velice dlouhý.

11. kapitola

Žákům Západní střední chlapecké školy nebylo v následujících týdnech příliš do smíchu. Pan Kendrick svolal učitelskou poradou a od té doby pro hochy platilo: učit se, učit se a zase se učit. Ředitel očekával nasazení všech sil a žádné výmluvy nebyly nic platné. Při soutěži o stipendium nedosáhl žádný žák obzvlášť vynikajících výsledků, proto pan ředitel chtěl, aby byly výsledky nadprůměrně dobré alespoň při vánočních zkouškách. Žáci vzdychali, ale o to se ředitel nestaral. Jediné, co mu překazilo jeho ctižádostivé plány, byla chřipka, která se znovu a znovu starala o to, že žáci chyběli při hodinách. I jeho samotného už několik dní trápil úporný kašel. Jeho manželka mu vařila čaj, dávala mu sirup proti kašli a zkoušela ho přemluvit, aby šel k lékaři – neúspěšně. Když mezi vyučovacími hodinami spěchal po chodbě, donutil ho záchvat kašle, aby se zastavil. Vyčerpaně se opřel o zeď a na chvíli zavřel oči. K nachlazení se od včerejška přidaly bolesti hlavy. Ale on se nevzdá. Vezme si tabletu a bude pracovat dál. Jeho bratr Gil, který v tu chvíli právě vešel do školy, přicházel po chodbě. Ředitel mimovolně vypjal ramena. Doktor Gilbert se zastavil a podíval se na něho zkoumavými lékařskými očima. „Necítíš se dobře, Jamesi?“

„Jsem už pár dní nachlazený. Ale nic víc.“

„Budeš hned o příští přestávce ve své kanceláři?“

„Myslím, že ano? Proč?“

„Krátce se tam zastavím. Nebude to dlouho trvat.“ Kývl na něho a pokračoval v cestě.

„Jde o některého hochu?“ zeptal se pan Kendrick, když jeho bratr o hodinu později vešel do kanceláře. „Zhoršil se stav některého z nich?“

„Ne, hochům se daří celkem dobře. Sam má ještě horečku, ale ostatní jsou na cestě ke zlepšení.“ Postavil svoji lékařskou brašnu na židli.

„Copak tě sem...“ záchvat kašle nedovolil řediteli školy mluvit dál. „Pro-
miň,“ řekl, když přestal kašlat. „Copak tě sem tedy přivádí?“

„Zdravotní stav ředitele,“ odpověděl jeho bratr. „Tvůj kašel vůbec nezní
dobře.“

„Je to pouhé nachlazení,“ zkusil pan Kendrick smést věc ze stolu. „Za pár dní
to zmizí.“

„Nebo také ne.“ Doktor Gilbert otevřel svou lékařskou brašnu a vyndal steto-
skop. „Prosím tě, sundej si košili!“

„To není potřeba, Gile. Mně je...“

„Nemáš šanci, bratříčku. Sundej si košili, Poslechnu si tvoje plíce.“

Spíš z tělesné slabosti než z poslušnosti se ředitel zdržel dalších námitek a
udělal, co řekl jeho bratr.

Gilbert ho důkladně vyšetřil a potom řekl: „Můžeš se zase obléknout. Jak
dlouho už máš tento kašel?“

„Asi týden.“

Bratr se na něho vážně podíval. „Nemáš daleko k zápalu plic, Jamesi.“ Odlo-
žil stetoskop a položil mu ruku na čelo. „Horečku máš také. Běž domů a lehní
si do postele. Podívám se ještě jednou na Sama a potom přijdu za tebou.“
Ředitel se kousl do rtu. Představa, že by mohl ležet v posteli a prostě jen spát,
byla lákavá, ale nemohl si to dovolit. Ne při té hoře práce, která na něho
čekala a už vůbec ne s hrozivým strašákem „Richardem Gordonem“ v zá-
dech. Zavrtěl hlavou.

„To nejde, Gile. Nemohu...“

„Ale jde to!“ V hlase jeho bratra bylo slyšet něco, co hned v zárodku udusilo
každý odpor. „Můžeš a půjdeš si lehnout.“ Zaklapl uzávěr brašny a naléhavě
se na bratra podíval. „Prosím, Jamesi,“ pokračoval potom mnohem jemněj-
ším hlasem. „Čím dřív si lehneš, tím rychleji se zase uzdravíš. Cathrine už si
o tebe beztak dělá starosti.“

Otočil se a odešel z kanceláře. Ředitel školy zůstal chvíličku na svém místě.
Potom pomalu vstal. Přitom lehce zavrával a musel se opřít o psací stůl.
Jeho bratr měl pravdu. Čím dřív si lehne do postele, tím rychleji se bude moci
zase ujmout své práce. Dal ještě několik pokynů slečně Grayové a opustil
školní budovu.

Ředitel školy byl velice nemocný. Ležel s vysokými horečkami a jasně se ukazovalo, že se hned tak brzy do školy nevrátí. Tím se naboural celkový rozvrh hodin. Ostatní učitelé jasně viděli až nyní, jaké množství práce v posledních týdnech leželo na panu Kendrickovi. Učitelé a dohlížecí spolek se sešli na schůzi. Nakonec se dohodli, že na přechodnou dobu bude ředitele školy zastupovat pan Davis a že do školy musejí být přibráni v co nejrychlejší době dva náhradní učitelé. A kdo by se hodil víc než pan Richard Gordon? Návrh pana Stanleje byl ochotně přijat. Henryho otec a nejnovější člen dohlížecího spolku, jistý pan Brooke, s tím nesouhlasili, ale byli přehlasováni. Pan Davis slíbil, že se poohlédne po dalších učitelích, a když v tom byl úspěšný a když se bez odkladů objevil také pan Gordon, aby se ujal své činnosti, byl tím do určité míry zajištěn spořádaný provoz školy.

Larry, Tom Joe a ostatní velcí žáci pozorovali změny se smíšenými pocity. „Ten nový, jmenuje se pan Watson, se zdá docela dobrý,“ myslel Mac, když se večer setkali ve společenské místnosti, „ale pan Gordon mně připadá až příliš přátelský. Jako by si chtěl za všech okolností získat oblibu.“

Tom Joe a Larry se na sebe podívali.

„Máš pravdu,“ přihlásil se o slovo Jacob. „Všiml jsem si, jak nabízel Samovi doučovací hodiny, protože kvůli chřipce zameškal vyučování. To je od něho docela milé, ale vlastně by měl nejdřív mít dost práce sám se sebou, aby se tu ve všem vyznal. Sam také jeho nabídku odmítl. Myslí, že dohnat zameškané učivo zvládne sám.“

„Jsem zvědavý, jak nás zítra bude učit dějepis.“ Jacob se opřel ve svém křesle a nohy natáhl před sebe. „Když mluvíme o dějepise, co vlastně bude s naším vystoupením při slavnosti v listopadu, když náčelník teď vypadal?“

„Na to jsem už vůbec nemyslel,“ zamračil se Larry. „Pan Kendrick přece chtěl něco připravit. Víte někdo, co plánoval?“

Hoši zavrtěli hlavami. „Ale vy dva jste přece měli nějaký nápad,“ obrátil se na Stevena a Toma Joea.

„Tom Joe měl nápad. Mělo to být divadelní představení. Ale náčelník ho hned odmítl. Já jsem k tomu jen napsal hudbu, která by se trochu hodila.“

„Než abychom nedělali vůbec nic, mohli bychom se na to přece podívat.“

Když všechny školy něco předvedou, a my nic, udělá to špatný dojem.“

„Rukopis mám v zásuvce svého nočního stolku.“ Tom Joe zmizel a za chvíli se vrátil s hustě popsanými listy papíru. „Tady. Je to scéna, kdy se sešli zástupci jednotlivých států v Charlottentownu na ostrově Prince Edvarda a přemýšleli o sjednocení. Kolem stolu by mohlo sedět více přestrojených osob a přednášet své argumenty. A potom najednou vpadne dovnitř indiánský delegát. Pěkně v koženém oděvu, s lukem a šípem a tak. Svými otázkami všechno pořádně poplete. A pak bychom mohli ještě někoho z mladších, třeba Jimmyho nebo Freddieho, přestrojit za kamelota. Bude hlasitě vykřikovat nadpisy nejnovějších zpráv. A aby to celkově působilo trochu vesele, přemýšlel jsem, že bychom mohli nechat vystoupit ještě třeba prادلenu nebo někoho podobného, která vůbec nechápe, co se ve městě děje, ale přesto dává k lepšímu svůj názor.“

„Ano! To bude dobré! Vezmeme Jimmyho jako kamelota a Freddie se může převléknout za prادلenu.“

„A my se musíme proměnit ve ctihodné delegáty. Člověče, Tome Joe, to je opravdu dobrý nápad. Bude to trefa do černého.“

„A nakonec zvedneme štít s nápisem 1. září 1905 a jeden z nás bude hrát delegáta Alberty, která slavnostně vstoupila mezi provincie Kanady,“ dokončil Tom Joe své vysvětlení.

Robert sledoval rozmluvu až do této chvíle mlčky. „A chcete to všechno opravdu nacvičit za tři týdny? To bude znamenat pořádnou práci. A kromě toho to náčelník jasně odmítl, ne?“

„Ano. Nebyl ... to pro něho vůbec dobrý den. To jsem dodatečně zjistil.“

„Copak se stalo?“

„Viděl jsem ho odpoledne, když jsem šel zkratkou přes hřbitov. Stál u jednoho hrobu. Když odešel, podíval jsem se na náhrobek ... a byl tam pohřben jeho malý syn, který zemřel přesně ten den před patnácti lety.“

„Náčelník měl syna?“

„Ano. Byly mu jen tři dny.“

Chlapci zaraženě mlčeli. To nikdo z nich nevěděl.

„Ale stejně ho to neopravňuje, že nás od začátku školního roku drží tak zkrátka a že se nezajímá o nic jiného než o svou práci,“ pokračoval Robert. „Když naše škola na slavnosti s ničím nevystoupí, bude to zrovna tak. Mně

by bylo jedno, co si myslí ostatní. Já se stejně nebudu účastnit takového vystoupení pro mateřskou školu. Náčelník si opravdu nezaslouží, abyste se s tím tak namáhali.“

„Máš pravdu,“ připustil Jacob. „Poslední dobou nás pěkně trápil. A také nebyl vždycky přátelský.“

Larry a Tom Joe se na sebe zase podívali.

„Tedy,“ začal konečně Larry váhavě, „to, že od nás náčelník teď tolik chce, má svůj důvod.“ Vážně se podíval na Maca, Jacoba, Stevena a Roberta. „Slíbíte mi, že nic z toho, co vám teď řeknu, nebudete vyprávět dál?“

Hoši mlčeli.

„Vaše čestné slovo?“

„Ano. Tak už nás nenapínej.“

„Tak dobře. Jak víte, je Rickův otec, pan Stanley, předsedou dohlížecího spolku této školy. Už po léta se pokouší udělat z naší školy elitní internát a za darované peníze chce vybudovat tenisové hřiště nebo draze vybavenou knihovnu.“

„Zatím asi neměl zvláštní úspěch. Pan Kendrick se přece mnohem raději stará o to, aby právě hoši, jejichž rodiče nemají mnoho peněz, mohli navštěvovat naši školu.“

„Přesně tak. A proto se teď pan Stanley pokouší zbavit se ředitele.“

„Myslíš tím, že ho chce sesadit z ředitelování?“

„Ano. Vyprávěl to tatínek Henryho. A pan Stanley už má kandidáta, který se podle něho úžasně hodí na ředitele školy. Můžete klidně hádat, kdo to je.“

Mac se na něho ohromeně podíval. „Myslíš – pana Gordona?“

„Přesně toho. Že je náčelník nemocný, z toho musí mít pan Stanley neuvěřitelnou radost. Když teď pan Gordon získá na naší škole oblibu tím, že bude dávat málo úkolů, že bude zdarma doučovat a vymyslí něco atraktivního pro volný čas, potom se může stát, že se plán pana Stanleje opravdu podaří.“

Jacob tiše pískl skrz zuby. „Tak proto se pan Kendrick tak zlobil, když se Rick pro nemoc omluvil ze soutěže o stipendium. Chtěl od nás dobré výsledky, aby to školu postavilo do dobrého světla. Chápu. Z tohoto důvodu na nás byl tak přísný.“

„Když se při dějepisné slavnosti zase projevíme špatně, bude si pan Stanley mnout ruce,“ konstatoval Mac. „Dovolíme to? Nebo nacvičíme divadelní

představení a podpoříme tím náčelníka?“

Chlapci mlčeli. Potom se o slovo přihlásil Steven. „Tedy, já jsem pro to, abychom to nacvičili. Nemůžeme nechat pana Kendricka ve štychu, zvláště teď, když je nemocný.“ Jeho přátelé souhlasili. Až na Roberta.

„Opravdu to chcete udělat, i když váš návrh odmítl?“ rozhorlil se. „Asi v něm vidíte ubohého malého karibu, kterého musí vzít stádo do svého středu, ne? Jen dejte pozor, aby vám ještě nakonec nenarostla svatozář! Přece je úplně jedno, kdo je ředitelem. Mně to je každopádně jedno!“ S těmi slovy vstal a šel ke dveřím. Larry mu zastoupil cestu. „Nám náčelník není lhostejný,“ řekl pevným hlasem. „Víš, že se už zastal mnoha žáků a že jsme s ním zažili spoustu zábavy při tělocviku a při večerech, kdy se hrály hry. Kromě toho nás pravidelně bral do kostela a předčítal nám z Bible. To všechno pro tebe nic neznamená?“

„Všechny ty křesťanské záležitosti jsou mi lhostejné. A teď už mě pusť ven!“

„Nechceš o tom ještě přemýšlet?“ Larryho hlas zněl smířlivě.

„Ne.“ Robert odstrčil Larryho stranou a otevřel dveře. „A nebojte se – nebudu to nikomu vyprávět. Váš nápad je pro mě příliš trapný.“ S těmito slovy odešel z místnosti a hlasitě za sebou zabouchl dveře.

„Ó jé!“ Steven se podrbal na hlavě. „A přitom byl přece poslední dobou mnohem přístupnější než na začátku školního roku.“

„Já také nevím, co s ním je,“ řekl Jacob. „Co myslel tím ubohým malým karibu?“

„To byla narážka na štafetový běh, když jsme byli v první třídě,“ vysvětloval Mac. „Mně se zrovna zahojila noha a Tom Joe si mne vybral do družstva, ačkoliv jsem ještě nemohl rychle běhat. Robert byl proti tomu, ale Tom Joe mu vysvětlil, že karibu berou slabá zvířata do svého středu a nenechají je prostě být.“

„Aha. Takže to vypadá, jako by svůj názor moc nezměnil.“

„Naneštěstí ne,“ odpověděl Mac. „Ale – měli bychom podrobněji probrat naše vystoupení. Mnoho času nám totiž už nezbývá.“

Byly to náročné tři týdny, ale zkoušky chlapce také náramně bavily. Freddie

a Jimmy se osvědčili jako nadaní herci a také velcí hoši si zvykli na své role ctihodných delegátů. Tom Joe jako autor celého díla měl výsadu hrát indiána a postaral se o co nejvěrohodnější oblek. Vystoupení podbarvovala Stevenova hudba, zvláště melodie, při níž přicházel náčelník, působila přímo dramaticky. „Budeš tentokrát hrát sám na klavír?“ zeptal se Larry svého přítele po jedné zkoušce. „Když jsi zároveň skladatelem hudby k celému vystoupení?“

„Já... ano, možná, že budu.“

„To je dobře. Není to žádný koncertní sál, ve kterém bychom vystupovali. V opačném případě by měl i Sam chuť hrát na klavír. Nachytil jsem ho, jak při jedné zkoušce poslouchal. Ale on nic neprozradí. Vždyť to má být překvapení pro všechny.“

„Je naše vystoupení vůbec nahlášeno?“

„Ano, to udělal náčelník, ještě než onemocněl. Doufejme, že bude moci být na vystoupení. Ten bude kulit oči.“

Steven byl po tomto krátkém rozhovoru velmi zamyšlený. *Je to určitě Tvůj hlas, Pane Ježíši, který mně říká, že mám při tomto vystoupení hrát na klavír. Voláš mne a použil jsi k tomu Larryho? Pro mne je to přinejmenším tak vzrušující jako pro Petra, když měl jít po vodě. Když pomyslím na to, že tam bude poslouchat mnoho lidí, už teď mne bolí žaludek. Možná ... Samovi někdy ukáží noty. Jen tak pro jistotu. Ale vlastně chceš, Pane Ježíši, abych hrál já, ne?*

Pan Kendrick se nedozvěděl ani v nejmenším nic o přípravách na slavnost. Jakmile mu přestala horečka a on zase mohl poněkud jasně přemýšlet, začal se sice ptát na provoz školy, ale jeho manželka i jeho bratr Gilbert byli velmi opatrní ohledně informací, které mu dávali. Že je Richard Gordon toho času ve škole činný jako suplující učitel, to se sice nedalo utajit, protože tento učitel byl pravidelně vidět na školním dvoře, kam ředitel viděl oknem.

Proč se nyní muselo stát ještě toto, Pane? Richard si u chlapců získá oblibu a nakonec ho budou mít víc rádi než mě. Mám dojem, že všechny mé snahy jsou zbytečné, že mně všechno bereš z rukou. Opravdu chceš, abych se vzdal

místa ředitele školy? Nebo si prostě přeješ, abych Ti celou věc úplně přenechal?

V příštích dnech toho měl mnoho, o čem musel přemýšlet. Najednou ho napadlo víc věcí, které v poslední době neprobíhaly tak, jak by to bylo správné. Byla tu jeho manželka Cathrine, která ho od začátku školního roku mnoho neviděla. Pro něho platila jen práce, práce, práce. Určitě s ní musí promluvit. A potom tu byl ten malý indián John Malý vlk. *Choval jsem se špatně, Pane, to jsem vlastně vždycky věděl. Ze strachu před panem Stanleyem jsem se ho pokoušel ignorovat, ačkoliv jsi mne na něho tak často upozorňoval. To mně je líto, Pane. Pokud mně ho ještě jednou pošleš do cesty, chci se o něho postarat. Také na ostatní chlapce si chci vzít víc času, místo abych je jen popoháněl do učení. Velice jsem selhal. A že Západní střední škola nebude mít při slavnosti žádný příspěvek, to je také moje vina...*

Přišel den vystoupení. Byla to sobota a pan Davis po snídani oznámil, že všichni žáci, kteří tento víkend zůstali ve škole, půjdou po obědě do městské haly. Tom Joe ho včera informoval o plánovaném vystoupení.

„My stejně nemáme žádný příspěvek!“ odvážil se namítnout jeden žák.

„Nechte se překvapit,“ byl jediný komentář pana Davise. Jimmy a Freddie to potvrdili úsměvy od ucha k uchu. Pan Richard Gordon byl překvapen. O slavnosti nevěděl a teď si o ní nechal něco povědět. *Tuto věc jsem mohl využít pro sebe. Budou-li mít hoši dobrý příspěvek, bude to bod k dobru pro Jamese Kendricka. To je k zlosti, opravdu k zlosti...*

V domě ředitelových se na cestu do městské haly chystala jen paní Kendricková. „To je škoda, Jamesi, že ti Gilbert ještě nedovolil vyjít z domu. Nedávno jsem zaslechla, jak se dva mladší žáci bavili, a znělo to tak, jako by na toto odpoledne něco plánovali. Říkali, že budou na řadě jako poslední, ale to že je právě dobře, protože si něco připravili.“

Její muž se na ni podíval od knížky. Kdyby bylo po jeho, už dávno by byl zase ve škole na svém místě, ale s Gilbertem se vůbec nedalo mluvit. V pondělí prý může jít poprvé ven, jak konstatoval, a za týden by mohl přemýšlet o návratu do práce.

„Myslíš, že si naši chlapci vymysleli nějaký příspěvek? A dokonce malí?“

„Vyrozuměla jsem, že se na tom podílí i někteří z velkých. No, nechám se překvapit a potom ti to všechno budu vyprávět.“

Rozloučila se s mužem a odešla. Její manžel se za ní zamyšleně díval. Zdali-pak se Cathrine nepřeslechla? Tehdy Toma Joea dost příkře odbyl. Svůj ná-pad s divadelním představením by určitě neuskutečnil. Vymysleli si ho-ši něco jiného? Začal přecházet po pokoji sem tam. Byl teď opravdu zvědavý. To je hloupé, že ještě nesmí ven z domu. Zůstal stát u okna a díval se směrem ke školní budově. Po jeho obličeji přelétl úsměv. Co by se stalo, kdyby se prostě neřídil Gilbertovými předpisy? Jeho bratr byl někdy až přehnaně opa-trný. Co kdyby si našel co nejnenápadnější místo v městské hale, až někde vzadu? A na konci by zase rychle odešel? Usmíval se ještě víc. Udělá to. Teď. Hned. Otočil se a přehlédl postavu, která se najednou objevila u jednoho okna ve škole. Byl to Robert. Jeho batoh stál sbalený vedle jeho postele. Panu Davisovi vyprávěl, že chce přece ještě jet na víkend k rodičům a že od-jede vlakem brzy po obědě. Rodičům napsal, že víkend stráví ve škole, pro-tože mají vystoupení v městské hale. Do nedělního večera ho tedy nikdo ne-bude postrádat. Měl dost času, aby se tajně vytratil. Jeho plán byl tak dobře promyšlený, že se vůbec nemůže pokazit. Naposledy se podíval z okna, po-tom se rozhodně otočil a dal si batoh na záda. V celé školní budově panovalo nezvyklé ticho. Jeho kroky se rozléhaly prázdnými chodbami. Pojednou ho zamrazilo. Byl to divný pocit, který ho přepadl, ale setřásl ho. Jenom teď ne-smí být sentimentální. Vždyť na něho čeká největší dobrodružství jeho ži-vota...

Venku ucítil chladný podzimní vzduch. Obloha byla šedivá. Nad ním zněl sí-pavý křik divokých hus, které letěly, seřazeny do tvaru písmene V, směrem na jih. Zněl vždycky tak smutně? Pojednou sebou trhl. V domě ředitele se otevřely dveře a ven vyšel muž. Náčelník! Robert zůstal stát jako přimražený. Neměl možnost se schovat. Pokud se ředitel podívá směrem k němu, tak ... téměř se neodvažoval dýchat. Pan Kendrick zamkl dveře a vytáhl si nahoru límec kabátu. Potom se obrátil doleva a šel směrem k ulici. Robert pomalu vydechl. Tentokrát to ještě dobře dopadlo. Několik minut počkal a potom šel i on směrem k ulici. Jeho prvním cílem bylo nádraží. Tam si koupil jízdenku do Reginy. Neměl ovšem v plánu nastoupit do vlaku. Lístek si koupil jen proto, aby přivedl ředitele školy a rodiče na falešnou stopu. Ať si ho pak hledají v Regině a okolí! On sám se měl za necelou hodinu setkat s jedním známým pana Wrighta. Ten ho vezme svým nákladním autem až do Edmontonu. Te-prve tam nastoupí do vlaku. Do vlaku, který jede směrem na východ. Nikoho

nenapadne, že projel napříč celou zemí, aby se dostal do Halifaxu, neboť odtamtud vyplouvají lodi do Evropy. Na jedné z nich několik týdnů popluje jeho učitel pan Wright a mnoho jiných vojáků. Jedním z těchto vojáků bude Robert C. Turner, bývalý žák Západní střední chlapecké školy. Po rtech se mu rozlil spokojený úsměv a vykročil rychleji. Tesklivá nálada, kterou právě měl, zmizela. Dobrodružství může začít.

V městské hale napjatě čekali na začátek slavnosti. V tomto zasmušilém, mokré, chladném listopadovém dni se shromáždilo mnoho návštěvníků, aby se zúčastnili vzpomínkové slavnosti ke vstupu Alerty do aliance provincií Kanady. Celkem sedm škol se přihlásilo se svými vystoupeními. Starosta pozdravil přítomné a předal potom slovo žákům a jejich učitelům. Nejdřív na jeviště vpochozovala třída základní školy. Děti mávaly vlaječkami, lidé tleskali a potom zavládlo ticho. Všechny oči byly upřeny dopředu, nikdo si nevšiml pána, který přišel do haly jako poslední, krátce se zastavil ve dveřích a vyhledal si místo v poslední řadě.

Děti ze základní školy zazpívaly píseň, kterou složila jejich učitelka, a sklidily velký potlesk. Potom vystupovaly další školy, přednášely se básně, četly se referáty a zazněla ještě jedna píseň. Potom byl ohlášena poslední příspěvek: divadelní představení, hrané žáky Západní střední chlapecké školy. Pán v poslední řadě seděl zpřímá. Divadelní hra? Tom Joe mluvil o divadelním představení. Že by opravdu...? Očima visel na jevišti, jako by mu neměla ujít ani maličkost. Opona se zvedla a byl vidět stůl s židlemi. Vpravo a vlevo stáli dva chlapci, Peter a Luke, jak ředitel zjistil. Drželi papír s nápisem „Should we unite?“⁴, napsaným velkými písmeny. A právě tato otázka zaměstnávala také tři poslance, kteří nyní přišli a posadili se ke stolu. Scénu podbarvovala tichá klavírní hudba. Posluchači sledovali argumenty poslanců a uznale přikyvovali. Zdálo se, že hoši se podrobně zaměstnávali dějepisnou látkou. Nyní byla hudba silnější, téměř napíná – na jeviště ctihodně přicházel náčelník, delegát indiánů. Diváci spontánně tleskali. Otázky náčelníka vyvolaly úsměvy na tvářích diváků, právě jako nadpisy novinových článků, které četl mladý kamelot, který se mezitím objevil, aby upozornil obyvatele Charlottentownu

⁴ „Máme se spojit?“

– v tomto případě diváky – na probíhající události. Hlasitý smích vyvolal rozhovor s pradlenou, a když bylo na konci představení rozhodnuto o připojení a tím byl založen stát Kanada, vypukl hlasitý jásot. Poslední poslanec, který na závěr ohlásil připojení Alberta, byl také odměněn hlasitým potleskem. Pan Kendrick sledoval divadelní hru téměř bez dechu. Bylo neuvěřitelné, co hoši dokázali sestavit a k tomu ještě v tak krátkém čase. A on ten nápad tak rychle odmítl... Ale teď musel hledět, aby se dostal co možná neviděn ven, protože nechtěl potkat bratra. Dříve než mohl vstát, bylo v sále opět ticho a zazněl hlas starosty: „Veškeré příspěvky byly výborně vymyšlené,“ začal svou řeč, „a srdečně děkuji všem účinkujícím. Ale obzvlášť bych chtěl poděkovat skvělým hercům,“ obrátil se k chlapcům. „Kdo měl ten nápad?“ Díval se na Maca, ale ten zvedl ruce k odmítavému posuňku. „Já jsem to nebyl, pane. Ten nápad měl Tom Joe.“ Ukázal na svého kamaráda, který už vyměnil indiánský oděv za školní uniformu a vyšel zpoza opony. Starosta se na něho podíval. „Vy tedy jste ten mladý muž, který měl myšlenku, ztvárnit část dějin naší země v divadelním představení. Jak jste na to přišel?“

„No, tedy...“ Tom Joe si jednou rukou nervózně pročísl vlasy. Nepočítal s tím, že najednou bude stát na jevišti, osvětlen reflektorem. „Čestně řečeno, pane,“ pokračoval konečně, „všechno začalo trestem.“ Publikum se tiše smálo, zatímco pan Kendrick na svém místě v poslední řadě se rozpačitě drbal na bradě.

„Trest, aha.“ Starosta se také usmíval. „Jak z toho vznikla divadelní hra?“

„Musel jsem psát sloh o vzniku státu Kanada a najednou se mně to téma už vůbec nezdálo nudné. Představoval jsem si, jak poslanci v Charlottentownu debatovali a myslel jsem na to, že by se z toho dala dobře udělat scénka. Začal jsem všechno sepisovat a přitom jsem dostal nápad s kamelotem a pradlenou. Vyprávěl jsem o tom Stevenovi,“ zamával na svého přítele, „a on k tomu napsal hudbu. A ostatní také hned spolupracovali.“

„A váš učitel dějepisu? Pomohl vám?“

„Ne, pane. Poslední týdný byl nemocný a nemohl se starat o náš příspěvek na slavnost. Tak jsme to nacvičili sami.“

„Nu, dějepisnou látku vás každopádně naučil znamenitě, myslím, že jsme se všichni mohli z vaší hry naučit mnoho věcí o rozhodnutí na ostrově Prince Edwarda. Je tady přítomen váš učitel?“

Pátravě se rozhlížel a muž z poslední řady spěšně vstal, aby se rychle dostal

ven. Žel, že se jeho plán nezdařil. „Tady je! Pojdte dopředu, pane Kendricku!“ Byla to paní Williamsová, která ho objevila. Mávala na něho a péro na jejím klobouku se k tomu pohupovalo do taktu. *Jindy mi přece nedopřeje žádné vítězství, proč prostě není zticha?* Mnoho hlav se otočilo směrem k němu a panu Kendrickovi nezbylo nic jiného, než jít dopředu. Udivený pohled své ženy a temný výraz v obličeji svého bratra přitom schválně ignoroval. Přivítal ho potlesk. Váhavě vstoupil na jeviště. Toto uznání si nezasloužil.

„Aha, pan ředitel osobně je učitel dějepisu,“ pozdravil ho starosta. „Chtěl bych vám pogratulovat k úspěchu vaší školy, pane Kendricku.“

„Moc vám děkuji, pane starosto. Jsem z představení právě tak překvapený a nadšený jako vy. O přípravách hochů jsem nic nevěděl, protože jsem poslední tři týdny téměř pořád ležel v posteli. Oficiálně bych tady vůbec neměl být, ale když se moje manželka dnes zmínila o tom, že moji žáci něco nacvičují, nemohl jsem zůstat doma. Když se jeden z chlapců před několika týdny zmínil o nápadu s divadelním představením, nebyl jsem tím nadšen a dokonce jsem je odmítl. Neprávem, jak se ukázalo. Vidíte tedy, že mně v této věci nenáleží žádný dík. Ten patří pouze chlapcům.“

Ještě jednou zazněl potlesk a potom starosta pozval všechny k bufetu s koláči, který byl postaven v předsálí. Pan Kendrick poslouchal slova uznání a musel potřást mnoha rukama. Přitom cítil, jak ho pomalu, ale jistě opouští síla. Opatrnost jeho bratra přece jen nebyla tak přehnaná, jak si myslel. Konečně si proklestil cestu k velkým žákům, kteří stáli v jednom rohu sálu s talířky s koláči. „Děkuji vám, hoši,“ řekl jim a po pořádku se na každého podíval. „Vystoupení bylo skvělé. S tím jsem nepočítal.“

Tom Joe vydržel jeho pohled. Vzpomněl si na rozhovor, který měl s panem Kendrickem před lety a poznamenal: „Když někdo patří ke stádu, tak tam pomáhá jeden druhému.“

Ředitel porozuměl narážce. Usmál se.

„I tehdy, když si to ten druhý nezaslouží?“ zeptal se. Tom Joe přikývl. „Právě tehdy,“ odpověděl.

Byl někdo, kdo toho večera neměl radostnou náladu a to byl Steven. Zase to nedokázal. Krátce před vystoupením poprosil Sama, aby hrál na klavír, protože se necítil moc dobře. Steven stál sám v ložnici a díval se do tmy. *Jsem neschopný člověk. Ano, neschopný. Opravdu by to nebylo těžké, hrát dnes na klavír, protože posluchači dávali pozor hlavně na herce. Byl by to pro mě moc*

dobrý začátek. Ale já jsem nevyužil příležitost. Přitom jsi mne přece volal, Pane Ježíši, že? Mně bylo tak špatně, že jsem prostě nemohl. Snad ... se to povede na konci školního roku při závěrečné slavnosti. Maminka by byla nadšená, kdybych tam hrál. Snad to přece dokážu...

„Kde je vlastně Robert?“ informoval se Tom Joe, když o chvíli později přišel s Larrym do ložnice.

„Slyšel jsem, jak si dovoloval u pana Davise,“ odpověděl Larry. „Chtěl odejet poledním vlakem a víkend strávit u rodičů.“

„Ach tak.“ Tom Joe se posadil na pelest postele a začal si rozvazovat tkaničky u bot. „S vystoupením stejně nechtěl nic mít, určitě proto chtěl být pryč. Ale udivuje mne, že jel k rodičům. Poslední víkendy, kdy odjel, vždycky navštívil nějakého přítele. O svých rodičích nemluvil dobře.“

„Tím lépe, že k nim teď jel,“ myslel Larry a zívá. „Jé, já jsem docela pěkně unavený. Půjdeme spát.“

12. kapitola

O den později položil Tom Joe stejnou otázku: „Kde je vlastně Robert? Dávno by tu měl být.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Larry, který stál v ložnici u okna. Zamračil se. „Při večeři jsem ho také neviděl.“

„Tu si normálně nenechá ujít. Třeba má jeho vlak zpoždění,“ přemýšlel Steven.

„To by chyběli i jiní hoši. Večerním vlakem z Lethbridge přece přijíždí víc těch, kteří jezdí na víkend domů. Nyní je už 22.00 hodin. Dávno by tady měl být.“

Tom Joe se tázavě podíval na svého kamaráda. „Řekneš to panu Davisovi?“

Larry zaváhal. „Počkáme ještě čtvrt hodiny,“ rozhodl potom. „Už často přišel v poslední minutě.“

Robert se neobjevil, a tak se Larry o patnáct minut později vydal za panem Davisem. „Robert se ještě nevrátil?“ zeptal se ustaraně pan Davis. „To se přece ještě nikdy nestalo, že?“

„Ne. Sice byl poslední dobou často na cestách, ale vždycky se včas vrátil.“

„Zavolám jeho rodičům. Chtěl být o víkendu u nich. Třeba mu ujel vlak.“

„Pan Davis šel do školní kanceláře. Larry za ním. Trvalo dlouho, než bylo navázáno spojení. Robertovi rodiče už nejspíš leželi v posteli. Konečně se někdo ozval. Když pan Davis zase položil sluchátko, tušil Larry něco špatného.

„Robert vůbec nebyl doma,“ řekl pan Davis a otočil se k němu. „Svým rodičům vyprávěl, že víkend stráví ve škole, kvůli slavnosti v městské hale.“

Larry se kousl do rtu. „V tom případě vás ... obelstil.“

Starý učitel přikývl. „Ano. Tušíš, kde by mohl být?“

Larry zavrtěl hlavou. „Nikdy neřikal, kde byl, když jsem se ho ptal. Myslel, že je to jeho soukromá věc. Tomovi se jednou zmínil, že stráví víkend u přítele. Ale netuším, kdo je ten přítel.“

„Vyrozumím seržanta. Tak jsem to domluvil s Robertovými rodiči. Zítra sem chtějí přijet prvním ranním vlakem.“ Pan Davis sáhl znovu po telefonním sluchátku a tentokrát se nechal spojit s policejní stanicí.

Druhý den ráno stále ještě nebylo po Robertovi vidu ani slechu. Při snídani zůstalo jeho místo u stolu prázdné a mezi chlapci již brzy kolovaly ty nejdivočejší domněnky. Učitelé reagovali vyděšeně, když jim nevyspalý pan Davis vyprávěl o Robertově zmizení. Také na tváři pana Gordona se objevily ustarané vrásky, ale přesto nedokázal úplně potlačit škodolibý záblesk v očích. Uprchlý žák nebyl pro školu dobrou vizitkou, zvlášť ne pro ředitele. Tuto šanci nenechá nevyužitou...

Seržant, který měl službu, zatím zjistil, že Robert si v sobotu odpoledne koupil jízdenku do Reginy. Informoval o tom své tamější kolegy a přišel do školy, aby se zeptal některých žáků. Ovšem mnoho se toho nedozvěděl. Zdálo se, že Robert nikoho nezasvětil do svých plánů. S těžkým srdcem se pan Davis vydal ke svému nadřízenému panu Kendrickovi. Oficiálně byl pan ředitel ještě nemocný, ale něco tak vážného se samozřejmě musel dozvědět. Byl bledý, když mu jeho kolega sdělil tu zprávu. „Hned s vámi půjdu,“ řekl a sáhl po bundě. Přijeli Robertovi rodiče. Pan Turner se sevřenými rty, jeho manželka se stopami slz na obličejích. Tom Joe jim ukázal cestu do kanceláře. Při obědě panovala sklíčená nálada. Robertovi rodiče seděli u stolu s učiteli, ale paní Turnerová do sebe nedostala ani sousto. Když se otevřely dveře a vešel seržant, všichni se na něho dívali, plní očekávání. Pan Kendrick vstal. „Pokračujte v jídle, chlapci.“ Spolu s Robertovými rodiči opustili jídelnu a šli za policistou na chodbu, kde se konal krátký rozhovor. Tom Joe zahlédl pootevřenými dveřmi, jak se vzlykající paní Taylorová přitiskla ke svému muži, potom se celá skupina přesunula dál na chodbu. O několik minut později se pan ředitel vrátil. Všechny rozhovory okamžitě zmlkly.

„Seržant řekl, že hledání v Regině bylo zatím neúspěšné. Zdá se, že ani tady v Calgary si nikdo nevšiml, jak Robert nastupuje do vlaku. Je možné, že si koupil jízdenku jen za tím účelem, aby nás přivedl na falešnou stopu. Kdyby nám někdo z vás mohl poskytnout ještě nějakou informaci, byli bychom vám velmi vděční.“

O dva dny později pořád nebylo po Robertovi ani stopy. Hoši prohledali téměř celou školní budovu, zda by nenašli nějaký dopis na rozloučenou nebo jinou informaci, ale bez úspěchu. „Jeho kufr je ještě na půdě,“ ohlásil Steven. „Chybí jen jeho batoh, nějaké oblečení a kartáček na zuby.“

Turnerovi nakonec zase odjeli, protože Robertův otec chtěl otevřít obchod a protože bylo jasné, že nemohou dělat nic než čekat. „Čekat a modlit se,“ řekl pan Kendrick, když se s nimi loučil. „Nezapomeňte, že existuje veliký Bůh, který všechno drží ve Svě ruce.“ Paní Turnerová mu vděčně přikyvovala, zatímco její muž se mlčky odvrátil. Pan Kendrick se za nimi díval s těžkým srdcem.

Hned druhý den ráno pro něho nastal nový rozruch: Úplně nečekaně se objevil školní inspektor. Byl na některých vyučovacích hodinách a dělal si poznámky, potom se objevil v kanceláři školy, aby si promluvil s panem Kendrickem. Tom Joe a Larry, kteří museli donést k sekretářce dvě hromádky sešitů, zachytili některé útržky rozmluvy. „Nedostatečná příprava na vyučování, v posledních týdnech odpadly některé hodiny, neopravené práce, chybějící podklady obou suplujících učitelů,“ to bylo několik klíčových slov, které zaslechli, zatímco čekali na slečnu Grayovou. Tom Joe by býval nejraději inspektorovi skočil do řeči a řekl mu svůj názor, ale Larry ho chytil za ruku. „Bud' zticha, tím bys všechno jenom zhoršil.“ Táhl ho za sebou ven. „Ale tohle je prostě nespravedlivé,“ ulevil si Tom Joe. „Náčelník pracoval až do úpadu a teď slyší jen výčitky.“ Když s Larrym došli k domu doktora Gilberta pro Lady Blue, jeho hněv stále ještě nevyprchal.

„Nu, copak tě tak přivedlo do ráže?“ zeptal se doktor.

Larry mu vyprávěl o návštěvě inspektora a o části rozpravy, kterou zaslechli. „Tohle mému bratroví právě ještě chybělo,“ vrtěl hlavou doktor Gilbert. „Nejdřív ta věc s Robertem, teď inspektor. A přitom se měl tento týden ještě zotavovat z nemoci.“

„O tom, že byl nemocen, neřekl inspektorovi ani slovo,“ namítl Tom Joe. „Že chyběly podklady obou suplujících učitelů, za to přece vůbec nemohl.“

„My jsme toho zaslechli jen málo,“ zamyslel se Larry. „Možná to inspektorovi vysvětlil později.“

„Ne. Nevysvětlil. Vsadil bych se, že ne. Proto bych mu to býval nejraději vložil já.“

Doktor Gilbert se zamyšleně díval na Toma Joea. *Obhazuje Jamese zrovna*

tak, jako to dělá ve svém okolí on. Nahlas řekl: „Máš pravdu. Můj bratr to inspektorovi neřekne, aby neodhalil slabiny pana Davise. Už dříve to tak dělal.“ Doktor se postavil k oknu v čekárně, která byla teď prázdná, a díval se ven. Zaváhal, ale potom pokračoval: „Jak možná víte, rodiče nám brzy zemřeli. Jemu bylo dvanáct let, mně šest. V té škole jsme se nikdy necítili dobře, ale nejhorší to bylo na začátku. Najednou jsem nesměl spát ve stejné místnosti jako můj bratr. Menší chlapci bydleli dole, větší nahoře. Bylo přísně zakázáno chodit do jiného poschodí. Jamese jsem viděl jen při společných jídlech nebo na školním dvoře. Jednoho večera zuřila bouře. Ostatní hoši v mém pokoji už spali, ale já jsem byl vzhůru a téměř k smrti jsem se bál. Ještě nikdy jsem se necítil tak osamělý. Vtom se najednou otevřely dveře a do pokoje tápavě vešel jeden z větších chlapců. Byl bosý. Hned jsem věděl, že to je James. Věděl, že se bojím bouřky. Vlezl ke mně do postele a zůstal tam tak dlouho, než se přestalo blýskat a hřmět. Potom se zase tiše vytratil z pokoje. Ale na zpáteční cestě ho přistihl učitel. Pootevřenými dveřmi jsem zaslechl zlostný šepot. Druhý den musel jít k řediteli. Všichni jsme věděli, co to znamená. Ale James to nevysvětlil. Dostal výprask a o mně a mém strachu z bouřek se vůbec nezminil, protože mne do toho nechtěl zatáhnout.“

Venku bylo slyšet kroky, do ordinace přicházeli první pacienti. Doktor se otočil a usmál se: „Můj bratr se dodnes nezměnil. – Ale teď musím zase do práce, chlapci!“ Tom Joe a Larry se rozloučili, vzali Lady Blue na vodítko a vydali se na cestu. Chvilí mlčeli, potom řekl Tom Joe: „Líbí se mně, jak se náčelník chová.“

„Co přesně myslíš?“

„To, co nám doktor právě vyprávěl, a také to, že neřekl, že o chybějící podklady se měl postarat pan Davis. K nám žákům je přísný, někdy možná až moc. Ale dokáže se plně zasadit o druhé, aniž by přitom bral ohled na sebe. Inspektor si určitě myslí, že pan Watson a pan Gordon tu jsou jako náhradní učitelé za pana Wrighta. Jeden na dějepis, druhý na matematiku. Určitě neví o tom, že pan Kendrick nejdříve učil tolik hodin navíc, aby nemusel vzít náhradního učitele. Vidí jen to, že momentálně všechno není tak, jak by mělo být, a vinu za to dává náčelníkovi.“

Larry se vážně zadíval na kamaráda. „Víš, co si myslím?“

„Copak?“

„Myslím, že za nečekanou inspektorovu návštěvu může náčelník poděkovat panu Gordonovi.“

Tom Joe se na něho zamračeně díval. „Jak jsi na to přišel?“

„Když hospodář dnes ráno přišel do jídelny pro pana Kendricka, podíval jsem se náhodou na pana Gordona. Měl jsi vidět jeho jízlivý úšklebek. Byl prostě ošklivý.“

Tom Joe zaťal pěsti. „Pokud je to pravda, tak ... tak pan Gordon může být rád, že tady teď není. Dobře ví, že náčelník ještě není úplně zdravý a že se velmi trápí Robertovým zmizením. To je ... ach, promiňte, pane.“

Oba byli tak zabráněni do rozmluvy, že Tom Joe téměř vrazil do staršího pána, který pomalu šel před nimi a přitom se těžce opíral o svou hůl.“

„Ne tak bouřlivě, mladý muži. Vaše plamenná obranná řeč pro náčelníka, kterého neznám, vás ctí, ale měli byste dávat trochu víc pozor na cestu.“

„To ... je mi líto, pane. Doufám, že jste se moc nelekl.“

„Nu, ještě to dopadlo dobře.“ Starý pán si zběžně změřil Toma Joea. Chtěl jít dál, ale pojednou sebou trhl, předklonil se a masíroval si koleno.“

„Není vám dobře, pane? Máte bolesti?“

„To je jenom moje koleno. Znovu a znovu o sobě dává vědět. Při tomto chladném, mokřém počasí se ozývá zvlášť prudce.“

„Máte to ještě daleko domů, pane?“

„Bydlím tamhle naproti.“ Ukázal holí na prostorný dvoupatrový dům, který stál trochu stranou od ulice, za několika jedlemi.

„Pokud budete chtít, doprovodíme vás domů, pane,“ nabídl Tom Joe. „Když se o mne pevně opřete, půjde se vám lépe.“

„To máte pravdu, mladý muži. Normálně nechodím ven bez Brookeho. Brooke je můj komorník,“ dodal na vysvětlenou. „Myslím, že vaši nabídku doopravdy přijmu, pane...“

„Browne. Jmenuji se Thomas Brown. A toto je můj kamarád Larry Stuart.“ Tom Joe dal Larrymu do ruky vodítko Lady Blue a nabídl rámě starému pánovi. Ten se o něho s vděčností opřel. „Je to příjemné,“ řekl. „Já se jmenuji Johnson. Ale teď si musím šetřit dech, abychom už konečně byli doma. Cítím srdce, je načas, abych si vzal lék.“

Oba chlapci doprovodili pana Johnsona domů. Zdálo se, že mu opravdu není dobře, protože si od Larryho nechal pomoci svléknout kabát a od Toma Joea se nechal dovést ke svému křeslu. „Moc vám děkuji!“ řekl s úlevou. „Opravdu jste mi pomohli.“

Tom Joe se pátravě rozhlížel po místnosti. „Mluvil jste právě o léku na srdce, který si musíte vzít. Mám vám ho přinést?“

Starý pán si ho opět zkoumavě prohlížel. „Dobře jste si toho všiml. Lahvička stojí nahoře na skříni. Lžiči najdete v zásuvce dole pod ní. Bylo by od vás opravdu milé, kdybyste mi to přinesl.“

„Tom Joe by se rád stal lékařem, pane,“ vysvětloval Larry. „Zajímá se o všechno, co nějak souvisí s medicínou.“

„Chcete být lékařem? Ale proč se tedy ucházíte o místo v hotelu?“

Tom Joe se zastavil v půli cesty mezi křeslem a skříní. „Jak ... víte, že budu pracovat v hotelu?“

„Nu, Brooke a já jsme seděli vedle recepce, když jste tam byl. Na to si vzpomínáte, ne? A když jste předtím vyslovil své jméno, tu jsem vás poznal.“

„Ano, máte pravdu, byl jsem v hotelu Western – Hills a dostal jsem na rok místo v kanceláři.“ Tom Joe vyndal lžiči ze zásuvky, vzal lahvičku s lékem a obojí přinesl panu Johnsonovi. „Dřív, než mohu začít studovat, musím si vydělat peníze.“

„Aha.“ Starý pán se zamračil. „Nemohl byste získat nějaké stipendium?“ Pečlivě odpočítal kapky léku na srdce a spolkl je.

„Takové stipendium jsem mohl získat, ale nemohl jsem se zúčastnit soutěže.“

„No, to je škoda. Je to k zlosti, ztratit celý rok, zvláště když má člověk před sebou studium medicíny. Ale teď asi musíte jít zpátky do vaší školy, ne?“

Tom Joe se podíval na hodinky. „Opravdu, je na čase. Náčelník vůbec nemá rád, když se opozdíme.“

„Náčelník, o kterém jste zrovna hovořil, když jsme se potkali?“

„Ano, pane. Je to pan Kendrick, náš ředitel. Máme tušení, že si s ním někdo zahrává. Ale – teď musíme opravdu jít. Na shledanou, pane!“

„Na shledanou! Když budete chtít, můžete mne někdy navštívit, až půjdete s Lady Blue na procházku.“

„Navštívím vás, pane.“ Oba hoši odešli. Tom Joe se naklonil, pohlídl Lady Blue a odepjal jí vodítko. „Jsi hodná holka. Pojď, půjdeme.“ Když dovedli Lady Blue k doktoru Gilbertovi a spěchali do školy, najednou napadlo Toma Joea: „Poslyš, jak to, že pan Johnson znal jméno Lady Blue? Já jsem ho před ním přece vůbec nevyslovil.“

„Třeba přece,“ pokrčil Larry rameny. „Když jsi mi dával do ruky vodítko. Ale už pojď, za chvíli bude pět hodin.“

„To je velmi zajímavé,“ bručel si pro sebe pan Johnson, když Tom Joe a Larry odešli. „Teď jsem se s chlapcem seznámil, aniž by Brooke musel něco naaranžovat. Pane, Ty jsi to tak vedl, že? Od té doby, co žiji s Tebou, rozeznávám ve svém životě stále častěji Tvou ruku. Jen nevím, jak se mám dát poznat Jamesovi a Gilbertovi. Bojím se jejich reakce. Budou mnou pohrdat a to si také zasluhuji. Přál bych si, aby se čas ještě jednou vrátil. Mnoho věcí bych udělal jinak...“

„Že jsi upozornil školního inspektora na Západní střední chlapeckou školu, to byl chytrý tah, Richarde,“ řekl pan Stanley, který si mezitím začal se svým přítelem tykat. „Veškeré nedostatky probereme na příští schůzi dohlížecího spolku. Kromě toho zavedeme řeč na téma „Robert Turner“. Tak krátce před ukončením školy přece žádný žák prostě nezmizí. Musíme udělat narážku na to, že mezi hochem a panem Kendrickem mohl být spor, o kterém nikdo nevěděl. Ředitel školy na něho vyvíjel nátlak, takže Robertovi nezbylo nic jiného než utéci. Něco v tom smyslu nenápadně vsuneme do diskuse. Říkám ti, že už to nebude dlouho trvat a všichni tě budou chtít za ředitele.“ Pan Gordon přikývl. Když odcházel domů, zabručel: „Konečně mám příležitost, abych ti ukázal, Jamesi. Musel jsem dlouho čekat, ale teď přišel můj čas. Dej si pozor...“

Toho večera seděl ředitel školy ve svém domě v pracovně a opět si dělal nástin nového rozvrhu hodin. Doba suplování pana Watsona se pomalu chýlila ke konci, od pondělí zase začne vyučovat on sám a bude učit hlavně hodiny matematiky. Richarda Gordona se asi tak rychle nezbaví. Na jedné straně byl sice ulehčením, ale na druhé protivníkem, který se musel brát vážně. Něco mu říkalo, že návštěva školního inspektora má spojitost s Richardem Gordonem. Dveře se otevřely a do pracovny tiše vešla jeho žena. „Už je pozdě, Jamesi.“

Vzhlédl. „Ano, já vím. Už toho nechám.“

Rukou ho láskyplně pohladila po vlasech. „Gil říká, že se máš ještě šetřit, ale bojím se, že v týdnu, jaký byl tenhle, to ani nebylo možné.“

„Ne, to ne. Ale – přesto je to jinak. Víš, já teď také hodně pracuji, ale nevidím to tak ... křečovitě. Rozhodl jsem se, že budoucnost Západní střední chlapecké školy přenechám Pánu. On udělá to, co bude správné. Pokud opravdu bude chtít, aby byl ředitelem Richard Gordon, pokusím se to akceptovat. Jen teď vůbec nevím, jaké jiné plány se mnou Pán má.“

„On nám to ukáže, tím jsem si jistá. Jsem ráda, že to nyní dokážeš takto vidět, Jamesi.“

Ředitel vstal. „Ano, z toho mám také radost. Někdy mně ovšem připadá hodně těžké, abych všechno nebral sám do svých rukou. Čekání a důvěra naprosto není moje silná stránka.“

„Neobjevila se ještě pořád žádná stopa po Robertovi?“

Pan Kendrick pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. Stále ještě tápeme v úplné tmě. Já ... si dělám takové výčitky, Cathrine. Kdybych si na chlapce udělal víc času, pak bych si možná něčeho všiml. Pravý náčelník by měl vědět, co zaměstnává jeho žáky.“

Jeho žena kolem něho konejšivě položila jednu paži. „Roberta jsi ztratil z očí, to je pravda. Ale je Jeden, který ho stále vidí. Dává na něho pozor, Jamesi.“

13. kapitola

Již další den byla ředitelova důvěra vystavena nové zkoušce. Když si odpoledne vyšel na krátkou procházku – což se nestalo už několik týdnů – narazil na Johna Malého vlka, který seděl pod stromem na zemi a trhal na kousky zvadlý javorový list. Zastavil se. „Co tu děláš, chlapče? Není ti trochu zima, když takhle sedíš na zemi?“

Chlapec ustrašeně vzhlédl a váhavě vstal. Doktorova bratra znal, vždyť to nebylo tak dávno, co strávil několik dní v jeho domě. „Dobrý den, pane,“ odpověděl váhavě. „Já ... já tady prostě jen tak jsem.“

„Prostě jen tak,“ opakoval pan Kendrick a zkoumavě se na něho díval. „Pokud si správně vzpomínám, tak nemáš chodit venku úplně sám, ne?“

Indiánský chlapec se rozpačitě díval na zem. „Vlastně ... to tak vůbec není,“ vyhrkl. „Já tu nejsem prostě jen tak. Já jsem...“

„Utekl?“

Hoch přikývl. Pan Kendrick potlačil povzdech. *Vím, co jsem Ti slíbil, Pane. Že když mně ještě jednou pošleš do cesty Johna Malého vlka, pak se o něho postarám. Jen jsem nečekal, že mne tak rychle vezmeš za slovo...*

Znovu obrátil svou pozornost k chlapci. „Neslíbil jsi mému bratrovi, že už neutečeš?“

„Ano, pane. Ale dnes ... dnes nařídila slečna Mayhouseová, že mám pomáhat kuchaře. Měl jsem loupat brambory a dělat podobné věci.“

„Co je na tom tak hrozného?“ Oči Malého vlka jiskřily rozhořčením. „To je ženská práce, pane! Žádný indián by nic takového nedělal. A potom mně ještě spadla na zem sklenička, když kuchařka odběhla do sklepa a tu...“

„... jsi utekl,“ dokončil větu pan Kendrick.

„Ano. Nejdřív mě to bavilo, ale teď už ne. Protože jsem přece slíbil, že už to nikdy neudělám, a protože slečna Kendra řekla, že mně Pán Ježíš pomůže vydržet, když se mně něco nebude líbit. Ale na to jsem v té kuchyni vůbec nemyslel. Byl jsem jen rozzlobený na slečnu Mayhouseovou a na kuchařku.“

„A jaké máš další plány?“

Hoch se na něho nejistě podíval. „Slečna Kendra říkala, že když něco provedu,

tak se mám pokusit dát to zase do pořádku. Myslím, ... že se musím vrátit do sirotčince. A musím říci kuchařce a slečně Mayhouseové, že mně to je líto a že bylo špatné, že jsem utekl.“

„Měl bys něco proti tomu, kdybych šel s tebou?“

Díval se na indiánského chlapce, který s touto nabídkou nepočítal. „Ne, pane. Myslím, že bych proti tomu nic neměl. U slečny Mayhouseové je totiž na návštěvě její přítelkyně. Ta mě také nemá ráda. Nosí klobouk s velkým perem.“

„Už vím, koho tím myslíš, hochu. Teď tě teprve nenechám jít samotného. Když se někdo odváží jít do lvího doupěte, musejí být nejméně dva.“

John Malý vlk dobře nerozuměl poslední větu, ale stačilo mu, že vedle něho šel ředitel školy. Sice ho neznal tak dobře jako doktora, ale nezdál se tak přísný, jak si myslel.

V sirotčinci Malý vlk vykoktal svou omluvu. Slečna Mayhouseová na něho přitom shlížela dolů jako sokol, žádostivý kořisti, zatímco paní Williamsová bručela něco o tom, že „tito divoši se mají nechat tam, kam patří.“ Ale nebylo to tak hrozné, jak si myslel, protože na rameni cítil povzbuzující dotek ředitelovy ruky. Když potom pan ředitel požádal slečnu Mayhouseovou o rozhovor, zanechal tu chlapce, kterému se očividně ulevilo a který šel kajícně za kuchařkou do kuchyně.

„Nabídl jsem slečně Mayhouseové, že přijmu Johna Malého vlka do školy místo Phila Blakeho.“

Cathrine se překvapeně podívala na svého muže. „To že jsi udělal? Jak je to krásné pro toho chlapce, Jamesi! V těch několika dnech, kdy tu byl, si opravdu našel místo v mém srdci. Co na to říkáš slečna Mayhouseová?“

„Souhlasí s tím. Zdá se, že je opravdu šťastná, že se chlapce zbaví.“

Paní Kendricková přistoupila k oknu, u kterého stál její manžel a díval se na školní dvůr. „Kdo za něho bude platit školné?“

„Dostali jsme opravdu velkorysý dar od nového člena dohlížecího spolku. Od nějakého pana Brookeho. Výslovně řekl, že o těchto penězích mohu rozhodovat já. Vystačí na školné až do léta a dál uvidíme.“

„Pan Stanley z toho ovšem vůbec nebude mít radost.“ Paní Kendricková ze strany ustaraně pohlédla na svého muže.

„Já vím. Ale nejde mně z hlavy biblické místo z Matoušova evangelia: „Kdo přijme jedno takové dítě na základě mého jména, mne přijímá.“ Čestně řečeno, je mně asi tak jako Petrovi, který opustil vcelku bezpečný člun a odvážil se jít po vodě. Kdybych si nebyl úplně jistý, že mě volá Pán Ježíš, nerozhodl bych se takto. Teď všechno záleží na Něm.“

Nejbližší schůze dohlížecího spolku se konala v pátek. Pan Kendrick se uvnitř ozbrojil na to, co ho čekalo, a vyslal k nebi naléhavou modlitbu, když vstupoval do místnosti. Počítal s výtkami pana Stanleje a jeho „nevolníků“, jak jim v duchu říkal, ale ne s narážkami od svého bývalého spolužáka Richarda Gordona na Robertovo zmizení. Když potom přišla řeč na Phila Blakeho, který po Vánocích odejde ze školy, nastala opravdu ožehavá situace. „Jeden můj přítel si přeje, aby jeho syn změnil školu a začal chodit na Západní střední chlapeckou školu, a já jsem mu řekl, že to půjde, protože se právě uvolní jedno místo. Ten hoch pochází z rodiny s výbornou pověstí a předpokládám, že nikdo proti tomu nebude nic namítat,“ oznámil pan Stanley. Rozhlédl se kolem sebe a nečekal nic jiného než spokojená přitakávání.

„Je mi líto, pane Stanley, ale obávám se, že váš slib byl trochu unáhlený. Místo Phila Blakeho už je obsazeno.“ Při řeči pana Kendricka všichni zpozorněli.

„Už je obsazeno? Aniž byste mně to oznámil?“

„Pokud si vzpomínám, obsazení místa ve škole nebylo až dosud nikdy závislé na vašem souhlasu, pane Stanley. Záleží pouze a jedině na posouzení ředitele školy.“

Předsedovi dohlížecího spolku naběhla na čele dobře viditelná žíla.

„A koho jste dosadil na uvolněné místo?“ zeptal se hlasem, který ovládal jen s námahou.

„Jednoho chlapce ze sirotčince. Jmenuje se John Malý vlk. Je to syn kanadského lovce a jeho indiánské ženy. Oba rodiče přišli o život při nehodě.“

V místnosti zavládlo veliké ticho. „Vy ... chcete dát přednost indiánskému chlapci a vzít ho do školy?“ zahřměl najednou pan Stanley. „Čekáte snad, že si to nechám líbit? Můj syn nebude vyučován společně s nějakým divochem, pane Kendricku. Vy s tím snad souhlasíte, pánové?“

Ozývaly se polohlasné, hlavně nespokojené komentáře, jen Henryho otec se jich neúčastnil. Pan Brooke, velkorysý dárce, dnes nebyl přítomen. Pan Kendrick nakonec vstal a zvedl ruku: „Prosím, uklidněte se, gentlemani.“ Čekal tak dlouho, až umlkly všechny hovory a potom pokračoval: „Měl jsem příležitost poznat toho hochu osobně. Bylo pro něho těžké zvyknout si na život ve městě, ale rád bych mu dal možnost, aby z něho něco bylo. Jeho školní výsledky jsou bezvadné. Prosím vás, v klidu to rozvažte a třeba se sami podívejte do sirotčince a promluvte s ním. Prosím vás, dejte tomu chlapci šanci. A teď bude asi nejlepší, když tuto schůzi ukončíme. Pokud s tím souhlasíte, setkáme se zase za týden. Na shledanou, gentlemani!“

„Emoce se po jeho řeči uklidnily a komentáře jako „Nad tím hochem by se neměla předem lámat hůl“ a „Možná bychom se s ním opravdu měli seznámit“ dávaly řediteli trochu naděje. Místnost se postupně vyprázdnila. Pan Stanley odcházel poslední. „Neměl byste mne podceňovat, pane Kendricku,“ bručel rozezleně. „Vím, jak si získám na svou stranu celé město. Vy jste byl ředitelem už hodně dlouho.“

Už se stmívalo, když pan Kendrick vyšel z místnosti spolu s rozrušeným panem Stanleyem a vydal se na cestu domů. „Půda pod mýma nohama se velmi houpe, Pane,“ modlil se tiše. „Chodit po vodě je těžší, než jsem si myslel. Ale Ty jsi mne zavolaš a proto půjdu dál. Ale bez Tebe to nedokážu.“ Předhonil mladou ženu a zastavil se, když ve světle pouliční lampy poznal, že to je Kendra Sullivanová. „Dobrý večer, slečno Kendro.“

Dívka sebou lehce trhla. „Ach, to jste vy. Dobrý večer, pane Kendricku!“ V jejím hlase byla slyšet úleva. „Slyšela jsem za sebou kroky a měla jsem strach, že je to možná nějaký cizí muž, který jde za mnou.“

„Souhlasila by s tím vaše maminka, že tady chodíte takhle potmě? Divím se, že to slečna Merrylová dovolí.“

„Maminka by s tím vůbec nesouhlasila, pane Kendricku. A slečna Merrylová asi také nepočítala s tím, že mě nákupy a obstarávání zdrží tak dlouho. Ale teď už to nemám daleko.“

„Pokud proti tomu nic nemáte, doprovodím vás ke škole.“

Opět na něho vděčně pohlédla. „To by bylo velmi milé, pane. Předtím bylo

na ulici několik kluků, ... které bych nechtěla znovu potkat.“

Ředitel školy přizpůsobil tempo chůze děvčeti. „Dobře, že jsem vás potkal,“ začal zase rozmluvu, „protože jsem vám chtěl říci, jak jsem rád, že se staráte o Johna Malého vlka. Vyprávíte mu věci z Bible a mám dojem, že si to hoch opravdu bere k srdci. Jste pro něho dobrým příkladem, slečno Kendro.“

Mladá dívka se rozpačitě dívala k zemi. „Je od vás hezké, že to říkáte, pane, ale ... kdybyste byl ve škole dnes v poledne, myslel byste si o mně něco jiného.“

„Opravdu? Copak se stalo?“

„Měla jsem na starosti oběd a tu ... se něco nepodařilo. Maso se připálilo a z brambor se vyvařila všechna voda, takže jsem je jen stěží vyškrala z hrnce.“

„Co vás tak rozptýlilo? Zase jste si četla?“

„Ne, pane, tentokrát ne. Já jsem ... já jsem zkoušela napsat báseň.“

„Báseň?“

„Ano, pane. V časopise ‚Kanadská žena‘ je básnická soutěž. Ráda bych se jí zúčastnila, a když jsem dnes stála v kuchyni, najednou jsem dostala dobrý nápad. Zbásnila jsem tři sloky – a potom přišla do kuchyně slečna Merrylová. Hrozně hubovala.“

„V tomto případě na to měla právo, nemyslíte?“

„Ano, pane, já vím. Ale bylo to přesto strašné, být takovým nejemným způsobem přivedena z říše poesie zpátky do skutečnosti. A ještě k tomu šlo o moji první básničku. To, co říkala slečna Merrylová, neznělo vůbec poeticky.“

Ředitel se usmíval. „To si umím představit. Byla to čistá próza. Ale – abych se ještě jednou vrátil k tomu, o čem jsme hovořili předtím: To, co děláte pro Johna Malého vlka, je opravdu hodnotné. Co se týká vaření, čtení a básnění, i vy se ještě naučíte dělat všechno v pravý čas. Tím jsem si jistý.“

Kendra se nesměle usmála. „Myslíte si to opravdu? V budoucnosti se rozhodně budu snažit, to jsem slečně Merrylové slíbila.“

Došli ke škole v Highgrovestreet a Kendra se rozloučila se svým průvodcem. „Moc vám děkuji, že jste šel se mnou, pane. A – prosím vás, neřeknete to nikomu, vidíte?“

„O té nehodě v kuchyni?“

„No, ... to také, ale vlastně jsem myslela ... o té básni. Vaší manželce to můžete říct, ale jinak nikomu. Ani maminka ještě neví, že jsem začala psát básně.“

Ředitel školy se musel opět usmát. „Slibuji, slečno Kendro. Kromě mé ženy se to nikdo nedozví.“

Rozběhla se nahoru po schodech ke vchodu. Nahoře se ještě jednou otočila. „Když ta báseň bude vytištěna, ukážu vám ji,“ zavolala polohlasně. „Dobrou noc!“

Když si pan Stanley něco předsevzal, pak se zpravidla postaral o to, aby to udělal hned. Ve svém závodě byl znám a vážen pro svou činnost, kterou nesporně docílil dobrých výsledků. Ale momentálně nebyla jeho pozornost upřena na firmu, ale na ředitele Západní střední chlapecké školy. Musel tomu panu Kendrickovi vymezit jeho hranice, a byl si jistý, že se jeho plán podaří. Okolnosti byly tak příznivé jako nikdy předtím. Pan Kendrick nemohl tentokrát v soutěži o stipendium vykázat žádný úspěch, žák Robert Turner byl stále nezvěstný, školní inspektor poukázal na závažné nedostatky a teď ještě má být do školy přijat indiánský hoch! Pan Stanley zavrtěl hlavou. Pan Kendrick přece musel vědět, jaká bude reakce na toto oznámení. Proč úmyslně dává v sázku své místo? Kdyby byl čestný, musel by přiznat, že na ředitelově vyučování nebylo nic, co by si zasloužilo být nejmenší výtku. Dokonce pochyboval o tom, zda s ním Richard Gordon dokáže udržet krok. O to však v tuto chvíli nešlo. Jednalo se o to, proměnit Západní střední chlapeckou školu v elitní internát, ve školu, která by mohla soupeřit s institucemi vybraného jména na východě. A v cestě mu při tom stáli ředitel a především tento indiánský chlapec.

Když paní Kendricková v pondělí ráno nesla domů noviny, padl její pohled na nadpis článku:

CALGARSKÝ DENNÍ HLASATEL

29. listopad 1915

*Skandál v našem městě:
ředitel přijal na Západní střední
chlapeckou školu indiánské dítě!*

Když otevřela noviny, četla o řádek níže: *Jakému vlivu budou v budoucnu vystaveny naše děti?* Nevěřícíně vzhlédla od novin. „Jamesi? Pojd' se podívat! To ... to nemůže být pravda, co je tady napsáno!“ Podala mu noviny a pozorovala, jak se svaly na bradě jejího muže napínaly, zatímco četl článek. „To je pomsta pana Stanleye,“ řekl konečně a pomalu odložil noviny na kuchyňský stůl. „S něčím takovým jsme měli počítat.“ Jeho žena si článek také přečetla. „Myslí, že je to tvoje vina, že Robert utekl?“ ptala se nechápavě. „Představuji tě tu jako úplně neschopného ředitele, Jamesi. To je...“ chyběla jí slova. „Matka Johna Malého vlka je tu popsána jako „příslušnice krvežíznivého pohanského národa“ a samotného chlapce označují za „polodivokého a necivilizovaného!“ Zavrtěla hlavou. „Proč pan Stanley dělá něco takového?“

Její muž kolem ní položil paži. „Chce se stůj co stůj prosadit. K tomu je mu každý prostředek dobrý. Zní to téměř tak, jako kdyby tento text psala paní Williamsová. Přitom je autorem Jonathan Scott, redaktor místních novin. Vsadil bych se, že mu pan Stanley diktoval slovo za slovem!“ Ještě jednou si zprávu pročetl a přitom vrtěl hlavou. „Doufám, že to nebude číst Malý vlk. Hocha bych toho rád ušetřil.“

Tato naděje se nesplnila. V sirotčinci sice žádné noviny neměli, ale netrvalo to příliš dlouho a Malý vlk se dověděl, proč se na něho děti ve škole dnes tak upřeně dívají a dávají hlavy dohromady. „Říkají, že je o tobě něco napsáno v novinách,“ pošeptal mu Bobby. O přestávce vytrhl jednomu děvčeti z ruky novinový článek a podal ho Malému vlkovi. „Tady!“ Přečetli ho společně a přitom čím dál víc kulili oči. „Teď Malý vlk buď uteče, nebo namlátí každému, kdo se mu bude posmívat,“ myslel si Bobby, ale mýlil se. Malý vlk mu vrátil článek z novin a nejdřív vůbec nic neříkal. „Proč ... píše ten pán v novinách

takové věci?“ zeptal se konečně.

„Řekl mu to pan Stanley,“ myslel Bobby, který před několika dny vyslechl, co si povídaly slečna Mayhouseová a paní Williamsová. „Říkají, že chce udělat ze Západní střední chlapecké školy nóbl školu.“

„Aha.“ John Malý vlk se kousl do rtu. „Ale – pan Stanley mně přece vůbec nezná. A moji maminku také ne.“ Najednou se mu rozjasnil obličej. „Možná si jen myslí, že maminka a já jsme takoví. Možná jen neví, jak to je. Myslíš, ... že bych s ním měl promluvit a říci mu, že je to ve skutečnosti jinak?“

„Ty chceš mluvit s panem Stanleyem?“ Bobby na něho nechápavě zíral. „To je strašně bohatý člověk. Patří mu továrna na kraji města. A bydlí v krásném domě. Chceš tam opravdu jít?“

„Nechci, aby psal o mé mamince špatné věci. Ty bys to chtěl?“

Bobby zavrtěl hlavou. „Ne, to bych nechtěl.“

„Ukážeš mně dnes odpoledne, kde bydlí pan Stanley? Sám přece nesmím chodit ven.“

Bobby se podrbal na hlavě. „Tak já ... já ... no dobře, ukážu ti to.“

Byly čtyři hodiny odpoledne, když se John Malý vlk a Bobby vydali na cestu k panu Stanleyovi. „Tady, ten dům se širokým schodištěm – to je on!“ Oba chlapci se zastavili a dívali se na velkou, kovanou bránu. Za ní se rozprostíral stejnoměrně posekaný trávník, přerušovaný štěrkovou cestou, která vedla přímo k domu. Vál ledový vítr a hnal přes trávník jednotlivé zvadlé listy. Malý vlk cítil, jak mu rozčilením zvlhly dlaně. Díval se na Bobbyho, který se nervózně kousal do spodního rtu. „Bude ti vadit, když tady počkám?“ ptal se kamaráda.

„To ... to je v pořádku. Já ... tam teď půjdu.“

S tlukoucím srdcem stiskl malý indián kliku černé brány. Dala se lehko otevřít. Šedé kamínky mu křupaly pod nohama. Měly téměř tu samou barvu jako obloha. Vyšel po třech schodech ke vchodovým dveřím a zaklepal. Nikdo neotvíral. Zaklepal znovu. Nic. Když se otočil k Bobbymu, viděl, že dělá podivné posuňky. „Zazvoň!“ zavolał konečně. „Musíš zatáhnout za šňůru u zvonku!“

Malý vlk se začervenal. Že na to nepřišel! V sirotčinci byl přece také zvonek

se šňůrou. Jen ji zatím nepoužil moc často, protože se většinou proplížil do domu vchodem přes kuchyň. Zatáhl za šňůru a naslouchal. Zvonek vůbec neměl tak pronikavý zvuk jako v sirotčinci. Spíš zněl jako krátká písnička. Bobby říkal, že Stanleyovi patří k „lepším lidem,“ jak je nazývala slečna Mayhouseová. Asi se to dalo usoudit i ze zvuku zvonku. Nyní slyšel kroky. Otevřelo děvče v černých šatech, v bílé zástěře a čepečku. Udiveně se dívalo na indiánského chlapce.

„Dobrý den. Copak bys chtěl?“

„Dobrý den, madam. Já...“ V ústech měl najednou podivné sucho. „Chtěl bych jít k panu Stanleyovi.“

Děvče se zamračilo. „V tomto domě nepodporujeme žebrotu, pokud je to to, co chceš.“

Žebrotu? Copak ho ta paní považuje za žebráka? Malý vlk cítil, jak se ho zmocňuje hněv. Ale ne, teď se nesmí rozzuřit. Možná si to myslí proto, že jeho bunda vypadala taková obnošená a stará. I Malý vlk pozoroval, že nepatřila k oblečení, které by nosili „lepší lidé“.

„Já ... vůbec nechci žebrot, madam,“ vyhrkl. „Chtěl jsem mu jen něco říci.“

„S panem Stanleyem není možné mluvit.“ S touto chladnou poznámkou chtěla zavřít dveře, ale hoch duchapřítomně strčil před dveře svoji nohu.

„Prosím, madam. Určitě to nebude dlouho trvat.“

„Elvíro? Kde mám ten čaj?“ byl najednou slyšet netrpělivý mužský hlas. „Kdo je to tam u dveří?“

Mladá žena se zdvořile uklonila. „Indiánský chlapec, který by s vámi rád mluvil, pane.“

„Indián...?“ Byl to pan Stanley osobně, který se teď objevil na chodbě. „Nejsi ty ten chlapec, kterého chce pan Kendrick přijmout do školy? O kterém dnes byla zpráva v novinách?“

„Ano, pane. Bobby myslí, že byste měl říci tomu pánovi od novin, co má psát v článku. A chtěl jsem vám říci jen to, ... že všechno tak není.“

Obočí pana Stanleje se povážlivě stáhlo. Ale potom se jeho obličej přece jen uvolnil a řekl: „Pusťte ho dovnitř, Elvíro. Dovedte ho do salónu. Čaj si vypijí tam.“

O dvě minuty později seděl John Malý vlk na kraji čalouněné židle a nervózně

se kousal do spodního rtu. Pan Stanley si sedl proti němu. Pomalu upíjel svůj čaj. „Chceš mi tedy říci, že nesouhlasí všechno, co je napsané v novinovém článku?“

„Ano, pane. Nemyslím si, že jste to řekl pánovi do novin úmyslně špatně, ale dvě věci jsou jinak. Asi jste to jenom nevěděl.“

Továrník najednou pocítil, že má kravatu uvázanou příliš těsně. „Copak například?“ zeptal se.

„To o mé mamince, pane. Je pravda, že to byla indiánka, ale nebyla to žádná pohanka. Slečna Mayhouseová říká, že jsou to lidé, kteří nechtějí nic vědět o Bohu. Taková moje maminka nebyla. Nejdřív o Bohu nic nevěděla, ale když si ji můj tatínek vzal, někdy jí předčítal z Bible. Mně také, když jsem byl větší. Ale já jsem si raději chtěl hrát venku než poslouchat něco z Bible. S maminkou to bylo jinak. Pokaždé, když přišel do lesů misionář, šla k němu a poslouchala, jak kázal. A jednou, to bylo v posledním létě, řekla, že to chce udělat. Vyznat Ježíši hříchy a uvěřit v Boha. Až donedávna jsem nevěděl, jak to udělala, ale teď myslím, že se modlila. Ještě než misionář odešel, šli k řece a on ji ponořil do vody. Řekl, že to tak křesťané dělají. To všechno ... jste určitě nevěděl, že?“

Pan Stanley postavil šálek s čajem na stůl. „Nu, to jsem opravdu nevěděl,“ přiznal, „ovšem...“

„Řeknete to tomu pánovi od novin?“ přerušil ho Malý vlk, plný naděje. „Možná potom ten článek přepíše. Potom se lidem určitě už nebude zdát tak hrozné, když budu chodit do té školy, protože budou vědět, že moje maminka nebyla žádná pohanka. A potom už také nebudou nadávat na pana Kendricka, jako na něj hubuje třeba přítelkyně slečny Mayhouseové.“

„Prosím, nepřerušuj mě.“ Hlas pana Stanleje zněl přísně. „Dokud nebudu mít důkaz, že tvoje matka přestoupila ke křesťanské víře, panu Scottovi od novin neřeknu vůbec nic.“

„Důkaz?“

„Ano. Papír, na kterém misionář potvrzuje, že se stala křesťankou. Říká se tomu křestní list.“

Malý vlk sklopil oči a díval se na špičky svých bot. „Myslím, ... že takový list nemáme,“ řekl tiše.

„Bez něho se žel nedá nic dělat. Ale – říkal jsi, že v článku jsou špatně dvě věci.“

„Ano, pane. Ta druhá ...“ Váhavě vzhledl. „Tedy, ta druhá, to je ... v novinách bylo napsáno, že jsem dvakrát utekl ze sirotčince. Ale ve skutečnosti ... ve skutečnosti to bylo třikrát.“

„A myslíš si, že tě to postaví do lepšího světla?“

„Ne, pane. Ale slečna Kendra říká, že křesťané to mají brát s pravdou přesně. A já teď přece také věřím v Pána Ježíše a tak jsem myslel, že to musím říci.“

Pan Stanley si opět nervózně uhlazoval kravatu. Na chvíli mu opravdu chyběla slova. Našel útočiště u svého šálku s čajem a jedním douškem ho dopil. Když ho odložil, řekl: „Pokud to uleví tvému svědomí – vzal jsem na vědomí, že jsi třikrát utekl ze sirotčince. A teď už na tebe nemám čas. Můžeš jít.“ Zavonil na malý zvonek. Objevila se služebná a uklonila se.

„Doved'te ho ke dveřím, Elvíro.“

„Ano, pane.“

U dveří se hoch ještě jednou otočil. „Pane Stanleyi?“

„Copak?“

„Když nebudu chodit do Západní střední chlapecké školy – může být pan Kendrick dál ředitelem?“

„Ne. A teď běž.“

Se sklopenou hlavou šel Malý vlk za služebnou ke dveřím. Venku ho ovanul chladný, zimní vzduch. Byla mu zima. Krákající havran letěl na jednu z jedlí, které rostly na pravé straně od vchodu. U brány na něho mával Bobby. „Tak už konečně pojd'. Mrznu tady a pomalu se ze mě stává rampouch.“

Malý vlk běžel po šterkové pěšině a protáhl se těžkou, ze železa vykovanou bránou.

„Tak co?“ ptal se Bobby, když šli vedle sebe po chodníku.

„Říkal, že potřebuje papír. Jinak mi neuvěří, že maminka byla křesťanka.“

„Jaký papír?“

„Nějaký ... křestní list. Slečna Kendra nikdy neříkala, že je takový papír potřeba.“

„Možná to řekl jen proto, aby nemusel měnit článek v novinách.“

Malý vlk se zastavil uprostřed chodníku. „Myslíš – že vůbec nechce, aby napsali pravdu o mé mamince? Ale on je přece také křesťan a slečna Kendra povídala...“

„Člověče, Johnny!“ Bobby obrátil oči v sloup. „To sis ještě nevšímal, že existují křesťané, kteří jsou jiní než slečna Kendra? A teď už konečně pojď. Mně je zima a ještě k tomu mám hlad.“

Novinový článek ve městě vyvolal bouři rozhořčení. Pan Stanley a Richard Gordon si tajně mnuli ruce. Jejich plán se náramně dařil: rodiče hrozili, že jejich děti odejdou ze školy, když se nic nezmění. Paní Williamsová při setkání dobročinného spolku mluvila o hrozných poměrech, které vládnou u „divochů“ a které teď brzy zavládnou i na Západní střední chlapecké škole, a tím podněcovala nedůvěru, která se najednou projevovala i vůči řediteli školy. Sklízel rozhořčené pohledy a nesouhlasná vrtění hlavou, když statečně vysvětloval, že John Malý vlk po Vánocích nastoupí do školy a že tam také bude bydlet. U jeho žáků ta zpráva vyvolala velmi rozdílné reakce. Freddie, Jimmy a Peter byli nadšeni vyhlídkou, že brzy budou chodit do stejné školy s „opravdovým“ indiánem a litovali, že ho nebudou mít ve třídě. Rick Stanley a jeho přívrženci byli samozřejmě absolutně proti tomu, zatímco jiní prostě nerozhodně krčili rameny a neúčastnili se diskuzí, které byly docela vášnivé. Ve společenské místnosti „velkých“ panovala stísněná nálada. „Jestli vás zajímá můj názor, tak náčelník tímto rozhodnutím riskuje vlastní krk,“ myslel Mac a houpal se na okenním parapetu.

„To je pravda,“ souhlasil s ním Steven. „Ale zdá se, že si z toho najednou nějak moc nedělá. Na začátku školního roku přece zarputile bojoval o to, aby se naše škola ukázala v co nejlepším světle. A teď sám dělá něco, co mu přinese jen kritiku.“

Larry prudce dosedl na židli a natáhl nohy před sebe. „Ale teď se mi to nějak víc líbí. Teď se jeho chování lépe hodí k tomu, co se nám snaží vštípit při pobožnostech. Neboť v Bibli nejsou žádné rozdíly mezi bělochy a indiány. Bůh miluje všechny lidi a jedná stejně se všemi.“

„V podstatě tedy jedná křesťánsky?“ přemýšlel Mac, „problém je jen v tom, že většině se to nezdá správné.“

„Ještě si pamatujete, co nám říkal při první pobožnosti, když nám četl příběh o Petrovi, jak šel po vodě?“ zeptal se Larry. „Říkal, že křesťané mohou dělat neobyčejné věci, když je Bůh volá. Možná to právě teď zkouší. Neboť vystoupit proti panu Stanleyovi – to je opravdu neobvyklé. Toho se nikdo jiný ve městě neodváží.“

Pan Kendrick byl překvapený, jak klidný se cítil, když v pátek vstupoval do zasedací místnosti dohlížecího spolku. Všechny rozhovory okamžitě zmlkly. Jen pan Nichols, tatínek Henryho, na něho s úsměvem kývl. Pan Brooke tu nebyl ani tentokrát. Místo toho byl přítomen školní inspektor. To bylo neobvyklé.

Pan Stanley jako předseda pozdravil všechny členy, obzvlášť „váženého pana školního inspektora“, který si dnes mimořádně vzal volno a přišel sem, aby se mohl zúčastnit tohoto důležitého sezení.

„Pánové, jak všichni víte, už delší dobu nás zaměstnává otázka, zda by Západní střední chlapecké škole neudělala dobře změna, jak se říká, čerstvý vítr. Z tohoto důvodu jsem vám všem představil svého přítele Richarda Gordona, kvalifikovaného učitele, který by se velice dobře hodil na místo vedoucího školy. V uplynulých týdnech jste ho všichni poznali a vážili si jeho nadšení. Prání změny je nyní zesíleno tím, co se momentálně děje. V tomto roce nebylo dosaženo žádných dobrých výsledků v soutěži o stipendium, jeden žák opustil školu krátce před koncem studia, aniž by se zjistilo něco o tom, kde vlastně je. To neukazuje na dobrý vztah mezi žákem a ředitelem. Úspěch při dějepisné soutěži nevyvažuje nedostatky, na které upozornil náš velevážený pan inspektor při své návštěvě školy, a skutečnost, že naši synové mají brzy být vyučováni spolu s jedním, řekněme ‚necivilizovaným‘ indiánským chlapcem, nám všem samozřejmě působí starosti. Nejsme si jisti, jaký vliv bude mít pohanské prostředí, ve kterém hoch vyrůstal, na naše děti. Protože se pan Kendrick zdráhal a stále zdráhá vzít toto rozhodnutí zpět, cítím se jako předseda dohlížecího spolku a jako zástupce rodičů nucen, abych neprodleně popohnal kupředu změnu ve vedení školy. Nesmí být ohrožováno blaho našich dětí, a proto navrhuji, abychom nyní odhlasovali, kdo v budoucnosti povede Západní střední chlapeckou školu tak, jak bychom si to představovali.“

Pan Kendrick zvedl ruku na znamení, že chce něco říci. „Promiňte mi, že se ptám, pane Stanley, ale zdůrazňujete vaši starost ohledně toho, že John Malý vlk možná pochází z pohanského prostředí. Z toho usuzuji, že vám hodně záleží na křesťansky orientované výchově, mám pravdu?“

„No ano, samozřejmě. Myslím, že nám všem na ní záleží.“

„V takovém případě by ovšem bylo přijetí indiánského chlapce skutkem křesťanské lásky k bližnímu, nemyslíte? Vždyť Pán Ježíš Kristus sám řekl v Matoušově evangeliu: ‚Kdo přijme *jedno* takové dítě na základě mého jména, mne přijímá.‘“

„Nu, já ... já si nejsem jistý, zda je tím myšlen napůl divoký indiánský hoch, který má navštěvovat školu, do které chodí pouze běloši.“

„Ale pročpak je v 1. knize Samuelově napsáno: ‚Člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce‘? Bohu nezáleží na barvě kůže. A mohu vás ujistit, že John Malý vlk otevřel své srdíčko pro Ježíše.“

Panu Stanleyovi najednou bylo velmi horko v těsně uvázaném uzlu kravaty. „Myslím ... nu, myslím, že tady nejde o to, citovat verše z Bible, ale o to, co je nejlepší pro naše děti. Hoch, který nedodržuje pravidla a už dvakrát... chtěl jsem říci třikrát, utekl ze sirotčince, pro ně sotva bude vhodným spolužákem. Na každém místě leží papír a tužka. Prosím vás, abyste na něj napsali jméno muže, který má být v budoucnosti ředitelem Západní střední chlapecké školy.“

Tou dobou byl Tom Joe s Lady Blue venku. První sníh před několika dny roztál a zavládlo vlhké, šedivé podzimní počasí. Ledový vítr nepůsobil pobyt venku zrovna moc příjemným. „Lady Blue, co myslíš, zastavíme se krátce u pana Johnsona? On přece chtěl, abychom ho ještě někdy navštívili. Neměl bych nic proti tomu, trochu se ohřát.“ Už o pět minut později stáli u dveří domu nového známého. Otevřel nějaký pán v černých kalhotách, černé vestě a bílé košili. „Dobrý den!“

„Dobrý den, pane. Jmenuji se Thomas Brown. Před několika dny jsem se seznámil s panem Johnsonem a chtěl bych ho navštívit.“

„Ó, to je od vás milé. Ale pan Johnson je už několik dní churavý. Má chřipku a už týden leží v posteli.“

„To je mně líto, pane. Snad se mu to brzy zlepší. Tak já ... já zase půjdu. Prosím, pozdravujte ho ode mne.“

„Ano, budu. Moc vám děkuji, že jste se u něho chtěl stavit! Na shledanou!“

Tom Joe ještě chvíli zaváhal. „Kdybyste potřebovali lékaře – je tu jeden,

který by k vám zašel. Jmenuje se Gilbert Kendrick.“

„Děkuji vám moc za informaci! Již několik dní se pokouším přemluvit pana Johnsona, že konečně zavoláme nějakého lékaře, ale on se dosud zdráhal. Řeknu mu, že si o něho také děláte starosti. Třeba to pomůže.“

Ještě jednou na Toma Joea kývl a potom zavřel dveře. „No tak pojď, Lady Blue. Dovedu tě domů. Beztak už nezbývá mnoho času do studijní hodiny.“ Dovedl fenu k doktoru Gilbertovi, kde se hned uvelebila na své dece u krbu. Samotný doktor byl ještě na návštěvách u pacientů. Znovu udeřila vlna chřipky, a tak měl plné ruce práce.

Tom Joe zastrčil obě ruce hluboko do kapes a vydal se na cestu domů. Šel zkratkou přes hřbitov – a najednou zůstal stát. Přesně jako před několika týdny stál u malého hrobu s prostým náhrobním kamenem muž. Byl to pan Kendrick. Toma Joea náhle napadlo, že se dnes konala schůze dohlížecího spolku. Nerozhodně pozoroval ředitele, který tu stál se zvednutým límcem kabátu. Nyní ředitel vzlhl a všiml si ho. „Thomasi.“

Tom Joe k němu váhavě šel. Před malým hrobem se zastavil. „Jak to dopadlo?“ zeptal se tiše. „Odhlasovali?“

„Ano. Většina se rozhodla pro Richarda Gordona. Od příštího léta bude ředitelem Západní střední chlapecké školy.“

Tom Joe se kousl do rtu. Proč to Bůh dopustil? Pan Kendrick se přece tak snažil. Díval se na ředitele, jehož oči se opět upřely na hrob. „Proč ... se to všechno stalo?“ vyhrkl najednou. „Vy jste to přece dělal správně. Proč vás Bůh nenechá být dál ředitelem školy? S učedníky na jezeře to bylo právě tak. Byli na cestě v lodi, protože jim to Pán Ježíš řekl. A přesto se dostali do těžkostí. Proč vůbec musí přijít bouře? Chce tak Bůh zkoušet naši víru?“

Pan Kendrick chvíli mlčel, potom vzlhl. Když promluvil, zněl jeho hlas drsně: „Možná. Snad chce vědět, zda Mu budeme důvěřovat i tehdy, když – jako Petr – ztratíme půdu pod nohama. Možná se máme jen přesvědčit, jak silná je Jeho ruka.“

14. kapitola

„Isabelle Marchová! Dej to sem!“ Kendra Sullivanová vyskočila a hnala se za svou kamarádkou, která nad hlavou držela list papíru jako nějakou loveckou trofej a zároveň se snažila vyhnout jeho majitelce. „Na obloze se ozývá naříkavý husí sten...“ recitovala Isabella, ale to už jí Kendra vytrhla papír z ruky. „Škoda. Tak jsem se chtěla dozvědět, jak to bylo dál.“ Isabella se smála a udýchaná se opřela zády o zeď. Pozorovala Kendru, která si zase sedla ke stolu a pečlivě skládala papír. „Pro koho píšeš tu básničku?“ Kendra pokrčila rameny. „To ti určitě neprozradím.“

„Možná bych ti mohla pomoci ji dodělat,“ navrhovala Isabella. „Už mě napadlo, jak:

„Na obloze se ozývá naříkavý husí sten,
talíř padá na podlahu, tříští se o zem.“

Co tomu říkáš?“

Kendra její pokus odsoudila pohrdlivým posuňkem.

„No dobře, dobře, vidím, že to nebyl moc originální nápad. Však já určitě vymyslím něco lepšího.“

Isabella se zamračila jako nějaká herečka, až se jí na čele vytvořily vrásky a začala přecházet po pokoji. „Počkej ... už to mám! Co bys říkala na tohle:

„Na obloze se ozývá naříkavý husí sten,
z bramborového oběda zbyla spálenina jen.““

Hlas se jí třásl potlačovaným smíchem, zatímco Kendra vzala papír a utekla z pokoje. Když byly večer ve své ložnici, Isabella se znovu vrátila k tématu. „Tak už nám řekni, pro koho píšeš tu básničku, Kendro. Přísahám při hrobu prababičky, že to nikomu neřeknu.“

„Neměla bys přísahat,“ odpověděla jí Pen. „Stačí, když to slíbíš. Čestně řečeno, já bych také ráda věděla, proč najednou píšeš básničky, Kendro.“

Kendra stála u zrcadla a zkoušela nový účes. Teď se otočila. „Tak dobře, řeknu vám to. Ale běda, jestli prozradíte jen jediné slovo! Zeptám se svého mladšího bratra Johna, co vám mám udělat, když nebudete mlčet. V této oblasti má hodně nápadů.“

„Nic neřekneme. Čestné slovo.“

„V časopise je soutěž,“ vysvětlovala Kendra. „Má se napsat básnička na téma ‚příroda‘ a odeslat. Tři nejlepší budou nakonec vytištěny a dostanou ocenění.“

„V jakém časopise?“

„Kanadská žena. Tři sloky už mám hotové. Ale ta poslední mi nejde. Chtěla bych, aby to bylo trochu ... no, romantické. Ale úplně se to nedaří.“

„Tedy, já bych nezbásnila ani dva verše,“ řekla Pen a rozvázala si stuhu z vlasů. „Ale myslím, že je dobře, že se o to pokoušíš ty.“

„Já jsem dnes odpoledne napsala na papír ty tři verše, které ti zatím chybí!“ oznamovala Isabella. Oči jí svítily bujností. „Když budeš chtít, můžeme básničku dodělat spolu. Poslední sloka by byla takhle:

„Na obloze se ozývá naříkavý husí sten,
smutná dívka u branky stojí, přitom přede len.

Mládeneček k ní běží dolů

a vzlykají oba – spolu.“

To přece zní ... neuvěřitelně romanticky, nemyslíš?“ Se smíchem se sehnula a vyhnula se tak svištícímu polštáři, který dutě narazil do dveří. „Ty jsi prostě nemožná, Isabello!“ zoufale hubovala Kendra. „Už vím, proč jsem to před tebou chtěla utajit. Škoda, že se to nepovedlo.“

„Vlastně by ses měla cítit právě tak, jako ta naříkající dívka, Isabello,“ namítla Pen. „Víš vůbec, že Robert Turner beze stopy zmizel?“

„Cože?“

„Ano. Larry mně to vyprávěl a před pár dny o tom byla zmínka i v novinách. Tajně utekl ze školy a nikdo neví, kde je.“

Isabella zavrtěla hlavou. „Ne, to nevím. Jestlipak nešel do války? Byl přece před několika týdny na té přednášce nadporučíka Hillse. Ale víte, jako opuštěná dívka se necítím. Robert byl docela hezký, ale já jsem se mezitím seznámila s jiným chlapcem. Na toho Robert nemá.“

„A jak se jmenuje tvůj nový rytíř?“

„Rick Stanley. A mohu vám říci, že vypadá prostě nepřekonatelně.“

„Opravdu se ti nezdá hrozné, že Robert najednou takhle zmizel?“ zeptala se Kendra. „Pro jeho rodiče to musí být strašné. A také pro ředitele školy a pro všechny ostatní, kteří ho znali.“

„No, samozřejmě to není dobré,“ pospíšila si s odpovědí Isabella. „Ale nakonec je už dost starý, aby se rozhodoval sám.“

Kroky na chodbě donutily děvčata, aby zmlkla. „Pst! Přichází šéfka!“ Všechny tři dívky rychle zalezly do postelí. Pen zhasla světlo.

„Na nebi bdí starý měsíc, dobrou noc všem, a víc už nic,“ šeptala Isabella a všechny tři vyprskly do polštářů potlačovaným smíchem.

„Dneska se mně asi budou zdát veršované sny. Myslíte, že to jde?“

Mnoho mil odtud se po venkovské silnici namáhavě vlekl unavený pocestný. Byla tma a nad ním zářila hvězdná obloha Ontaria. Hvězd si však Robert Turner nevšímal. Jeho oči hledaly nějaké stavení, které by mu tuto noc mohlo posloužit za přístřeší. Konečně našel, co hledal: u cesty, za skupinou mladých bříz, stála opuštěná stodola. Krátce nato tam těžce padl do sena. Tento pochod byl namáhavější, než si myslel. Ale chtěl co nejlépe zahladit svou stopu, proto dnes ráno opustil vlak. Ten ho dovezl napříč přes Saskatchewan a Manitobu až do Ontaria. Teď se dostane dál pěšky a stopem, až poslední úsek cesty do Halifaxu pojede ještě jednou vlakem. Halifax byl přístavní město. Odtamtud pluly lodě přes Atlantský oceán do Evropy. Do Anglie, aby byl přesný. A odtamtud už to nebylo daleko do Francie. Chtěl na frontu. Do války. Společně s panem Wrigthem, kterého, jak doufal, brzy potká.

Se skřípáním a pískáním zastavil vlak na nádraží v Torontu. Cestující brali zavazadla a vystupovali. Někteří hned zamířili k východu, jiní byli přijati hlasitými pozdravy, další zůstali nejdřív nerozhodně stát a rozhlíželi se. K nim patřil vysoký muž v šedém cestovním plášti. „Je tady moc rušno,“ zabručel. Pozoroval dav lidí, který se postupně zmenšoval, potom vzal svůj kufr a také zamířil k východu. Venku ho přivítalo jasně svítící sluníčko. Sníh se třpytil na střechách domů. Muž se zase zastavil a rozhlížel se kolem sebe. „Devět let je dlouhá doba,“ šeptal si pro sebe. „Staré dobré Toronto se změnilo.“ Nastoupil do taxíku a řekl řidiči adresu, doufal alespoň, že ještě existuje. Ale

muž za volantem jen přikývl a rozjeli se. Za několik minut zastavili před hotelem. „Tak bychom byli tady, pane.“ Taxikář vystoupil a vyndával z auta těžký kufr cestujícího. Ten zaplatil, rozloučil se, vzal zavazadlo a vešel do hotelu. Když byl o nějakou dobu později sám ve svém pokoji, nadechl se a dosedl do křesla.

Tak, Pane, nyní tedy jsem v Torontu. Ty jsi mne sem povolal. O tom jsem stále ještě přesvědčen. Ale přiznávám, že jsem trochu nervózní. Kvůli ... Eveline. Možná se provdala za toho faráře a žije s ním a s pěti dětmi tady ve městě. To ... není zrovna moc příjemná představa. Ale třeba ji také přesunuli na jiné místo. Potom bych ji vůbec nepotkal. Vlastně by to bylo nejjednodušší řešení? Ale je také možné, že si vzala toho ... Jacka Tylera. Tehdy o ni měl také zájem. Měl obchod ve městě, to by zde také určitě bydlela. Potkal bych ji nejspíše v kostele. Co bych měl dělat v takovém případě, Pane?

Gilbert Kendrick vstal a přistoupil k oknu. Byla ještě jedna možnost, o které se ve své modlitbě nezmínil – ta byla nejkrásnější ze všech. Během jízdy vlakem si dovilil o ní tu a tam popřemýšlet. Kdyby Eveline ještě nebyla vdaná ... ale ne, žena jako ona by nezůstala celé roky svobodná. Tuto možnost bych měl pustit z hlavy. *Pane, já vím, měl bych Ti důvěřovat. Jako Petr jsem vystoupil z lodičky a teď začíná chůze po vodě. Je to choulostivá záležitost, ale uklidňující je to, že cesta vede k Tobě. Ty jsi mne zavolal a postaráš se o všechno. Děkuji, že tu je Tvoje ruka. Myslím, že ji budu potřebovat...*

„Sestro Evie? Vy tu ještě pořád jste?“ Vrchní sestra, jejíž služba právě začala, vešla do místnosti pro personál dětského oddělení a zamračila se. „Pokud si dobře vzpomínám, už hodinu máte mít volno.“

Před otevřenou skříní stála blondáta zdravotní sestra a třídila krabičky s léky a obvazový materiál. Přerušila práci a obrátila se k tazatelce. „Bylo tu hrozně moc práce, vrchní sestro. Tři nové příjmy v posledních dvou hodinách a to zrovna dnes, kdy tu není sestra Maggie. Už jen rychle doplním obvazový materiál a půjdu domů.“

Vrchní sestra přikývla, vzala z police jeden pořadač a zase vyšla na chodbu. Sestra Evie vešla do malé místnůstky bez oken, která sousedila se služební

místností. Zde byly v policích úhledně urovnány lahvičky s léky, obklady, gázové obvazy a co jiného ještě bylo potřeba v ošetrovně. Z nejvyšší police sundala roli gázy a najednou v té maličké komůrce strnula. Dveře do místnosti pro personál se otevřely. Zazněly hlasy, z nichž jeden patřil primáři profesorovi dr. Cunninghamovi. Druhý hlas ... srdce sestry Evie začalo rázem prudce tlouci. *Ne, to není možné. Musím se mýlit. To prostě nemůže být pravda.* Napjatě naslouchala.

„Tak tady je tedy vaše bývalé působiště, milý Kendricku. V téhle místnosti jste už také seděl u psacího stolu.“

„Ovšem. Já si na to ještě dobře vzpomínám.“ *Kendricku. Jmenoval ho Kendrick.* Sestra Evie opatrně nahlédla mezerou mezi dveřmi. Primář k ní stál zády, jeho host šikmo proti němu. *To je on! To je Gilbert Kendrick! Co tu dělá?* Tiše ustoupila o krok dozadu, aby ji neviděli. Srdce jí v prsou bušilo jako kladivo. Gilberta Kendricka neviděla devět let. Devět let – bleskurychle počítala dál – tři měsíce a ... dvanáct dní, aby to bylo přesné. Měl přece vlastní ordinaci v Calgary. Kde se tu najednou vzal?

„... já už jsem s tím ani nepočítal, že mi vyhovíte,“ zazněl opět hlas jejího šéfa. „Určitě nebylo lehké zorganizovat zástup, vidíte?“

„Úplně lehké to nebylo. Ale potom jsem přece někoho sehnal. Doktor Bell působí důvěryhodně a o mé pacienty se bude dobře starat.“

„Ve vašem městě na Divokém západě asi neužijete moc klidu, co? Vypadáte unavený. Zdá se, že už je to nějaká doba, co jste naposledy spal celou noc.“

Sestra Evie se musela mimovolně usmát. Zkušené oko jejího šéfa hned poznalo, jak se kdo cítil. Před ním se těžko dalo něco utajit.

„Měli jsme v Calgary silnou vlnu chřipky. Díky Bohu, nyní už ustává. V posledních týdnech jsem byl opravdu velice zaměstnaný. Ale zato tady budu mít nerušené noci.“

„To doufáme. Ale pojďte, Kendricku, ukážu vám naše nejnovější vymoženosti...“ Páni odešli z místnosti pro personál a jejich hlasy se ztrácely na chodbě. Sestra Evie opatrně otevřela dveře maličké komůrky a vešla do místnosti, která byla teď prázdná. Mechanicky dala do skříně balení gázových obkladů. Mechanicky zavřela dveře skříně. Chvilí zůstala nehnutě stát. Opravdu se jí to nezdálo? Zhluboka se nadechla. Její srdeční puls se pomalu zase uklidnil. Ne, nezdálo se jí to. Viděla Gilberta Kendricka na vlastní oči. Opustila služební místnost a vešla na chodbu. Když se ohlédla, po obou lékařích už nebylo vidu ani slechu. Nastala příhodná chvíle odejít z nemocnice.

Eveline Jonesová, které v nemocnici říkali sestra Evie, jela jednu stanici tramvají a poslední část cesty domů šla pěšky. Když došla do svého malého bytu, unaveně usedla do křesla. Byla to namáhavá směna. Dobře, že zítra už tam zase bude Maggie. Co by asi řekla, kdyby slyšela, že Gilbert Kendrick je tady v Torontu? Gilbert Kendrick... Eveline vstala a šla k oknu. Už se stmívalo, ačkoliv bylo teprve odpoledne. Gilbert Kendrick a ona pracovali před devíti lety společně v nemocnici. Zpočátku ho znala jen zběžně, protože působil na jiném oddělení. Ale potom ho přeložili na dětské oddělení a od začátku si dobře rozuměli. Dalo se s ním dobře spolupracovat, nikdy nevyžadoval oslovení „pan doktor“, jak to chtěli někteří jeho kolegové. Kromě toho si udělal čas na malé pacienty. Nejvíc na něm měla ráda to, že mu druzí lidé opravdu leželi na srdci. Neviděla ho jen během směn, ale také v neděli v kostele. Nejdřív tam nechodil, ale později nechyběl ani na jedné bohoslužbě. Co se jí ještě na mladém lékaři líbilo, bylo to, že se nenechal zastrašit jejich bývalým šéfem. Nikomu nenadržoval. Chudé pacienty ošetřoval zrovna tak jako ty, kteří měli mnoho peněz. Primáři se to nelíbilo, ale Gilbert se odvážně držel svého stanoviska. Když měl v jejích očích někdo křesťanský přístup, pak to byl Gilbert Kendrick.

Eveline se odvrátila od okna. Zatopila v krbu a rozsvítila lampu. Přinesla si deku a pohodlně se uvelebila ve svém křesle. Bezmyšlenkovitě se dívala do plápolajících plamenů.

... Netrvalo dlouho a Gilbert se jí zeptal, zda by s ním chtěla jít na koncert. S tlukoucím srdcem svolila. V jejích vzpomínkách to byl jeden z nejkrásnějších večerů, jaký kdy prožila. O týden později ji pozval na večeři do hotelu. Vyprávěl jí ze svého dětství, o tom, jak jeho rodiče záhy zemřeli, a o tmavé škole, kterou navštěvoval se svým bratrem. Na studium si vydělal nesčetnými vedlejšími zaměstnáními. Jeho strýček nepravidelný kontakt s ním a jeho bratrem nakonec úplně přerušil. „To pro vás... totiž pro tebe muselo být velmi těžké,“ řekla soucitně. „Bez své víry bys to určitě nezvládl. Jak ... ses vlastně stal Božím dítětem?“

Gilbert prstem obkresloval vzor na ubrusu. A potom dal onu závažnou odpověď, která rázem zničila veškeré Eviiny plány do budoucna: „Víš, s Bohem

nemám mnoho do činění. Nejsem ... Jeho dítě, jak tomu říkáš. Sice věřím, že existuje Bůh, ale zdá se mi, že se o mě zatím příliš nestaral. A proto se ani já nestarám o Něho.“

„Ale chodíš přece každou neděli do kostela.“

Gilbert se usmál svým neodolatelným úsměvem. „Chodím tam, protože tam potkávám *tebe*. Pro tebe Bůh asi znamená mnoho, vid’?“

„Ano. Čestně řečeno, znamená pro mne všechno. Vůbec si neumím představit život bez Boha. Jeho Syn Ježíš zemřel za mé hříchy. Opravdu nevěříš, že Ho potřebuješ jako Zachránce?“

„Ne. Boha, který dopouští tolik zlého, nepotřebuji.“

O čem ve zbytku večera hovořili, to už nevěděla. „Gilbert není křesťan. A ani se nemíní jím stát,“ to bylo vše, co jí vířilo hlavou. Když konečně doma ležela v posteli, nemohla usnout. *Nemohu si vzít někoho, kdo není křesťan. To je v Bibli jasně napsané.* Na mysl jí přicházely verše, které znala od dětství:

„Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem?“ A: „Jaký je podíl věřícího s nevěřícím?“ Nikdo nemusel Evelině říkat, co má dělat. Přesto se proti tomu v duchu bránila: *Třeba se ještě někdy obrátí. Možná mu přitom mohu pomoci. Prožil tolik těžkých věcí. Když mu teď řeknu, že se s ním už nebudu setkávat, určitě si to vyloží jako důvod, aby obžaloval Boha. Chci se s ním dál setkávat! Proč jsme se vůbec seznámili, když si ho nakonec nemohu vzít?*

V dalších dnech nedokázala myslet na nic jiného. Gilbertovi se vyhýbala, ale v pátek ji oslovil: „Zítřka mám noční službu. Co kdybychom se dopoledne setkali a prošli se v parku?“ Srdce jí začalo tak rychle bít, až si myslela, že to musí slyšet i on. Ale najednou se v jejím nitru rozlil takový zvláštní pokoj, jaký dosud ještě nezažila. Věděla, že je jen jedna odpověď, jakou mu může dát. „Ne, Gile, já ... já nemohu.“

„Máš nějaký jiný plán?“

„Ne. Já ... je to kvůli tomu, co jsi řekl minulou sobotu.“ Tak opatrně, jak bylo možné, mu vysvětlila, proč se s ním už nemůže setkávat.

Gilbertovi bylo, jako by spadl z mraků. „Nebor to tak vážně,“ řekl. „Nikdy ti nebudu bránit chodit do kostela. Jsi šťastná se svou vírou a má to tak zůstat. Ale pro mne to není.“

Stálo ji velké přemáhání zůstat pevná, ale věděla, že to tak musí být. „Ne, Gile, nefungovalo by to. Takové spojení mezi námi si Bůh nepřeje.“

Když Gilbert zjistil, že ji nepřemluví, nakonec odešel. Ale výraz neporozumění a také zranění v jeho očích ji pronásledoval po celé měsíce.

Eveline vstala, aby přiložila další poleno. Myšlenka, že udělala, co bylo správné, byla na začátku jen slabou útěchou ve srovnání se ztrátou, kterou cítila. Její všední dny bývaly pestré a napínavé, nyní působily fádně a šedivě. Gilbert změnil plán svých služeb, aby s ní nemusel stále spolupracovat. Do kostela přestal chodit úplně. Její kolegyně Maggie byla jediná, která věděla, že mezi nimi „něco bylo“. Jednou se na to opatrně zeptala, a když jí Evie vysvětlila, že to je pryč, jenom nechápavě zavrtěla hlavou. „Ty jsi odmítla muže, jako je Gilbert Kendrick? Jsi úplně při smyslech? Je to výborný lékař, je zdvořilý a vzdělaný, nekouří, nepije a ty ho odmítneš, protože není dost zbožný? Milá Eveline, myslím, že s tebou něco není v pořádku.“ Když Gilbert nakonec dal výpověď, aby si otevřel lékařskou praxi v Calgary, byla to pro ni úleva. Netrvalo to dlouho a jiní muži dali najevo svůj zájem o ni. Patřil k nim mladý farář a Jack Tyler. Ale ani jeden z nich neměl úspěch. Prostě nebyli jako Gilbert Kendrick.

„Co mám teď dělat, Pane Ježíši?“ šeptala Evie. „Nejlepší asi bude, když se mu budu vyhýbat, že?“

V nejbližších dnech se dal tento záměr dobře uskutečnit. Gilbert navštěvoval společně s profesorem Cunninghamem lékařský kongres a Eveline ho vůbec neviděla. To se však změnilo, když jednoho dne navštívila svou přítelkyni Lillian. Lillian a její muž Rob měli tři děti: Louisa a Janice byly ve věku teenagerů, zatímco Benjaminovi bylo teprve šest let. Evie trávila mnoho času s touto šťastnou rodinou a také dnes měla radost z jejich pozvání na večeři. „Doprovodíš nás teď do kostela, mami?“ zeptala se Louisa, když odnášela svůj talíř. „Přece víš, že Kellyovi pozvali všechny mladé.“

„Bojím se, že to nepůjde, miláčku. Tatínek se dnes vrátí domů pozdě a víté přece, že Benjamin má horečku. Nechtěla bych ho nechat samotného.“

„Ale, mami! Přece jsi řekla, že můžeme jít. Lavinia ve škole vyprávěla, že Kellyovi pozvali jednoho hosta a že potom budou koláče.“

„Je mi to opravdu líto, děvčata. Ale...“

„Já bych vás tam mohla doprovodit,“ navrhla Eveline. „Co na to říkáte?“

„Ano! Půjde to, mami?“

„Ale někdo pro vás zase bude muset dojít. To budeš jen chodit sem tam, Evie.“

„Víte co? Já tam prostě zůstanu a potom půjdeme společně nazpět. My dvě si popovídáme jindy, co myslíš, Lillian?“

„Když budeš tak hodná ... Nerada bych děvčata připravila o tento večer. Je hloupé, že Rob musí zrovna dnes večer tak dlouho pracovat.“

Eveline se vydala v tom chladném prosincovém večeru na cestu s Louisou a Janicí. Ve světle pouličních lamp bylo vidět jednotlivé sněhové vločky a dech chodců tvořil malé obláčky páry.

„Tady uvnitř je pěkně teplo,“ řekla Evie, když vstoupily do shromažďovací místnosti. Děvčata hned běžela ke svým přítelkyním, zatímco Eveline si sedla do poslední řady. Pan Kelly pozdravil mladé. Evie dobře znala jeho i jeho ženu. Nějaký čas pracoval jako lékař v nemocnici, ve které byla stále ještě zaměstnaná. Později převzal lékařskou praxi doktora Campbella. Po pozdravu se pan Kelly pomodlil, potom zazpívali několik písní a byl přečten text z Bible. „Škoda, že dřív se také nekonalo něco takového,“ přemýšlela Evie, zatímco poslouchala výklad pana Kellyho. Zazpívali ještě jednu píseň a potom byl ohlášen host, o kterém Louisa mluvila. Příštích dvacet minut byla Eveline ráda, že sedí v poslední řadě a napůl schovaná za sloupem. Neboť ten host nebyl nikdo jiný než – Gilbert Kendrick.

„Chtěl bych vám představit svého bývalého kolegu ze studií, kterého jsem předevčírem potkal po ... kolik je to let, Gile?“

„Bude to patnáct let.“

„Po patnácti letech zde na lékařské konferenci v Torontu. Jmenuje se Gilbert Kendrick a trochu mně vyprávěl o svém životě. Zvláště o jedné události, která se stala před pěti lety. Prosil jsem ho, aby ten zážitek sdělil vám všem. Srdečně tě vítáme, Gile, a jsme rádi, že jsi nás dnes večer navštívil!“

Eveline se schovala ještě dál za sloup, aby se nedostala do zorného pole Gilberta Kendricka. Zároveň s tlukoucím srdcem naslouchala jeho vyprávění. Mluvil krátce o letech, strávených v Torontu, potom o svém přesídlení do Calgary, kde si otevřel vlastní lékařskou praxi. Zmínil se o svém bratrovi, který tam také bydlel a který byl už dávno křesťanem, který mu znovu a znovu připomínal, že potřebuje Ježíše Krista jako Zachránce. Celá léta tato upozor-

nění ignoroval. „Ale to se jednoho dne změnilo, poté co jsem měl rozhovor s jedním třináctiletým hochem. Tento chlapec vyrůstal bez rodičů, a přesto byl pevně přesvědčen, že Bůh je dobrotivý. Neobžalovával Boha, prostě Mu důvěřoval. Řekl mně: s Josefem v Egyptě to přece bylo také tak. Nejdřív všechno vypadalo hodně špatně a nakonec to bylo dobré. Nato jsem začal číst v Bibli. Nejdřív příběh o Josefovi, pak Žalmy a nakonec Evangelia. Bylo mi jasné, že jsem hříšník, že Pán Ježíš za mě musel trpět a dokonce zemřít. Nakonec jsem Ho přijal za Spasitele a teď s Ním už pět let žiji. Chtěl bych vám dodat odvalu, abyste druhým vyprávěli o vašem Spasiteli. Mne přivedl třináctiletý chlapec k tomu, abych začal číst Bibli. Kdo ví, co Pán Ježíš chce působit skrze vás.“

Gilbert je křesťan. Už pět let. Nějak tomu ... vůbec nemohu věřit. Sice jsem se za to často modlila, ale nikdy jsem s tím opravdu nepočítala, že se to stane. Co mám dělat teď, Pane Ježíši? Co když mne teď pozdraví?

Pan Kelly ukončil hodinu s mladými modlitbou, potom se servírovaly koláče, cukroví a kakao. V místnosti se brzy ozývala veselá změť hlasů. A potom se stalo to, čemu se nedalo vyhnout: paní Kellyová uviděla Evii a zamávala na ni. Ve stejnou chvíli se Gilbert podíval směrem k ní. Jejich zraky se na zlomek vteřiny setkaly. „Pojďte, má milá. Louisa mně už vyprávěla, že jste dnes přišla jako doprovod. Jak je to pěkné, že děvčata nemusela zůstat doma.“ Paní Kellyová jí podala koláče a kakao a bavila se s ní, zatímco se Eveline kradmo dívala ke Gilbertovi, který rozmlouval s panem Kellym. Byla ráda, že má několik minut času. Když oba pánové nakonec přecházeli kolem ní, její puls se už napůl uklidnil. „Smím ti představit slečnu Jonesovou, Gile? Nebo – počkej, ty jsi přece také nějaký čas pracoval v nemocnici u svatého Jana, ne? Možná se už znáte?“

„Ovšem, známe se, jen jsme se mnoho let neviděli. Dobrý večer, Eveline!“ S těmito slovy jí podal ruku.

„Gilberte. Je pěkné ... tě vidět.“ Její úsměv se podařil jen napůl a rychle se zadívala jinam. Oči se jí zastavily na jeho pravé ruce, ve které teď zase držel talířek s koláči. *Nemá snubní prsten. A usmívá se ještě tak neodolatelně jako tehdy.* Najednou jí začalo prudce tlouci srdce. A byla jí jasná jediná věc: musí pryč odtud. A to co nejrychleji. Krátce vzhledla a pokynula třem dospělým: „Bylo to ... velmi pěkné, že jsem s vámi mohla prožít tento večer. Ale ... teď musím doprovodit obě děvčata domů. Lillian mne prosila, abych dala pozor, aby se nevrátily příliš pozdě.“ Její úsměv se podobal spíš grimase, ale s tím

se nedalo nic dělat. „Na shledanou!“

V neděli potkala Gilberta znovu. Předsevzetí, že se mu vyhne, se nedalo uskutečnit, protože on si zřejmě předsevzal opak toho. Šel k ní a přátelsky ji pozdravil. Evie byla ráda, že Lillian a Rob stáli nablízku a že se účastnili krátkého rozhovoru, který následoval.

V pondělí ji Gilbert potkal, když šla odpoledne z nemocnice k zastávce tramvaje. Měla skloněnou hlavu, protože jí ledový vítr vál sněhové vločky do obličeje a málem by se s ním srazila. „Ó, ... promiňte, pane,“ řekla rychle a chtěla pokračovat v cestě.

„Mohu tě doprovodit domů?“

Při zvuku toho hlasu vzhledla. „Gilberte! Já jsem tě vůbec nepoznala.“

„Ano nebo ne?“

„Co tím myslíš? ... Aha. A-ano ... můžeš.“

V tramvaji seděli naproti sobě. Mluvili o počasí a jiných nedůležitých věcech. Eveline cítila, jak se uvolňuje její napětí. Když tramvaj zastavila, vystoupil s ní a doprovodil ji domů. „Zdržíš se v Torontu delší dobu?“ zeptala se.

„Ano. Profesor Cunningham mně chce v nemocnici ukázat nějaké věci a já bych chtěl navštívit staré známé.“

Přikývla. „Ano, tak ... ti tady přeji pěkný pobyt. Děkuji, že jsi mne doprovodil domů.“

„Rádo se stalo. Máš zítra zase ranní službu?“

„Ano. Proč se ptáš?“

„Protože by mohlo být dobré, kdybych tě pak ještě jednou doprovodil domů. Na shledanou, Eveline!“ S těmi slovy se otočil a odcházel.

Přivádí mne do zmatku zrovna jako před devíti lety. Mám jít zítra domů jinou cestou, Pane Ježíši? Na druhé straně to bylo docela pěkné, zase si s ním jednou popovídat. Vlastně to bylo dokonce velmi pěkné...

15. kapitola

Také v Calgary vál toho dne ledový vítr sněhové vločky do obličeje mladé dívky, která šla pěšky po vedlejší ulici. Když se vedle ulice objevila budova Západní střední chlapecké školy, vešla do dvora, ale nešla k budově školy, šla k domu, kde bydleli ředitel Kendrick se svou manželkou. Bylo krátce po obědě. Z jezera sem zaznívaly veselé hlasy. Na jezeře byl už několik dní pevný led a chlapci tam hráli lední hokej. Kendra Sullivanová zazvonila na zvonek u domovních dveří. Bylo slyšet kroky a potom se otevřely dveře. „Slečno Kendro! To je pěkné, že mne jdete navštívit. Dala vám slečna Merrylová volno?“

„Dobrý den, paní Kendricková. Ano, ve středu odpoledne máme všechny volno. Jen se musím před setměním vrátit zpátky. Ale nechci vás zdržovat, madam. Chtěla bych vám jenom ... něco ukázat.“

„Pojďte nejdřív dovnitř a sundejte si kabát. Když už tady jste, určitě si se mnou vypijete šálek kávy nebo čaje, vidíte?“

Kendra se k tomu dala ráda přemluvit. Měla ráda tuto veselou, srdečnou ženu, která jí trochu připomínala její maminku. Netrvalo dlouho a seděly u stolu u kávy a u borůvkového koláče. „Chtěla jste mi něco ukázat, slečno Kendro, a přiznávám se, že jsem na to zvědavá,“ řekla paní Kendricková.

„Ano, madam. Mám to zrovna tady. Sáhla do kapsy ve své sukni a vytáhla složený papír. „To je ... já jsem ... totiž, v časopise Kanadská žena byla vyhlášena soutěž. A já ... jsem vždycky chtěla napsat báseň a tak ... jsem to prostě zkusila. Ale ráda bych ji někomu ukázala, dřív než ji odešlu.“ S těmi slovy rozložila list papíru a podala jej paní Kendrickové.

„Můj muž mně – samozřejmě pod zárukou mlčenlivosti – vyprávěl o vašem básnickém pokusu,“ řekla a usmála se. „Cítím, jaká je to pro mne pocta, že mohu číst vaše dílo jako první.“

„Je to ... jen pokus, madam. Nic zvláštního, víte?“ Kendřin hlas zněl trochu udýchaně. Pozorovala paní Kendrickovou, která pozorně pročítala báseň. Konečně vzhledla. „Kendro, moje milá, to je ... překrásné. Trochu to zachycuje náladu, jakou ve svých knihách líčí naše oblíbená autorka Elisabeth Welshová.“

„Ano, madam, pokoušela jsem se o to. Nejdřív jsem napsala jinou básničku, ale ta se dostala do rukou Isabelle, která si z ní dělala legraci. Já jsem prostě nemohla dokončit poslední sloku, protože jsem stále měla v hlavě její hloupé rýmy. Proto jsem napsala něco úplně jiného. Není ... není to dokonalé. Myslím, že počet slabik vždy není přesně stejný a někdy jsem použila stejná slova. Myslíte, že to přesto mohu poslat?“

„Ale ano, to určitě musíte udělat! Je to opravdu velice krásné. Doufám, že za to získáte cenu. Tu bych vám skutečně přála.“

Kendra se začervenala radostí. Vzala papír a pečlivě ho složila. „Ano, když myslíte..., tak to hned ještě jednou přepíšu. Dřív než se vrátí Isabella. A potom to dám do obálky a odešlu. Pak už si to nebudu moci rozmyslet jinak.“

Paní Kendricková se na ni povzbudivě usmála. „Jsem velmi napjatá, slečno Kendro. Příští vydání ‚Kanadské ženy‘ si určitě koupím. Na to se můžete spolehnout.“

V Západní střední chlapecké škole všechno probíhalo jako obvykle. To, že pan Kendrick od léta už nebude ředitelem, vzbudilo u většiny chlapců nevoli, ale několik málo jich to přijalo s úlevou. Pan Gordon se dále pokoušel, aby si všemi možnými prostředky získal oblibu. Nabízel bezplatné doučovací hodiny – ze kterých ovšem měli radost pouze rodiče – vůči chlapcům se choval co nejvíc kamarádsky a odpoledne se vždy ukázal při ledním hokeji. Hochům se to nelíbilo, ale nikdo se neodvážil něco namítat proti jeho účasti při hře. Pan Kendrick působil navenek klidně a dobře se ovládal. Z chlapců tušili jen ti nejstarší, co se v něm odehrávalo. *Nemyslel jsem, že to tak dopadne, Pane. Stále jsem počítal s... nu, se zázrakem. Tehdy u Petra se utíšil vítr. Ale u mne jsi to nechal probíhat jinak. Už jen do léta budu ředitelem Západní střední chlapecké školy. A potom ... Já ale vůbec nevím, co si ode mne v budoucnosti přeješ, Pane. V tuto chvíli nejsem ani schopný o tom přemýšlet. Mohu se jen pevně držet Tebe...*

Tom Joe tohoto chladného, ale slunečného zimního odpoledne vrhal toužebné pohledy ven. Tento týden přišel dvakrát pozdě na studijní hodinu a pan Kendrick ho odsoudil k tomu, že bude pomáhat slečně Grayové při práci v kanceláři. „Navíc to bude i dobrá příprava pro tvoje budoucí zaměstnání,“ řekl. A tak teď Tom Joe seděl u psacího stolu a rovnal faktury do pořadače. Této práci říkala slečna Grayová zakládání. „V posledních týdnech jsem se k tomu nedostala. Seřaď faktury abecedně a přitom dávej pozor na datum.“

Tomovi nezbývalo nic jiného než se dát do práce. To měl z toho, že v pondělí ztratil pojem o čase, když dováděl ve sněhu s dětmi ze sirotčince a s Lady Blue. A že ve středu zůstal příliš dlouho u svého nového známého pana Johnsona. Starý pán se jen pomalu zotavoval z chřipky. Byl rád, když se na něho Tom Joe přišel podívat a rozveseloval ho zážitky ze školy. Zdálo se, že Západní střední chlapecká škola mu velice leží na srdci, někdy měl Tom Joe dojem, že za tím vězí víc než jen obyčejný zájem. Vypadalo to, že panem Johnsonem opravdu otřásl, když slyšel, že pan Kendrick bude muset přenechat své místo panu Richardu Gordonovi. Proč to tak bylo, na to ale Tom Joe nemohl přijít.

„Faktury nenaskákají samy od sebe do pořadače,“ zazněl hlas sekretářky.

Tom Joe vzdychl. „Ano, madam.“ Soustředil se na svou práci. Ostatní hrají hokej a on tu musí sedět v kanceláři. Už to jedno odpoledne bylo pro něho utrpením. Jak to má vydržet celý rok? Otevřely se dveře a vešel pan Gordon. Úsečně pozdravil, podal slečně Grayové desky a zase zmizel.

Slečna Grayová se za ním dívala a vrtěla hlavou. „On si snad myslí, že už je můj nadřízený. Ale to se mýlí.“ Odložila desky stranou a vložila do psacího stroje nový list papíru. „Na tom panu Gordonovi se mně něco nelíbí.“

Tom Joe vzhlédl. Protože v kanceláři nikdo jiný nebyl, mohla slečna Grayová mluvit jediné na něho. „Copak se vám nelíbí?“

„No, za prvé je ke mně takový úsečný, zatímco k hochům je zosobněná laskavost. Dál se mi nelíbí, jak se chová vůči vašemu náčelníkovi. Znovu a znovu zapomíná přinést své chybějící podklady. Mám téměř dojem, že to dělá úmyslně. A když tu předevčírem byl školní inspektor, tu poznamenal něco takového, že jsem z toho byla celá zaražená.“

Slečna Grayová musela mít opravdu velký odpor k budoucímu řediteli školy. Tom Joe se zeptal: „A co poznamenal inspektor?“

„Díval se na osvědčení o ukončení studia učitelského povolání pana Gordona

a říkal: „To je zvláštní. Také jsem absolvoval Vysokou školu Jonathana Warda a mohl bych odpřisáhnout, že rektor Weston nikdy nedával razítko přes svůj podpis. V takových věcech byl velmi přesný a také psal velmi čitelně. Někdy jsme se až smáli jeho přesnosti.“

List papíru nebyl do psacího stroje zasunut rovně a slečna Greyová ho ještě jednou vyndala. „Je to jen takový pocit,“ řekla, „pocit, že něco není v pořádku. Ale – dost řečí. Musíme se zase dát do práce.“

Tom Joe měl dojem, že stoh faktur se vůbec nezmenšuje, ale nakonec to přece bylo hotové. S úlevou zavřel pořadač.

„Udělal jsi to moc dobře. Hodně jsi mi pomohl, Thomasi. Myslím, že bude správné, když tě teď nechám jít, abys měl čas sníst si ještě před studijní hodinou chléb se zavařeninou.“

„Děkuji vám, slečno Greyová!“ Tom Joe se nedal dvakrát pobízet. „Na shledanou.“ S těmi slovy odcházel z kanceláře do jídelny.

Tam si přisedl ke stolu, kde seděli Larry a Steven.

„Jak vidím, svůj trest jsi přežil,“ usmíval se Larry. „Zdalipak tě slečna Grayová hodně potrápila?“

„Ještě to šlo. Sice mně přidělila tu nejnudnější práci, jaká existuje, ale byla docela hovorná.“ Zakousl se do svého krajíce a s chutí žvýkal sousto. „Mňam. Jahodová zavařenina vlastní výroby.“

„Vypadá to, jako by ti slečna Grayová vyprávěla něco zajímavého,“ nadhodil Steven a vzal si z talíře poslední krajíc chleba.

„Hej, ten byl přece můj,“ stěžoval si Tom Joe.

„Máš smůlu,“ mínil Steven a ukousl sousto z krajíce. „Copak říkala?“

„Nemá ráda pana Gordona. A má podezření, že v jeho závěrečném vysvědčení nebo v ... osvědčení o ukončení studia něco nehraje.“

„Cože?“ Larry i Steven rázem přestali jíst.

Tom Joe jim řekl, co vyprávěla slečna Grayová. Larry spolkl sousto a tiše písl skrz zuby: „Kdyby měla pravdu, tak...“

„Tak by byl pan Gordon drzý podvodník,“ doplnil větu Steven.

Tom Joe přikývl. „Musíme na to přijít!“

Zvonilo a tak se ti tři vydali do třídy, aby si udělali úkoly do školy. Po večeři nešli s ostatními do společenské místnosti, ale hned odešli do svého pokoje.

„Mne ještě něco napadlo,“ řekl Tom Joe a sedl si do tureckého sedu na svou

postel. „Přece víte, že občas navštěvuji pana Johnsona. On se zajímá o všechno, co se děje tady ve škole. Pořádně ho rozčililo, že má být náčelník sesazen. Když jsem jednou byl u něho v kuchyni, kam jsem pro něco šel, zaslechl jsem nějaké úryvky jeho rozhovoru s komorníkem, panem Brookem. Zaslechl jsem: ‚ted’ musíme zakročit’ a něco o ‚příští schůzi’. Jsem si jistý, že se jednalo o naši školu.“

„Tím mohli myslet příští schůzi dohlížecího spolku,“ přemýšlel Larry. „Henry přece vyprávěl, že jeho otec je rád, že je ted’ členem spolku také ten pan Brooke. ‚Konečně někdo, kdo není závislý na panu Stanleyovi’, tak to prý řekl.“

„Henry myslí, že na příští schůzi má být oficiálně ohlášeno, že novým ředitelem se stane pan Gordon.“

„Myslím, že se pan Brooke přihlásí o slovo. Co jiného by pan Johnson myslel slovy: ‚ted’ musíme zakročit’?“

„Ta příští schůze by mohla být zajímavá,“ domníval se Larry. „Víte někdo, kdy se bude konat?“

Jeho kamarádi vrtěli hlavami. „Škoda, ale nevíme. Můžeme se zeptat Henryho. Ten to určitě ví.“

Schůze se konala už v příštím týdnu. „V úterý odpoledne v 17.00 hodin,“ sdělil jim Henry. Tom Joe to řekl Larrymu a Stevenovi. Všichni tři se na sebe podívali. „Budeme tam také. Samozřejmě ne oficiálně. Musíme si najít nějaké místo, odkud bychom to mohli pozorovat.“ Larry to řekl nahlas a ostatní přikývli.

Schůze se konají v nějaké místnosti ve firmě pana Stanleye. Měli bychom se tam podívat.“

V úterý odpoledne o půl páté nezamířili Larry, Steven a Tom Joe do jídelny, ale tajně se proplížili přes sklep ven. „Dobře, že má jídelna okna na druhou stranu,“ řekl Tom Joe, poté co rychle přeběhli přes školní dvůr. Protáhli se křovím a dostali se na ulici. „Až náčelník přijde na to, že jsme se ulili ze studijní hodiny, skalpuje nás.“

„Toho rizika se musíme odvážit. Bude vůbec přítomný na té schůzi?“

„To netuším. Myslím, že na jeho místě bych nechtěl slyšet vlastní rozsudek smrti.“

„Naštěstí to není tak zlé. Pojdte, budeme se plížit na firemní dvůr zezadu. Jinak nás ještě přistihne vrátný.“

Tři hoši přelezli přes plot, který ohraničoval pozemek firmy. Už byla tma a rozlehlý dvůr, který se před nimi rozkládal, se nořil do matného osvětlení čtyř luceren. Bylo tam ticho a liduprázdno. Trochu vzadu byla vidět budova továrny. V oknech horního poschodí se nesvítilo, ale dole zářilo světlo ve dvou oknech. „Tam se asi bude konat schůze,“ usoudil Larry. „Tak pojdte. Ale potichu.“

Jeden za druhým se mihli přes dvůr. Zahoukala sova, krátce nato jí druhá odpověděla. „Člověče, to jsem se lekl,“ zašeptal Steven a přitiskl se ke zdi budovy. Stáli vpravo a vlevo od osvětlených oken. Když se jedno z nich otevřelo, vyděšeně ustoupili stranou. „Ta místnost je hrozně přetopená, Jake! Kolikrát vám mám říkat, že nemáte tolik přikládat?“ zazněl nahněvaný hlas pana Stanleye. „A teď nás tu nechte o samotě. Nepřeji si, aby nás v příští hodině někdo rušil.“

Tom Joe a Larry stáli těsně u okna a pozorovali, jak se místnost postupně zaplňuje přicházejícími členy spolku. „Vidím Henryho tatínka,“ šeptal Tom Joe, aby Steven věděl, jak to pokračuje. „A tady je pan Brooke. Zdá se, že náčelník tu není.“

„Pánové, vítám vás na naší mimořádné schůzi a děkuji vám, že jste se dostavili v tak hojném počtu,“ zazněl hlas pana Stanleye. „Prosím, nezlobte se, že je tady tak teplo. Jake to zase jednou myslel až moc dobře. Jak víte, bude se dnes jednat o to, abychom v přítomnosti ctěného pana školního inspektora potvrdili, že budoucím ředitelem Západní střední chlapecké školy se stane Richard Gordon. Žel, že na toto místo může nastoupit až od léta, protože jeho soukromý žák se uzdravil a on nemůže jaksí překotně opustit své dosavadní místo. Také pan Kendrick si bude moci najít novou práci.“

„To je od něho milé, že mu to dovolí,“ procedil Tom Joe skrz zuby. Larry ho napomenul tím, že položil ukazovák na ústa. Každý zvuk je mohl prozradit.

„Sestavili jsme tedy list, ve kterém je potvrzeno, že pan Richard Gordon za půl roku převezme vedení školy, a prosím vás, abyste ho podepsali.“

Pan Brooke zvedl ruku na znamení, že chce něco říci.

„Teď!“ zašeptal Tom Joe. Steven se nehlučně předklonil.

„Ano, prosím, pane Brooke?“

„Protože jsem nemohl být na posledních dvou schůzích, mám ještě dvě otázky, které bych chtěl položit panu Gordonovi, dříve než se podepíšu.“

„Ale prosím, pane Brooke. Jsem vám plně k dispozici,“ ozval se přátelský hlas Richarda Gordona.

„Na které univerzitě jste absolvoval své studium, pane?“

„Na Vysoké škole Jonathana Warda. Nachází se na předměstí Toronto.“

„A ve kterém roce jste složil závěrečné zkoušky?“

„V roce 1894, pane. Pokud chcete, můžete si prostudovat mé osvědčení o ukončení studia. V této chvíli je v kanceláři školy, vidíte, pane inspektore?“

„To je pravda. Mohu potvrdit jeho správnost, protože to je teprve několik dní, co jsem ho viděl. Závěrečné zkoušky jste skládal na Vysoké škole Jonathana Warda v Torontu v roce 1894. Ale proč se na to ptáte, pane Brooke?“

„Nu, můj zaměstnavatel a já jsme zahájili pátrání, když jsme slyšeli, že se uvažuje o panu Richardu Gordonovi jako o možném budoucím řediteli školy. Dali jsme si s tím práci a jeli jsme do Toronto. Tam jsme zjistili, že jste, vážený pane Gordone, dva roky studoval na Vysoké škole Jonathana Warda, avšak potom jste byl vyloučen kvůli podvodu. Bylo nám písemně potvrzeno, že v roce 1894 neskládal závěrečné zkoušky žádný student, který by se jmenoval Richard Gordon. Tady je důkaz, gentlemani!“

Pan Brooke vyndal z kapsy vesty složený list papíru a rozložil ho na stůl. V místnosti zavládlo neuvěřitelné ticho. I tři hoši venku u okna zdrželi dech.

„Ale ... to musí být omyl! Jako důkaz mám platné osvědčení o ukončení studia, pánové. Souhlasím s tím, že ho hned přinesu, abyste se o něm mohli všichni sami přesvědčit.“ Pan Gordon rychle vstal. „Uvidíte, jak rychle sprovedíme ze světa toto nedorozumění. Asi se bude jednat o nějakou záměnu s někým, kdo má zřejmě stejné jméno jako já.“

Do nastalé vřavy hlasů najednou vpadl hlas Jakeho, dlouholetého zaměstnance firmy: „Pane Stanleyi...“

„Nepřeji si žádné vyrušování, Jake! Copak jsem vám to jasně neřekl?“

„Ale vaší manželce není dobře, pane. Telefonovali z vašeho domu.“ Nyní pan Stanley vstal. „Na chvíli mě omluvte, pánové.“ Odešel z místnosti a Jake v patách za ním. V tom rozruchu nikdo nedával pozor na pana Gordona,

který také opustil místnost, kde se konala schůze. „Vzal s sebou listinu pana Brookeho!“ sykl Larry. „Dobře jsem to viděl!“

Tři chlapci se neklidně rozhlíželi. „Tamhle je! Vychází z budovy firmy. Nesmí nám uniknout!“

Tom Joe vyběhl.

„Řekni to seržantovi,“ pošeptal Larry Stevenovi. „Zkusím mu odříznout cestu!“

Richard Gordon si rychle všiml, že je pronásledován. Z toho důvodu nezvolil k útěku opuštěnou silnici ven z města, ale mnohem živější cestu do města. Mohl tak rychleji zmizet mezi lidmi. Tom Joe mu byl těsně v patách. Richard Gordon byl sice stále ještě dobrý sportovec, ale s trénovaným osmnáctiletým mladíkem přece jen nemohl soupeřit. Ted' ho Tom Joe dohonil. Chytil ho za paži. Pan Gordon se vytrhl, ale jeho pronásledovatel do něho strčil, až upadl na zem. Tom Joe spadl na něho. „Dejte sem ten dokument!“ vykřikl udýchaně. Najednou sebou trhl. Na jeho levé rameno dopadla rána. „Vy pacholku! Já jsem vás dobře viděla, jak jste do pána strčil!“ Tom Joe se ani nemusel ohlížet, hned poznal ten nadávající hlas. Nepatřil nikomu jinému než – paní Williamsově! Stála nad ním jako nějaký anděl pomsty se zdviženým deštníkem a zlostně se houpajícím pérem na klobouku. Naneštěstí se celá ta scéna odehrála pod svítící pouliční lampou, takže paní Williamsová mohla poznat oba muže, ležící na zemi.

„To jsou zase nějaké mravy, jaké jste se naučil u divochů!“ nadávala a nechala deštník podruhé dopadnout na Toma Joea.

„Prosím vás, přestaňte s tím, paní Williamsová,“ zalapal po dechu Tom Joe a přitiskl pana Gordona k zemi. „Tento muž je zloděj!“

„Je to pan Gordon, to vidím docela zřetelně. Já vás naučím, jak se máte chovat ke svému budoucímu řediteli!“ Tom Joe zvedl ruku, aby se chránil a pokoušel se dál držet na zemi pana Gordona. Mezitím se tu zastavilo několik zvědavců, kteří pozorovali, co se odehrávalo: napůl pobaveně, napůl zděšeně.

Tentokrát dopadl deštník přesně na žebra Toma Joea. Na žebra, která se

právě stihla zahojit. Trhl sebou a této slabosti hned využil pan Gordon. Vyrhl se, postavil se na nohy a dal se do běhu. „Zastavte ho!“ volal Tom Joe. Nějaký chodec se o to chabě pokusil, ale už bylo pozdě. Tom Joe právě vstával, když k němu přiběhl Larry. „Chtěl jsem mu odříznout cestu, ale uklouzl jsem na sněhu a potom jsem ho už neviděl.“

„Utíkal tamtím směrem. Rychle za ním!“ zavelel Tom Joe. Dali se opět do pronásledování a paní Williamsovou, která stále ještě hubovala, tam prostě nechali stát.

„Odbočil doleva nebo doprava?“ vyhrkl Larry.

„Tome Joe! Mohla jsem jít s kuchařkou do města. Podívej, chodím zase bez berlí!“ zazněl najednou dětský hlásek. „Proč tak utíkáte? Chcete chytit toho pána, který také tak rychle běží? Je tamhle!“ Na chodníku stálo malé děvčátko v obnošeném šedohnědém kabátě.

„Děkujeme, Lissy!“ zasupěl Tom Joe. „Hlavně to hned řekni seržantovi!“

Uviděli pana Gordona, který mezitím získal náskok. Odbočil doprava, narazil však na překážku, se kterou nepočítal: cestu mu uzavíral plot. Rychle ho přelézal, ale uvázl tam jednou nohou a spadl. Dříve než mohl vstát, dohonili ho Larry a Tom Joe. „Tentokrát už neutečete,“ přerývaně řekl Tom Joe. Pan Gordon neměl proti oběma hochům šanci. Drželi ho v železném sevření. Přesto se oběma ulevilo, když se k nim blížily rychlé kroky. Byli to Steven a seržant. „Byla tam taková malá holčička, myslím ze sirotčince, ta nám řekla, kterým směrem jste utíkali,“ vysvětloval Steven, zatímco policista hned přešel k věci.

„Co se tady konkrétně stalo?“

„Tento muž je zloděj, pane. Ukradl důležitý dokument. Má ho v pravé kapse bundy. Pozorovali jsme ho.“

Seržant sáhl do kapsy bezbranného pana Gordona a vytáhl složený list.

„Myslíte toto?“

„Ano, pane. Patří panu Brookemu a jeho obsah přivede pana Gordona do nesnáží.“

„Všechno si to vymysleli, seržante!“ vmísil se do rozhovoru pan Gordon, který měl konečně tolik vzduchu, aby zase mohl mluvit. „Všechno vám vysvětlím.“

„Ovšem, vysvětlíte. Ale ne tady. Půjdeme na policejní stanici. A než tam dojdeme, toto vám zabráni v útěku.“ Vytáhl pouta na ruce. „Kromě toho vás

budeme dál dobře držet.“ Ve čtyřech dovedli pana Gordona na policejní stanicí, kam mezitím přišel i pan Brooke.

„Tak, pane Gordone. Teď už nic nebrání tomu, abyste začal s vysvětlováním.“ Richardu Gordonovi však jeho všechny výmluvy nakonec nebyly nic platné. Musel přenocovat ve vyšetřovací vazbě, zatímco byly odeslány spěšné dopisy, týkající se průběhu jeho povolání.

„Vy tři jste odvedli dobrou práci,“ řekl seržant Larrymu, Tomu Joeovi a Stevenovi. „Ale teď byste se měli vrátit do školy, než nám budou volat, že vás pohřešují.“

„To máte pravdu, pane,“ řekl Tom Joe. „Zameškali jsme studijní hodinu a náčelník nemá tušení, kde jsme.“

V jídelně Západní střední chlapecké školy stáli hoši kolem Stevena, Larryho a Toma Joea a poslouchali Larryho vyprávění. „Paní Williamsová namlátila... Tomovi deštníkem?“ Freddie zapomněl zavřít ústa. Tom Joe se mimovolně podrbl na levém boku. Jeho kamarád Larry se usmíval na celé kolo. „Viděl jsem to vlastníma očima. Řekl bych, že to odjakživa chtěla udělat.“

„Docela to cítím,“ přiznal Tom Joe. „Nevěřil bych, že má takovou sílu.“

„A jak to bylo dál?“

Larry pokračoval ve vyprávění a nevšiml si, že do jídelny přišli pan Kendrick, pan Davis a pan Gibbs.

„Takhle zmlknou, jen když jim někdo vypráví nějaký napínavý příběh,“ usmíval se ředitel školy. „Přitom je dávno čas, aby žáci nižšího stupně šli spát.“ Chvilí trvalo, než se chlapci natolik uklidnili, že je mohl poslat do postele. „Zítra budeme vědět víc,“ řekl. „Seržant mi právě telefonicky slíbil, že se tady staví.“

„Pokud je pravda to, co zjistil ten ... pan Brooke – můžete být dál ředitelem?“ Byl to Freddie, který položil tuto otázku.

„Možná ano.“

Hoch přikývl. „Já bych byl rád,“ řekl. „Dobrou noc!“

Druhý den oznámil seržant zprávu, se kterou počítali: „Výsledek pátrání

pana Brookeho a jeho zaměstnavatele byl pravdivý. Richard Gordon byl před mnoha lety vyhozen z vysoké školy a nikdy ji nedokončil. Svě osvědčení zfalšoval. Nyní je obžalován pro padělání dokladů a podvod.“

„Tak – nám zůstane náčelník?“ vyhrkl Freddie do ticha. Seržant se zasmál.

„Vypadá to tak, mladý muži. Myslím, že dohlížecí spolek co nevidět svolá mimořádnou schůzi.“

Měl pravdu. Dohlížecí spolek se sešel o tři dny později – avšak ne v budově firmy pana Stanleje, ale v kanceláři ředitele školy.

Byla to dlouhá schůze, a co vše se tam projednávalo, to se chlapci nedozvěděli. Ale mezi hochy hned po schůzi kolovaly dvě informace: „náčelník tady zůstane“ a „pan Stanley vystoupil z dohlížecího spolku.“

„Dvakrát hurá!“ ulevilo se Larrymu.

Tom Joe přikývl. „Bohu buď dík,“ řekl.

Když se ředitel po té dlouhé schůzi konečně vrátil domů, jeho manželka mu otevřela dveře. „Nemusíš vůbec nic říkat,“ poznamenala s úsměvem. „Vidím na tobě, jak to dopadlo. Ach, Jamesi, mám takovou radost!“

„Já také, Cathrine. Jsem prostě jen vděčný. Teď také vím, proč jsem celou dobu neměl žádnou představu, kde jinde by mě Pán chtěl mít. On celou dobu věděl, že mohu zůstat tady.“

„Nyní jsi také dostal ten zázrak. Měli bychom poděkovat Bohu. Hned teď, ano?“

Její muž přikývl. „Připadá mně, jako by mi náš Pán chtěl položit stejnou otázku jako Petrovi: „Malověrný, proč jsi zapochyboval?“

Poklekli k modlitbě, a když po chvíli zase vstali, napadlo paní Kendrickovou: „Víš, co teď udělám, Jamesi?“

„Ne, má milá. Nemám tušení.“

„Upeču jablečný koláč. A zítra s hochy uspořádáme večer, kdy se budou hrát hry, co myslíš?“

„To je velmi dobrý nápad. Už je to pořádně dlouho, co jsme měli naposledy příjemný večer.“

16. kapitola

„Konečně!“ říkal si Jimmy, který stál na chodbě a studoval oznámení na nástěnce. „Konečně se zase jednou bude konat večer s hrami. Už je také nejvyšší čas.“

„Copak se tam dělá?“ informoval se Ted, který patřil k prvákům a ještě žádný takový večer nezažil.

„No, přece se hrají hry. Šachy a mlýn nebo nějaká společenská hra. Někdy připraví náčelník i nějaký kvíz.“

„A až vás bude chtít poslat spát, musíte se ho zeptat, zda vám ještě bude vyprávět nějaký příběh,“ navrhl Tom Joe. „To nikdy neodmítne.“

Jimmy se zasmál. „Je dobré to vědět,“ řekl. „Ty nepřijdeš na večer s hrami?“

„Ne. Musím se učit francouzskou gramatiku a fyziku. V pondělí budeme psát dvě písemky.“

Byli to hlavně žáci nižšího stupně, kteří se večer objevili ve společenské místnosti školy. V krbu příjemně plápolal oheň, na stolech hořely svíčky a vonělo to po jedlových větvičkách a pečivu. S chutí se pustili do koláče. Paní Kendricková pozorovala ten veselý shon a smála se. Jimmy měl plnou pusku, osmělý Ted se učil od Petera základy hry šachů a její manžel byl s Freddieem zahloubán do hry mlýna. Luke ležel na břiše na zemi u krbu a listoval ve „Světě zvířat Afriky“. „Teď je to zase jako dřív,“ myslela si. Ale i při vší úlevě nezapomněla na pana Gordona, který stále ještě seděl ve vyšetřovací vazbě. Při společné pobožnosti včera večer se za něho její muž zvláště modlil. „On Tě tolik potřebuje, Pane Ježíši,“ šeptala. „Prosím, ukaž nám, jak mu můžeme pomoci.“

Přišla chvíle, kdy se ředitel školy podíval na hodiny a řekl: „Už je pozdě, hoši. Měli byste začít uklízet.“ Chlapci dali najevo své zklamání, ale nakonec byly hry zase uklizené na svém místě. Jimmy mrkl na Teda a zeptal se ředitele: „Budete nám vyprávět nějaký příběh?“

„Příběh? Ještě teď?“

„Přece ještě není tak pozdě,“ myslel Freddie. A kromě toho je to pro některé

první večer s hrami.“

„Stačí nějaký krátký příběh,“ přizvukoval mu Peter.

„No ... tak pojďte. Na krátký příběh snad ještě máme čas. Který příběh byste chtěli slyšet?“

„Ten, který jste nám vyprávěl první školní den,“ vyhrkl Ted, který doma nikdy neslyšel příběhy z Bible. „Byl napínavý.“

„Myslíš o Petrovi, jak šel po vodě?“

Hoch přikývl. Ve společenské místnosti bylo ticho, když pan Kendrick začal. Ačkoliv všichni chlapci příběh znali, napjatě poslouchali. Ani si nevšimli, že do místnosti vešli po špičkách Tom Joe a Steven, kteří se chtěli podívat, zda ještě zbyl nějaký koláč. Oba velcí chlapci se opřeli o zeď a poslouchali. Jako by slyšeli zuřit bouři, tak živě ředitel popisoval situaci, ve které učedníci v lodi bojovali proti bouři. Potom ten zděšený výkřik: „To je přízrak!“ a potom to utěšující: „Já jsem to, nebojte se!“ Příběh pokračoval dál a nyní se týkal Petra, kterého Pán Ježíš zavolal k sobě a který opravdu opustil loď a šel po vodě. Popsal, jak Petr pohlédl na bouři a vlny, strach, který pocítil, když začal tonout. „Pane, zachraň mě!“ volal. Ředitelův hlas zazněl trochu chraptivě, když řekl: „Přesně v tu chvíli Pán Ježíš vztáhl ruku a pevně ho uchopil. A to dělá ještě dnes. Nikoho nenechá utonout. Vždycky zná východisko.“

Na chvíli zavládlo ticho. Jen v krbu tiše praskal oheň a osvěcoval zamyšlené obličeje chlapců. Potom se zeptal Freddie: „Když nám Pán Ježíš stejně chce pomoci, proč potom vůbec musí přijít bouře?“

Zase bylo chvíli ticho. Pak řekla paní Kendricková tiše: „Možná máme našeho Spasitele ještě lépe poznat.“

Její muž přikývl: „Myslím, že nám chce ukázat, jak silná je Jeho ruka.“

O dva dny později zase vyšel v novinách článek:

„Teď přece jen napsali pravdu o mé mamince,“ pomyslel si s úlevou Malý vlk, když mu Bobby ukázal novinový článek. „Ten pán, jmenuje se pan Nichols, si zvláště zašel do sirotčince a bavil se se mnou. Určitě řekl pánovi od novin pravdu. Teď už se lidem nebude zdát tak špatné, když budu chodit do Západní střední chlapecké školy. Také o řediteli teď píšou úplně jiné věci.“ Vrátil Bobbymu výstřížek z novin. „Chodil bys také rád do té střední školy?“ zeptal se ho.

„Já? Néé. Tam bych se musel moc učit. Později chci pracovat v nájemní stáji. Nebo na farmě. Tam nebudu potřebovat tyhle školní věci. Dělej, pojď! Venku začíná sněhová koulovačka!“

„... a jak to všechno dopadlo, to jste si potom přečetl v novinách.“ Tom Joe seděl u svého nového přítele pana Johnsona v obýváku a vyprávěl. Lady Blue ležela u krbu a podřimovala. „Většina žáků neměla od začátku pana Gordona moc ráda, připadal nám až moc přátelský. Teď víme, že jsme měli pravdu. Jen si říkám, jak jste vy a pan Brooke dokázali v tak krátké době sehnat informace o Richardu Gordonovi. Tady v Calgary přece ještě nebydlíte tak dlouho a kromě toho jste přece byl také nemocný.

Starý pán se rozpačitě drbal na bradě. „Nu ... to ... to na věci nic nemění.

Hlavně, že můžete mít dál svého náčelníka, ne?”

„Ano. Ale pan Kendrick si myslí to samé. Chtěl by vám a panu Brookemu poděkovat.“

„Ach ... řekni mu, že to není potřeba. To je ... ne, opravdu nemusí děkovat, skutečně ne. A teď mi vyprávěj, jak plánujete slavnost k ukončení vašeho studia v létě. Minule, když jsi o tom vyprávěl, jsme byli přerušeni.“

Tom Joe později vyprávěl panu řediteli o své návštěvě u pana Johnsona. „Ale o poděkování nechce slyšet. Říká, že to není potřeba.“

„To je divné. Nu, já se teď někdy přesto vypravím k němu a k panu Brookemu. Vždyť to, co ti dva pro mne udělali, nebyla žádná maličkost.“

„Řeknu vám jednu věc, Brooke: Kdyby se tu objevil můj synovec, aby se mnou mluvil, tak nebudu doma. Byli jsme moc neopatrni. Neměl jsem Thomasovi říkat, jak se jmenuji a vy jste neměl mluvit o svém zaměstnavateli. V příštích dnech budeme sledovat, kdo přichází po ulici, a kdyby to byl můj synovec, odejdu z domu zadními dveřmi.“

„Ale, pane, doktor Bell říkal, že byste ještě neměl chodit ven. Chladný vzduch by vám mohl uškodit.“

„Nemusíte mi připomínat, co říkal doktor Bell. Já sám jsem lékař a také sám rozhoduji, kdy zase půjdu na čerstvý vzduch.“

„Ano, pane. Promiňte, pane. Ale, prosím, dovolte mi jednu otázku.“

„Bude nepřijemná, to vím. Ale ven s ní.“

„Vy jste přece cestoval do Calgary s tím úmyslem, že vyhledáte vaše synovce. Proč se zase vyhýbáte setkání s nimi?”

„To víte až moc dobře, Brooke. Já ... na to prostě ještě nejsem připravený. Ale teď už vám nedovolím žádné další otázky. Chtěl bych si odpočinout.“

O den později se vydal ředitel školy na cestu k domu pana Johnsona. Když zazvonil, otevřel komorník.

„Dobrý den, pane Brooke. Přišel jsem, abych poděkoval vám a panu Johnsonovi. Mohu jít dovnitř?”

„Je mi líto, pane, ale s panem Johnsonem teď nemůžete mluvit. Šel na procházku.“

„To je škoda. Ale mohu na něho počkat, pokud to nebude trvat příliš dlouho.“

„Och ... ach... ne, pane. Váš čas je jistě vzácný a přesně vyměřený. Vyřídím panu Johnsonovi, že jste tady byl. A ostatně, vždyť není potřeba nějaké děkování. Rádi jsme to pro vás udělali.“

„No, tak ... vyřídte panu Johnsonovi, prosím vás, pozdrav ode mne. Jsem vám oběma opravdu vděčný. Západní střední chlapecká škola pro mne znamená mnoho.“ Zaváhal, ale když komorník už dál nic neříkal, měl se k odchodu.

„Na shledanou, pane Brooke!“

„Na shledanou, pane Kendricku!“

Když se za ním zavřely dveře, zavrtěl ředitel hlavou. *To je podivné. Vypadá to, že se mi vyhýbá. Ale já neznám žádného pana Johnsona, který by pocházel z Montrealu. V Torontu – tam bych o jednom věděl. Ale ten pro mě nikdy neměl mnoho toho, co by mi dal. Ztroskotal každý pokus navázat s ním kontakt. Strýček Harry by mi ani teď nepomohl ze šlamastiky. Jak by se také dověděl o mých těžkostech? Kdo ví, zda ještě vůbec žije?*

Zamyšleně se vydal na cestu k domovu.

Mnoho mil odtud, v přístavním městě Halifaxu na východním pobřeží, na zámořském parníku Illes de la Madeleine odvázáli lodní lano. Vojáci v zelenohnědých uniformách se tísnili u lodního zábradlí a mávali. Někteří vyhazovali do vzduchu čepice. To byli ti netrpěliví, kteří se nemohli dočkat, aby už konečně vypluli na moře. K nim patřil i Robert Turner. Stál na palubě vedle pana Wrighta a díval se ke břehu, který se čím dál víc zmenšoval. „Tak co? Jsi spokojený?“ Jeho bývalý učitel ho přátelsky štouchl do žeber.

Robert se usmál. „Ano, velmi. Vy jste, totiž ty ses o mne opravdu zasadil. Bez tebe bych to nedokázal.“

„Rádo se stalo. Znáš heslo nadporučíka Hillse: „Válka není jen nějaký nápis, je to naše povinnost.“ S těmi slovy se otočil a následoval ostatní vojáky, kteří

šli jíst. Robert zůstal stát u zábradlí. Tma se rozprostřela nad vodou jako nějaký měkký šátek. V dálce na břehu blikala jednotlivá světla. Robert se zhluboka nadechl svěžího mořského vzduchu. Dokázal to! Cesta na východní pobřeží byla za ním a teď stál na lodi, která ho doveze do Evropy. S mnoha jinými vojáky bude ve Francii podporovat Angličany ve válce. Dobrodružství začalo a on se nemohl dočkat toho, jak bude pokračovat. Robert se opíral oběma předloktími o zábradlí. Vítr ho hladil po obličeji a on na chvíli zavřel oči. Najednou ho zaplavily vzpomínky, vzpomínky na maminku. Právě tak jemně, jako teď vítr, ho někdy hladila po tváři. Škytl. Potom otevřel oči a rozhodně sáhl do kapsy v bundě. Vytáhl předmět v pravém slova smyslu lehoučký jako pírkó. „Když jsem ho dostal, byl jsem označen za zbabělce,“ šeptal. „Ale to není pravda. Jsem připraven na válku.“ Držel tu lehoučkou věc vysoko, potom ji pustil. Bílé peříčko se houpalo ve větru a krátce na to ho vítr zahnal do tmavých vln.

Ve velkém městě Torontu odemkla Eveline Jonesová dveře svého bytu. Měla noční službu a teď se těšila na tři dny volna. Nejdřív se vyspí, pak si uvaří něco k jídlu, vyřídí nějaké pochůzky a večer ... půjde na večeři s Gilbertem Kendrickem. Poslední týden ji každý den doprovázel domů a její rozpaky se čím dál víc vytrácely. V pátek nakonec řekl: „Víš, že se u mě něco změnilo od základu. Za posledních pět let jsem se naučil mnoho věcí z Bible. A když jsem začal plánovat tuto cestu, mnoho jsem se modlil, zvláště za setkání s tebou. Přece jsem nemohl vědět, že nejsi ... tedy, že jsi nevstoupila do manželství, podobně jako já. Myslíš, že ... bychom ...mohli navázat tam, kde jsme před devíti lety přestali?“

Přikývla a tak si domluvili jeden večer, kdy společně povečeří v hotelu. Dnes večer. Při tom pomyšlení se jí zrychlil tep a usmála se. Šla pomalu do ložnice a usedla na postel. „Já jsem to prostě slíbila, Pane Ježíši,“ šeptala. „Vůbec jsem se Tě na to předem nezeptala. Ale připadá mně to tak, jako bys s tím souhlasil. Nemám pocit, že dělám něco špatně. Kdybys nechtěl, abychom se poznali blíže, tak mně to, prosím, co nejdříve ukaž. Protože jinak ... myslím, že jsem ho nikdy nepřestala mít ráda...“

Byl to překrásný večer. Měli si mnoho co vyprávět. Gilbert se velmi zajímal o její práci na dětském oddělení a sám vyprávěl o své praxi a potom ještě jednou podrobně o svém obrácení. „Od té doby jsem mnoho četl v Bibli a mnoho jsem se při tom naučil. Teď vím, že jsi měla pravdu, Evie. Vůbec jsi nemohla jednat jinak. Doufám, že jsem ti tehdy neřekl nic nezdravého. Tehdy jsem tvému rozhodnutí vůbec nerozuměl a dlouhou dobu jsem byl opravdu zahořklý. Ale nyní to je, díky Bohu, pryč.“

Protože měla zítra a pozítří ještě volno, navštívili společně vánoční koncert v katedrále sv. Matouše. Potom ji Gilbert doprovodil domů. Byla už tma. Sníh křupal pod jejich vysokými botami a nad nimi na nebi zářily hvězdy. Evie se zastavila a zahleděla se na oblohu. „Vidíš Orion? A tam tu jasnou hvězdu? To je Sirius. Patří do souhvězdí Velkého psa. Můj tatínek mně kdysi ukazoval nějaké obrázky hvězd. Hvězdy v sobě mají něco potěšujícího, nemyslíš?“

„Proč potěšujícího?“

„Nu, zkrátka, pořád tady jsou. Upomínají mne na Boží zaslíbení, která nám dává v Bibli. Můžeme se skálopevně spolehnout na to, že se splní. Čím je větší tma, tím jasněji svítí. A pak se mi líbí, že je možné hvězdy vidět současně z mnoha míst. Někdy ... jsem se ptala, zda se teď také díváš na oblohu a vidíš tytéž hvězdy jako já. Ale určitě to tak nebylo, protože Calgary leží mnohem dál na západě. Tam se stmívá až později.“

Gilbert chtěl odpovědět, ale Eveline už mluvila dál. „Je chladno, vid'? Raději zase půjdeme.“

Zdálo se, že chce jeho myšlenky odvést od toho, co právě řekla. Gilbert na to přistoupil a dál šel mlčky vedle ní. Teprve když došli k domu, ve kterém Eveline bydlela, řekl: „Budu teď několik dní na cestách. Profesor Cunningham se mnou má nějaké plány a chtěl bych také vyhledat svého bývalého spolužáka ze studií. Měla bys v pondělí ještě jednou čas?“

„Mám odpolední službu, začínám tedy ve 14.00 hodin odpoledne.“

„Měla bys chuť jít se mnou před tím na oběd? U parku je taková útulná malá restaurace. Řekněme ve dvanáct hodin?“

„Mělo by to jít. Moc děkuji!“

„Ano, tak ...“ Gilbert se usmál. „Tak se zatím měj. Já už se těším.“

Dny se vlekly neuvěřitelně pomalu. Alespoň to tak Evelině připadalo. Ale přece jen nastalo pondělí. Přesně ve dvanáct hodin se setkali v té malé restauraci u parku. Během jídla si povídali. Nakonec se odmlčeli. Gilbert zaváhal, než se zeptal: „Pověz, co se vlastně stalo s tím farářem? Víš, koho myslím, tehdy byl ještě docela mladý a v Torontu poprvé kázal.“

„Scott Hamilton? Ó ... ten ...ten ... se oženil s Valerií Lindsayovou a dostal pak místo blízko Montrealu.“

„S Valerií Lindsayovou? To jméno mi nic neříká. Před devíti lety jsem měl dojem, že by si hrozně rád vzal někoho jiného.“

Evie se lehce začervenala. „Myslíš ... nu ano, to by byl rád udělal, ale ... byl někdy takový ... takový panovačný a to se mně nelíbilo.“

„A Jack Tyler?“

„Jack Tyler ... tedy ten ... ten není ženatý. Dvakrát mne doprovodil z kostela domů, ale potom jsem ho poprosila, aby to už nedělal.“

„Ale byl přece milý, ne?“

„Ano, samozřejmě. Je velmi milý.“

„A je také křesťan.“

„Ano, to je pravda.“

„Ale proč ... proč sis ho ... myslím ...“, Gilbert se zakoktal.

Eveline se kousla do rtu. Nikdy jí nepřipadalo, že by byl Gilbert Kendrick nechápavý, ale teď se zdálo, že jeho mozek pracuje trochu pomalu. „Gile,“ řekla a její hlas zazněl trochu netrpělivě, „člověk si přece nemůže někoho vzít, když má ... když má rád někoho jiného, ne?“ Sotva to řekla, začervenala se. „Myslíš, že už ... musím jít, Gile,“ řekla rychle. „Za chvíli mi začíná služba. Moc ti děkuji za jídlo.“ Vstala. Překvapen jejím náhlým odchodem a ještě víc tím, co právě řekla, vstal Gil také.

„Ano, jistě. Rádo se stalo. Máš čas zítra dopoledne? Na procházku v parku?“

Přikývla a vklouzla do svého kabátu.

„V jedenáct hodin?“

„Budu ... tam. Na shledanou, Gile. Je ... mi líto, ale teď ... musím opravdu jít.“ Vzala kabelku a spěšně odešla z restaurace.

Gilbert se za ní díval stále ještě překvapeně. *Proč najednou tak rychle odešla?* Zamračil se. Potom se musel usmát. *Líbí se mi, když říká věci, které by za chvíli nejraději vzala zpět.* Zaplatil a vydal se na cestu do hotelu. Hodiny do

zítřejších jedenácti hodin mu najednou připadaly nekonečně dlouhé.

V noci sněžilo. Když Evie ráno vyhlédla z okna, ležela na měště čerstvá, bílá pokrývka. Zářila v zimním slunci. *Nádherné počasí na procházku v parku.* Udělala domácí práce a přitom si prozpěvovala. Ve tři čtvrtě na jedenáct vyšla. Najednou zase pocítila rozpaky. Včera odtamtud tak rychle utekla, ... co jen si o ní Gilbert pomyslel?

Už na ni čekal. Prodírali se vedle sebe sněhem a jejich dech tvořil v chladném vzduchu obláčky páry. „Škoda, že jsi včera nebyl na dětském oddělení,“ řekla po chvíli Eveline. „Před nedávnem tam přišel nový sekundář a je moc podobný doktoru Scottovi. Vzpomínáš si na něho ještě?“

„Dokonce velmi dobře. Nebyl to moc příjemný společník.“

„Včera se choval nemožně, ale nebyl tam nikdo, kdo by ho mohl usměrnit.“

Gilbert se zamračil. „Choval se k tobě špatně?“

„Ne, ale byl velmi nepřívětivý k jedné malé pacientce. Musela jsem tu holčičku potom utěšovat, byla tolik vystrašená.“

Gilbert mlčel. Vzpomínal na dobu, kdy s Eveline pracovali společně na dětském oddělení. Byly to pěkné časy. Tak pěkné, že si představoval nejen společnou práci, ale i společný život s ní. Chtěl si ji vzít, ale tehdy to tak nedopadlo. Ale v období, které následovalo, se u něho změnilo něco rozhodujícího. Uprostřed cesty se zastavil. „Eveline?“

„Ano?“

„Chtěl bych ... se tě na něco zeptat. Ovšem ... bylo by mnohem hezčí, kdybys mne, až mi odpovíš, nenechala stát samotného jako včera.“ Usmál se a to vzalo jeho slovům všechnu ostrost.

Evie rozpačitě přikývla. „Je mi to líto, Gile. Víím, že jsem byla velmi nezdvořilá. Bylo to jen ..., bylo to jen proto, že ...“ Přerušila větu. „Dnes to neudělám. Opravdu.“

Dívala se na Gilberta, který teď stál těsně vedle ní. Jedním prstem jí jemně odsunul pramének vlasů z obličeje.

„V uplynulých letech jsem si často přál, abys byla u mne,“ začal. „A teď, když

jsme se opět setkali, si to přeji ještě mnohem víc. Mám tě rád, Eveline. Chtěla by ses ... stát mou ženou?"

Eviino srdce začalo tlouci, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi. Nesměle se usmála a nevěděla, že výraz v jejích očích už dal odpověď, takže slova nebyla téměř potřeba.

„Ano, Gilberte,“ odpověděla prostě. „Chtěla bych se stát tvou ženou. Z celého srdce bych to chtěla.“

„Co že máte v úmyslu? Oženit se se sestrou Eveline?“ Profesor Cunningham se nechápavě díval na svého bývalého asistenta. „Já vás, nic netuše, pozvu na kongres a vy...“ Zavrtěl hlavou. Potom se však přece usmál. „Přesto vám gratuluji, milý kolego. Budete mít hezkou a milou ženu. Chce vás opravdu následovat na Divoký západ?“

„Řekla to.“

„Sice nevím, jak se tu na dětském oddělení bez ní obejdeme, ale snad se najde nějaké řešení. Povězte, Kendricku, nezahrával jste si nikdy s myšlenkou vrátit se zpátky do Toronta?“

„Ne, pane. Moji pacienti v Calgary mi velice přirostli k srdci. Kromě toho tam také bydlí můj bratr s manželkou.“

„To je škoda, moc velká škoda. Hodil by se mi dobrý sekundář. Ale je to vaše rozhodnutí. Má vaše snoubenka nyní službu?“

„Ano, pane.“

„Tak se podíváme na dětské oddělení. Chtěl bych slyšet, co bude říkat vrchní sestra, až vás spolu uvidí.“

Vrchní sestra říkala téměř totéž, co James Kendrick v Calgary, když četl telegram z Toronta:

Znovu jsem se setkal s Eveline – Od včerejška jsme zasnoubeni – Kongres byl

zajímavý – Veselé Vánoce – Gilbert.

Nevěřicně se díval na lístek ve svých rukou. „To ... to snad ne,“ šeptal. Pomalu telegram složil a dal si ho do kapsy. Pak se doširoka usmál. „Gilbert se zasnoubil! Ještě k tomu s Eveline! To musím hned říci Cathrine!“

„Doktor se chce oženit? To bych nečekal. Když je už tak dlouho starý mláde nec!“ Larry šel vedle Toma Joea nahoru po schodech, které vedly na školní půdu. Tam nahoře byly uloženy kufry hochů. Nyní byly přede dveřmi vánoční svátky a začalo velké balení.

„Paní Kendricková říkala, že doktor zná svou snoubenku už z dřívějška. Doufám, že má ráda psy. Chtěl jsem se ho totiž zeptat, zda by u něho Lady Blue mohla být ještě příští rok, až budu pracovat v hotelu.“

„Vezmeš ji teď o prázdninách zase s sebou k Charliemu?“

„Ano, poslal mi lístek také pro ni. Charlie je opravdu hodný. Podívej, co to? Vždyť ty dveře vůbec nejsou zamčené. Ale to se hospodáři ještě nikdy nestalo!“

Tom Joe se opřel do zpuchřelých dveří a oba hoši vešli do místnosti, kde byla zima a šero. Kufry byly rozříděné podle tříd jejich majitelů. Larry a Tom Joe proto hned zamířili ke kufrům úplně vpravo. „Ten nahoře je Stevenův. Hned mu ho také vezmeme. Tenhle je Jacobův. A tady je tvůj.“ Tom Joe podal Larrymu hnědý kožený kufr, který však nebyl dobře zavřený a otevřel se. „Aha, asi jsem dobře neutáhl popruh. Ale počkej...“ Larry sáhl po kufru a vyndal z něho bílou obálku.

„Larry“ bylo napsáno na přední straně.

„To je ... Robertovo písmo!“

„Ano! Otevři ho!“

Larry rychle roztrhl obálku. Četl:

Milý Larry,

když jsi teď důvěrník žáků, dostaneš dopis Ty. Až ho najdeš, budu na lodi někde uprostřed Atlantského oceánu. Ano,

*opravdu, cestuji do Evropy, protože chci na frontu. Pan Wright mně pomohl všechno zorganizovat. Musel jsem to udělat potají, protože tatínek by mi to nikdy nedovolil, ani kdybych měl hoto-
vou školu. Má v hlavě jen svůj obchod. Ale já chci prožít dobro-
družství a podporovat Anglii ve válce.*

*Je mi líto, že jsem byl někdy nevlídný. Ty a Tom Joe a také vzor-
ňák Steven jste správní. Jen když se jedná o válku, jste zbabělí.
Nadporučík Hills říká: „Válka není jen nějaký nadpis, je to naše
povinnost!“*

*Řekni náčelníkovi, že se mi ve škole líbilo. Jen vypráví trochu
moc z Bible. Pro mě to není.*

Měj se dobře a měj nastražené uši!

Robert.

*P.S.: Kdybychom se někdy zase setkali, budu vyprávět nejen zá-
žitky z obchodu.*

P.P.S.: Ať si maminka nedělá starosti. Vždyť já si poradím.

Larry upustil dopis. „Tak on opravdu šel do války. Nějak ... tomu nemohu
uvěřit.“

Musíme to říci náčelníkovi.“

„Ano. Jestlipak počítal s takovou věcí?“

„To netuším. Robert poslední týdny, kdy tu byl, o válce téměř nemluvil. Mys-
lel jsem si, že už válku pustil z hlavy, alespoň než dokončí školu. Nejspíš to
dělal úmyslně, aby nikdo neměl podezření. A náčelník měl v té době také
plno starostí. Myslím, že nic netušil.“

Pan ředitel reagoval právě tak rozpačitě jako chlapci. „To bych nečekal. Až se
to dozví jeho maminka, bude si dělat ještě větší starosti.“ Zadíval se vážně
na Larryho a Toma Joea. „Je mně to líto, chlapci. Na začátku školního roku
jsem moc nevnímá, co prožíváte. Měl jsem si na vás udělat víc času. Měl
jsem promluvit s Robertem.“

„My jsme se o to pokoušeli,“ řekl Larry. „Ale byl velmi uzavřený. Myslím, že
by se nenechal od nikoho přemluvit.“

„To je možné. Přesto se cítím spoluvinný. V budoucnosti bych byl rád lepším

náčelníkem.“

„Takovým ..., který nerozdává tresty, když někdo přijde pozdě na studijní hodinu?“ zeptal se Tom Joe.

„To by se ti tak hodilo.“ Pan ředitel se usmál. „Doufám, že ti do konce školního roku toto pravidlo ještě vštípím.“

Larry se potutelně usmál. „Na vašem místě bych si nedělal příliš velké naděje,“ poznamenal.

Když oba hoši odešli, díval se pan Kendrick zamyšleně před sebe. Právě tuto důvěru, kterou vůči němu Tom Joe a Larry vyjádřili, v minulých měsících postrádal. *Má to být zase jinak, Pane. Ty mně dáváš tuto novou šanci a necháváš mne, abych byl dál ředitelem Západní střední chlapecké školy. Rád bych to s Tvou pomocí dělal dobře a rád bych se choval tak, aby se mne mladší hoši nebáli. Prosím, ochraňuj Roberta. Nechce o Tobě nic vědět, ale Ty ho přesto miluješ. Tvoje ruka je silná, Pane Ježíši. Prosím, dej, aby také Robert učinil tuto zkušenost.“*

17. kapitola

Nastal nový rok. I nadále bylo velmi chladno a chlapci Západní střední chlapecké školy využili jasného zimního počasí k hraní hokeje na jezeře. Tom Joe strávil vánoční prázdniny u svého přítele Charlieho v Edmontonu. Larry byl u svých rodičů na ranči a také Steven prožil svátky se svou rodinou. „Představte si, že moje maminka a já jsme spolu o prázdninách hráli čtyřručně na klavír,“ vyprávěl.

„Copak jste hráli?“

„Klavírní úpravu Malé noční hudby od Mozarta. Jako dítě jsem s ní tuto skladbu často hrál čtyřručně, ale potom celá léta ne. Znělo to opravdu dobře.“

Jako náhrada za pana Wrighta byl přijat nový učitel a John Malý vlk se stal žákem prvního ročníku. Nastaly všední dny a nejstarší žáci začali své poslední pololetí ve škole.

V dívčím penzionátu slečny Merrylové v Highgrovestreet také zase začal školní provoz. Ráno měly dívky teoretické vyučování, v poledne vařily, a protože dnes byla středa, mohly si svobodně vybrat, co chtějí odpoledne dělat. Pen pletla šálu, Kendra ležela na posteli, zahloubaná do knížky, a Isabella se vydala do města. Když se vrátila, způsobila rozruch v celé škole.

„Kendro Sullivanová! Kde jsi? Toto musíš vidět!“ Bouřlivě uháněla nahoru po schodech do svého pokoje a málem by se byla srazila se slečnou Merrylovou.

„Isabello! Kolikrát vám mám ještě říkat...“

„Je mi to líto, slečno Merrylová, opravdu ano. Ale podívejte se sama! Kendrino jméno je v novinách!“ Zamávala jedním výtiskem „Kanadské ženy“ a spěšně ho otevřela. „Podívejte se. Jména vítězů naší básnické soutěže:

1. místo: Lavinia Elisabeth Stoneová
2. místo: Bethany L. Croftová
3. místo: Kendra Marie Sullivanová.

Není to velkolepé? Tu básničku si rozhodně musíte přečíst. Je ... prostě ohromující.“

„Ohromující je výstižné označení vašeho vystupování, slečno Isabello. Ale ukažte mi tu báseň!“

Ředitelka školy byla přece jen zvědavá a podívala se do časopisu. Přečetla si báseň. „Je ... opravdu roztomilá,“ mínila a vrátila Isabelle časopis. „Ale není to důvod, abyste tímto tempem běhala po schodech.“ S těmi slovy pokračovala v cestě. „Ano, slečno Merrylová,“ odpověděla zdvořile Isabella, ale za jejími zády udělala grimasu. Ostatní děvčata se chichotala. Při Isabellině zprávě se otvíraly dveře všech pokojů. „Kendra napsala báseň? Ukaž!“ Mnoho rukou se natahovalo po časopisu, ale Isabella jim ho nedala. „Nejdřív se na to musí podívat autorka.“

„Já jsem nevěděla, že časopis vyjde už dnes,“ řekla Kendra a oči jí zářily očekáváním. „Je to pravda? Vytiskli opravdu moji báseň?“

„Ano, tady se na ni podívej. Vyhrála jsi třetí místo a tady to máš písemně potvrzeno!“

„Opravdu...“ S tlukoucím srdcem četla Kendra článek. „Nemyslela jsem si, že získám ocenění.“

„Tak už nám to ukaž. Chceme si to také přečíst!“ Ostatní se tlačily do místnosti, ale Isabella zavrtěla hlavou. „Tady je pro všechny málo místa. Běžte dolů do společenské místnosti. Tam vám to přečtu!“ Děvčata utíkala dolů po schodech a obsadila společenskou místnost. „Myslím, že by tu báseň měla přečíst sama Kendra,“ přihlásila se Pen o slovo, když se všechny usadily.

„Ano, přesně tak! Chceme slyšet autorku!“ Kendra se začervenala. „Ale do téhle roční doby se to vůbec nehodí. Je to básnička o létě a teď je zima. A opravdu to byl pouze pokus.“

„Ať si to je pokus, ale vyhrála jsi s ním třetí místo. Tak už se neupejpek a čti!“ Isabella jí chtěla podat časopis, ale Kendra už stála vedle krbu. Nejdřív byl její hlas nejistý, ale potom už zněl lépe:

Letní noc

*Večerní vánek vábil mne tiše:
„Pojď se mnou přes močál, mech k lesu blíž.
Kde píseň hvězd snad nechá se slyšet,
kde přetmavou oblohu uvidíš.“*

*Těžko odolat jeho volání,
když za ruku mne polehoučku vzal.
„Rozběhneme se spolu po pláních,
přes zasněnou krajinu,“ zašeptal.*

*Hle, uprostřed pole jsme stanuli.
Vzhlédla jsem, tam okolo měsíce
na sametovém plášti planuly
hvězdy jak drahokamů tisíce.*

*Nakonec dovedl mne až k lesu.
Tu mezi houpavými stébly čním
jako ty stromy snivé, bez hlesu,
utopená ve světle měsíčním.*

*Zamyšleně jsem tam zůstala stát,
večerní vánek pak sbohem mi dal:
„Děvče, žij blaze, já dál musím vát
přes zasněnou krajinu,“ zašeptal.*

Pen, jako všechny ostatní, napjatě poslouchala. Sice by nikdy neuměla napsat takovou báseň, ale přesto byla uchváčena její pohádkovou náladou. Oheň v krbu vrhal hřejivou zář na její kamarádku, takže se rozzářila kaštanová hněď jejích vlasů. „Jak roztomile vypadá,“ myslela si Pen. Ostatní dívky tleskaly.

„Moc vám děkuji,“ řekla rozpačitě Kendra. „Jsem ráda, že se vám to líbí.“

Isabella na ni mrkla. „Sice je škoda, že už tam nevystupují žádné naříkající husy, ale i tak se mi to líbí.“ Postavila se dopředu a rozmáchlým gestem

ukázala na Kendru. „Prosím ještě o jeden potlesk pro naši slavnou básnířku!“

Za dva dny se změnilo počasí. Obloha byla šedivá a zatažená a svěží vítr ohlašoval sníh. Se zdviženým límcem kabátu a s rukama hluboko v kapsách byl James Kendrick toho odpoledne na cestě pěšky. Jeho manželka se účastnila setkání dobročinného spolku, kde se připravoval obvazový materiál pro lazarety, a on se rozhodl, že ji doprovodí domů. Na ulici vládl rušný dopravní shon. Znepokojeně pozoroval mladou ženu, která si, jak se zdálo, vůbec nevšímalá ruchu v dopravě, a aniž by se rozhlédla, vkročila už jednou nohou na silnici. „Stůjte, slečno!“ zavolal. V poslední chvilce se zastavila, zaznělo zatroubení a rozčilený řidič vzrušeně gestikuloval, dříve než pokračoval v další jízdě.

„Je všechno v pořádku, slečno?“ Pan ředitel oslovil mladou dívku, která byla leknutím celá bledá. Ke svému překvapení poznal Kendru Sullivanovou.

„Moc vám děkuji, že jste mne varoval, pane!“ řekla rozpačitě. „Vůbec jsem nedávala pozor.“

„To mohlo špatně dopadnout, slečno Kendro. Kde jste byla v myšlenkách?“ Jeho hlas zněl vyčítavě. Kendra se začervenala. „Já ... jsem si představovala, že mě pozvala na čaj Elisabeth Welshová. Ta slavná spisovatelka, víte? Četla v časopise moji báseň a chtěla mě představit svým přítelkyním. Vtom ... vtom jste na mne zavolal a ten řidič zatroubil.“ Váhavě se na něho podívala. „Vy ve vaší fantasii nikdy nerozmlouváte s lidmi, které obdivujete?“

„Ne, nikdy. Když s někým mluvím, tak je buď vedle mne, nebo si telefonujeme.“

„To jsem si myslela. Ale ... to se potom neumíte vžít do mé situace.“ Mezitím pokračovali v cestě a šli vedle sebe po chodníku.

„Asi ne,“ odpověděl pan Kendrick. „Zato se dokážu dobře vcítit do situace toho řidiče.“

Polekána tónem jeho hlasu, Kendra zmlkla. Ředitel školy pohlédl na děvče, které šlo po jeho boku. Mělo na sobě tmavě modrý kabát a k němu se dobře hodící šálu s modrým a červeným vzorem. Na svých hnědých kudrnatých

vlasech mělo posazenou malou červenou čepici. To přátelské, přirozené děvče měl rád. Jak jen mohla být tak nepozorná a kvůli svému snění se octnout v nebezpečí života! Ovšem nebylo nutné s ní mluvit takovým ostrým tónem. Vždyť nebyl ani její otec, ani její učitel. Podrbal se na bradě. Kdyby tu byla jeho manželka, uměla by říci něco milého, čím by uvolnila její rezervovanost. Tohle mlčení se mu nelíbilo. Musí se tedy o něco pokusit sám.

„Právě jste se zmínila o své básni, slečno Kendro,“ začal tónem, který byl o mnoho jemnější. „Je to ta, kterou jste poslala do časopisu?“

„Ano, pane,“ nesměle se usmála Kendra. „Vytiskli ji. Dostala jsem třetí cenu.“

„A co jste vyhrála?“

„Deset dolarů!“ Najednou se rozzářila. „Ještě nikdy jsem pro sebe neměla tolik peněz, pane.“

Usmál se jejímu nadšení. „A co si počnete s tímto bohatstvím?“

„Je jedna knížka, která se jmenuje „100 nejoblíbenějších básní“. Tu bych si rozhodně chtěla koupit. A za zbytek peněz plánuji překvapení pro děti v sirotčinci. Až bude tepleji, ráda bych uspořádala slavnost, kde by se hrály hry a kde by bylo mnoho koláčů a kaka. Včera večer před spaním jsem o tom v posteli důkladně přemýšlela. Myslíte, že bych si mohla vypůjčit z vaší školy luk a šípy? Bobbymu a ostatním chlapcům by se to určitě líbilo.“

„Dávám vám k tomu své slavnostní svolení. Plán, který máte, je pěkný. – Ale já jsem už u Carlsonových. Na shledanou, slečno Kendro!“ S úsměvem k tomu dodal: „Přeložte rozhovor s Elisabeth Welshovou a jejími přítelkyněmi z bezpečnostních důvodů na dnešní večer – až zase budete ve zdraví ve škole.“

„Určitě, pane. Na shledanou.“

Kendra pokračovala v cestě a pan Kendrick otevřel zahradní branku a kráčel k domu pána a paní Carlsonových.

Na cestě domů vyprávěl manželce o setkání s Kendrou Sullivanovou. „Jak dobře, že jsi ji mohl včas varovat, Jamesi,“ řekla s úlevou jeho žena.

„Na ulici přece nerozprávíme s lidmi, kteří tam vůbec nejsou!“ opakoval a

nechápně vrtěl hlavou. Potom se zeptal: „Máš časopis, ve kterém vyšla její báseň?“

Jeho manželka se usmála. „Ano. Byla jsem tak zvědavá, zda ji vytisknou, že jsem si předevčírem koupila jeden výtisk ‚Kanadské ženy‘. Pokud chceš, můžeš si ji hned přechíst.“

Když přišli domů, důkladně si ji prostudoval a potom vyjádřil své mínění: „Je to dobré, nemyslíš? Trochu ... romantické, ale jinak to působí dobře. Toho bych se od té malé slečny nenadál.“

„Kendře je sedmnáct let, Jamesi. Už není malá.“

„Nu, ale dospělá také ještě není. Čte, když má nastoupit do tramvaje, píše báseň, když má vařit, a sní, když přechází přes ulici.“ Zase zavrtěl hlavou. „S Thomasem je to podobné. Včera opravdu zase přišel nepřesně na studijní hodinu. A přitom se nejednalo o pár minut, ale opozdil se do slova a do písmene o půl hodiny.“

„Jaký byl důvod?“

Její manžel vzdychl. „Je to pořád to samé. Tentokrát přestal vnímat čas, protože kácel pro Freddieho a Johna Malého vlka několik tenkých kmenů stromů, ze kterých si chtějí na jaře postavit vor.“

„Ale je od něho přece jen milé, že to chce pro mladší chlapce udělat.“

„To je možné. Ale kvůli tomu přece nemůže přijít o půl hodiny pozdě.“

„Proto dnes odpoledne štípal dříví pro hospodáře?“

„Ano. Při kácení si to natrénoval. Nějak se musí naučit, že má být přesný. Přece by měl být příkladem pro mladší hochy.“

Paní Kendricková si přisedla ke svému muži ke kuchyňskému stolu. „Nemyslíš, že přesně tím je? Příkladem pro ostatní žáky? Možná ne, když jde o to, být přesný, ale jinak je přátelský a ochotný pomoci, nemyslíš?“

„Nu ano, to je pravda, ale...“

„A je to také výborný žák.“

„Ano, jistě. To je. Úkoly stihne udělat, i když přijde pozdě.“

„Byl bys rád, kdyby byl dokonalý, vid'? Ale Tom Joe je tak hodný hoch, Jamesi. Chce žít - právě jako Larry a Steven a také jako Kendra – s Pánem Ježíšem. A na tom záleží, ne?“

Stejného večera navštívil svého bratra doktor Gilbert, aby mu podrobně vyprávěl o svém pobytu v Torontu. Hlavním tématem bylo samozřejmě jeho zasnoubení s Eveline, ale vyprávěl také o tom, jak navštívil některé staré známé.“

„Zeptal ses také na strýčka Harryho?“ zajímalo ředitele školy.

Ano, vyhledal jsem dům, ve kterém dřív bydlel, ale mezitím tam žijí jiní lidé. Mluvili o tom, že se bývalý majitel odstěhoval do Montrealu. Jeho stopu jsem potom už dál nesledoval.“

„Do Montrealu?“ James Kendrick si najednou sedl zpřímá. „To je zajímavé.“

„Jak to?“

„Nu ... ten pan Johnson, který bydlí se svým komorníkem už několik týdnů tady v Calgary, přijel právě z Montrealu. Alespoň mně to řekl Henryho otec. Panu Johnsonovi a panu Brookemu vděčím za odhalení, že Richardovo vysvědčení je zfalšované. Když jsem jim před několika dny chtěl poděkovat, nebyl pan Johnson doma. Měl jsem dojem, že se mnou úmyslně nechce mluvit.“

„Myslíš, že by ten pan Johnson mohl být strýček Harry?“

„Jen mě to tak napadlo. Museli bychom znát jeho křestní jméno. Třeba mi o něm ještě něco poví Thomas. Toho starého pána často navštěvuje.“

„Ale odkud by se strýček Harry dozvěděl, že Richard Gordon ti chtěl sebrat tvé místo? Jak to, že se objevil v pravý čas a kromě toho už provedl pátrání? To by mu musel někdo říci.“

Pan ředitel pokrčil rameny. „Nemám tušení. Možná jsem se svou domněnkou daleko od pravdy. Ale celá ta věc je velmi pozoruhodná.“

„Když ses zmínil o Richardu Gordonovi – už jsem slyšel v ordinaci vyprávět o té dobrodružné honičce. Můj pacient vyprávěl, že Thomas běžel za Richardem a že ho zastavila paní Williamsová. Ten příběh zněl ... opravdu zábavně.“

„Zastavila? Natloukla mu! Bylo to nestydaté, když se k tomu mám vyjádřit.“

Doktor Gilbert se usmíval. „Stěžovala si potom u tebe, že má ohnutý deštník?“

„To by ještě chybělo! Jestli se ještě objeví ve škole, řeknu jí o té věci svůj názor. Mohla by se alespoň Thomasovi omluvit. Ale od té doby, co se přišlo na Richardův podvod, se drží obezřele stranou.“

Gilbert zvažněl a najednou řekl: „Ale měl jsi pravdu, Jamesi.“

„V čem?“

„V tom, co jsi mi řekl, když jsem si ještě nebyl jistý, zda mám nebo nemám jet do Toronto. Připomněl jsi mi Petrův příběh, jak šel po vodě k Pánu Ježíši. Řekl jsi: Když volá ON, pak můžeme a máme jít. ON se potom postará i o všechno ostatní. Přesně to jsem prožil. Byl jsem naprosto překvapený, když jsem viděl, že je Evie ještě svobodná. O tom jsem snil, ale nečekal jsem to. A teď ... si ji mohu brzy vzít.“

„Já jsem udělal podobnou zkušenost. Víš, že jsem nechtěl přijmout za žáka Johna Malého vlka. Ale hluboko v nitru jsem věděl, že toto přemýšlení, ten strach před panem Stanleyem byl špatný. Pán Ježíš chtěl, abych Mu úplně důvěřoval a nedělal žádné kompromisy. Myslím, že mne chtěl naučit, že nesmím mít víc rád školu než Jeho. Když jsem konečně začal být poslušný, nejdřív to vypadalo, jako bych prohrál, ale potom Pán zasáhl. Cítím se ... zahnaný, víš?“

„Ano. A zároveň vděčný. Bůh je prostě dobrotivý. I když to často pochopíme až později.“

Jeho bratr přikývl. „Bůh je dobrotivý, to máš pravdu. Je dobrotivý ... a silný.“

18. kapitola

Mnoho mil odtud, ve velkém městě Torontu, si Eveline konečně udělala čas, aby otevřela dopis, který od dnešního poledne nosila v kapse. Na cestě do práce ho našla v poštovní schránce, ale ne našla volnou ani minutu, aby si ho přečetla. Nyní byl večer, měla volno a chtěla strávit svůj volný víkend u své nejlepší přítelkyně a její rodiny. Po společné večeři, právě když Lillian a Rob dali spát malého Benjamina a děvčata zmizela ve svém pokoji, si Evie sedla na svou postel v pokoji pro hosty a četla. Asi o čtvrt hodiny později někdo zaklepal na dveře jejího pokoje. Lillian strčila hlavu do pokoje a významně se usmála. „Nu?“ zeptala se, „co píše tvůj pan doktor?“

Evie se nepřítomně usmála. „Vede se mu dobře. A pozdravuje.“

„To je pěkné.“ Lillian si sedla vedle ní na postel pro hosty. Pátřavě se zadívala na svou kamarádku. „Je všechno v pořádku?“

„Ano ... totiž ... ne. Vlastně ne.“ Evie odložila dopis. Najednou vypadala velmi vážně. „Ptám se sama sebe, zda to bylo správné rozhodnutí, vzít si Gilberta.“

„Jak jsi k tomu došla?“

„No ... už několik dní si dělám starosti. Představuji si, jaké to bude, až vás tady nechám a odstěhuji se do Calgary. Budu vás hrozně postrádat. Tebe a Roba a děvčata a malého Benjamina. Budu postrádat také svou práci v nemocnici. Teď tam jsem už tak dlouho ... pacienti a mé kolegyně ... mi budou chybět. Calgary je tak strašně daleko. Vůbec nevím, jak to tam vypadá. Co když se mně tam nebude líbit nebo mě tam lidé nebudou mít rádi? Když tu byl Gilbert, vůbec mi to nepřipadalo těžké, ale teď... dnes jsem o tom mluvila s Maggií, kolegyní v práci. Říkala, že když má někdo někoho opravdu rád, tak nemá takové myšlenky.“

Lillian položila paži kolem své přítelkyně. „Maggie netuší, jak to je, věř mi, Evie. Víím, že je vdaná, ale u ní to bylo úplně jinak. Vůbec nemůžeš porovnávat svou a její situaci. Svého manžela zná už od školy. Po svatbě se odstěhovala o dvě ulice dál, to pro ni byla asi tak jediná změna. Její rodina a přátelé – všechno zůstalo při starém. Tvůj život se úplně změní. Maggie si vůbec neumí představit, co to znamená.“

„Myslíš, že je normální, že mne napadají takové myšlenky?“

„Ano, to si myslím. Řekni mi jen jedno, Evie: Když jsi řekla Gilbertovi ano – měla jsi přitom pokoj v srdci? Nebo jsi měla nějaké obavy, které jsi v tu chvíli prostě potlačila?“

„Ne, neměla jsem žádné obavy ani pochybnosti. Také jsem se za to modlila. Byla jsem si docela jistá, že vzít si Gilberta je to správné.“

Lillian se usmála. „Potom je to v pořádku. O ten pokoj se teď můžeš opřít. Můžeš si přivlastnit všechna místa v Bibli, kde je napsáno: ‚Neboj se‘. Víš co? Připomínáš mi Petra, když šel po vodě. Následoval volání Pána Ježíše, ale když viděl vítr, dostal strach.“

Eveline se zamračila. „Ale když je člověk na správné cestě – pak by Pán Ježíš přece mohl způsobit, aby v člověku vůbec nevystaly takové pochybnosti, ne?“

Lillian přikývla. „Ano, to by mohl. Ale možná ... máš prostě zakusit, jak silná je Jeho ruka.“

V Západní střední chlapecké škole v Calgary právě končil večer plný her. Mladší žáci už zmizeli ve svých pokojích, zatímco Tom Joe a pan Kendrick ještě seděli u stolu a hráli mlýn. Tom Joe se usmál, když udělal poslední tah, kterým panu Kendrickovi znemožnil hrát dál. Učitel zavrtěl hlavou. „Vzdávám se,“ povzdechl si. „Tvoje babička Betsy tě prostě naučila příliš mnoho dobrých triků.“ Když byla hra uklízená ve skříni a Tom Joe se rozloučil, ve dveřích se ještě jednou otočil. Pan Kendrick, který znal tento jeho zvyk, se musel mimovolně usmát. „Copak?“ zeptal se.

„Chtěl jsem se vás ještě na něco zeptat, pane. Platí za mne Mr. Ed ještě pravidelně školně?“

„Mr. Ed? Aha, dali jste anonymnímu dárci tuto přezdívku. Ano, peníze každý měsíc přesně přicházejí. Proč se ptáš?“

„Protože jsem o něm už dlouho nic neslyšel. V září jsem mu psal, když jsme slyšeli od Henryho, že se Richard Gordon má stát ředitelem místo vás. Ptal jsem se ho, zda něco takového jde. Ale nato jsem dostal jen krátkou zprávu od jeho právníka. Psal, že jeho klient odcestoval a že nemůže odepisovat na

dopisy. O Vánocích jsem mu psal ještě jednou, ale zase nereagoval.“

„No, to je vskutku pozoruhodné. Možná jeho cesta trvá mimořádně dlouho. Tvé školné ale v každém případě platí naprosto přesně.“

„Možná bych se mohl zeptat faráře, kterému vždycky posílám své dopisy,“ přemýšlel Tom Joe. „Dobrou noc.“ S těmi slovy odešel ze společenské místnosti. Pan Kendrick zhasl světlo a odcházel se svou manželkou do jejich domu. Uprostřed školního dvora se najednou zastavil. „Myslím, že už to mám,“ řekl.

„Co máš?“

„Řešení! Teď už vím, odkud získal pan Johnson informaci, že se tu má stát ředitelem Richard Gordon.“

„A kdo mu to řekl?“

„Thomas. Právě nám vyprávěl, že psal „Mr. Edovi“. Pan Johnson je „Mr. Ed“! A pokud se úplně nemýlím, je to také ... strýček Harry. Tohle musím rozhodně povědět Gilbertovi!“

Příležitost k tomu se naskytla hned druhý den, když jeho bratr přišel po bohoslužbě na oběd. Zatímco paní Kendricková připravovala jídlo, seděli oba muži v obýváku a ředitel školy vyprávěl bratrovi o svých úvahách.

„Všechno to do sebe zapadá: Thomas píše „Mr. Edovi“, že budu muset své místo ředitele školy přenechat Richardu Gordonovi. „Mr. Ed“ – tedy strýček Harry – si vzpomene na Richarda Gordona, protože ho zná ještě z dřívějšíka z mých dopisů. Začíná pátrat. Potom cestuje se svým komorníkem panem Brookem do Calgary, nechá ho, aby se stal členem dohlížecího spolku, a postará se o to, aby Richardův podvod vyšel najevo. To vše dělá, aniž by se dal poznat, protože ho trápí špatné svědomí. Pravděpodobně z tohoto důvodu také platí školné za Thomase. Když před pěti a půl lety slyšel přes faráře v Montrealu o mé prosbě, chtěl se pokusit napravit to, co dříve zanedbal.“

Doktor Gilbert mu pozorně naslouchal. „To, co říkáš, dává smysl. Zkombinoval jsi to opravdu dobře, velký bratře. To bych od tebe nečekal.“

Ředitel školy ignoroval toto popíchnutí a řekl: „Teď je jen otázka: jak si budeme počínat? Řekneme strýčkovi Harrymu, že jsme odhalili jeho inkognito? Nebo počkáme, až něco podnikne?“

„Bojím se, že bychom mohli dlouho čekat. Už dávno se mohl nechat poznat. Nejspíš se bojí našeho pohrdání.“

James Kendrick se zamyšleně podíval na svého bratra.

„Byla doba, kdy jsem jím pro jeho chování opravdu pohrdal. Ale potom mi bylo jasné, že mu musím odpustit, protože to tak chtěl náš Pán. Nebylo to lehké, ale potom jsem to přece jen úplně vědomě udělal. Od té doby k němu cítím soucit. Kromě toho je teď starý. Měli bychom mu to ulehčit.“

Gilbert přikývl. „To si také myslím. Měli bychom se za to modlit, vid’?“

Pan Brooke, komorník, si sklepal sních z pláště a vstoupil do domu. Sundal si kabát, pověsil ho na ramínko a z kapsičky u košile vyndal hřebínek. Pečlivě si česal vlasy před zrcadlem.

„Copak je nového, Brooke? Přinesl jste s sebou poštu?“

„Ano, pane. Telegram od vašeho právního zástupce.“

„A to mi říkáte teprve teď?“ Starý pán vstal z křesla před krbem, opřel se o hůl a šel těžce do předsíně.

„Prosím, pane. Tady je.“ Komorník mu podal telegram, schoval hřebínek do kapsičky a čekal, přitom zůstal stát. Pan Johnson ho roztrhl a četl. Náhle zbledl.

„Pane? Není vám dobře?“

„Je to jen ... přečtěte si to, Brooke.“

Komorník vzal telegram, ještě jednou ustaraně pohlédl na svého zaměstnavatele a potom četl obsah telegramu:

Harrisonova banka krátce před bankrotem – Vaše přítomnost naléhavě nutná – dopis odeslán – Lawrence.

Komorník zaraženě vzhlédl. „Jak se to mohlo stát? Přece pořád říkali, že právě Harrisonova banka...“

„Vinu na tom má válka. Peněžní trh jde dolů. Menší banky to postihlo obzvláště tvrdě. Víte, že vedoucí Harrisonovy banky je můj přítel. Kvůli němu je velká část mého jmění uložena v jeho bance. Chtěl jsem mu pomoci. Teď to vypadá tak, ... že to bylo špatné rozhodnutí.“

Pan Johnson se těžce opíral o svoji hůl. Komorník šel za ním do obývacího pokoje. „Zařídte všechno pro naši zpáteční cestu do Montrealu, Brooke.“

„Ale, pane...“

„Řekl jsem, zařídte všechno pro naši zpáteční cestu, Brooke! Dopis od pana Lawrence brzy přijde a já bych chtěl být připraven, je-li situace opravdu tak ožehavá. Lawrence potřebuje můj podpis, aby byly peníze ještě včas převedeny na bezpečné místo.“

„Ano, pane. Samozřejmě, pane.“ Brooke opustil obývací pokoj, zatímco pan Johnson ztěžka usedl do křesla. Zamyšleně se díval do plápolajících plamenů ohně v krbu. *Pane, Ty přece rozumíš mému rozhodnutí, ne? Velká část mého majetku je v sázce. S těmi penězi bych mohl vykonat mnoho dobrého. To je teď prostě důležitější než ... ta druhá věc. Tím myslím setkání s mými synovci Jamesem a Gilbertem. Až dosud jsem se necítil schopný s nimi mluvit. Možná ... bych jim mohl napsat, až zase budu v Montréalu.*

O tři dny později přišel dopis od pana Lawrence a potvrdil tušení pana Johnsona. Jen díky jeho přátelství s vedoucím Harrisonovy banky ho jeho právník včas informoval o brzkém bankrotu. Brooke mezitím balil a obstaral jízdenky do Montrealu. Nájem za dům měli zaplacený ještě na tři měsíce, ale z toho si pan Johnson nic nedělal. „Kdy nám odjíždí vlak, Brooke?“

„Zítra ve 14.10, pane.“

„Dobře. Majitel domu se tu staví zítra kolem poledne, to se hodí.“ Pan Johnson se opět uchýlil do obýváku. Komorník si povzdechl. Copak jeho zaměstnavatel opravdu odjede, aniž by mluvil se svými synovci? Vypadalo to tak.

Následující den zářivě svítilo slunce. Sníh se třpytil a jiskřil na stromech, domech i v ulicích. Hoši ze Západní střední chlapecké školy se po obědě hnali ven, aby na hřišti uspořádali koulůvačku. Pan ředitel s manželkou využili krásného počasí k procházce. „Na sluníčku je opravdu teplo,“ řekla paní Kendricková. – „Tamhle z toho domu se budou asi stěhovat.“

„To je dům, kde bydlí pan Johnson. Opravdu to vypadá, jako by chtěl odjet.“

„Kdyby to skutečně byl tvůj strýček Harry, asi by to neudělal, vid’?“

„Nejsem si jistý. Pojďme blíž k tomu domu.“

K domu přišli ve chvíli, kdy jej opouštěl pan Johnson, opíraje se o hůl. Potkali se na cestě. Pan Johnson neměl možnost se vyhnout.

„Dobrý den, pane Johnstone!“ pozdravil ho ředitel školy. „Jak je to pěkné, že vás potkávám. Byl jsem tu už jednou a chtěl jsem vám poděkovat. Smím se vám představit? Jmenuji se Kendrick, James Kendrick. A toto je moje manželka Cathrine.“

Starý pán působil nervózně. „Velmi mne těší,“ zamumlal a dělal, jako by něco hledal v kapse. „Ale nemusíte mi děkovat. Není to ... potřeba. Kdybyste prominuli – jak vidíte, odjíždíme. Vlak nám jede za necelou hodinu.“

Pevněji uchopil hůl, zamával oběma a šel k autu.

„Ano, tak šťastnou cestu – strýčku Harry.“

Muž se zastavil, jako by ho zasáhl blesk. Váhavě se obrátil.

„Ty ... to víš?“ zeptal se slabým hlasem.

„Ano, strýčku Harry. Před několika dny jsem na to přišel, že za tajemným panem Johnsonem z Montrealu se skrýváš ty.“

Starý pán polkl. „Jamesi, já...“

„Chceš opravdu odejet? Nebo máš ještě čas na rozhovor?“

Harry Johnson na okamžik zavřel oči. Dosud si nikdy neudělal čas na rozhovor s Jamesem nebo Gilbertem. Po celý život byl příliš zaměstnaný, než aby na to měl čas. A teď na něho zase čeká naléhavá záležitost. Musel se rozhodnout.

Otevřel oči a vydržel Jamesův pohled. „Brooke?“

„Ano, pane?“ Komorník rychle přicházel ze strany za vozem.

„Pošlete to auto pryč! Odjedeme až zítra.“

Ignoroval překvapený výraz komorníkova obličeje a otočil se k řediteli školy. „Ty a tvoje žena a Gilbert – mohli byste dnes večer ještě jednou přijít? Teď potřebuji trochu klidu. Ale dnes večer bych s vámi rád mluvil.“ Pan Kendrick přikývl. Ustaraně se díval na starého pána, který najednou vypadal bledý a unavený. „Řeknu Gilbertovi. Přijdeme večer. A prosím, strýčku Harry, nedělej si příliš velké starosti. Nám se vede dobře a ... všechno je odpuštěno.“

Starý pán se usmál. „Dobře, že jsi mi to řekl už teď, můj chlapče. Pro mne to znamená nekonečně mnoho. Teď se ... téměř těším na dnešní večer.“ Ještě jednou zamával řediteli a jeho manželce a šel k domu, jehož dveře se za ním před chvílkou zavřely.

„Postarejte se o pořádnou večeři, Brooke! Dnes večer budeme mít hosty!“

Bylo velmi pozdě, když se toho večera vraceli pan Kendrick a jeho žena domů. Měli toho tolik, co bylo potřeba prohovořit a vyprávět. Harry Johnson využil příležitost a konečně byl ke svým synovcům otevřený. Upřímně je prosil, aby mu odpustili jeho dřívější chování a potom pozorně naslouchal, co mu Gilbert a James vyprávěli o dalším průběhu svých životů.

„Dostali jste se v minulých letech do styku se svou sestrou Alicí?“ zeptal se. Gilbert zavrtěl hlavou. „Od matčiny smrti jsme o ní neslyšeli. Jako by se nad ní zavřela zem.“

„Měla bydlet u rodiny své kamarádky,“ vzpomněl si James Kendrick. „S jejich dcerou si vždycky dobře rozuměla.“

„Myslím, že jsem slyšel, že ta rodina krátce nato odcestovala do Evropy,“ řekl strýček Harry. „Ale nejsem si jistý.“

Na tento rozhovor vzpomínal James Kendrick, když si doma prohlížel starou fotku, kterou měl na psacím stole. Zobrazovala pětičlennou rodinu. Jeho rodinu. *Naši rodiče jsou již dlouho u Tebe, Pane. Děkuji Ti, že nám o Tobě vyprávěli. A děkuji Ti, že Gilbert a já můžeme bydlet tak blízko sebe. Ty víš i to, kde je Alice. Až dosud jsme o ní nemohli nic vypátrat. Prosím, dej, abychom se s ní setkali, když to bude Tvá vůle.*

James Kendrick přistoupil k oknu a díval se do tmy. Byl to vzrušující večer a on cítil, že hned tak neusne. Opravdu se setkali se strýčkem Harrym a mohli s ním otevřeně mluvit. Bylo mu líto starého strýčka. Zdálo se, že jeho manželství s tetou Marthou nebylo šťastné. Teď se musí vrátit do Montrealu, protože tam má vyřídit důležité obchodní záležitosti. Než se rozloučili, řekl ještě: „Prosím, neprozrad' svému žákovi Thomasi Brownovi, že jsem „Mr. Ed.“ Možná mu v budoucnu tu a tam pošlu nějaké peníze. A chtěl bych to raději dělat inkognito.“ Toto přání samozřejmě bude respektovat, i když to pro něho bude těžké. Thomas by tak rád věděl, kdo k němu byl po celá léta tak velkorysý. *Dnes byl zvláštní den, Pane. Děkuji Ti za rozhovor se strýčkem Harrym. Gilbert a já bychom s ním chtěli zůstat v kontaktu. Prosím ochraňuj jeho a pana Brookeho na té dlouhé cestě do Montrealu! Děkuji Ti, že Ti mohu důvěřovat a že všichni, kteří Tě znají jako Otce, jsou skryti ve Tvé silné ruce.*

19. kapitola

Školní rok se chýlil ke svému konci. Žáci šesté třídy skládali závěrečné zkoušky a Tom Joe a všichni ostatní členové orchestru kromě toho nacvičovali na velký koncert, který se měl konat v jeden z posledních školních dnů. Chlapci zhotovili několik plakátů a rozvěsili je na různých místech ve městě. Nejen rodiče a učitelé, ale všichni obyvatelé města byli pozváni na tento koncert. Důvodem bylo, že výtěžek za vstupné chtěli věnovat na další školné pro Johna Malého vlka. Jeho návštěva školy byla zajištěna až do léta, ale pan Kendrick nevěděl, jak to bude dál. Spolužáci Malého vlka ve volném čase dobrovolně konali pochůzky a jiné malé práce a peníze, které tím vydělali, také šetřili pro něho.

Steven Ashford se vracel do školy. Nějakou dobu dával malé Lissy v sirotčinci hodiny klavíru a právě tam zase byl. V sirotčinci měli prastarý klavír, ale když ho nechali naladit, mohl sloužit k výuce. Lissy byla nadaná a pilná žákyně. Bavilo ho vyučovat ji. Před nemocnicí si všiml jednoho plakátu, který označoval koncert. Zběžně ho přečetl – a zarazil se. Co to tam bylo napsáno?

Hraje orchestr Západní střední chlapecké školy v Calgary pod vedením Waltera Bruceho. U klavíru: S. Ashford.

Steven zamrkal. Cvičil sice všechny skladby, které měly být hrány, ale Sam je cvičil také. Sam byl připravený kdykoliv zaskočit. Steven mu za to byl velmi vděčný. Ale kdo rozhodl, že bude v každém případě hrát on? Jeho jméno tedy bylo napsané na všech plakátech – takže teď už nebylo možné couvnout. Za několik dní bude muset hrát na klavír před obrovským množstvím lidí ... Steven cítil, jak se jeho žaludek proti tomu začal vzpouzet. Skousl zuby. *Nevím, kdo tam napsal mé jméno. Jsi to Ty, Pane Ježíši? Znovu mne voláš?*

Při studijní hodině se těžko soustředil. Znovu a znovu musel myslet na plakát: *U klavíru: S. Ashford.*

Večer o tom mluvil s panem Brucem, učitelem hudby. „Já jsem tam uvedl tvé jméno,“ přiznal se učitel dobrovolně. „Musíš konečně překročit vlastní stín. Na klavír hraješ výborně. Kromě toho tvoji rodiče před několika týdny koncertovali v Edmontonu. Tím se jméno Ashfordových stalo známým také v našem kraji. Působí to mnohem lépe, než kdyby tam bylo napsáno ‚Samuel

Smith'. Přijde mnohem víc lidí. A to zároveň znamená víc peněz pro Johna Malého vlka. Zvládneš to, Stevene!"

Steven zamyšleně odcházel. Pan Bruce měl pravdu. Musí konečně jednou zkusit přemoci svůj strach z obecnstva. Ale šok z dřívější doby v něm vězel hluboko. Pocit, že najednou už nic neumí, prázdno, které měl v hlavě, panika – to vše se zase tlačilo do jeho vědomí. Tu noc špatně spal. Odpoledne šel do hudební třídy a cvičil a cvičil. Když přestal hrát, zavřel oči a viděl před sebou nedočkavý dav lidí. Tleskali, když vstupoval na jeviště. Uklonil se a málem by upadl, jak se mu zatočila hlava. Dlaně měl vlhké, v ústech sucho. Potom seděl u klavíru a na nic si nevzpomněl. Jeho hlava byla jako obrovská prázdná díra. Steven skryl obličej do dlaní. *Pane Ježíši, já to nedokážu...*

Večer stál samotný v pokoji u okna a díval se na jezero. Otevřely se dveře a vešel Larry. Šel ke své skříni a něco v ní hledal. Dřív než odešel z pokoje, vrhl na svého kamaráda kritický pohled. „Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

Steven se kousl do rtu. Potom se znenadání zeptal: „Co vlastně bylo s učedníky, kteří zůstali v člunu?“

„S učedníky, kteří zůstali v člunu? Myslíš v příběhu o Petrovi?“

„Ano. Po vodě přece šel jen Petr. Ostatní zůstali v člunu. Byli všichni zbabělí?“

Larry teď věnoval veškerou pozornost kamarádovi. Zády se opřel o zavřené dveře do pokoje a řekl: „V Bibli není napsáno nic o tom, že by byli zbabělí. Pán Ježíš nezavolal všechny učedníky. Jen Petra. A ten to předtím přece sám chtěl.“

„Myslíš, že se Pán Ježíš dívá, co je v našem srdci, a buď nás zavolá, nebo ne?“

„Asi tak. Jsem přesvědčený, že *všichni* by to mohli, kdyby je Pán Ježíš zavolal. Ale pro takový krok musí být člověk předem připravený. Myslím, že Petr udělal zkušenost, kterou právě druzí neměli. Ale za zbabělé bych ostatní učedníky nepokládal.“ Váhavě dodal: „Myslíš na svou hru na klavír?“

Steven přikývl. „Pan Bruce říká, že mám konečně překročit vlastní stín. Ale já na to nejsem připravený, Zmocní se mě panika, když myslím na koncert. Současně mám strach, že mě Bůh volá a že jsem ... neposlušný nebo dokonce ... zbabělý.“

Larry opustil své místo u dveří a postavil se vedle svého kamaráda k oknu. Nakonec řekl: „Věřím, že ti Pán Ježíš pomůže, Stevene. Mohl bys to zvládnout.“

nout. Ale nemyslím si, že tě k tomu Pán Ježíš nutí. To On nikdy nedělá. V jednom kázání jsem slyšel, že se raduje ze všeho, co Mu dobrovolně dáváme k dispozici. Ale když k tomu prostě nemáš odvahu – Pán Ježíš ví, že nechceš úmyslně neposlechnout. Jsem přesvědčený, že ti rozumí.“ Kamarádsky ho lehce udeřil do ramene. „Pojď se mnou do společenské místnosti k ostatním. Mac začíná jeden z posledních pokusů porazit Toma Joea v mlýně.“

O dva dny později prožil Steven překvapení. Bylo brzy po poledni a šel právě přes školní dvůr k hřišti, když ho předjelo auto. Vůz řídil nějaký řidič a vzadu neseděl nikdo jiný než – jeho maminka. Vystoupila a usmála se na Stevena. Udiveně se zastavil. „Maminko? Co tady děláš?“

„Chci navštívit svého syna. Máš něco proti tomu?“

„Ne ... samozřejmě ne. Je to jen takové ... nezvyklé.“

„Ano, to je pravda. Ale chtěla jsem s tebou mluvit. Máš teď volno? Chtěla bych s tebou jít do kavárny.“

Steven přikývl. „Ano, určitě. Jen řeknu ostatním, aby mě nečekali na tréninku. A potom se rychle převléknu. Chceš počkat uvnitř?“

„Ne, počkám tady venku. Vždyť je dnes teplo.“

Steven přikývl. Odcházel celý udivený. Proč ho maminka navštívila tak krátce před ukončením školy? Je někdo nemocný? Tatínek nebo jeho sestra Sára? Ale ne, to by maminka vypadala ustaraně. Pospíšil si, řekl, že se tréninku nezúčastní a rychle se přestrojil. Když se zase objevil na školním dvoře, stála jeho maminka pod otevřeným oknem do hudební učebny a naslouchala. „Víš, kdo tam hraje na housle?“ ptala se svého syna. Steven také poslouchal. „Ano,“ odpověděl, „to musí být Tom Joe. Tuto melodii často hraje, než začne zkouška. Je to indiánská ukolébavka, kterou zná ze severu. Vymyslel jsem k ní doprovod. Někdy ji hrajeme spolu.“

Jeho maminka pozorně poslouchala a přikývla. „Je to opravdu roztomilá melodie. Ale teď pojď!“ Nastoupili do vozu a šofér je odvezl do města. „Prosím vás, přijedte pro nás zase za hodinu,“ řekla paní Ashfordová, když vystoupili. Potom se zavěsila do svého syna a šla s ním do kavárny. Paní Ashfordová svým zjevem vzbuzovala velký dojem. Na sobě měla světle šedý kostým,

který se dobře hodil k jejím blond vlasům. Klobouk, kabelka a střevíčky byly jemně růžové barvy. Její pohyby ukazovaly jistotu a půvab, bylo vidět, že je to dáma ze světa. Zde v Calgary ovšem slavnou pianistku nikdo neznal. V kavárně usedla se svým synem k malého stolku u okna. Opět se na něho usmála. „Něco je jinak,“ přemýšlel Steven. „Maminka jindy není taková ... láskyplná.“ Znal svou matku jako ženu, která sice se svými bližními jednala přátelsky, ale také velmi rozhodně. U svého syna v tom dosud nedělala žádnou výjimku. Objednali si kávu a koláče a netrvalo dlouho a paní Ashfordová začala mluvit o důvodu své návštěvy. „Minulý týden jsme dostali pozvánku na váš závěrečný koncert a na předávání vysvědčení další den.“ Otevřela kabelku a vyndala ji. „Nejvíc ze všeho jsem se divila této zprávě!“ Rozložila pozvánku a ukázala na větu, která Stevenovi už několik dní působila bolení žaludku: U klavíru: S. Ashford.

Steven se zhluboka nadechl. „Mé jméno tam uvedl pan Bruce,“ vysvětlil. „Rozhodně chce, abych konečně vystoupil před velkým publikem.“ Maminka se na něho zadívala zkoumavě. „Chceš to i ty?“

Steven polkl. Tato jednoduchá otázka ho téměř připravila o duševní rovnováhu. Sklopil oči a řekl: „Ne, maminko. Nechci to.“ Po této čestné odpovědi se neodvážil vzhlednout. Maminka z něho bude zklamaná. Opět. Byl a zůstal nemehem. Cítil, jak maminka položila ruku na jeho ruku. „Stevene. Podívej se na mě!“ Váhavě vzhlédl. „Když nechceš hrát, tak nemusíš.“ Steven zamrkal. Jeho maminka byla přece jinak tolik ctižádostivá, rozhodně chtěla, aby byl slavný – a teď reagovala takto?

„Určitě se divíš, co říkám, vid’?“

Steven přikývl. „Ano, mami. Nepočítal jsem s tím, že řekneš něco podobného.“

Přišel číšník a přinesl jim kávu a koláče. Paní Ashfordová mu přátelsky pokynula. Když odešel, odpověděla:

„V posledních měsících jsem přemýšlela. Všimla jsem si, že návštěva Západní střední chlapecké školy ti byla k dobrému. Tvé školní výkony jsou bezvadné a z toho, jak hraješ na klavír, jsem nadšená zrovna tak, jako jsem byla předtím. Vždycky jsem si přála, aby ses stal velkým umělcem, Stevene, a když ti bylo dvanáct let, chtěla jsem tě dvakrát donutit, abys měl koncert. To ode mne byla ... chyba. Dnes bych ti chtěla říci, že je mi to líto. Bojím se, že jsem v tobě tehdy něco zlomila, co se až dodnes úplně nezahojilo. Pokud na vašem závěrečném koncertu nechceš vystupovat, pokud si nevěříš – respektuji

to. Prosím tě, nedělej to jen proto, že to od tebe čekám. Jsem na tebe i tak ... pyšná, Stevene, opravdu.“

Steven polkl a pak ještě jednou. „Děkuji, mami,“ řekl konečně. „Kdybych si mohl vybrat, tak bych na závěrečném koncertě nehrál. Vždycky se mě zmocní panika, když si na to vzpomenu. Ale mně nezbyvá nic jiného. Pan Bruce řekl, že jméno Ashford přitáhne víc lidí. Říká, že budou zklamaní nebo rozzlobení, když bude najednou na klavír hrát někdo jiný.“

Jeho maminka se usmála. „To si nemyslím,“ opáčila. „Až dosud nebyl nikdo zklamaný, když ... hrála Susannah Ashford.“⁵

Steven se nevěřícně díval na maminku. „Ty myslíš ... ty chceš hrát při našem závěrečném koncertu? Místo mě?“

„Ano, synku. Když s tím budeš souhlasit, navrhnu to panu Brucemu.“

„Ano ... ano, samozřejmě s tím souhlasím, Kdybys věděla, jak se mi ulevilo! Teď se konečně mohu těšit na ukončení školy!“

Jeho maminka se naklonila a letmo ho políbila na tvář. „Také se máš těšit, Stevene. Ale teď si nech chutnat. Sníme si koláče a potom pojedeme ke škole. Musím toho ještě mnoho prohodit s panem Brucem.“

Oba poslední týdny uplynuly jako v letu. Nejstarší žáci si oddechli, když za nimi byly i poslední zkoušky a napjatě čekali na výsledky. Paní Ashfordová měla rozhovor s učitelem hudby panem Brucem a bylo dojednáno, že orchestr bude zkoušet každý večer. Chlapci nejdřív vzdychali, ale pak je začínaly víc a víc bavit ctižádostivé plány paní Ashfordové. „Myslete na to, že to děláme pro Johna Malého vlka,“ připomněla hráčům na konci jedné zkoušky. „Čím bude naše vystoupení lepší, tím víc peněz lidé dají na konci vystoupení.“

„Jak to: dají? Myslím, že dají peníze na vstupné. A to lidé přece platí předem!“ namítl Jacob.

„Nechte se překvapit,“ odvětila paní Ashfordová. „A teď bych si chtěla promluvit ještě s Thomasem.“

Ostatní hoši odešli z učebny hudební výchovy, zůstal tam jen Tom Joe. „O co se jedná, madam?“ zeptal se.

„Když jsem před několika dny čekala na školním dvoře na svého syna, zaslechla jsem melodii, která se mi velice líbila. Steven říkal, že je to indiánská

⁵ V originále má příjmení Ashford stejný tvar pro mužský i ženský rod.

ukolébavka, kterou znáš ještě z doby, kdy jsi bydlel na severu. Mohl bys mi ji, prosím, zahrát?”

Tom Joe přikývl a ještě jednou vyndal z pouzdra svůj nástroj. Byla to prostá melodie, kterou hrál, ale taková, která vnikne nejen do hlavy, ale i do srdce. Paní Ashfordová souhlasně přikyvovala. „Je to velmi pěkné. Moc ti děkuji! Vyprávěj mi, na co myslíš, když hraješ tuto píseň.“

„Představuji si indiánskou chatu. Matka nosí na zádech své miminko. Naklání se nad ohněm a míchá v hrnci. Aby bylo děťátko klidné, pobrukuje si tuto písničku. Nebo večer, když má děťátko usnout, ji tiše zpívá. V písničce se zpívá o všech přáních, která má indiánská matka pro své dítě.“

„Měl bys něco proti tomu, že bys tuto píseň zahrál na koncertě?”

Tom Joe se na ni podíval překvapeně. „Myslíte, ... že bych měl hrát úplně sám?”

„Ano. Uvedli bychom to jako poslední bod našeho programu. Budu vyprávět obecenstvu asi to, co jsi mi právě řekl. A potom se posadíš a zahraješ tuto píseň. Mohli bychom sál zatemnit a možná ještě vyrobit vhodnou kulisu s chatou a ohněm. A poté vyzvu lidi, aby něco darovali pro Johna Malého vlka. Uvidíš, kolik se toho vybere.“

„Budu dost rozčilený. Ale když myslíte, že to hraji dost dobře, ... tak bych to asi udělal.“

„Je to dost dobré. Vůbec hraješ dobře, Thomasi. Že jsme ti s mým mužem pět let platili hudební vyučování, to v žádném případě nebyly vyhozené peníze, jak zjišťuji.“

„Mockrát děkuji, madam. Vážím si toho. Hraji velmi rád.“

„To je vidět. A teď mne, prosím, omluv. Chtěla bych promluvit s panem Brucem o kulise.“

Tom Joe si zase schoval housle do pouzdra a rovněž odešel z hudební učebny. „Do koncertu zbývá ještě pět dní,” přemýšlel. „Potom přijde poslední den školy a bude se rozdávat vysvědčení. A potom začne moje práce v hotelu.“ Potlačil povzdech. Nadcházející rok před ním ležel jako obrovská, nepřekročitelná hora. Jeho kamarádi si budou užívat prázdnin a potom se začnou vzdělávat na školách, které si vybrali. Jen on bude muset nastoupit do práce, na kterou se ani trochu netěší. Vůbec to pro něho byla těžko představitelná myšlenka, že jeho návštěva Západní střední chlapecké školy za málo dní nenávratně skončí. Přetrvá jeho přátelství s Larrym, Stevenem a Macem?

Dozví se ještě někdy něco o Robertovi? Jak se asi daří jeho rodičům? Určitě se těšili na závěrečnou slavnost předávání vysvědčení svého syna. A teď ... Tom Joe se kousl do rtu. Robertovi rodiče si synovu budoucnost malovali jinak. Ale někdy se stanou věci, které všechno změní. Věci, které nebyly v plánu. *Jsem rád, že Tě znám, Pane Ježíši. Děkuji Ti, že mohu vědět, že pevně držíš v rukou moji budoucnost a že to, co se stane, není pouhý osud. Ty chceš ze všeho učinit něco dobrého.*

Druhý den po obědě přiběhl za Tomem Joem Freddie. „Počkej, Tome Joe! Mám tady pro tebe dopis. Hospodář ho dal omylem mně. Ale je na něm tvé jméno.“

„Děkuji.“ Tom Joe vzal obálku, zatímco Freddie odběhl směrem ke sportovnímu hřišti. Rukopis na adrese prozrazoval, že písař není příliš zběhlý. Tom Joe nedokázal podle písma říci, od koho je ten dopis. Sedl si na nízkou zídku, která ohraničovala jednu stranu školního dvora, a roztrhl obálku. V ní byl zastrčený jednoduchý lístek:

Tome Joe,

Slyšel jsem o jedné indiánce, která se asi před 20 lety starala o miminko bílé ženy. Jmenuje se Kulhavá srnka a je to Kríjka. Přijedu do Edmontonu v den, kdy slunce svítí nejdéle. Setkáme se u Charlieho.

Šedý sokol

Tom Joe zíral na dopis ve svých rukou a přečetl si ho podruhé. Je to možné? Je to pravda? Dostal po tak dlouhé době konečně informaci, která by mohla vnést světlo do tmy jeho původu? Cítil, jak mu začalo tlouci srdce. Setká se s Šedým sokolem! Vydají se spolu na milovaný sever. Mohl by přenocovat v babiččině srubu a konečně se podívat na její hrob. Vyhledají tu indiánku, která mu snad bude moci něco říci o jeho rodičích...

Najednou mu hlavou prolétla myšlenka, která způsobila, že jeho sny splaskly jako mýdlová bublina. Vždyť musí hned po škole nastoupit do práce. Vůbec nemůže jet do Edmontonu. Když nenastoupí na místo v hotelu, nevydělá si vůbec žádné peníze na studium.

Je to opravdu tak, Pane Ježíši? Musím zůstat tady v Calgary a pracovat, ačkoliv mám možnost dozvědět se něco o svých rodičích? Co jen mám dělat,

Pane Ježíši? Tyto myšlenky ho zaměstnávaly po celý zbytek dne. Co měl dělat? A především: Co tomu řekne pan Kendrick? Tužil, co odpoví.

Večer vyprávěl o dopisu Larrymu a Stevenovi.

„Možná je to opravdu ta indiánka, která tě přinesla do Beaver Lake,“ řekl Steven. „Já bych na tvém místě využil příležitosti a setkal se se Šedým sokolem. Copak na to říká náčelník?“

„Je proti tomu. Říká, že je to všechno velmi nejisté a že je lehkomyšlné vzdát se kvůli tomu místa v hotelu.“ Tom Joe se opřel o okenní parapet a díval se na své kamarády. „Problém je jen v tom, že jsem hned měl pocit: To je ono! To je příležitost, kterou mi dává Pán Ježíš. Ale teď, když je náčelník proti tomu, už si nejsem tak jistý. Měli bychom poslouchat, co říkají starší.“

Larry si sedl obkročmo na židli jako jezdec a stáhl čelo do zamyšlených vrásek. „Tedy, mně se také zdá, že ten dopis přišel úmyslně právě teď. Už tak dlouho se modlíš za to, abys dostal nějakou informaci o svém původu – zpráva od Šedého sokola je určitě vyslyšením modliteb. Dokdy se musíš rozhodnout?“

„V hotelu jim musím dát vědět co nejdříve, pokud bych tam opravdu nenaštopil. Nejraději bych tam zašel hned, ale tak rychle nechci dělat rozhodnutí.“

„Mohli bychom se za to společně pomodlit, abys udělal to, co je správné,“ navrhl Larry. „Co myslíš?“

„Ano, to je důležité,“ myslel i Tom Joe a vděčně se podíval na svého kamaráda.

Pan James Kendrick seděl ve své pracovně a pokoušel se sestavit řeč, kterou měl pronést za několik dní na závěrečné slavnosti. Ale prostě se mu to nedařilo. Znovu a znovu mu na mysl přicházel rozhovor s Thomasem. Co je to za nesmyslný nápad, chtít se vzdát jistého pracovního místa kvůli jedné zprávě od indiánského chlapce. Zavrtěl hlavou. Thomasovi dal jasně na srozuměnou, že s tím nesouhlasí. Bylo jediné rozumné zůstat tady v Calgary a pracovat v hotelu, aby mohl v příštím roce, dá-li Bůh, začít studovat. Vzal do ruky tužku a opět se vrátil ke své řeči. O pět minut později stále ještě tak seděl. Na co jsem to teď myslel? *Že bude jediné rozumné, když zůstane v Calgary a bude pracovat v hotelu, aby mohl příští rok, dá-li Bůh, začít studovat. Dá-li Bůh...*

Co byla Boží vůle v této věci? Ředitel školy se podrbal na bradě. Když byl čestný, tu prostě vycházel z toho, že jeho názor je stejný jako Boží vůle. Ale

kdyby to tak nebylo ... kdyby Bůh opravdu chtěl, aby Thomas šel na sever, aby vyhledal tu indiánku, pak ... *pak by se stalo přesně to, čemu se snažím už šest let zabránit. Pane, vždycky jsem se bál toho, že se Thomas vrátí zpátky na sever. Z toho důvodu jsem nechtěl, aby pořád myslel na Beaver Lake a mluvil o něm. Chtěl jsem, aby se jeho domovem stalo Calgary. Chtěl jsem si ho udržet ve své blízkosti. Já ... mám toho hocha rád, Pane. Vzal jsi mi mého malého syna. Bereš mi teď také Thomase? Co když zůstane v Beaver Lake? Nebo když skutečně získá nějakou informaci o rodičích? Třeba ještě žijí a jen neměli možnost starat se o své dítě. Vždycky jsem snil o tom, že Thomas nebude jen mým žákem, ale že možná jednou bude i mým synem. Ale pokud chceš učinit něco jiného ... on je Tvé dítě, ne mé...*

Druhý den ráno u snídani Tom Joe stále ještě přemýšlel, co má dělat. Od té doby, co se za to včera se svými přáteli modlil, byl sice klidnější, ale stále ještě se jasně nerozhodl. Jeho spolužáci se bavili o koncertě, který se rychle blížil, ale on se neúčastnil rozmluvy. Ztracený v myšlenkách jedl ovesnou kaši. Najednou ucítil, jak se na jeho rameno položila ruka. „Thomasi?“

Otočil se. Za ním stál pan ředitel. „Ano, pane?“

„Přijď, prosím, před pobožností krátce za mnou do kanceláře.“

Thomas přikývl. „Ano, pane.“ Rychle dojedl a potom odešel z jídelny.

„Chtěl jsem s tebou ještě jednou mluvit o dopisu tvého indiánského přítele,“ začal pan ředitel, když v kanceláři seděli proti sobě. „Včera večer jsem přemýšlel a modlil jsem se a došel jsem k závěru, že se máš svobodně rozhodnout, co budeš dělat. Když bude Bůh chtít, abys šel na sever, tak běž. Nebudu ti bránit. Musel jsem myslet na příběh o Petrovi, který nás v tomto roce mnohému naučil. Když volá ON, pak můžeme a máme jít. ON se potom také postará o další. To platí i pro to, co budeš dělat po ukončení školy. Rozhodni to s Pánem Ježíšem, Thomasi.“

„Larry, Steven a já jsme se včera večer také modlili. Já už mám dojem, že dopis od Šedého sokola je odpověď na mé modlitby. Ale bez vašeho souhlasu bych nechtěl jít.“

„Ještě počkej do zítřka,“ navrhl pan Kendrick. „Když si stále ještě budeš myslet, že máš jít na sever, pak jim dej vědět v hotelu Western – Hills. Na to místo se hlásilo mnoho zájemců, jsem přesvědčený, že brzy najdou někoho jiného.“

Zaznělo ranní školní zvonění a svolávalo všechny do velké společenské místnosti. Tom Joe vstal. „Moc vám děkuji, pane, že jste se mnou o tom promluvil. Teď mi je lépe.“

Pan Kendrick se usmál. „Mně také,“ řekl.

Večer využil Tom Joe chvíli mezi zkouškou orchestru a večerkou k tomu, aby si četl z Bible. Otevřel Matoušovo evangelium a četl ještě jednou příběh o Petrovi a o ostatních učednících, když byli v bouři na jezeře. Najednou ho napadlo něco, čeho si dosud nevšiml. O Pánu Ježíši tam bylo napsáno: „A když zástupy propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě pomodlil.“ Tom Joe se zamyšleně díval na text z Bible. *Zatímco byli učedníci na cestě, Ty ses modlil, Pane Ježíši. Možná ses modlil právě za ně. V Bibli je napsáno, že i nyní, když jsi v nebi, se za nás přimlouváš. Přimlouvat se znamená určitě totéž jako modlit se. Ty se přimlouváš i za mne, že? Rád bych věděl, zda to je skutečně Tvůj hlas, který mě volá na sever, nebo zda si jen myslím, že jsi to Ty, protože bych tam tak rád šel. Prosím, dej mi pokoj do srdce, Pane Ježíši. Ne takový, který si jen namlouvám, ale opravdu Tvůj pokoj.* Listoval dál, až našel místo v Listu Koloským: „... Pokoj Kristův ať vládne (nebo rozhoduje) ve vašich srdcích ...“⁶

Přesně o to šlo.

Když se druhý den ráno probudil, sáhl, jako každé ráno před snídaní, po své Bibli. V té době četl Žalmy a dnes byl na řadě Žalm 121:

*Pozvedám svůj zrak k horám.
Odkud mi přijde pomoc?
Pomoc mi přijde od Hospodina,
který učinil nebesa i zemi.
Nedovolí, aby tvá noha uklouzla,
tvůj strážce nedříme.
Ano, strážce Izraele nedříme a nespí.
Hospodin je tvůj strážce, Hospodin je ti*

⁶ Koloským 3,15

*stínem po pravici.
Ve dne na tě nebude bít slunce,
ani měsíc v noci.
Hospodin tě bude chránit ode všeho zlého,
bude chránit tvou duši.
Hospodin bude chránit tvé vycházení i vcházení
od nynějška až navěky.*

Tom Joe položil otevřenou Bibli vedle sebe a klekl si ke své posteli. *Pane Ježíši, dnes ke mně mluvíš skrze oblíbený žalm babičky Betsy. Pro mě je to potvrzení, že na mě dáváš pozor, že mne chráníš. Stále ještě cítím pokoj v srdci, a proto půjdu na sever. Netuším, co tam zjistím, ale vím, že půjdeš se mnou. Děkuji, že mi dáváš tuto možnost, Pane Ježíši.*

V hotelu Western – Hills přijal pan Phillips Thomasovo odřeknutí zaměstnání. Když mu Tom vysvětloval, proč k tomu tak náhle došlo, přijal to s porozuměním. Tomovi se ulevilo. *Ty jsi mně pomohl, Pane Ježíši. Voláš mě a přitom se staráš také o všechno ostatní...*

Pan Kendrick vzal tuto zprávu na vědomí jediným kývnutím hlavy. „Doufejme, že se tvoje cesta na sever vyplatí,“ řekl.

Když Tom Joe odešel z kanceláře, pan ředitel vstal a postavil se k oknu. Zamýšleně se díval na prázdný školní dvůr. *Bude mi chybět, Pane. Bude chybět také Cathrine. Ale Ty – Ty zamýšlíš s Thomasem něco dobrého. Je Tvým dítětem. Prosím Tě, ochraňuj ho. Chtěl bych Tě také ještě znovu prosit za Roberta. Ty vidíš i jeho v Evropě ve válce. Prosím, změň jeho srdce. Zachraň ho a dej, aby se vrátil nazpět...*

20. kapitola

Nastal předposlední den školy. Žáci i učitelé si oddechli, když skončila poslední vyučovací hodina. Studijní hodina odpadla a mladší žáci využili volné odpoledne ke koupání v jezeře, zatímco velcí byli zaměstnání přípravami na koncert a vítali své rodiče, kteří přijížděli na večerní závěrečný koncert. Také slečna Merrylová a její žákyně sehnaly lístky na koncert a objevily se přesně o půl osmé v městské hale. Tam se ozývala změť svěžích hlasů, vrzání židlí a šustění programy.

„Věděly jste, že na klavír bude hrát Ashfordová?“ ptala se Pen.

„Myslíš Susannu Ashfordovou, slavnou pianistku?“ Isabella vykulila oči.

„Ano, přesně tu.“

„Člověče, jak ji sehnali?“

„Je to matka Stevena Ashforda. On je spolužák Larryho a Toma Joea. Vlastně měl hrát on, ale nemá rád taková velká vystoupení.“

„A jak to všechno víš?“

„Vyprávěl mi to Larry. Podívej se, tamhle je.“

Susannah Ashfordová dnes měla na sobě dlouhé černé šaty úzkého střihu. Její jedinou ozdobou byla růžová květina ve stříbřitě blondatých vlasech. Pozdravila pána a paní Kendrickovy a docela nenuceně se bavila s nimi a s panem Davisem.

„Zdá se, že je úplně ... normální,“ šeptala Isabella. „Stojí mezi ostatními lidmi a baví se. Ale teď odchází. Za chvíli ji uvidíme na jevišti. Představovala sis ji takhle, Kendro?“

„Co prosím?“

„Jestli sis takhle představovala Ashfordovou?“

„Ashfordovou? Koho tím myslíš?“

Isabella obrátila oči v sloup. Ty jsi nejspíš vůbec nevníkala, o čem se bavíme, vid'! Jedná se o Susannu Ashfordovou, pianistku. Ale tebe...,“ usmála se šelmovsky, „tebe zajímá asi jen...“ Přerušila větu. Slečna Merrylová se otočila a vrhla směrem k nim přísný pohled. Šeptání v sále umlklo. Pan Bruce, učitel hudby, přišel na pódium a pozdravil hosty, zvláště čestného hosta, paní

Susannu Ashfordovou. Když kráčela ke křídlu, nastal potlesk. Potom se pan Bruce otočil a zvedl taktovku. Orchestr začal hrát Beethovenův koncert pro klavír a orchestr B dur opus 19, číslo 2. Kendra Sullivanová do sebe nasávala každý tón skladby. Milovala hudbu, ale až dosud neměla příležitost, aby slyšela hrát orchestr. Doma na farmě bylo tolik práce, nikdo neměl čas jít do města na koncert nebo sám hrát na nějaký nástroj. Kromě toho by byla výuka také drahá. Ale teď – Kendra měla dojem, že ještě nikdy v životě neslyšela tak krásnou hudbu. Její oči přitom znovu a znovu putovaly ke hráčům na smyčcové nástroje. Tam seděl Tom Joe se svými houslemi. Kde jen se naučil tak dobře hrát? Když skladba skončila, vylekal ji potlesk. Obecenstvo bylo nadšeno tímto počátečním číslem koncertu. Isabella sledovala Kendrčin pohled. „Měl by mít rád děti a knížky a také by se ti líbilo, kdyby ... uměl hrát na housle. To byla ta tečka nad i, mám pravdu?“ Kendra se začervenala a byla ráda, že se slečna Merrylová zase ohlédla na Isabellu. Alespoň nemusela nic odpovídat. Hudebníci teď přednášeli písně a chorály, potom byla přestávka. Následovalo sólo paní Ashfordové. Na klavír zahrála Beethovenovu „Patetickou“. Posluchači okouzleně poslouchali. První věta byla dlouhá a technicky náročná, druhá klidnější, téměř zasněná, třetí temperamentní a strhující. Zdálo se, že hudba vychází přímo z její duše. Mezi posluchači seděl také Steven Ashford a sotva se odvážil dýchat. Když dozněl poslední tón, asi vteřinu bylo ticho. Potom se strhl potlesk, také Steven tleskal. Ale jak program pokračoval, už nebyl úplně soustředěný. Znovu a znovu se přistihoval při myšlence, jak by bylo dobře, kdyby tam na klavírní stoličce seděl on. Už mu to nepřipadalo tak hrozné jako před dvěma týdny. *Pane Ježíši, nevěřím, že ze mne bude koncertní klavírista. Ale přesto bych Ti chtěl dát k dispozici svůj hudební talent. Chtěl bych se stát učitelem hudby a dát možnost dětem, jako je Lissy, aby se naučily hrát na nástroj. Sice budu muset jako učitel hudby tu a tam něco předehrávat. Vždyť i Ty bys měl radost, kdybys se už nenechal ovládat svým strachem. Larry řekl, že mi pomůžeš, když to zkusím. Nyní to sice necítím, ale vím, že jsi to Ty, A Ty také víš, že Tom Joe bude hrát jako poslední bod programu indiánskou ukolébavku. S klavírním doprovodem zní ještě mnohem lépe. Společně s Tebou bych to mohl dokázat ...* Steven byl vyrušen ze své tiché modlitby. Lidé kolem něho tleskali a on mechanicky také zatleskal. Na jevišti teď udělali místo a stavěli kulisu. Představovala dřevěnou chatu, ve které se nad ohněm nakláněla indiánka. Na zádech nesla miminko. Někdo ztemnil sál a nyní před publikum předstoupila jen paní Ashfordová. „Milí posluchači, členové orchestru a já vám srdečně děkujeme, že jste přišli

v tak hojném počtu. Jak bylo oznámeno, výtěžek tohoto koncertu bude použit na školné pro jednoho sirotka, který od Vánoc navštěvuje Západní střední chlapeckou školu. Poslední týden jsem s ním mluvila a také s Thomasem Brownem, který rovněž prožil dětství v indiánské vesnici. Oba hoši znají ukolébavku, kterou matky tam na severu zpívají svým dětem. Když se podíváte na naši kulisu, můžete se možná trochu vcítit do myšlenek jedné z těchto matek. Řekněme, že je to maminka Johna Malého vlka, která se naklání nad ohněm a připravuje večeři. Její muž je kanadský traper, který se za chvíli vrátí domů. Maminka nosí na zádech svého malého syna. Aby ho udržela v klidu, prozpěvuje si ukolébavku, ve které se zpívá o snech, jaké má indiánská maminka pro své dítě. Možná sní o tom, že bude později tak úspěšným traperem jako jeho otec. Škoda, že se už nemůžeme zeptat Johnovy maminky na její sny. Zemřela spolu se svým mužem asi před rokem při nehodě člunu na řece. Ale můžeme si být jisti, že pro svého syna měla sny – která matka by je neměla?“

Ve druhé řadě v obecenstvu jeden posluchač vstal. Byl to vysoký štíhlý chlapec s černými vlasy, který se protáhl kolem lidí a šel na jeviště. Steven Ashford byl bledý, ale v koutku úst mu seděl maličký úsměv, když se setkal s pohledem své matky. Jako by byl tažen neviditelnými nitkami, šel ke klavíru. Když paní Ashfordová mluvila dál, hlas se jí sotva znatelně zachvěl: „Teď si poslechneme melodii indiánské ukolébavky a zkusíme se vcítit do pocitů jedné z těchto statečných matek drsného severu.“

Tom Joe si dal housle pod bradu a začal hrát. Tóny zněly měkce, téměř tesklivě. Nyní se u klavíru připojil Steven a hrál doprovod. Zdrženlivě, dávaje houslím přednost, podbarvoval tu jednoduchou melodii, která pronikala do srdce. Kendra Sullivanová poslouchala a téměř nedýchala. Viděla před sebou chatu pana Kirbyho a jeho indiánské ženy. Viděla před sebou Malou květinu, jak zpěvem ukolébává do spánku nejmladší ratolest rodiny. Vystupovaly v ní vzpomínky na Beaver Lake, vzpomínky na tu nepatrnou osadu na severu, ve které byla tak šťastná spolu se svou rodinou, s panem Mc Gregorem, s babičkou Betsy a s Tomem Joem. John Malý vlk, který seděl vlevo vedle ní, také poslouchal. Vůbec se mu nelíbilo, že se mluvilo o něm a o jeho rodičích, ale slečna Kendra řekla, že to ti lidé myslí dobře a že to tak musí být. Díval se na ni zboku a sotva znatelně zavrtěl hlavou. Po tvářích se jí koulely dvě slzy a zdálo se, že si toho zatím ani nevšimla. Když dozněl poslední tón ukolébavky, v sále nastalo ticho. Ale potom vypukl potlesk.

Paní Ashfordová sáhla po pokladničce a procházela řadami. Usmívala se,

zdravila lidi, děkovala. Na konci poslední řady byla pokladnička přeplněná. „Přídavek!“ zvolal někdo z publika a jiní se k němu přidali. Susannah Ashfordová se opět usmála. Mluvila s jedním pořadatelem a ten přinesl druhou stoličku. Její oči hledaly syna. Ten krátce zaváhal, ale potom si sedl vedle své matky ke klavíru.

Noty nepotřebovali. Klavírní úpravu Malé noční hudby znali z paměti.

V místnosti zavládl klid. A potom hráli matka a syn. Znělo to tak, jako by celý život nedělali nic jiného. Jen málo lidí vědělo, jak významná chvíle to byla. Cathrine Kendricková si přisedla blíže ke svému muži a ten kolem ní položil paži. Nakonec se Susannah Ashfordová a její syn uklonili a s úsměvem přijali potlesk. Poté byl koncert už opravdu u konce. Mladší žáci si oddechli a vyřítili se do foyeru⁷. Hudebníci poslouchali pochvalná slova a dokonce ani paní Williamsová nešetřila uznáním. Steven se stáhl stranou z toho ruchu. *Děkuji Ti, Pane Ježíši! Děkuji, děkuji, děkuji! Ty jsi tam byl se mnou a pomohl jsi mně. Vlastně to bylo tak, jako bys hrál Ty, a ne já ...*

Přistoupil k němu pan Kendrick. „Mohu jen tušit, co to pro tebe muselo znamenat, Stevene. Jsem tak rád, že jsi hrál.“

„Já také, pane. Ale – sám bych to nedokázal. Prožil jsem přesně to, co jste nám vyprávěl. Boží ruka je neuvěřitelně silná.“

Slečně Merrylové dalo po koncertě práci, aby své žákyně zase dovedla domů. Sotva zavolala Isabellu, už se jí zase ztratila v davu, protože se rozhodně ještě chtěla naposledy podívat na paní Ashfordovou. Dokonce ani rozumná Pen dnes zřejmě neměla chuť dbát pokynů slečny Merrylové a Kendru Sullivanovou vůbec nemohla najít. Ředitelka školy vzdychla. Paní Kendricková si toho všimla. „Je předposlední den školy, slečno Merrylová. Trochu popusťte otěže. Pojdte, chtěla bych vám představit paní Blakeovou. Ráda by příští rok poslala svou dceru na vaši školu.“

Slečně Merrylové nezbývalo nic jiného než jít za ní, což Isabella uvítala s úsměvem od ucha k uchu a znovu se vydala směrem k paní Ashfordové. Rozhlížela se po sále a pohledem hledala Kendru, ale nikde ji nemohla najít. Aby

⁷ Foyer – předsálí ve veřejné budově

svou kamarádku mohla spatřit, musela by opustit foyer a jít do místnosti za jevištěm, ve které měli členové orchestru nástroje. Kendra z chodby nahlédla dovnitř napolo otevřenými dveřmi a zvědavě vstoupila dovnitř. Stála tam čtyři cella, na stole ležely dvě trubky. Vedle nich viděla otevřené pouzdro s houslemi. Přistoupila blíž. Tmavě hnědé dřevo houslí se třpytilo. Kendra se jich opatrně dotkla jedním prstem. Jaké to asi je, držet housle? Opatrně vyndala nástroj z pouzdra a položila si jej pod bradu, jak to viděla u Toma Joea. Dělal, jako by držela smyčec a přejížděla jím po strunách.

„Hraješ také na housle?“

Když Kendra ten hlas uslyšela, trhla sebou. Otočila se a sundala housle od brady. V místnosti stál Tom Joe a zády se opíral o stěnu.

„N ... ne, neumím hrát na housle,“ odpověděla. Rozpačitě dodala: „Je mi líto, že jsem je prostě vzala z pouzdra.“

„To přece nevadí. Chtěla bys to zkusit?“

„Já? Ne, myslím, že bych to neuměla. Ale líbí se mně, když hraješ ... tedy, chtěla jsem říci, když lidé hrají na housle.“

Tom Joe se přestal opírat o stěnu. Vzal housle, které mu podávala, a vložil je zpět do pouzdra.

„Vypadají, jako by chtěly vyprávět nějaký příběh,“ zamyslela se Kendra. „Od-kud je máš?“

„Patří jedné přítelkyni paní Kendrickové, která si je u ní před mnoha lety nechala, ale nikdy si pro ně nepřišla. Já je mám jen půjčené.“

„Ale – nikdo přece někde nezapomene housle,“ namítla Kendra. „Snad se přítelkyni paní Kendrickové něco nestalo?“

„Mě by také zajímalo, proč tam prostě nechala tak dobrý nástroj. Na tyto housle hrají velmi rád. Mají takový měkký zvuk.“

„Učil ses hrát tady ve škole?“

„Ne, donedávna mě vyučoval ve městě nějaký pan Spencer. Stevenovi rodiče ho znají. Oni mi také platili hodiny. Do začátků hry na housle mě uvedl pan Mc Gregor v Beaver Lake. Vzpomínáš si ještě na jeho housličky?“

Kendra se usmála. „Ano. Hrál na ně písně zlatokopů a chorály. Už to je téměř dvanáct let od té doby, co jsem ho slyšela hrát... – Pen říkala, že po skončení školy půjdeš na sever. Navštívíš také Beaver Lake?“

„Doufám. Tak rád bych ještě jednou viděl srub babičky Betsy a potom bych

chtěl ... k jejímu hrobu.“

Kendra s porozuměním přikývla. Přejí ti, aby ses měl na cestě na sever dobře. Snad budeš moci zjistit něco o svých rodičích. A pozdravuj ode mne Šedého sokola a pana Mc Gregora.“

Tom Joe zaklapl uzávěry pouzdra na housle. „Udělám. Co máš v plánu ty po skončení školního roku v Calgary? Pojedeš ke svým rodičům na farmu?“

„Jen na prázdniny. Potom se vrátím sem. Paní Blakeová se zase vrací na místo vedoucí sirotčince, ale měla by ráda někoho, kdo by jí pomáhal. Přihlásila jsem se na to místo a přijali mě.“

„To zní dobře. Je štěstí, že slečna Mayhouseová odchází.“ Tom Joe vzal své pouzdro s houslemi a nechal Kendru projít dveřmi před sebou. „Měj se dobře, Kendro. Půjdu zadním vchodem, abych se nemusel prodírat mezi všemi lidmi ve foyeru.“ Mrkl okem a dodal: „Paní Williamsovou bych zrovna nechtěl potkat.“ Zvedl ruku k pozdravu a odešel. Kendra se za ním dívala.

„Tak tady vězíš! Celou dobu tě hledám!“ Objevila se Isabella a táhla Kendru pryč. „Představ si, dostala jsem autogram od Susanny Ashfordové!“

Když slečna Merrylová o půl jedenácté konečně své žákyně dostala v pořádku do školy, oddechla si. Poslala děvčata přímo do jejich pokojů a sama šla také do svého pokoje. Když procházela chodbou, zaslechla z pokoje Isabelly, Kendry a Pen tlumený smích. Stáhla obočí. Ale potom si vzpomněla na to, co jí poradila paní Kendricková: *Dnes je předposlední den školy. Trochu popustte otěže.*

„Tak dobře,“ pomyslela si. „Budu dělat, jako bych nic neviděla a neslyšela a nakonec si strčím do uší vaty.“

Isabella seděla na posteli v tureckém sedu a stále ještě nadšeně vykládala o svém setkání se Susannou Ashfordovou. „Usmála se na mě a zeptala se, jak se jmenuji. Zdá se mi ohromně milá. Vůbec nemá takové ty ... způsoby, jako mají hvězdy. Kdo se vám dnes večer nejvíc líbil?“

Pen si zapínala noční košili a potom si rozplétala svůj blondátý cop. „Tedy, mně se líbily ze všeho nejvíc melodie, které jsem znala. Mám ráda, když se hraje Trust and obey nebo podobné písně.“

„Kendry se ani nemusím ptát,“ řekla Isabella a usmála se svým typickým šelmovským úsměvem. „Při indiánské ukolébavce dokonce plakala.“

„Ty vůbec nemluvíš o Ricku Stanleyovi,“ změnila Pen téma a začala si kartáčovat vlasy. „Už pro něho nehoruješ?“

„Rick Stanley? Ne, to je pryč.“

„A proč, smím-li se zeptat?“

Isabella kreslila prstem na prostěradlo imaginární vzor. „Protože – nedávno jsem ho pozorovala ve městě. S jiným chlapcem se posmíval dvěma děvčatům ze sirotčince. Byla to malá Lissy a jedna ze starších. Jmenuje se Becky. Choval se k nim tak ošklivě, že jsem přešla na druhou stranu ulice a zastala jsem se jich. Řekl něco nepříjemného, ale potom se svým kamarádem odešel. Já jsem také pro to, aby byla zábava, ale nemohla bych se vdát za někoho, kdo je schválně drzý. I když vypadá tak dobře.“

„To zní docela rozumně,“ poznamenala Pen, odložila kartáč a potom si sedla na svou postel.

„No, víte – porovnávala jsem Roberta a Ricka také s jinými chlapci. Například s tvým bratrem a s Tomem Joem. Ti jsou ... nějak jinačí.“

„Zkoušejí žít podle Bible,“ řekla Kendra a položila si obě paže kolem skrčených kolen.

Isabella přikývla. „To jsem si myslela. Možná jsou v té knize napsané některé skutečně dobré věci.“

Pen a Kendra si vyměnily rychlé pohledy. Potom Pen otevřela zásuvku svého nočního stolku a vyndala z ní balíček. „Když teď mluvíme o Bibli – Kendra a já bychom ti ji rády daly na rozloučenou,“ řekla a podávala jí balíček.

„Mně? Bibli?“ Isabella vzala balíček a otevřela ho. Opatrně držela knihu v ruce a hladila hladkou černou kůží. „To je ... od vás milé. Děkuji!“

„Můžeš začít číst od začátku,“ navrhla Kendra, „tam je napsané všechno o stvoření. Potom jsou příběhy o Noem a Abrahamovi. Nebo začni číst nejdřív Evangelia, například Lukášovo. Tam se dočteš hodně o Pánu Ježíši.“

Isabella vzhledla. „Čestně řečeno, nevím, co si mám počít s Bibli,“ přiznala upřímně. „Bojím se totiž, že kdybych se pustila do četby, už bych nemohla mít v životě žádnou zábavu. Ale já chci mít zábavu. Chci chodit na párty a seznámit se s ... chlapci. Nemám chuť být stále hodná a poslušná a jednou skončit jako zahořklá stará panna.“

Při této představě se Kendra i Pen hlasitě rozesmály, potom se však lekly a držely si ruku před ústy. „Taková nikdy nebudeš, Isabello, na to se můžeš

spolehnout,“ zašeptala nakonec Kendra a stále ještě se musela smát. Ale potom zvažněla. „Jsi taková dobrá kamarádka, stále veselá a šíříš kolem sebe dobrou náladu. Toho se přece nemusíš vzdát, když se staneš křesťankou. Bůh tě tak stvořil. Právě křesťané mají kolem sebe šířit radost. Ovšem – co se týká zábavy, to máš pravdu. Povrchní smích a flirtování – to se Bohu nelíbí.“ „Nejspíš máš pravdu,“ přisvědčila Isabella. „Uznávám, že ty a Pen jste veselé, i když to s křesťanstvím berete vážně.“

„Není to jen dodržování pravidel. Když opravdu znáš Pána Ježíše jako svého Spasitele, když je ti jasné, že za tebe musel zemřít na kříži, aby mohly být odpuštěny tvoje hříchy – pak miluješ Pána Ježíše a toužíš dělat to, co On říká. Tolik bychom ti přály, abys udělala tuto zkušenost, Isabello. Protože když budeš žít bez Boha – později nebudeš v nebi, ale daleko od Boha na jednom hrozném místě.“

Isabella položila Bibli na svůj noční stolek. „Budu o tom přemýšlet. Čestně. Ale dnes večer jsem na to už moc unavená. Měly bychom spát, nemyslíte?“ Vklouzla pod deku, zatímco Kendra a Pen si ještě klekly u svých postelí k večerní modlitbě. Dnes v modlitbách obě prosily hlavně za přítelkyni Isabellu.

Nastal poslední den školy. Na Západní střední chlapecké škole začal den jako obvykle snídání a společnou pobožností. Potom se pan Kendrick rozloučil s chlapci a popřál jim pěkné prázdniny. Žáci prvního až pátého ročníku se svými učiteli se poté odebrali do tříd, aby dostali svá vysvědčení, zatímco pan ředitel se vydal s nejstaršími žáky na cestu do auly. Přišli tam i rodiče hochů a přesně v 10.00 hodin začalo slavnostní ukončení školy. Pan ředitel měl řeč, také Larry jako důvěrník žáků pronesl řeč. Potom bylo předáváno vysvědčení. Žáci byli jednotlivě voláni na stupínek, kde dostali vysvědčení a pan ředitel jim blahopřál. Hoši byli voláni podle abecedy. První byl na řadě Steven Ashford. Když se zase posadil, řekl pan ředitel: „Teď prosím, aby přišel na stupínek žák, který je tento rok nejlepším žákem třídy: Thomas Joseph Brown.“ Tom Joe cítil, jak mu rychle tlučí srdce. Počítal s dobrým závěrečným vysvědčením, ale nevěděl, že je nejlepší. Když vyšel nahoru po třech schůdcích, zazněl potlesk. Pan Kendrick mu s úsměvem předal vysvědčení.

„Gratuluji ti, Thomasi, dosáhl jsi vynikajících výsledků.“

„Moc vám děkuji, pane!“ Tom Joe by rád ještě něco řekl, ale v aule byli všichni ti lidé, a kromě toho nevěděl, jak by se měl správně vyjádřit. A tak už nic víc neřekl, potřásl řediteli rukou a vrátil se zase na své místo. Larry mu hned vzal vysvědčení z ruky a důkladně si ho prohlížel. Potom tiše pískl skrz zuby. „Není to špatné,“ zašeptal. „Musím ti teď vykat?“

Tom Joe se usmál. „Budu o tom přemýšlet.“

Byli voláni žáci – jeden za druhým. Když i poslední zase seděl na svém místě, ohlásil pan ředitel krátkou přestávku a po ní společný oběd v jídelně. Toho se účastnili i ostatní učitelé, zatímco žáci 1. až 5. třídy už byli propuštěni na prázdniny. Po tomto ohlášení nastal v sále neklid, rodiče posuzovali vysvědčení svých synů, aula byla plná blahopřání, smíchu a svěžích hlasů. Tom Joe stál trochu stranou a pozoroval ten shon. Viděl paní Kendrickovou, která se na něho usmívala a šla k němu. Ale zastavila ji paní Jonesová, vzala ji stranou a něco jí šeptala. Potom obě ženy odešly z auly. *Kdyby tu tak teď mohla být babička! Vždycky si přála, abych dobře ukončil školu ...* Na závěrečnou slavnost pozval Charlieho, ale ten, žel, zrovna nemohl přijet. Také doktor Gilbert už odjel do Toronta, kde se příští týden bude konat jeho svatba. V tuto chvíli se Tom Joe cítil osamělý. Věděl, že k němu hned přijdou Larryho rodiče, ale ti v tento moment samozřejmě nejdřív gratulovali svému synovi. Takový pocit osamělosti ho přepadl jen zřídkakdy, ale dnes se vetřel a nenechal se setřást. Položil své vysvědčení na klavír a odešel z místnosti. S trápením se v době těžkostí uměl vypořádat sám, ale když s nikým nemohl sdílet svou radost, to ho bolelo. Na liduprázdném školním dvoře se zastavil. *Ty víš, jak mi právě je, Pane Ježíši. Cítím se hodně osamělý. Děkuji, že tady jsi Ty a že jsi vždycky silný...*

Hlasité štěkání ho vytrhlo z jeho myšlenek. Rozhlédl se a objevil Lady Blue, přivázanou u jednoho sloupku v plotě. „Lady Blue! Copak tady děláš? Šel k ní a načechrával jí hustý kožich. Najednou užasl: K jejímu obojku byla přivázána malá kytice polních květů a lístek. Četl:

Gratuluji ti k ukončení školy! Třikrát haf! Tvoje Lady Blue.

Tom Joe se musel zasmát. „Kdo to jen vymyslel? Škoda, že ty to nemůžeš prozradit, Lady Blue. To je opravdu překvapení!“ Zkoušel uhádnout, čí je to písmo, ale musel to vzdát. Zpráva byla napsána pečlivě namalovanými tiskacími písmeny a neprozradila, kdo je autorem. *Děkuji Ti, Pane Ježíši. Ty posíláš Svá povzbuzení vždycky v pravý čas.* Odvázal fenu a vedl ji přes školní dvůr.

„Dnes na mě určitě budeš moci počkat u Jonesových. Prostě se zeptáme hospodáře.“ Jak očekával, pan Jones k tomu dal své svolení. „V takový významný den můžeme udělat výjimku,“ řekl a dokonce fence přinesl misku s vodou. „Počkej tady na mě, Lady Blue,“ řekl Tom Joe. „Po jídle pro tebe přijdu!“ Vrátil se zpátky do auly, ale u dveří zůstal stát a hledal pana Kendricka. Ten byl zabraný do rozmluvy se Stevenovými rodiči a nablízku stál také Macův otec. Tom Joe by tak rád ještě jednou mluvil s panem Kendrickem, chtěl se pořádně rozloučit a poděkovat mu, ale v té neklidné místnosti, kde čekalo mnoho lidí, kteří také chtěli mluvit s ředitelem, mu to připadalo těžké. Třeba se naskytne příležitost ještě po obědě. Ale potom už neměl mnoho času. Mac mu nabídl, že může jet do Edmontonu autem s ním a s jeho rodiči. Tom Joe tu nabídku vděčně přijal, protože by tím ušetřil peníze za jízdenku.

„Hej, Tome Joe, kdepak jsi byl celou dobu? Moji rodiče už jsou v jídelně. Půjdeš se mnou?“

„Ano, samozřejmě. Byl jsem jen chvílku venku.“ Tom Joe šel za Larrym a posadil se v jídelně ke stolu. Rodina Ashfordova si přisedla k nim a po děkovné modlitbě pana ředitele si vychutnávali oběd. Mluvili hlavně o uplynulé školní době a vzpomínali na veselé události z vyučování. Po jídle řekl pan Kendrick ještě několik slov a na závěr se pomodlil. Potom začalo loučení. Z pokojů se nosila zavazadla, vyměňovala se slova na rozloučenou a adresy. Tom Joe se zkoušel dostat k panu řediteli, ale ten byl obklopen rodiči a chlapci. *Prostě tam teď nemohu jít a rozloučit se s ním přede všemi. Řekl bych jen: „na shledanou“ a „moc vám za všechno děkuji“, ale tak to nechci. Nějak to ... nestačí. Ne po těch šesti letech.* Objevil Maca, který stál u vchodu a rozhlížel se, jako by někoho hledal. Šel k němu. „Ty, Macu...“

„Aha, tady jsi! Tatínek už by chtěl odjet. Už sis přinesl zavazadlo dolů?“

„Ne. Chtěl jsem se tě zeptat ... tedy, vadilo by vám, kdybych s vámi nakonec nejel? Rád bych ještě mluvil s náčelníkem, ale v tuto chvíli to nejde. Zítra ráno bych jel do Edmontonu vlakem.“

„Jak chceš. Moji rodiče ti to nebudou zazlívát. Tatínek by jen rád vyjel, protože chce přijet přesně. No, tak...“ Dal kamarádovi přátelskou ránu do ramene. „Měj se dobře, Tome Joe!“ Trochu zaváhal a potom dodal: „Může se ... stát, že o mně dlouho neuslyšíš. Já ... tedy, já půjdu také do Francie na frontu.“

„Ty se chceš... stát vojákem? Jako Robert?“

Mac přikývl. „Nedokážu to vysvětlit, ale prostě to musím udělat.“

„A co na to říkají tvoji rodiče?“

„Maminka by mě samozřejmě chtěla mít u sebe, ale tatínek mě chápe. Říká, že je to rozhodnutí, které každý musí udělat sám za sebe.“

Tom Joe polkl. „No, tak ... se zase ve zdraví vrát.“

Mac se usmál. „Určitě se vrátím.“ Ještě jednou svému kamarádovi zamával a odešel. Tom Joe se za ním díval. Nakonec se otočil. S Larrym a Stevenem a jejich rodiči i s většinou ostatních chlapců se už také rozloučil. Dojde k panu Jonesovi a zeptá se ho, zda by tuto noc mohl ještě strávit ve svém starém pokoji ve škole. A zda by tu mohla do rána zůstat i Lady Blue. Když to zařídil, vzpomněl si na své vysvědčení, které položil na klavír v aule. Vešel do té místnosti, aby si ho vzal. V aule potkal Ricka Stanleye, který se opíral o klavír a v ruce držel Tomovo vysvědčení.

„Mohl bys mi ho, prosím, dát?“

„Samozřejmě. Tady ho máš.“ Rick mu ho podal. „Musí to být podivný pocit,“ dodal.

„Co tím myslíš?“

„No, jsi nejlepší z celé třídy, a jak se zdá, nikoho to nezajímá.“

Tom Joe už měl na jazyku ostrou poznámku. Ale kousl se do rtu. Nechtěl žádné sváry, ne poslední den. A kromě toho ... kromě toho bylo těžké postavit se čelem protivníkovi, který jako by ho zasáhl tomahavkem, ostrým jako břitva. Vzal vysvědčení Rickovi z ruky a rychle na něho kývl hlavou.

„Měj se dobře.“ S těmito slovy se otočil a opustil aulu. Protože ještě všichni neodjeli, šel s vysvědčením nejdřív stranou do pokoje, kde vysvědčení bezpečně schoval ve svém zavazadle. Potom šel k hospodáři. „Pojď, Lady Blue, trochu se podíváme k řece, ano? Zdá se, že to bude ještě chvíli trvat, než na nás bude mít náčelník čas.“

Když odjel poslední žák, pan James Kendrick se zhluboka nadechl. Poslední dny školy byly vždycky nepokojné a rozloučení s nejstaršími žáky bylo těžké. Uvidí ještě někdy některé z nich? Opustil prázdnou jídelnu a nahlédl do ku-

chyně. Jeho žena tam pomáhala kuchařce a paní Jonesové, protože jedna z pomocnic se předtím tak řízla do prstu, že ji museli poslat do ordinace doktora Bella. Ten se ještě jednou uvolil, že převezme zástup za Gilberta po dobu, kdy bude v Torontu.

„Bude to ještě chvíli trvat, Jamesi“ řekla jeho manželka a usmála se na něho. Její muž přikývl. „Mám ještě něco na práci v kanceláři.“ Odešel z kuchyně a vydal se do své pracovny. Sedl si k psacímu stolu a prohlížel poštu. Potom se opřel. Znal tento pocit, který se ho pokaždé zmocnil v poslední školní den. *Přál bych si, abych také měl hocha, který by teď se mnou doma trávil prázdniny. Ty jsi to vedl jinak, Pane, ale v dnech, jako je tento, velmi postrádám našeho malého syna Williama. Ty víš, že jsem doufal, že Thomas zůstane v Calgary. To bych ho měl nablízku. Ted' je pryč a já jsem se s ním ani pořádně nerozloučil. Chtěl jsem s ním ještě rozhodně mluvit, ale nakonec jsem ho prostě už neviděl.*

Pan ředitel vstal. Dnes už se nedokázal soustředit na práci. Určitě by mu pomohla krátká procházka. Školní dvůr před ním ležel podivně tichý v horkém odpoledním slunci. Pan Kendrick ho přešel a dal se na cestu k řece. Řeka měla pro Thomase vždycky velkou přitažlivou sílu. Když měl volno, dokázal celé hodiny chodit po břehu. *Ted' je na cestě na svůj milovaný sever. A možná ... tam zůstane navždy.* Zabloubaný v myšlenkách šel dál. Z mysli mu nešla myšlenka, kterou jednou kdesi četl: „Není vždycky lehké usmívat se, Pane.“ *Tato věta docela dobře vystihuje moji náladu. Ale Ty ani nepožaduješ, abych se vždycky usmíval, že, Pane? Ty bys prostě chtěl, abych Ti důvěřoval a nechal Tě, abys mne pevně držel Svou silnou rukou.*

Na břehu řeky bylo ticho. Pan Kendrick šel po úzké stezce, která vedla k oblíbenému místečku Toma Joea. Byl tak zamyšlený, že si chlapce a jeho psa nejdřív vůbec nevšiml. Teprve když ho Lady Blue pozdravila zaštekáním, vzhledl.

„Tome, hochu,“ uklouzlo mu překvapeně. Podrbal se na bradě. Oslovení mu jen uklouzlo, ale Thomas na ně vlastně už byl příliš starý. „Je mi líto, Thomasi, nepočítal jsem s tím, že tě tady potkám,“ pospíšil si říci.

Tom Joe vstal a usmíval se. „Zatím jste mi takhle řekl jenom jednou – když jste pro mě přijel na policejní stanici po mé první jízdě tramvají.“

„Ty si to ještě pamatuješ?“

Tom Joe přikývl. „Ano, pane. Já ... tedy, mně to nevadí, když mi takhle říkáte. Jinak mi tak neříká nikdo.“

Ted' to byl on, kdo působil rozpačitě. Pan ředitel se zeptal: „Nechtěl jsi odjet s Macem a jeho rodiči do Edmontonu? Myslel jsem, že jsi s nimi už dávno na cestě.“

Sedl si vedle Lady Blue na plochý kámen, který byl vyhrátý od sluníčka. Tom Joe si také sedl. Lady Blue ležela mezi nimi a užívala si hlazení, kterým ji dnes rozmazloval její páníček.

„Měl jsem to v úmyslu,“ odpověděl Tom Joe, „ale já jsem prostě nemohl takhle odjet. Nemohl jsem odjet bez rozloučení s vámi. Poslední dny se toho ve škole tolik dělo a právě v jídelně s vámi také chtěli všichni mluvit. Tak jsem řekl Macovi, že tady ještě zůstanu a že pojedu do Edmontonu zítra prvním vlakem.“

Ředitel školy se díval na řeku. „Také jsem se s tebou ještě chtěl rozloučit a chtěl jsem ti říci, že jsem na tebe velmi pyšný, Thomasi. Nejen kvůli tvým dobrým známkám. I jinak. Jsi v mnoha ohledech příkladem pro mladší žáky.“ Otočil hlavu a díval se na Toma Joea z boku. „Jen zřídka jsem tě chválil, Thomasi. Nikdy jsem nechtěl, aby si ostatní chlapi mysleli, že ti dávám přednost. Ve škole jsem vždycky toužil, abys ze sebe vydal to nejlepší. Moje manželka mně často dala na srozuměnou, že jsem na tebe moc přísný. Také jsi to tak pociťoval?“ Tom Joe přimhouřil oči před sluníčkem. Přál si, aby se uměl vyjadřovat tak dobře jako Larry ve své dnešní řeči na rozloučenou. Ale tento talent neměl. Uměl to vyjádřit jen svým způsobem. „Někdy jste byl přísný,“ připustil. „Ale ... vždycky to tak nebylo. Mnoho jste mě toho naučil a ... od babiččiny smrti jsem k vám mohl vždycky přijít a na všechno se vás zeptat. A docela na začátku, když jsem tady byl nový, plul jste se mnou v kánoji na pikniku nedělní školy. Něco takového se prostě nezapomene. Proto mi také ani moc nevadilo, když jste někdy byl přísný. A také jste nám každé ráno četl z Bible a modlil se s námi. Dbal jste na to, abychom pravidelně navštěvovali bohoslužby a biblické a modlitební hodiny. Přesně to bylo vždycky důležité i pro babičku Betsy. Vy ... jste mi ukázal, jak žije muž jako křesťan s Bohem. Když říkáte, že jste na mne pyšný, pak to vlastně pochází jen ... od vás, myslím.“

Ted' to byl ředitel, který najednou musel přimhouřit oči, ale zdálo se, že to nezavinilo slunce. „Pochází to od Něho,“ řekl tiše. „Máme za co děkovat našemu Pánu, který nás má tak rád, že nás i přes naše slabosti nechává žít ke Svě slávě. V tomto školním roce jsem zvláště cítil, že bez Jeho silné ruky nedokážu vůbec nic.“ Odmlčel se a zase se díval na vodu, která neúnavně

šplouchala po kamenech u jejich nohou. „Kdy jede další vlak do Edmontonu?“ zeptal se.

„Zítra ráno v 8.00 hodin. Pan Jones řekl, že bych mohl ještě jednou přenocovat ve škole.“

„Ve škole? To nepřipadá v úvahu! Moje žena by mi nikdy neodpustila, kdybych to dovolil.“

„Ale kdepak mám ...?“

„V našem pokoji pro hosty. Je už moc dlouho prázdný.

„Ale nechtěl bych vám přidělovat starosti, pane. Já ...“

Pan ředitel se usmál. „Mé manželce ještě nikdy nedělalo starosti, když tě trochu rozmazlovala.“ Vstal a dodal: „Ve 4.00 hodiny u nás bude káva a jablečný koláč. Přines si nejraději hned zavazadlo a přijď s ním k nám. Tom Joe také vstal. Usmíval se. „Stane se, jak si přejete, pane. Lady Blue a já budeme na místě přesně.“

Mnoho mil odtud, ve velkém městě Torontu, sáhla Eveline po své kabelce a zároveň se rychle podívala do zrcadla. Její přítelkyně Lillian stála za ní a dívala se jí přes rameno. „Ještě 34 minut,“ řekla s úsměvem. „Potom konečně zase uvidíš svého pana doktora.“

„Ještě třicet tři a půl minuty,“ odpověděla Evie. „A teď mě nech jít, jinak ještě přijdu pozdě na nádraží.“

„Za to rozhodně nechci být zodpovědná,“ řekla Lillian. „Těšíš se?“

„Máš divné otázky. Celé dny, ach co, celé týdny už nemyslím na nic jiného.“

„Takže se tvé starosti úplně rozplynuly?“

Evie se otočila ke své kamarádce. „Neřekla bych, že se přímo rozplynuly. Já, tedy ... já myslím, že se mi bude stýskat,“ odpověděla. „Ale už nemám takový strach jako předtím. Víš, že jsem poslechla tvoji radu a vyhledala si všechna místa v Bibli, která se mi podařilo najít, kde je napsáno: ‚Neboj se!‘“

„Od té doby je mi lépe. Jsem si jistá, že mne Pán Ježíš chce mít v Calgary. A kromě toho,“ dodala k tomu s úsměvem, „jsem zamilovaná do svého pana doktora!“ Rychle se podívala na hodinky. „Teď už zbývá jen třicet a půl mi-

nuty. Tak zatím, Lil!“ Otevřela domovní dveře, ale na chodníku se ještě jednou otočila: „Stejně mám nejraději Izaiáše 41,13.“ S těmi slovy spěšně odcházela. Lillian šla do obývacího pokoje, vzala z police svou Bibli a otevřela knihu Izaiáše. Četla: „Protože já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který drží tvoji pravici a říká ti: Neboj se, já ti budu pomáhat.“

21. kapitola

V lese bylo ticho. Slunce stálo vysoko nad stromy a vzduch se chvěl horkem. Hmyz tančil nad řekou, která se klikatě proplétala krajinou jako lesklá stuha. Téměř neslyšně klouzala kánoe po vodě. Seděli v ní indián a běloch, uprostřed leželo zavazadlo a vedle něho pes s pozorně nastraženými ušima. Tom Joe a jeho přítel Šedý sokol veslovali proti proudu. Vlevo, vpravo, vlevo, vpravo táhli pádla vodou. Když slunce postoupilo dál na západ, zamířil Šedý sokol, který seděl na přídi, ke břehu. Tom Joe přikývl na souhlas. Po několika úderech vesly se kánoe zabořila do hrubého písku a oblázků. Oba mladí muži vylezli ven a vytáhli člun pěkného tvaru na souš. Také pes vyskočil na břeh. Tom Joe se rozhlédl. Bylo to dobré místo na táboření. Borovice a břízy poskytovaly dostatečnou ochranu před odpoledním sluncem a na maličké pláži mohli bez nebezpečí rozdělat táborový oheň. Pes prohledával houští na břehu. „Zůstaň nablízku, Lady Blue!“ poručil Tom Joe a sedl si na zem, aby vyndal z batohu láhev s vodou. „Kolik hodin jsme veslovali?“ Tom Joe procvičil svá namožená ramena a protáhl obličej. „Moje ubohá ramena, zítra jimi nebudu moci pohnout.“

Jeho indiánský přítel ho s úsměvem pozoroval. „Běduješ jako nějaká squaw,“ řekl a sáhl po láhvi, kterou mu Tom Joe podal. Pil vodu dlouhými, žíznivými doušky a zbytek vody si nalil na obličej a na záda.

„Prostě jsem vyšel z cviku,“ bránil se Tom Joe. „V Calgary jsme pěstovali jiné druhy sportu než veslování.“ Lady Blue přiběhla od břehu, zůstala stát vedle svého pánička a otřepala se, až jí z kožichu létaly kapky vody. „Hej, ty jsi asi už byla ve vodě, co? To byl dobrý nápad, Lady Blue. Já také nutně potřebuji ochlazení!“

Když šel Tom Joe společně s fenkou do vody, rozhlížel se Šedý sokol pozorně na všechny strany. Potom si také sundal košili a kalhoty a spěchal do chladné řeky. Poté co se vydatně vydováděli ve vodě, sušili se na několika sluncem vyhřátých kamenech u řeky. „Když si představím, že bych teď musel pracovat v kanceláři a trávit večer v dusném podkrovním pokojíku – tak tady to máme lepší, vid', Lady Blue?“ Tom Joe hladil svého pejska a Šedý sokol se zase musel usmát. „Ty ji pořád ještě rozmazluješ,“ řekl. „Žádný indián by se svým psem nezacházel tak jako ty.“

„To je možné. Tom Joe se opřel o lokty a podíval se na svého kamaráda. „Vyprávěj mně, co dělají indiáni místo toho. Co všechno se stalo v Beaver Lake za mé nepřítomnosti?“

Šedý sokol se posadil. Vyhověl přítelovu přání a vyprávěl o životě v malé osadě na severu. Přitom se mezi vyprávěním zase tu a tam rozhlížel. Tom Joe si toho všiml.

„Je to tím, že jsi zaměstnán jako scout jízdni policie, že se stále rozhlížíš?“ zeptal se. „Dělal jsi to i v čunu.“

Šedý sokol váhal s odpovědí. Nakonec řekl: „Hledají pašeráka whisky. Poslední zimu prodával alkohol některým traperům a indiánům. Tuší se, že to byl alkohol, který si páčil sám, tedy ilegálně. A také ho neprodával, ale vyměňoval za kožešiny. Jeden traper se poté opil a později ho našli zmrzlého v jeho chatě. A indiány připravil o jejich nejlepší kožešiny. Sice vědí, kdo to je, ale policii se ještě nepodařilo chytit ho. Jmenuje se Dan Larkins. Někde musí mít tajný úkryt. Na policejní stanici v Edmontonu říkali, že byl tento týden spatřen v této krajině.“

Tom Joe tiše pískl skrz zuby. „Je ozbrojený?“

„Ano. A také není zrovna citlivý. Když mu byl v patách jeden mountie⁸, bezohledně na něho střílel. Naštěstí to přežil.“

„To zní nebezpečně.“ Teď to byl Tom Joe, který se zkoumavě rozhlížel. „Určitě nebude škodit, když budeme mít otevřené oči.“

Když si později večer pekli nad ohněm rybu, kterou sami ulovili, zeptal se Šedý sokol: „Jak to nakonec dopadlo ve tvé škole? Je tam ještě muž, kterému říkáš náčelník?“

„Ano. Ale mezitím to vypadalo, že bude muset odejít. Byl to pořádně vzrušující školní rok.“

„Jakpak to bylo?“ Šedý sokol se ptal s takovým zájmem, že mu to Tom Joe během jídla podrobně vyprávěl.

„Ale když ten pan Kendrick celou dobu věděl, že je ten ... ten Richard Gordon špatný člověk, proč to neřekl? Proč to nechal dojít tak daleko, že ho chtěli sesadit z místa ředitele? Pravý náčelník by se měl hájit!“

„Neměl žádné důkazy. A na začátku pan Kendrick také dělal všechno pro to, aby stál v dobrém světle. Ale potom zjistil, že sám to nedokáže, a přenechal

⁸ Mountie – policista, člen Královské kanadské jízdni policie

vedení Bohu. Potom to nejdřív vypadalo, jako kdyby prohrál. Ale nakonec přece mohl zůstat na místě ředitele.“

Šedý sokol se zamračil.

„Přenechal vedení Bohu? Ale on je přece náčelník, tak musí bojovat sám.“

„Pro Boha je důležité, aby dobrý náčelník úplně důvěřoval Jemu a Jeho Synu Ježíši. Myslím, že je to někdy těžší než bojovat sám. Člověk to dokáže jen tehdy, když Boha opravdu dobře zná a má k Němu vztah. Teprve tehdy ví, jak velice Bůh miluje nás lidi a jak velice se vyplatí důvěřovat Mu.“

„Mluvíš jako babička Betsy. Předcítala mně z Bible. Říkala, že je to Boží kniha. Ale když je v ní napsáno, že náčelníci nemají bojovat sami za sebe, tak to není dobrá kniha. Přinejmenším ne pro indiána.“

„Ale pan Kendrick to přece vyzkoušel,“ namítl Tom Joe. „Když bojoval sám, minulo se to účinkem. A když svou věc odevzdal Bohu, bylo to dobré. Máš Bibli, Šedý sokole?“

„Ano. Tvoje babička mi ji dala. Leží v naší chatě v Beaver Lake.“

„Prosím tě, začni v ní číst. Je důležité, abys věřil v Boha a důvěřoval Mu. Potřebuješ Jeho Syna, Pána Ježíše, jako Zachránce. Jen On ti může odpustit tvé hříchy a darovat ti spojení s Bohem. On je jediná cesta, která tě dovede do nebe. A jenom s Pánem Ježíšem můžeš být silný, když vlastně vůbec nejsi silný.“

Šedý sokol vstal a vrátil se s náručí plnou dříví na topení a listí. Krátce nato oheň jasně vzplál. „Kouř drží komáry daleko,“ řekl.

„Ne všechny,“ zasmál se Tom Joe a zaplácl jednoho na své paži. „Mně by nevadilo, kdybychom seděli celou noc u ohně.“

„V Calgary jsi to nemohl dělat?“

„V létě jsme na ranči Larryho rodičů tu a tam dělali táborový oheň. Ale to nebylo totéž. Takové jako tady je to prostě jen na severu. Ani ty jsi tam nebyl.“

„Našel sis přece dost jiných přátel.“

„Copak proto musím zapomenout na ty staré? Ty jsi byl můj první přítel, Šedý sokole. Proto ... je pro mě také tak důležité to, co jsem ti právě řekl o Pánu Ježíši. Starých přátel se člověk nechce vzdát. Zvláště ne v nebi. Tam to sice nebude s přátelstvím takové jako tady na zemi, ale představa, že tam nebudeš, protože jsi odmítl Pána Ježíše, je pro mě hrozná. Já bych ti to neří-

kal tak jasně, kdyby ... kdyby to nemělo tak zlé následky, rozumíš mi? Byl bys navždy odloučen od Boha.“

„Je to tak hrozné?“

„Ano. Znamená to tmu bez konce a ... trest. To je peklo. Ale to není to, co máš prožít. Když budeš chtít, můžeš být navždy u Boha v nebi.“

Šedý sokol prohrábl klackem oheň. Zasršely jiskry a zazářily v soumraku. Měsíc zahalil divočinu do měkkého, stříbrného světla. Někde v dálce zavyl vlk.

„Budu o tom ještě jednou přemýšlet,“ řekl nakonec. „Tvoje babička Betsy mluvila přesně jako ty. Ona také důvěřovala Bohu a byla v té důvěře šťastná. Byla jiná než indiánské ženy, které mají strach z mnoha věcí. Dokonce, i když ovdověla, zůstala na severu. Vždycky říkala: ‚Bůh to činí dobře. I když tomu nerozumíme.‘ Myslím, že byla silná tím způsobem, který jsi právě popsal. Když na ni vzpomínám, tak by to, co říkáš, mohlo být pravda.“

Pojednou sebou oba hoši trhli. V křoví to zapraskalo. Ani nedýchali a naslouchali do tmy. Něco ... nebo někdo se pohyboval ve tmě směrem k nim.

Šedý sokol sáhl po své zbrani. Praskání bylo hlasitější, přibližovalo se – najednou se dotkl mokrého psí čenich Tomova podpaží. „Lady Blue! Ty jsi mě vyděsila! Vůbec jsem si nevšiml, že ses odtud vytratila.“ S úlevou čechrál srst fenky. Šedý sokol se rozpačitě usmál a odložil pušku stranou. „Pašerák whisky dokáže člověka pořádně znervóznit,“ řekl.

Tom Joe přikývl. Také jsem na něho hned myslel. Myslíš, že bychom se měli střídat a vždycky jeden být vzhůru?“

Šedý sokol zavrtěl hlavou. „To nebude potřeba. I kdyby nás snad našel, určitě by na nás nezaútočil. Vždyť neví, že my o něm víme. A kromě toho máme Lady Blue. Ta by ohlásila, kdyby se k nám někdo přibližoval, ne?“ Teď to byl on, kdo pohladil fenu po kožichu. Lady Blue mu nadšeně olízla ruku.

Tom Joe se usmál. „Myslel jsem, že indiáni nejsou tak milí ke svým psům.“

„Lady Blue je výjimka. Ať je to, jak chce, ona a já máme za sebou vzrušující jízdu se sáněmi. I když je to už dlouho. Ale teď bychom měli jít spát. Zítra před sebou máme dlouhý úsek cesty.“

Tom Joe zaváhal. Potom se zeptal: „Měl bys něco proti tomu, kdybych se předtím ještě pomodlil?“

Šedý sokol se na něho udiveně díval. „Myslíš – kvůli pašerákovi whisky?“

„Také proto. Ale také jen tak. Já se modlím každý večer.“

„No tak ...“ Šedý sokol pokrčil rameny, „mně to nevadí.“

Pokoušel se vypadat lhostejně, ale ve skutečnosti pozorně poslouchal, co Tom Joe jednoduchými slovy říká svému Bohu a Otcí v nebi. Děkoval, že je Bůh opatroval po celý den a prosil o ochranu v noci.

Říká to tak, jako kdyby Bůh stál vedle něho. Zdá se, že Ho Tom Joe dobře zná. Určitě nebude na škodu, když Bůh na nás bude z nebe opravdu dávat pozor. Ta věc s pašerákem whisky totiž není úplně bezpečná.

Příští ráno se Tom Joe probudil s pořádnou bolestí svalů. „Už nikdy se nedotknu vesla,“ oznamoval, když si sedl k snídani u ohně, který už Šedý sokol zapálil.

„Tak to se s tou indiánkou z Black Valley asi neseznámíš,“ řekl nepohnutě Šedý sokol.

Tom Joe udělal grimasu. „Děkuji ti za soucit. Přál bych si, abych tě mohl na celé hodiny zahnat na hokejové hřiště. Viděli bychom, jak by ses cítil.“

Šedý sokol se zasmál: „Asi podobně jako teď ty.“

Vytáhl vidličkou z pánve opečený kousek slaniny a s požítkem ho snědl. Býval často na cestách divočinou, většinou vedl policisty k odlehlým místům. Ale tato cesta s kamarádem Tomem Joem ho bavila mnohem víc. O dvacet minut později seděli v kánoi a veslovali proti proudu. Slunce svítilo na řeku, která se celá třpytila. Vysoko nad nimi kroužil sokol a potom si sedl na větev, kde čekal na kořist. Kolem poledne kormidlovali ke břehu. „Tady končí naše plavba člunem,“ vysvětloval Šedý sokol. „Zbytek cesty půjdeme pěšky.“

„A co uděláme s kánoí?“

„Doneseme ji tamhle.“ Šedý sokol ukázal na srub, který se rýsoval mezi stromy. Společně ji zvedli nad hlavy a nesli ji kýlem nahoru k prázdné chatě.

„Tady může zůstat, než se sem vrátím.“

„Ty se tady v té krajině dobře vyznáš.“

„Ano. Jsem za to také placený.“

Umístili kánoi v přístřešku vedle srubu a dopřáli si přestávku.

„Co myslíš, jak dlouho bude trvat, než dojdeme do Black Valley?“

„Když vše půjde dobře, mohli bychom tam být zítra večer.“

Tom Joe cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Za jeden a půl dne potká indiánku, která se asi před dvaceti lety nějaký čas starala o bílé miminko. Možná mu bude moci něco vyprávět o jeho rodičích. *Prosím, Pane Ježíši! Prosím, aby něco věděla o mém původu!*

V batohu měl maličký červený kabátek pro miminko. Bude-li to opravdu ta indiánka, která ho tehdy donesla do Beaver Lake, pak by si na něj snad mohla vzpomenout.

„Jak jsi zjistil, že ta indiánka měla bílé dítě?“

„Potkal jsem ji v Greystone na trhu a náhodou jsem slyšel, jak o tom vyprávěla jiné indiánce. Krátce nato jsem ji ztratil z očí. Ale od Uhánějícího mraku jsem se dověděl, že se jmenuje Kulhavá srnka a že pochází z Black Valley. Šedý sokol zaváhal. Potom dodal: „Doufám, že se od ní dozvíš něco o svých rodičích. Když jsme byli malí, vždycky sis přál, aby tvůj otec byl náčelník. Tak jako můj.“

Trochu pojedli. V řece si naplnili láhve vodou a dali si na záda batohy. Lady Blue vyskočila a plná očekávání zavrtěla ocasem. „Tak vyrazíme,“ řekl Šedý sokol a pohládl ji. Pečlivě zahladil všechny stopy a pozorně se rozhlédl. Široko daleko nebylo vidět ani človíčka. Byl tu jen světlý les, tvořený břízami, nějaké borovice a nad nimi daleké modré nebe. Ve vodě to zašplouchalo a už odtamtud plaval bobr. Tom Joe zůstal chvíli stát vedle svého přítele. Když se jejich zraky setkaly, usmál se. „Náš sever,“ řekl. Šedý sokol přikývl. „Pojďme. Máme před sebou dalekou cestu.“

Letní vítr jemně hladil trávu, která pokrývala krajinu. Kulhavá srnka se behala, jak mohla nejrychleji, nahoru po úzké pěšině, která vedla z vesnice do kopců. Když došla nahoru, zastavila se a zhluboka vdechovala vůni květin, kterou s sebou přinášel vítr. Tráva se vlnila nahoru, dolů. Ona nastavila tvář slunci a zavřela oči. Tyto denní chvíle si vždycky užívala plnými doušky. Na kopcích se cítila svobodná. Tady žila. Ostatní hodiny dne trávil ve vesnici, tiše, pracovitě a pokorně, jak to od ní vyžadoval Kroužící orel. Kulhavá srnka otevřela oči a pohlédla dolů na skupinu chat, která se rozprostírala směrem

k severu a která proto dostala jméno Black Valley. V zimě proniklo do vsi jen málo slunečních paprsků. Pomalu šla dál, aby se dostala z dohledu zvědavých squaw, které pozorovaly její výlet. Usedla na veliký kámen. Zbývala jí asi hodina, než se Kroužící orel vzbudí ze spánku. V tu dobu zase musí být zpátky v chatě. Kulhavá srnka se usmála. Dříve její muž přes den nikdy nespál. Ale teď i on zestárl. Kosti ho bolely čím dál častěji a rád si lehl na své lůžko z losích kůží a králíčích kožešin. Tuto dobu využívala ke svým procházkám do kopců. Vstala a pokračovala v cestě. Každý krok pro ni představoval bolest, ale co na tom v porovnání s pocitem svobody, který tady nahoře cítila. Úsměv jí zmizel z tváře. Kdyby neměla tento volný čas pro sebe, tak... nevěděla, co by bylo. Možná by pak už fungovalo jen její tělo, zatímco její duše by už dávno byla mrtvá. Neboť svůj život jako manželky Kroužícího orla si představovala jinak. Snila o tom, že budou mít děti, rodinu, tak jako její přítelkyně. Ale tento sen se nesplnil. Míjel rok za rokem, aniž by se ohlásil potomek, a ona trpěla nejen pod pohrdlivými pohledy sousedek, ale také pod tvrdými slovy Kroužícího orla. Nikdo netušil, jak hluboko ji tím ranil. Potom zase byly dny, kdy s ní nepromluvil ani slovo. Kulhavá srnka nemohla říci, co bylo horší. Naučila se navenek dělat poddanou manželku, zatímco její nitro němě volalo o pomoc. Když myslela na Kroužícího orla, přese všechno se někdy na jejím obličeji objevil úsměv. Neboť také byla doba, kdy se choval jinak. Doba, kdy jí nosil dárky a ucházel se o ni. Bylo to tehdy, když se starala o děťátko cizí bílé ženy, která si před mnoha roky úplně vyčerpaná lehla pod stříbrnou břizu. Než zemřela, zanechala svého malého chlapečka v náručí Kulhavé srnky.

Indiánka se opřela o kmen borovice a dívala se po chudé, hornaté krajině, která byla jejím domovem. Kdyby nepodlehla ucházení se Kroužícího orla, mohla teď mít bílé dítě. Ale ona se rozhodla pro svého muže a děťátko donesla do Beaver Lake. „Kinnuk,“ šeptala si a usmála se. Tak říkala malému bílému hošíčkovi. Chraptivé zakrákání vrány ji polekalo, až sebou trhla. Byl čas vrátit se do vsi.

Toho večera si Kulhavá srnka ještě jednou našla čas podívat se na své milované kopce. Zářící slunce, žena jejího bratra, natrhala první lesní jahody a řekla jí, kde je našla. Kulhavá srnka věděla, jak má její muž rád tyto lesní

plody, a také hned dostala dovolení tam jít. Indiánka se usmála. Ačkoliv pro ni bylo trhání lesních jahod namáhavé, ráda tuto činnost vyměnila za podvečer v chatě. Vzala košík a odešla z vesnice. Pěšinka stoupala nahoru, ale ona po ní dál nešla, ale zahrnula vlevo a šla kolem kopce. Na okraji březového lesíku, za třemi velkými kameny, našla Zářivé slunce ty jahody. Indiánka zhluboka dýchala aromatický vzduch a pozorovala oblak, který neslyšně plul po večerní obloze. Slunce se chýlilo k západu a posílalo na zem poslední teplé paprsky. Když došla ke třem velkým kamenům, hned si všimla sladkých červených jahod a začala horlivě trhat. Její sklizeň příznivě naladil Kroužícího orla. Když košík naplnila do poloviny, namáhavě se narovnala. Nad kopci se rozprostřel soumrak jako nějaký bílý šátek. Přes úzkou cestičku se mihla liška a zmizela v křoví. Najednou sebou trhla. Uslyšela kroky, pevné, energické mužské kroky a teď i hlasy. Mezi stromy se objevily dvě postavy, jeden indián a jeden běloch. Mezi nimi běžel sáňový pes. Kulhavá srnka pevněji uchopila košík. Minulou zimu se jednou objevil v Black Valley běloch. Některým mužům z jejího kmene nabízel alkohol. Zatímco v noci opilí spali, ukradl jejich nejlepši kožešiny a zmizel. Co jen tu chce tento běloch?

Kulhavá srnka neměla možnost schovat se. Oba ji uviděli a pomalu přicházeli blíž. „Zdravím tě,“ řekl indián v nářečí Kríů a zastavil se. Byl ještě mladý. Také jeho průvodce byl mladý. Oba mohli vidět sotva dvacet jar, odhadovala Kulhavá srnka. Pozdravila indiána a vyměnila s ním obvyklé zdvořilostní fráze. Přitom její pohled mířil znovu a znovu k bílému mladíkovi. Měl husté hnědé vlasy a jeho kůže byla opálená od slunce. Usmál se. „Možná bys nám mohla pomoci,“ oslovil ji také její mateřštinou. Udiveně se na něho zadívala. Kde jen se ten chlapec naučil nářečí zdejších kríjských indiánů?

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se opatrně, ačkoliv instinktivně věděla, že od těch dvou se nemusí bát žádného nebezpečí.

„Hledáme jednu indiánku. Tento rok byla na trhu v Greystone a prodávala tam vázané koberce. Jmenuje se Kulhavá srnka.“

Indiánka sebou sotva zřetelně trhla.

„Proč ji hledáte? Co od ní chcete?“

„Chtěli bychom se jí na něco zeptat. Uhánějící mrak říká, že se asi před dvaceti lety starala o bílé miminko.“

„Ano, to ano.“ Kulhavá srnka zapomněla na svou opatrnost. Srdce se jí prudce rozbušilo.

„Tak ji tedy znáš? Mohla bys nás k ní dovést?“

„Ona ... stojí před vámi. Já jsem Kulhavá srnka.“

Oba mladí muži si vyměnili rychlý pohled. Běloch beze slov sundal batoh, něco v něm hledal a potom jí ukazoval maličké oblečení. „Znáš to?“ zeptal se. V jeho hlase bylo slyšet napětí.

Kulhavá srnka málem upustila košík s jahodami na zem. Třesoucíma se rukama sáhla po malém červeném kabátku na miminko. Na límečku byl vyšíтый vzorek... ano, tady to bylo: podivný vzorek jí připomněl čtyřhranný předmět, který stále ještě opatrovala ve své chatě. Řekla: „Kabátek patřil dítěti bílé ženy. Když jsem ho vezla do Beaver Lake, dala jsem ho také do ranečku s jeho věcmi.“

Bílý mladý muž přikývl. „Ano, to je pravda. Jak je to dlouho, co jsi přinesla miminko do Beaver Lake?“

Kulhavá srnka nemusela počítat. Hned odpověděla: „Osmnáct jar od té doby odešlo do země.“

Oba mladíci se na sebe zase podívali. Kulhavá srnka si toho všimla.

„Odkud máš ten kabátek?“ zeptala se.

„Patří mně,“ odpověděl běloch tiše. „Před osmnácti a půl lety mě jednoho chladného zimního dne přinesla jedna indiánka do Beaver Lake. Tento malý kabátek byl v ranečku, který položila na pult v obchodním skladě.“

Zdálo se, že srdce Kulhavé srnky se na chvíli zastavilo. Když zase začalo bít, vzhledla a podívala se do dvou tmavě modrých očí, jasných a zářivých jako jezero za kopci. „Kinnuk,“ zašeptala.

Toho večera nemohla Kulhavá srnka dlouho usnout. Poslouchala pravidelné oddechování Kroužícího orla, ale sama ležela s doširoka otevřenýma očima na svém svazku kožešin a dívala se do tmy. „Kinnuk.“ Její rty neslyšně artikulovaly jméno a Kulhavá srnka se usmívala. Jaký velký mladík z něho vyrostl! Nepočítala s tím, že ho zase uvidí. A zítra ho potká ještě jednou. Pokud se jí podaří nepozorovaně odejít z chaty. Kroužící orel byl rozzlobený, že byla tak dlouho pryč, ale jahody ho uklidnily. Zítra dá Kinnukovi čtyřhranný předmět, který jí tehdy svěřila cizí žena. Zářící slunce říkala, že běloši nazývají takovou věc kniha. Ačkoliv uměla trochu anglicky, nedokázala rozluštit znaky uvnitř.

Kinnuk se ptal, jak k tomu přišla, že se starala o bílé miminko. Cítila, že by se od ní rád dozvěděl víc, ale mohla mu říci jen to, že tehdy našla pod stříbrnou břízou nemocnou bílou ženu, která jí položila děťátko do náruče. Když ho donesla do vesnice ke své babičce a vrátila se zpátky, byla žena mrtvá. *Zítřka mu ukáží hrob pod stříbrnou břízou, předsevzala si. A zeptám se ho, jak se mu mezitím dařilo. Měli jsme totiž moc málo času.* Kulhavá srnka cítila, jak ji pomalu přemáhá spánek. „Kinnuk.“ Opět svými rty artikulovala jeho jméno. S úsměvem usnula.

Kulhavou srnku to stálo velkou námahu, aby druhý den dělala, jako by se nic nestalo. Konala svou práci jako vždycky, vařila jídlo a potom si sedla, aby pokračovala ve vázání koberce. Kroužící orel byl skoupý na slovo, ale to jí dnes nevadilo. Vyhlídka na to, že zase uvidí Kinnuka, ji odškodnila za všechny nelaskavosti. Hluboko v nitru cítila, že její duše přece jen ještě nezemřela. Koněčně se ozvalo tiché chrápání. Namáhavě vstala a vyndala dlouho schovávaný čtyřhranný předmět. Byl schovaný mezi kožešinami, které jí sloužily jako postel. Pečlivě ho zabalila do měkké srnčí kůže. Sice nevěděla, co si s tím Kinnuk počne, ale přece jen to byla vzpomínka na bílou ženu.

Potkala ho u tří velkých kamenů, kde se opíral o kmen borovice, která vyrostla ze semínka zavátého tam větrem. Odstoupil od kmenu a s úsměvem šel k ní. Jeho indiánského přítele ani psa nebylo vidět.

„Pojď se mnou,“ řekla Kulhavá srnka po pozdravu. „Něco ti ukážu.“ Následoval ji do lesa. Před pokroucenou, sukovitou stříbrnou břízou se zastavila. „Tady zemřela ta žena. Dva indiáni z naší vesnice ji pohřbili do země po způsobu bílých lidí. Vyřezali také kříž, ale ten už ztrouchnivěl.“

Kulhavá srnka pozorovala, jak si Kinnuk nebo Tom Joe, jak mu říkal jeho kamarád, sundal svůj kovbojský klobouk a beze slov hleděl na zem. Když ta paní byla jeho maminka, tak tady byl její hrob. Kulhavá srnka váhala. Potom ho zatahala za rukáv. Musela využít krátký čas, který jí ještě zbýval. „Vyprávěj mně, jak se ti vedlo v Beaver Lake,“ poprosila ho. Posadili se vedle sebe na skácený kmen stromu. Cvrčci v trávě cvrčeli a slunce malovalo na lesní zem zlaté kroužky. Tom Joe začal vyprávět. Poslouchala a každé slovo do sebe doslova nasávala. Když skončil, řekla: „Jsem ráda, že ses měl dobře u staré bílé ženy. Zářící slunce o ní slyšela na misijní stanici. Tam jednou byla na návštěvě a slyšela, jak vyprávěla děvčatům příběhy z černé knihy.“ Tom Joe přikývl. „Z té knihy mně také předčítala. Jsem ... jí za to velmi vděčný.“

Protože tak jsem poznal Ježíše.“

Kulhavá srnka se na něho pozorně dívala. „O tom muži mně Zářící slunce už také vyprávěla. Ale je škoda, že toho o Něm mnoho neví. Musel to být dobrý člověk.“

„On je zároveň Bůh i člověk. To je to zvláštní. A všem lidem chce darovat odpuštění, pokoj a radost.“

Indiánka zamyšleně hleděla před sebe. Potom sáhla do kapsy a vyndala z ní čtyřhranný předmět, který po léta schovávala ve své chýši. „Toto mně dala bílá žena, než zemřela. Patří to tobě.“

Tom Joe od ní knížku zamyšleně přijal. „Vypadá jako deník!“

„Máš z něho radost?“

„Ach, ano. Mohlo by tam být napsáno něco o mé rodině!“

Kulhavá srnka se usmála. „Tak je dobře, že jsem ho uschovala.“ Namáhavě vstala. „Ale teď musím jít. A bude lepší, když odejdeš i ty, Kinnuku. Kroužící orel nemá rád žádné bělochy. Kdyby na tebe přišel...“

Tom Joe také vstal. „Rozumím. Tak ... na shledanou, Kulhavá srnko! A děkuji ti, že ses o mě tehdy starala! Bez tebe bych byl ztracen.“

Indiánka přikývla a sklopila oči. Už to bylo dávno, co jí naposledy někdo poděkoval. Byl už nejvyšší čas, aby šla domů, ale musela dát Kinnukovi ještě jednu otázku. „Jak se ... můžeme dovědět slova černé knihy? Musíme jít na misijní stanici?“

Tom Joe přemýšlel. Zdálo se, že Kulhavá srnka nemá mnoho svobody. Kroužící orel by ji určitě nenechal jít až na misijní stanici v Blackbird Hillu.

„Mohl bych se zeptat Malé květiny, zda by tě někdy navštívila. Je to jedna indiánka z Beaver Lake. Věří v Pána Ježíše. Někdy doprovází svého muže na cestách divočinou.“

Kulhavá srnka přikývla. „Ať přijde. Budu na ni čekat.“ S těmi slovy se otočila a odcházela. Krátce před tím, než vešla do vesnice, se ještě jednou zastavila. Vítr ji pohladil po obličeji a ona zavřela oči. Kinnuk se radoval z té knížky. A řekl jí slova, ze kterých bylo její duši do zpěvu. Řekl, že Ježíš jí dá odpuštění, pokoj a radost. Přesně to potřebovala. Otevřela oči a pomalu šla ke své chatě. Čekal ji všední den, ale v jejím srdci vzklíčila naděje. Každý den bude vyhlížet Malou květinu.

Tom Joe hleděl za indiánkou. Potom se podíval na knížku ve svých rukou a znovu si sedl na skácený strom. Desky deníku byly ze silné černé lepenky. Opatrně ho otevřel. Cítil, jak mu bije srdce. Ale potom se v jeho očích zračil údiv. Viděl rukopis, ale nemohl nic rozluštit. Ne proto, že by písmo bylo nečitelné, ale ... protože to nebyla anglická slova, která tam byla napsaná. Nebylo to ani francouzsky. Deník byl napsaný v řeči, kterou neznal.

22. kapitola

V Beaver Lake to bylo téměř tak jako vždycky. Psi štěkali, když se k osadě blížili Šedý sokol, Tom Joe a Lady Blue. Indiánské děti pobíhaly sem tam, ale zastavily se, když si všimly cizinců. I Ian Mc Gregor vyšel ze svého obchodu, aby přivítal příchozí. Návštěva byla v Beaver Lake vítanou změnou. „No ne, vždyť to je ... Tom Joe!“ uklouzlo mu překvapeně, když poznal mladého muže.

„Ovšem, že je to on!“ Tom Joe se usmíval. Zastavil se. „Dobrý den, pane Mc Gregore!“

Starý pán mu silně potřásl rukou. „To je ale překvapení! Tebe jsme tady už dlouho neviděli. Tak pojď dovnitř, hochu. Ty také, Šedý sokole. Ty jsi tu poslední dobou také byl jen zřídka. Uvařím pořádnou kávu a potom budete moci vyprávět starému muži o svých zážitcích.“ Šli za panem Mc Gregorem do setmělého obchodu. Zatímco jejich hostitel vařil kávu, prohlížel si Šedý sokol nabídku rybářských háčků a Tom Joe se prostě jen rozhlížel kolem sebe. Za posledních šest let se tady snad vůbec nic nezměnilo. Jeho zrak se setkal s očima pana Mc Gregora. „Vítej doma, chlapče!“

Rychle se rozkřiklo, že přišel Tom Joe. Netrvalo dlouho a zazvonil zvonek v krámě. Dovnitř nahlédl pan Kirby. „Opravdu! Tom Joe Brown! Hrozně jsi vyrostl, hochu! To se moje žena potěší, až jí budu vyprávět, že jsi tady!“ Tom Joe potřásl vousatému traperovi rukou. A pak musel vyprávět o svém životě ve městě. Později šli k rodičům Šedého sokola, náčelníkovi Černému vlkovi a k jeho ženě Bílému peru. Společně se najedli a potom se Tom Joe vydal konečně se podívat do starého srubu babičky Betsy. Dveře strašně skřípaly, když je otvíral. Lady Blue se protlačila kolem něho a hned začala důkladně očíhávat každý kout. „Ty se tady ještě vyznáš, vid’?“ myslel Tom Joe. Otevřel jedno okno, i okenici a do srubu vniklo světlo. Tady stála babiččina houpací židle a tamhle sporák. Všechno bylo pokryté prachem a u stropu visely pavučiny. Vypadalo to, že chata byla posledních pět let neobydlená. „Dříve tu byl lepší pořádek, vid’, Lady Blue?“ Rozhlížel se a potom místnost přešel napříč až ke dveřím, které vedly do malé ložnice, ve které stála jeho postel. Zbýl tu železný rám postele, ale matrace a peřiny zmizely. Pomalu zavřel dveře a ještě jednou se rozhlížel po obytné světnici. „Pojď, Lady Blue, teď

zase půjdeme.“ Pečlivě zavřel okno i dveře. V babiččině srubu už to nebylo jako dřív. Pomalu se loudal podél silnice. Když za sebou nechal poslední chatu, zahrnul doleva. Na maličké mýtině stálo několik šedivých kamenů. Do nich byla vytesána jména a letopočty. Na jednom náhrobním kamenu bylo napsáno:

Elisabeth Louise Harperová

1835 – 1911

Tady je pohřbená babička Betsy, Pane Ježíši. Vděčím jí za neuvěřitelně mnoho věcí. Jsem rád, že ji u Tebe jednou ještě uvidím. Tady leží jen její tělo, ale její duše je u Tebe. Děkuji Ti, že jsem mohl poznat babičku Betsy.

Lady Blue se přitiskla těsně k jeho nohám. Tom Joe se k ní sehnul a pohladil ji. „Babička nám chybí, vid’?“ Ale – i když už tady nebydlí, přesto je pěkné být v Beaver Lake. Pojď, půjdeme k panu Mc Gregorovi. Řekl, že u něho můžeme přenocovat.“ Najednou vzhlédl. Také Lady Blue nastražila uši. V křoví se něco pohnulo. Fena hlasitě zaštěkala a rozběhla se ke křoví. Zašustilo to a za-praskalo a potom byly slyšet vzdalující se rychlé kroky. Tom Joe se pokusil zahlédnout tu osobu, ale už nebylo nic vidět.

„Kohopak jsi to prohnala?“ Vzal fenu za obojek. „Ať to byl kdokoli, zdá se, že neměl dobré úmysly. Pojď, vrátíme se k panu Mc Gregorovi.“ Majitel obchodního skladu si večer nechal ještě jednou vyprávět, co Tom Joe zažil v posledních letech. Seděli spolu v obytné světnici a po večeři se ještě osvěžili chladnou limonádou.

Vypátral jsi něco o svém původu?“ zeptal se majitel obchodu.

„Něco ano. Paní Spencerová z Edmontonu poznala malý kabátek pro miminko. Věděla, že moje maminka tam ležela v nemocnici a že byla na cestě ke své přítelkyni. A Charlie si vzpomněl, že v jeho kánoi jednou plula jedna matka s dítětem a s indiánským průvodcem proti proudu řeky. A když jsme potkali Kulhavou srnku, tak ona také poznala kabátek na miminko. Vyprávěla, že našla v lese nemocnou bílou ženu, která jí podala své dítě a deník. Žel, že s ní nemohla mluvit. Když se k ní za chvíli vrátila, byla ... moje matka mrtvá.“

„To je mi moc líto, hochu.“ Pan Mc Gregor se napil své limonády. „Ale zmínil ses o deníku – není tam napsáno něco, co by ti pomohlo dál při tvém pátrání?“

„To jsem si také myslel, ale ... počkejte, přinesu ho.“ Tom Joe vstal a krátce nato se vrátil s černou knížkou. „Tady je.“

Starý pán vzal knížku do ruky a otevřel ji. „Ale, vždyť to je ... vypadá to, jako by to bylo napsané v němčině!“

„Nejsem si jistý, zda to je němčina nebo holandština. Každopádně nerozumím ani slovu.“

Pan Gregor se poškrábal na hlavě. „To je mně líto, že ti s tím dál také nepomohu. Sice jsem při cestě lodí pochytil pár německých slov, ale tohle nepřečtu. Ani v našem kraji neznám nikoho, kdo by tu řeč ovládal.“ „To je škoda. V Calgary také o nikom nevím. Ale určitě existují překladatelé. Jen ... bych nechtěl, aby to prostě četl někdo, koho vůbec neznám, rozumíte?“

„Ano, tomu dobře rozumím.“ Pan Gregor mu podal knížku nazpět. „Nu, však ty někoho najdeš, jen počkej.“ Rozhovor se potom točil kolem jiných věcí a později Tom Joe zamířil do zadní místnosti, kde měl spát. On spal na gauči, zatímco Lady Blue se pohodlně uvelebila na dece na zemi.

Uprostřed noci se pojednou vzbudil. Zaslechl nějaké zašramocení z obchodu. Lady Blue vyskočila a zavrčela. „Ticho, Lady Blue!“ pošeptal jí. Tiše vstal a bos se plížil ke dveřím. Opět uslyšel tichý, škrábavý zvuk. Opatrně stiskl kliku a pootevřel dveře. Nepohybuje se tam někdo? Najednou se Lady Blue protlačila kolem něho a s hlasitým štěkáním prudce vběhla do obchodního skladu. Byla slyšet tlumená nadávka, potom něco bouchlo a Lady Blue zavyla. „Stůjte! Co tady děláte?“ Tom Joe se rozhlížel po setmělé místnosti a už jen zahlédl postavu, která právě mizela otevřeným oknem. Vylezl na okno a skočil z parapetu dolů. Kterým směrem lupič zmizel? Nervózně se rozhlížel, ale nemohl nikoho uvidět. Číhal ten člověk někde za domem a čekal na to, až se rozběhne některým směrem? Tom Joe se přitiskl těsně ke zdi domu a sunul se krok za krokem kupředu. Když se dostal k rohu domu, zadržel dech. Opatrně se pohyboval dál. Nic. Po zloději tu nezbyla ani stopa. Odvážil se zase dýchat a tímto způsobem obešel celý dům. Ale vetřelce nenašel.

„Copak se to tady děje?“ V otevřeném okně se objevil pan Mc Gregor v noční košili s petrolejovou lampou v ruce.

„Zloděj,“ odpověděl Tom Joe a zase lezl oknem do domu. „Když se na něho vyřítila Lady Blue, hodil po ní židli a utekl.“

„Pacholek!“ uklouzlo panu Mc Gregorovi. „Na jaře se sem už jednou vloupal. Tehdy ukradl potraviny. Podíváme se, co chybí tentokrát.“ Svítil do regálů.

„Proč si myslíte, že to byl ten samý lupič?“ zeptal se Tom Joe.

„Je to jen domněnka, ale mám dojem, že to je ten pašerák whisky, který tady minulou zimu rozrušil zdejší kraj. Do města se neodváží, tak se zásobuje tady u mě.“ Položil lampu a prohlížel dózy se sušeným ovocem.

„Tady nebyl,“ konstatoval, „uvidíme...“

„Pozor, židle!“

Varování Toma Joea přišlo příliš pozdě. Pan Mc Gregor ustoupil o krok dozadu, zakopl o židli, která ležela na podlaze, a spadl naznak na zem.

„Pane Mc Gregore!“ Tom Joe už u něho klečel. „Jste zraněný, sire?“

Muž zasténal. „Bojím se, že ano. Náraz byl dost prudký.“

„Zůstaňte klidně ležet,“ nařídil mu Tom Joe. „Raději se nehýbejte. Nevím, zda nemáte poraněný obratel. Přivedu seržanta, ten vás prohlédne.“

Pan Mc Gregor neodporoval a tato skutečnost se Tomovi nelíbila. Rychle se oblékl a vydal se k seržantově srubu. Mountie byl vycvičený v první pomoci a musel tady v divočině zastupovat lékaře. Byl doma a hned doprovodil Toma Joea k panu Mc Gregorovi. Opatrně ho prohlédl a nakonec řekl: „Vaše záda se zdají být v pořádku, ale mám starost, zda něco nemáte s ramenem, pane.“

„Nepříjemně bolí,“ vzdychl majitel skladu. „Je zlomené, co?“

„Bojím se, že ano. Ted' musíte zatnout zuby, protože vás uložíme do vaší postele. Pomůžeme vám vstát.“ Seržant Wills a Tom Joe podpírali starého pána, jak jen to šlo. Musel mít silné bolesti. Na čele mu vystupoval studený pot a těžce dýchal, když konečně ležel na zádech ve své posteli. Seržant Wills otevřel svoji tašku a vyndal malou tmavou lahvičku a šátek. „Pomůžete mi, mladý muži?“ obrátil se na Toma Joea.

Ten přikývl. „Říkejte mi Thomas.“

„V pořádku, Thomasi. Ted' nakapu na šátek trochu éteru a vy ho podržíte panu Mc Gregorovi nad obličejem. Na chvíli ho to uspí, takže mu budu moci narovnat rameno. Dobře?“

Tom Joe opět přikývl. Držel šátek majiteli obchodu těsně u nosu. „Počítejte, pane Mc Gregore,“ vyzval ho.

„Jedna, dva, tři, čtyři...“ Hlas pana Mc Gregora slábl a při devíti ztratil vědomí.

Tom Joe pozoroval mountieho, který panu Mc Gregorovi opatrně svlékl košili a srovnal levé rameno do patřičné polohy. Potom zpevnil paži obvazem.

„Můžete odejmout šátek.“ Tom Joe poslechl. Netrvalo dlouho a pan Mc Gregor zase přišel k sobě. Pohnul se, ale obličej se mu zkřivil bolestí. „Nechám vám tady lék proti bolesti,“ řekl mountie. Víc pro vás v tuto chvíli nemohu udělat. Bydlíte tady, Thomasi?“

„Momentálně ano.“

„Tak mu prosím dávejte každé čtyři hodiny dvacet kapek z této lahvičky. Zmírní to bolest.“ Postavil lék na stůl a zavřel tašku.

„Zítra se na vás přijdu podívat, pane Mc Gregore.“

„Moc vám děkuji, seržante!“ Hlas majitele obchodního skladu zněl slabě. Zavřel oči.

„Nejlepší bude, když si sem přinesete křeslo a strávíte zbytek noci tady. Teď by měl být pod dohledem.“

„Ano, pane. Dám na něho pozor.“

„Jak vlastně došlo k té nehodě?“

Tom Joe vyprávěl o zlodějovi a o převrácené židli. Mountie vrtěl hlavou. „Jen jestli to nebyl ten pašerák whisky! Někde musí mít tajný úkryt, který jsme dosud prostě nemohli najít. To se musí změnit. Jenom je škoda, že já nemohu být všude zároveň.“

Když policista odešel, odměřil Tom Joe panu Mc Gregorovi jeho lék a potom si přitáhl k jeho posteli křeslo, aby tam po zbytek noci bděl.

V následujících dnech se Tom Joe zaučoval na ošetřovatele nemocných. Pan Mc Gregor ležel naznak na zádech a potřeboval kompletní péči. Pan Kirby a jeho manželka dohlíželi na obchod a kromě toho zasvětili do práce i Toma Joea. „Bude to trvat ještě několik týdnů, než bude moci pan Gregor zase zastat svou práci,“ řekl seržant. Indiánské jméno paní Kirbyové bylo Malá květina. Tom Joe jí vyprávěl o Kulhavé srnce a ona slíbila, že indiánku vyhledá, až bude na cestách se svým mužem.

„Mohl bys tu zůstat tak dlouho, než zase budu moci zastávat svou práci?“ zeptal se majitel obchodu Toma Joea.

Ten přikývl. „To bych mohl. Nemám žádný pevný termín, dokdy se musím

vrátit. Jen na Díkůvzdání bych byl rád u Kendrickových v Calgary. Paní Kendricková mě výslovně pozvala.“

„Nu, do Díkůvzdání je to ještě nějaká doba. Do té doby zase dávno budu na nohou. Byl bych ti velmi vděčný, kdybys tu mohl zůstat.“

Tom Joe tedy zůstal. Když se majiteli obchodního skladu vedlo trochu lépe, pomohl mu vstát a přitáhl mu do obchodu křeslo. Tam mohl sedět, měl změnu a mohl Tomu Joeovi říci, kde jsou uloženy některé věci. Tom Joe pracoval poslední zimu v Millerově obchodě v Calgary, a proto se napůl vyznal v práci v obchodě. Šedý sokol se rozloučil, protože se opět musel ujmout své práce scouta. Tom Joe mu dal dopis pro pana a paní Kendrickovy, který měl dát v Edmontonu na poštu. Určitě budou rádi, když jim dá o sobě vědět, že ještě žije. V neděli pravidelně chodil do malé kaple, kterou navštěvoval už dřív s babičkou Betsy. Měl radost, když mezi posluchači objevil i mnoho indiánů.

Ve dvou vozech, přikrytých plachtou dorazila velká zásilka zásob na zimu a pan Mc Gregor byl moc rád, že tady ještě má silného pomocníka Toma Joea. Ve volném čase chodili Tom Joe a Lady Blue divočinou. Dobře se dívali, ale po pašerákovi whisky nenašli ani stopu.

Trvalo to tři měsíce, než se pan Mc Gregor zotavil natolik, že byl zase schopný sám vést svůj obchod. Když se v Beaver Lake stavil Šedý sokol a zeptal se, zda ho Tom Joe chce doprovázet na další cestě, Tom souhlasil. „Stejně už je pomalu na čase, abych se vrátil,“ myslel. „Panu Mc Gregorovi se zase daří dobře a já se musím v Calgary poohlédnout po nějaké práci na zimu.“

„Tohle mně dali v Edmontonu,“ řekl Šedý sokol a vyndal z batohu dost těžký balík. Položil ho na pult. Pan Mc Gregor nožem rozřízl provázek a sundal balíci papír. Uvnitř byla hromada letáků. Na každém z nich byl nápis: „WANTED“⁹ a pod ním obrázek vousatého muže.

„Pašerák whisky!“ Tom Joe četl text pod obrázkem, napsaný malými písmeny. „Teď je to tedy s pátráním už vážné. Máme ty letáky rozdávat?“

„Vystavím je tady v obchodě. A nějaké můžete při cestě do Blackbird Hillu

⁹ Wanted: hledaný

připevnit na stromy. Aby byli všichni trapeři a indiáni varováni.“

Uposlechli instrukci pana Mc Gregora a vzali s sebou hromádku letáků a připínáčky, když se následujícího dne vydali na cestu. Pan Mc Gregor Tomovi na rozloučenou dlouze a pevně tiskl ruku a srdečně mu děkoval. Tom Joe mával na rozloučenou. Byl rád, že mohl starému pánovi pomoci. *Ty jsi mne zavolal na sever, Pane Ježíši. Dal jsi mi potkat Kulhavou srnku a mohl jsem pomoci panu Mc Gregorovi. To mi potvrzuje, že mé rozhodnutí bylo správné. Prosím Tě, pošli mně někoho, kdo by uměl přeložit deník mé maminky. Tak rád bych věděl, co je v něm napsáno. A, prosím Tě, dej, abych v Calgary našel práci, až se tam vrátím. Neboť bych opravdu rád studoval medicínu. V posledních týdnech u pana Mc Gregora jsem si všiml, jak je důležité, aby bylo o lidi dobře lékařsky postaráno.* Byl slunečný den pozdního léta a on si plnými douškami užíval cestu pěšky.

„Je možné, že v Edmontonu potkáš jednoho mountieho, který rozumí německy,“ řekl najednou Šedý sokol.

Tom Joe se nečekaně zastavil. „Vážně?“

„Ano. Je tam teprve pár dní. Jeho odjezd do Athabasky se protáhl. Měl jet už minulý týden, ale teď opouští Edmonton teprve v pondělí.“

Do pondělí zbývá ještě pět dní. *Prosím Tě, Pane Ježíši, dej, aby to vyšlo. Prosím Tě, způsob to, aby ten mountie měl čas přeložit deník mé maminky. Víím, že je dost málo času, ale Ty přece můžeš všechno...* Mezitím se vždycky zastavili a připevnili na strom leták s fotkou pašeráka whisky. „Jeden pověším tamhle,“ řekl Šedý sokol. „Na borovici. Křížují se tam dvě cesty.“ Vzal jeden papír a několik připínáčků a zmizel. Tom Joe zůstal stát a jeden pověsil na kmen borovice.

„Pojď, Lady Blue. Už půjdeme dál. Šedý sokol nás rychle dohoní.“ Nevšiml si postavy, která ležela za hustým křovím a spala. Vítr vál nepříznivě, takže Lady Blue nic nezvětila. Zvuk hlasu muže probudil. Vypadal zanedbaně, vlasy a vousy měl zplstnatělé. Jeho oděv už asi dlouho nebyl vypraný. „Jsem opravdu jako rozlámaný,“ mumlal si a narovnal se. Opatrně se rozhlížel. Najednou strnul. Co to je? Tamhle nahoře na stříbrné bříze visí list papíru, který tam předtím nebyl. A pokud se nepletl, byl na fotce zobrazený ... on sám! Muž sáhl po pušce a připlížil se blíž. Nebylo pochybnosti! Visela tam jeho podobizna. Takže ho hledají pomocí tohoto papíru! Strhl leták a zlostně ho zmačkal v ruce. Podle výšky slunce poznal, že nespál dlouho. Ten, kdo tam papír pověsil, nemohl být daleko. Zahodil papír a šel po pěšině. Přitom se

neustále ohlížel. Nedaleko něho stál mladý muž a právě se chystal pověsit další leták. Těsně vedle něho stál sáňový pes. „To jsou přece ti dva z Beaver Lake,“ procedil skrz zuby. „No počkejte, vy mně nebudete kazit moji hru. S vámi udělám krátký proces!“ Vzal pušku a zamířil. V tu chvíli si ho všimla Lady Blue. Zuřivě se rozštěkala. Tom Joe se nečekaně otočil.

„Zpropadený hloupý pes! Tebe vyřídím jako prvního!“ Zazněl výstřel. Lady Blue zavyla. Tom Joe se vrhl na ni. Zazněl nový výstřel a pravou nohou mu projela bodavá bolest. Podlomila se pod něj a on tvrdě dopadl na zem. Pak ho obklopila tma.

Šedý sokol slyšel výstřely. Vylekán jimi vyběhl. Jediným pohledem pochopil situaci a s divokým výkřikem se vyřítil na pomoc. Vyrval zločinci pušku a odmrštil ji pryč. Pašerák whisky se bránil a ve rvačce se oba váleli po zemi. Boj trval jen několik vteřin. Potom Šedý sokol klečel na svém protivníkovi a tiskl ho k zemi. „Ty drzý pse!“ vykřikl. Pašerák whisky na něho plivl. Šedý sokol ho stiskl pevněji a muž zasténal. Indián těžce dýchal a rozhlížel se kolem. Tom Joe ležel nedaleko něho bez hnutí na zemi. Krev prosakovala z rány na jeho noze a z další rány na čele. Co jen měl dělat? Nemohl zároveň lupiče pevně držet a přitom ho spoutat. Zmocňovala se ho panika. Co když Tom Joe vykrvácí?

... Najednou se za ním něco pohnulo. Byla to Lady Blue, která se pomalu postavila na nohy a těžkopádně šla k Tomu Joeovi. Srst na pravém boku měla zakrvácenou. „Lady Blue! Pojď sem!“ Fena otočila hlavu. Když uviděla pašeráka whisky, tu, jak se zdálo, ji opustila všechna malátnost. S naježenou srstí a vyceněnými zuby se blížila ke svému trýzniteli. Šedý sokol ucítil, jak muž pod ním dostal křeč. „Lady Blue, dej pozor na toho člověka! Slyšíš? Dej na něho pozor!“ Fena teď stála těsně vedle něho. Povolil stisk a nakonec ho úplně pustil. „Jednou se pohnete a pes vám prokousne krk!“ varoval ho. Lady Blue potvrdila tento výrok hrozivým zavrčením. Muž ležel jako přimražený. Šedý sokol utíkal ke svému příteli a klekl si vedle něho. Tom Joe dýchal, to bylo dobré znamení. Sundal si kabát a ze své košile utrl kus rukávu a přitiskl ho proti ráně na Tomově čele. Vrhhl pohled na Lady Blue a na gangstera. Oba na sebe zírali a nehýbali se. Z košile utrl další pruh látky a upevnil jím obvaz na čele. Potom prohlédl ránu po střele. Kulka ještě musela vést v jeho noze. Zbytek košile omotal kolem nohy Toma Joea, zase si oblékl kabát a nožem uřezal oba popruhy Tomova batohu. S nimi šel k pašerákovi whisky a spoutal mu ruce a nohy. Sice to nebyla zvlášť pevná pouta, ale nic lepšího neměl. „Jsi hodná, Lady Blue! Dávej dál pozor na toho člověka! Hned

zase přijdu.“

Šedý sokol rychle odcházel po pěšině, která vedla k neobydlené chatě. Vešel do ní a hned zase vyšel. Za sebou táhl velký předmět. Byl to travois, zvláštní druh nosítek, na která bylo možné naložit zavazadlo nebo ulovenou zvěř a táhnout je za sebou. Dnes poslouží k přepravě raněného. Co nejopatrněji naložil Toma Joea na nosítka a upevnil jej dvěma pásky. Opět vrhl pohled na pašeráka whisky. Nejraději by u něho nechal na stráži Lady Blue, ale věděl, že ta se nehne od Toma Joea. Odkulil zlosyna za keř. „Vrátím se,“ řekl. Teprve teď se podíval na poranění Lady Blue. Zdálo se, že ji kulka jen škrábala. „Jsi statečný pejsek,“ řekl uznale. „Doufám, že dokážeš dojít do Blackbird Hillu.“ Zvedl pušku gangstera a pověsil si ji přes rameno. Opatrně uchopil rukojeti dřevěných nosítek a táhl je za sebou. S Lady Blue po boku se vydal na cestu do misijní stanice v Blackbird Hillu.

23. kapitola

Sestra Alice si urovnala zářivě bílou zástěru a narovnala čepeček. Rychle pohlédla do maličkého zrcátka a zhluboka se nadechla. *Můj první pracovní den může začít. Mám za sebou tři báječné měsíce, kdy jsem si mohla odpočinout. Teď zase začíná všední den v Blackbird Hillu.*

Vešla do kuchyně, kde kuchařka už připravovala snídani. „Dobré ráno, sestro Alice!“ pozdravila ji obtlouklá paní s úsměvem. „Jste připravená na první turbulentní pracovní den?“

„Myslím, že ano. Mám zazvonit na snídani?“

„Ano, prosím.“

Sestra Alice vyšla dveřmi ven a silně udeřila na jídelní gong. Některé dveře sousední budovy se téměř zároveň otevřely a z nich vyběhly indiánské děti v modrých školních uniformách. Když spatřily sestru Alici, najednou se zastavily.

„Dobré ráno, sestro Alice!“ zaznělo sborově.

„Dobré ráno, děti! Prosím, seřadte se do dvojic a do jídelny vcházejte pomalu a řádně. To platí i pro tebe, Malý bobře!“

Oslovený sklopil hlavu a rychle se postavil do dvojice vedle svého spolužáka.

„Tak, teď můžete jít.“

Snídaně probíhala pod jejím dohledem velmi civilizovaně.

„Takový klid tu za vaší nepřítomnosti nebyl,“ poznamenala kuchařka, když děti později zmizely ve školní budově.

„To si umím představit. Na něčem asi budu muset zapracovat. Moc děkuji za snídani, slečno Lorne!“

S těmi slovy odešla sestra Alice z kuchyně, aby odučila v dívčí třídě první vyučovací hodinu. Na misijní stanici plnila dvě funkce, byla tu činná jako učitelka a jako zdravotní sestra, podle toho, jak bylo potřeba. Doktor Jenkins byl lékař, jeho manželka se starala o práci v kanceláři a také vyučovala. Den byl vyplněn jako obvykle vyučováním, jídly a prací na zahradě, kde pěstovali zeleninu pro kuchyň. Bylo už pozdní odpoledne, když do nemocniční stanice bouřlivě vpadl Malý bobr. Sestra Alice tam právě kontrolovala stav léků.

„Musíte rychle přijít, sestro Alice. Doktor tady není a nějaký indián přinesl na nosítkách zraněného bělocha. Je s ním i pes! Krvácí!“

Zase zmizel jako vítr, aby mu neuniklo nic z této senzace. Sestra Alice si povzdechla. Zdálo se, že ten hoch zná jako jediný druh pohybu vpřed závodní cval. Rozhodně mu bude muset věnovat víc pozornosti. Pečlivě zamkla skříň s léky a vyšla na dvůr. Někaký indián tam právě opatrně položil nosítka a pátravě se rozhlížel. „Běžte pryč, děti!“ poručila sestra Alice. „Jděte si po své práci!“ Dvůr se pomalu vyprázdnil. Malý bobr se posadil za plotem a díval se malou škvírou.

„Rozumíte anglicky?“ obrátila se na indiána. Byl ještě mladý a vypadal unavený. Zdálo se, že má za sebou dlouhou cestu.

„Ano, madam. Toto je můj přítel. Byl postřelen. Má v noze kulku.“

Sestra Alice přikývla. „Přivedu hospodáře. Ten vám pomůže donést pacienta na nemocniční stanici.“

Když se Tom Joe probрал z bezvědomí, ležel v posteli. Na stole stála petrolejová lampa a matně osvětlovala místnost. Tom Joe ten pokoj ještě nikdy neviděl. Kde to byl? Šedý sokol a on byli přece na cestě divočinou. Připevňovali na stromy oznámení a potom ... Tom Joe se zamračil. I tento pohyb ho zabolěl. Bolela ho celá hlava a kromě toho ještě pravá noha. Zkusil se opatrně narovnat. Čelem mu projela bolest a místnost se najednou začala houpat. „Na vašem místě bych se pohybovala co nejméně,“ řekl nějaký hlas. Teprve teď si Tom Joe všiml zdravotní sestry, která seděla v nohou jeho postele v křesle. Vstala a přistoupila k jeho posteli. Tom Joe zamrkal a jazykem si přejel po suchých rtech. Zdravotní sestra vzala pravou rukou sklenici s vodou a levou mu opatrně zvedla hlavu. Tom Joe žíznivě vypil několik loků. „Ne tak rychle.“ Vzala mu sklenici, ale krátce nato mu ji ještě jednou podala. Tentokrát pil pomaleji. Pomalu nechal hlavu sklouznout zase na polštář. Ruce zdravotní sestry byly jemnější než její hlas. *Mně teď není moc dobře, Pane Ježíši. Všechno mě bolí a v hlavě mám divný zmatek. Potřebuji Tvoji silnou ruku...* Tom Joe cítil, jak ho přemáhá únava. Vyčerpaně zavřel oči.

Zdravotní sestra ho ještě dvakrát vzbudila a dala mu napít, ale on hned zase usnul. Když se vzbudil, bylo světlo. Křeslo vedle jeho postele bylo prázdné.

Slabý vánek vál napůl otevřeným oknem a pohyboval záclonami. Byla to malá místnost se stolem, křeslem, jeho postelí a nočním stolem. Kdyby býval mohl otočit hlavou, uviděl by ještě úzkou skříň a pod samým stropem polici s knížkami. Dveře do chodby byly jen přivřené a Tom Joe slyšel hlasy.

„Prosím, madam, nemohla byste k němu pustit Lady Blue?“

„V žádném případě! Psi jsou v pokojích nemocných zakázáni!“

„Nemohla byste udělat výjimku? Tom Joe by se určitě rychleji uzdravil, kdyby ji měl nablízku.“

„To je nesmysl. Může tady ležet na dece, ale nemocniční pokoj je pro psy tabu.“

Byli to Šedý sokol a sestra Alice, kteří tam diskutovali. Tom Joe se pokusil vzpřímit, ale s bolestným zasténáním klesl zpět na polštář. Místnost se začala houpat a on zavřel oči. Když je zase otevřel, stála zdravotní sestra vedle něho.

„Přece jsem vám říkala, že se máte hýbat co nejméně!“ řekla přísně. „Ale je dobře, že jste vzhůru.“ Pomohla mu napít se vody ze sklenice. Potom si dala obě ruce v bok a měřila si ho. Pod jejím pohledem měl Tom Joe hned pocit, že udělal něco zakázaného.

„Kde to jsem?“ zeptal se.

Na nemocničním oddělení misijní stanice v Blackbird Hillu. Včera vás sem dopravil váš indiánský přítel. Máte zranění na hlavě a otřes mozku a kromě toho jsme vám vyndali kulku z nohy. Bude to nějaký čas trvat, než zase budete moci chodit.

Tolik bylo řečeno k jeho bolesti hlavy, závratím a bolesti v noze.

„A kdo jste vy?“ odvážil se druhé otázky.

„Jsem sestra Alice a budu se o vás starat. Když se budete řídit podle mých instrukcí, budeme spolu dobře vycházet.“

„Kde jsou Šedý sokol a Lady Blue? Mohu je vidět?“

Sestra se zamračila. Vašeho přítele k vám pustím, ale psa ne. Psi jsou v nemocničních pokojích zakázáni. Zapamatujte si to, prosím.“

„Ano, madam.“

Otočila se a on na chvíli zavřel oči. Nevěděl, že takový krátký rozhovor může být tak namáhavý. Do pokoje vešel Šedý sokol a zůstal stát vedle jeho postele.

„Šedý sokole. Budeš mi vyprávět, co se stalo?“

Jeho přítel krátkými slovy vylíčil, co se včera stalo.

„A co se stalo s pašerákem whisky?“

Když jsem se tam vracel, potkal jsem cestou seržanta Willse. Ten mu nasadil železka a odvedl ho. Hned jak přijde posila od policie, bude dopraven do Edmontonu.“

„Ty ... jsi dobrý přítel, Šedý sokole. Zachránil jsi mi život.“

Šedý sokol se na něho klidně podíval. „Starých přátel se prostě nezříkáme.“

Tom Joe se slabě usmál. Cítil, jak se mu zavírají oči, ačkoliv to vůbec nechtěl.

„Ano,“ zamumlal.

Šedý sokol po špičkách odešel z pokoje. Sestra Alice přišla ještě jednou, aby se podívala na Toma Joea. Když zase odcházela z pokoje, vrhla pohled na Lady Blue. Ta spala na své dece na chodbě. Opřela se o dveře a potom šla do kuchyně pomoci kuchaře. Jak se zdálo, čekala Lady Blue jen na tuto chvíli. Sotva se za sestrou zavřely dveře kuchyně, zvedla hlavu. Lady Blue a unavená? Ani nápad! Vždyť spala celou noc. Opatrně vstala. Bok ji bolel, ale to ji neodradilo od toho, aby navštívila svého páníčka. Čenichem trochu pootevřela dveře a tiše se přiblížila k posteli nemocného. Tom Joe spal. Lady Blue se spokojila s tím, že mu olizovala ruku. Potom si lehla na předložku u postele. Od této chvíle bude dávat na Toma Joea pozor.

Zase to byly hlasy, které Toma Joea vzbudily.

„Zakázala jsem vám pouštět psa do pokoje!“ zněl nahněvaný hlas zdravotní sestry.

„Já jsem to nebyl, madam. Čestné slovo!“

„Jak jinak se tam to zvíře mohlo dostat?“

„Možná jste dobře nezavřela dveře. Já jsem to opravdu nebyl, madam.“

Chvíli trvalo, než Tom Joe pochopil, proč se Šedý sokol a sestra Alice dohadují.

„Lady Blue!“ zašeptal. Fena hned vyskočila. Nadšeně zakňučela, položila obě přední tlapy na kraj Tomovy postele a olízla Tomovi obličej.

„Je to v pořádku, Lady Blue! Jak se ti daří? Šedý sokol říkal, že jsi také poraněná.“

Najednou stála v pokoji sestra Alice. „Ven!“ poručila Lady Blue. „Ať už jsi venku!“

„Prosím, madam! Nemohla by tu alespoň ještě krátce zůstat?“

„Ne, to je proti pravidlům. Psi nemají v pokoji pro nemocné co pohledávat.“ Energicky vzala Lady Blue za obojek a vystrčila ji ven. „Běž se sestrou Alicí,“ poručil Tom Joe naježené feně. „Buď hodná, Lady Blue!“

Zdravotní sestra zavřela dveře a vzala talíř, který položila na stůl. „Musíte něco sníst,“ řekla.

„Ale já vůbec nemám hlad,“ namítl.

„Přesto musíte něco sníst. Pomohu vám.“

Tomu Joeovi nezbylo než poslechnout. „Teď vím, jak se musel cítit pan Mc Gregor,“ řekl, když spolkl poslední sousto.

„Pan Mc Gregor?“

„Ano, majitel obchodního skladu v Beaver Lake. Zlomil si rameno. Seržant Wills mu ho narovnal a já jsem u pana Mc Gregora zůstal, abych mu pomáhal.

„Odkud ho znáte?“

„Z dřívější,“ zamumlal Tom Joe. Oči se mu zase zavíraly. Sestra Alice vzala talíř a odešla. Dveře velmi pečlivě zavřela.

V dalších dnech se Tom Joe seznámil s doktorem a jeho manželkou. Lékař ho vyšetřil a byl spokojený s léčebným procesem. Tomovy bolesti hlavy ustávaly a už neměl závratě, když se na posteli posadil. Čím lépe se cítil, tím větší obavy měl. *Proč jsi dopustil tuto nehodu, Pane Ježíši? Přece jsi mě sem povolal Ty. Proč jsem musel být postřelen a teď ležím v nemocnici? Když si představím, že ten mountie v Edmontonu už dávno mohl mít přeložený deník... Opravdu bych chtěl vědět, co je v něm napsáno. Já vím, že Ti mám důvěřovat. Ale je to těžké, když tu ležím a nemohu nic podniknout! Všechno přece mohlo jít hladce. Ale pan Kendrick říkal, že právě za bouře se učíme poznávat Tě. Právě v ní cítíme, jak silná je Tvá ruka... Děkuji Ti, že mě nikdy nenecháš, Pane Ježíši!*

Sestra Alice se starala o to, aby její pacient pravidelně jedl a také aby vydatně spal. Někdy odložila svou přísnou masku a povídala si s ním. Vyprávěl jí o Západní střední chlapecké škole a o svém pobytu v Beaver Lake. Pouze důvod svého pobytu v divočině si nechal pro sebe.

„Když budete chtít, můžete dnes odpoledne trochu sedět v křesle,“ dovolil jednoho dne doktor Jenkins. Tom Joe byl šťastný z této změny. Od té doby, co byl Šedý sokol zase na cestách a už ho nemohl navštívit, ho trápila dlouhá chvíle. Seděl tedy v křesle a rozhlížel se po pokoji. Zvenku k němu pronikaly hlasy dětí. Tom Joe si přál, aby mohl přihlížet jejich hře. Uslyšel zaškrábání na dveře. Samozřejmě, byla to Lady Blue, která chtěla k němu do pokoje. Opatrně vstal, ke dveřím to byly jen dva kroky. Namáhavě se belhal, vždyť byl dnes poprvé na nohou. Když otevřel dveře, protlačila se Lady Blue mezera. Byla chytrá a neštekala. Kulhal zpátky ke svému křeslu a hladil ji. „Nutně potřebuji změnu, Lady Blue,“ povzdychl si, „jinak se v tomhle malém pokoji ještě zblázním.“ Poslouchal děti venku. Zdálo se, že si hrály s míčem. „Víš co, Lady Blue? Přitáhnu si křeslo k oknu. Má kolečka, nemůže tedy být tak těžké.“ Jak řekl, tak udělal. Křeslo se dalo lehce přesunout k oknu a Tom Joe se těšil z pohledu na les a modrou oblohu. Objevil děti na louce, ale žel, zazněl gong, který je svolával ke školním úkolům. „To jsem měl smůlu, Lady Blue. Ale mohl bych si vyndat z police knížku. Nahoře je Ben Hur. V Calgary jsem ho začal číst, ale nedostal jsem se moc daleko.“ Pro nedostatek místa byla police vysoko nahoře po celé šířce stěny. Tom Joe vylezl zdravou nohou na křeslo, opřel se jednou rukou o zeď a druhou vytahoval knížku. Povedlo se! S úlevou lezl dolů z křesla, přičemž bylo nezbytné přenést váhu na zraněnou nohu. Protáhl obličej a nadechl se, když si zase mohl sednout. Už brzy byl zahloubaný do příběhu. Lady Blue dřímala u jeho nohou, ale okamžitě se probudila, když na chodbě zazněly kroky. Jednou vyštěkla, ale to už Tomu Joeovi ani trochu nepomohlo. Do pokoje vešla sestra Alice a obě ruce si pobouřeně dala v bok. Z očí jí sršely blesky.

„Co to má znamenat?“ zeptala se přísně.

„Doktor Jenkins dovolil, že mohu sedět v křesle,“ odpověděl Tom Joe a snažil se, aby jeho hlas zněl co možná nevině.

„Když to dovolil, stálo křeslo tamhle!“ Ukázala na místo vedle jeho postele.

„Jak se dostalo k oknu?“

„Já ... jsem ho přesunul. Šlo to lehko, opravdu.“ Zkusil schovat knížku za záda, ale pokus se nepodařil.

„Tato knížka byla předtím v polici. Sundal ji pes? Co tu vůbec dělá v pokoji? Umí procházet zavřenými dveřmi?“

Tom Joe se pokusil přeslechnout ironii v jejím hlase. „Já jsem ji pustil do pokoje, madam. A vzal jsem si knížku z police. Byla mně tak hrozně dlouhá

chvíle.“

„Ztratil jste mnoho krve a nepotřebujete změnu, ale klid. A teď běžte zpátky do postele!“

„Ano, madam. Vstal, belhal se pokojem a sedl si na pelest postele. Sestra Alice přesunula křeslo na původní místo.“

„Váš ředitel vás měl naučit dodržovat pravidla.“

„Dal si s tím velkou práci, madam. Opravdu.“

„No, moc úspěšný nebyl. Jste nejneposlušnější pacient, jakého znám.“

Tom Joe se zhluboka nadechl. „Je mi to líto, madam. Už ... se to víckrát nestane.“

Zase si dala obě ruce v bok. „Neslibujte nic, co nemůžete dodržet. A ty pojď teď se mnou, pse! Tvoje místo je venku na dece.“

„Některé pokusy dokazují, že přítomnost zvířat má kladný vliv na nemocné,“ poznamenal Tom Joe z pelesti postele.

„Kde jste přišel na tento nesmysl?“

„V jednom odborném lékařském časopise. Četl jsem ten článek u doktora Gilberta.“

„Proč čtete odborné lékařské časopisy?“

Tom Joe opatrně pohyboval svou poraněnou nohou. „Chtěl bych se stát lékařem.“

„Vy?“ Sestra Alice si ho nevěříčně prohlížela. Lady Blue využila její nepozornosti a rychle vběhla do pokoje.

„Ach ne, pse, to ne!“ Energická ruka uchopila obojek. „Ty dodržuješ pravidla právě tak málo jako tvůj páníček. Myslíte to vážně, že se chcete stát lékařem?“

„Ano, madam.“

„Nu, to se toho musíte ještě hodně naučit. Později si hlavně nestěžujte, až se vaši pacienti nebudou řídit vašimi instrukcemi. A teď je čas na večeři.“

Zdálo se, že i sestra Alice došla k názoru, že Tom Joe opravdu potřebuje trochu změnu a dovolila mu dál číst Bena Hura. Druhý den večer si dokonce sedla k jeho posteli a povídala si s ním. „Ten článek o setkávání se nemocných se zvířaty by mě docela zajímal,“ řekla najednou. „Tady ve škole máme jednoho chlapce, jmenuje se Marasi. Je hrozně tichý a nesmělý. V posledních dnech se spřátelil s vaším psem a od té doby vypadá veseleji. Možná opravdu něco je na terapii se zvířaty.“

„Doktor Gilbert si to také myslí. Říkal, že v Německu už byly zaznamenány úspěchy.“

„V Německu?“

„Ano. O tom se psalo zase v jiném článku.“

„Ten pokus byl určitě prováděn na berlínské Charité.“

„Já nevím, madam. Znáte tuto nemocnici v Berlíně?“

„Charité? Ach, ano. Tam jsem absolvovala své vzdělání zdravotní sestry.“

„Tom Joe se posadil na posteli. „Jste – Němka?“

„Ne. Narodila jsem se v Torontu. Ale ve stáří patnácti let jsem cestovala do Německa s jednou spřátelenou rodinou. Plánovali, že tam zůstanou asi rok, ale potom tam otec mé přítelkyně našel místo a bydleli jsme tam více let. Když se konečně vraceli do Kanady, zůstala jsem v Německu, protože jsem se tam nechtěla vzdát svého místa zdravotní sestry. Ale později mne to přece jen táhlo zpátky do vlasti. Tak, ale teď musím jít zkontrolovat děti.“ S těmito slovy vstala a nechala Toma Joea samotného. Díval se za ní s otevřenou pusou. *Sestra Alice žila mnoho let v Německu, Pane Ježíši! Určitě perfektně ovládá němčinu. Mohla by ... přeložit deník. Mountieho v Edmontonu jsem o to nemohl poprosit. Dáváš mně teď novou možnost?*

V Calgary nastal před několika týdny opět školní provoz. Freddie a jeho přátelé se radili o nějakém žertu na přivítanou nových žáků, ale raději se zřekli nepravé kočičí krve a nočníků. Pan Kendrick postrádal své velké chlapce. Samozřejmě, byla tam zase jiná šestá třída, ale ti hoši mu nebyli tak blízcí jako Tom Joe, Larry, Steven a ostatní. Dnes seděl ve své kanceláři a v rukou držel dopis, který si zamyšleně prohlížel. Byl to dopis, starý několik týdnů, který přišel od Thomase z Beaver Lake.

... Pan Mc Gregor si zlomil rameno a já u něho zůstanu tak dlouho, než bude moci zase sám vést obchod. Když vše dobře půjde, budu na Díkůvzdání snad zase v Calgary a budu Vám podrobně vyprávět své zážitky...

Složil dopis a schoval ho do vrchní zásuvky v psacím stole. *Za dva týdny bude Díkůvzdání, Pane. Až dosud jsem o Thomasovi nic víc neslyšel. Cathrine a já bychom si tolik přáli, aby přišel. Prosím, ochraňuj ho tam na severu. Prosím,*

přiveď ho zdravého zpět...

Tom Joe se opíral o obě své vyřezávané berle a díval se nahoru k nebi. Podzimní vítr házel na zem celé hrsti žlutých listů. Vysoko nad ním znělo naříkavé volání kanadských hus. Byli to opozdilci, kteří se vydali na cestu na jih. Opatrně se belhal přes dvůr misijní stanice a potom šel po úzké stezce, která vedla k malé mýtině. Objevil ji před třemi dny při své první procházce a hned se mu stala oblíbeným místem. Pod levou paží k sobě tiskl černou knížku. Opatrně ji položil do mechu, berle umístil vedle ní a sám si také sedl na zem. Sluníčko vysílalo na zem poslední hřejivé paprsky a zpříjemňovalo tak pobyt venku. Tom Joe se zády opřel o kmen borovice, natáhl nohu, která se mu mezitím dobře zahojila, a sáhl po deníku své maminky. Vyprávěl o něm sestře Alici a ona se skutečně nabídla, že jej pro něho přeloží. Stránku po stránce přepsala maminčiny poznámky do angličtiny. Dnes ráno mu vrátila deník spolu s překladem. A teď tu seděl a cítil, jak se mu třesou ruce, když bral do rukou první list.

„Deník Ellen Winterové,“ četl a potom zapomněl na všechno kolem sebe. Dozvěděl se, že jeho maminka ve stáří devíti let odjela spolu se svými rodiči z Německa do Kanady, že její rodiče ale už o tři roky později zemřeli při chřipkové epidemii. Dostala se do sirotčince, kde se jí vůbec nedařilo dobře. Ve čtrnácti letech ji k sobě přijala nějaká rodina a zaměstnala ji jako děvče na hlídání dětí. Zůstala tam několik let. Když se vrátila do Reginy, seznámila se s Howardem Brownem a velmi se do něho zamilovala. Netrvalo dlouho a dala výpověď ze zaměstnání, provdala se za Howarda a přestěhovala se s ním do Canrose, kde sehnali maličký byt nad obchodem jedné vzdálené příbuzné.

Na tomto místě končil první díl deníku. Druhý díl byl nadepsán slovy: „Deník Ellen Brownové.“ Napjatě četl dál:

8. listopadu 1896

Jsem nejšťastnější žena na světě! Proč? Protože už dvě hodiny vím, že existuješ. Roste ve mně malý človíček – ty! Nevím, zda budeš

hošíček nebo holčička, ale to nehraje žádnou roli. Mnohem důležitější je, že jsi očekávané a milované dět'átko!

10. listopadu 1896

Howard byl radostí bez sebe, když jsem mu o tobě řekla. Howard je tvůj tatínek, maličký človíčku. Je to nejlepší, nejmilejší a nejchytřejší muž, jakého znám. Jednou na něho budeš moci být opravdu pyšný. Škoda, že tvůj tatínek nemá pěkné vzpomínky na svého otce. Jednou mně řekl, že by na své dětství raději zapomněl a změnil si jméno. Ale to samozřejmě nejde. Tvůj tatínek mi zatím nevyprávěl mnoho ze své minulosti, ale to, co vím, vzbuzuje můj soucit. Když se stal křesťanem, odpustil svému otci, který však už nežije. Svou matku vůbec neznal. – Doufám, že tvé dětství bude jiné, můj maličký poklade. Budeš se u nás mít krásně!

15. listopadu 1896

Přemýšlela jsem o tvém jméně. Tvůj tatínek nechal volbu jména na mně. Když budeš holčička, budeš se jmenovat Esther. Esther Joséphine Brownová. Když budeš chlapeček, budu ti říkat Thomas. Thomas Joseph Brown. Thomas a Esther jsou jména mých zemřelých rodičů. Joseph případně Joséphine se vztahují k Josefovi v Bibli. Jeho příběh čtu nejraději ze všech.

29. listopadu 1896

Dnes je dobrý a zároveň smutný den. Dobrá zpráva: tvůj tatínek sehnal pracovní místo! Smutná zpráva: jeho pracoviště bude v lesích na severu, kde bude s ostatními muži pracovat jako dřevorubec. Budou bydlet v chatě a tam není místo pro jeho těhotnou manželku. Poprvé od naší svatby se musíme tvůj tatínek a já rozloučit.

7. prosince 1896

Nyní je tvůj tatínek, můj milovaný Howard, pryč! Tři dlouhé měsíce

bude pobývat u dřevorubců. Ani o Vánocích ho neuvidím! V březnu se snad vrátí zdravý do našeho malého bytčku nad obchodem paní Blackwellové. Nevím, jak mám přečkat celou tu dlouhou dobu bez něho. Jak je dobře, že existuješ, můj malý poklade. Ale stejně nejsem nikdy úplně opuštěná, protože znám Boha jako svého Otce v nebi. Je tak dobrotivý! Později ti budu hodně vyprávět o Něm a o Jeho Synu, Pánu Ježíši.

10. prosince

Pomáhám paní Blackwellové se šitím. Před Vánocemi má mnoho objednávek, ale všechno sama nestihne. Ted' mám možnost vydělat trochu peněz. Howard a já žijeme velmi hospodárně, protože chceme dávat stranou tolik peněz, kolik je jen možné, aby tvůj tatínek snad přece jednou mohl uskutečnit svůj sen o studiu medicíny. Přemýšlela jsem, že bych jela do Calgary, abych si tam vzala své housle. Jsou ještě pořád u Cathrininých rodičů. Ale jízdenka je drahá a každým dnem může přijít nová sněhová bouře. Velmi postrádám hraní na housle. Tvůj tatínek a já jsme se sem stěhovali dost narychlo, byla by to velká zajižďka, jet přes Calgary. Zdalipak budeš později také hrát na tyto housle? Jsou dědictvím z rodiny mého otce.

Na tomto místě Tom Joe vzhlédl. Moje maminka si nechala housle u nějaké Cathrine v Calgary? Paní Kendricková se jmenuje Cathrine. A housle, na které jsem mohl hrát, patří její přítelkyni, která si pro ně nikdy nepřišla...

S tlukoucím srdcem četl dál:

15. ledna 1897

Lékař mně zakázal každou námahu. Ale když se nemohu ze své strasti vykřičet, musím se z ní alespoň vypsat. Tvůj tatínek je mrtev, můj maličký miláčku. Nikdy ho nepoznáš. Před třemi dny u mě zaklepal jeden spolupracovník z dřevařské firmy a řekl, že se stalo hrozné neštěstí: padající strom zabil tvého tatínka a ještě jednoho

lesního dělníka. V nitru je mi zima, i když planu horečkou. Neboť po této zprávě jsem utekla do lesa a celé hodiny jsem seděla na kládě. Paní Blackwellová mě nakonec našla. Nemohu uvěřit tomu, že je to pravda. Co s námi teď bude? Cítím se tak bezmocná a prázdná. Už nemohu plakat a k modlitbě mně chybějí slova.

13. února 1897

Byla jsem nemocná téměř měsíc. Teď je mi pomalu lépe. Včera jsem poprvé vstala. Cítím, jak se mi pohybuješ v břiše, malý človíčku, a to je téměř jediná věc, která mi dodává odvahu k dalšímu životu. Ty a moje Bible mě držíte nad vodou. Prve jsem si četla svůj oblíbený příběh o Josefovi. „Bůh to však zamýšlel k dobru.“ Této věty se pevně držím.

29. června 1897

Naposledy jsem psala do deníku před více než čtyřmi měsíci. Byly to měsíce s mnoha osamělými a smutnými hodinami. Ale teď tě držím v náruči. Přesněji řečeno: Ležíš v kolébce, kterou mi půjčila paní Blackwellová. Jsi nejroztomilejší miminko, jaké jsem kdy viděla, a když spíš, vypadáš obzvlášť rozkošně. Mohla bych se na tebe dívat pořád. Před pěti hodinami ses narodil, 29. června 1897 v 7.13 hodin. Jsem nevýslovně šťastná a zároveň smutná. Kdyby tě tak mohl vidět tvůj tatínek! Miloval by tě tak jako já. Netušíš, jakou mezeru vyplňuješ, malý Tome Joe! Tímhle jménem ti budu říkat. Thomas Joseph je moc dlouhé jméno. Předtím jsem si nebyla jistá, zda bych ti přece jen raději neměla dát jméno po tvém tatínkovi, ale myslím, že by to nechtěl. Svě jméno neměl moc rád a nikdy o sobě mnoho

nemluvil. Jméno Thomas Joseph se mu líbilo.

30. července 1897

Žel, že se mi nedaří dobře. Tobě jsou už čtyři týdny, ale já se cítím stále ještě jako bez síly a unavená. K tomu se přidal tvrdošijný kašel, který mě velmi oslabuje. Paní Blackwellová myslí, že je to následek mého ošklivého nachlazení, které jsem měla v zimě během těhotenství.

9. srpna 1897

Jsem čím dál slabší. Kašel, který mám, není normální kašel. Jsem schopná téměř jen ležet v posteli. Strach mně někdy svírá srdce tvrdou pěstí. Ale vím, že můj Otec v nebi to povede k dobrému.

21. srpna 1897

Už tři dny se cítím silnější. Zítra se s tebou vydám na cestu, maličký Tome Joe. Chtěla bych tě dopravit ke své přítelkyni Cathrine, protože cítím, že toto je pouze krátké vzplanutí mé síly. Nebudu už dlouho žít. Protože Howard ani já nemáme žádné příbuzné, zeptám se Cathrine, zda se o tebe postará. Je to moje nejlepší přítelkyně a pracuje jako učitelka v misijní škole pro indiány v Blackbird Hillu. Škoda, že jsme o sobě v poslední době mnoho neslyšely. Modlím se, abych zvládla cestu na sever. Cathrine tě bude mít ráda, můj malý chlapečku.

2. září 1897

Ležím v nemocnici v Edmontonu. Ty spíš vedle mě v malé postýlce.

Už jsem prostě nemohla dál. Stará se o nás několik hodných žen. Domnívají se, že brzy zemřu. Jedna dáma dnes odpoledne vyšila tvé jméno na tvůj malý červený kabátek. Určitě si myslí, že půjdeš do sirotčince. Ale to bych v žádném případě nechtěla. Je mi pomalu lépe. Zkusím všechno, abych tě donesla ke Cathrine.

7. září 1897

Nepozorovaně jsem odešla z nemocnice. Dostala jsem se až k řece. A indiánský průvodce, který vesloval, nás dopravil kus cesty po řece. Potom jsme šli dál pěšky. Nyní se vydal na lov, ale mám dojem, že si balí věci a chce odejít. Cítím se velmi, velmi slabá. Tužka mi téměř padá z ruky. Bůh ti žehnej, můj drahý miláčku!

Na tomto místě deník končil. Tom Joe byl otřesen, když se díval na maminčin poslední zápis. Věděl, jak to bylo dál: našla je Kulhavá srnka. Vzala jeho i deník a donesla je do indiánské vesnice. Když se vrátila, byla maminka mrtvá. Je to něco přes tři měsíce, kdy stál na místě, kde ji indiáni pohřbili. Slzy se mu koulely po tvářích a kapaly na papír. Jeho maminka už nežila a také tatínek byl mrtev. Otřel si rukávem obličej. *Někdy nám bereš něco, co už nikdy nedostaneme nazpět, Pane Ježíši. Alespoň na zemi se nám to už nevrátí. Vždycky jsem tušil, že moje maminka už není naživu, ale stále jsem doufal, že ještě poznám tatínka. Jako malý chlapec jsem snil o tom, že to je indiánský náčelník, který se jednoho dne objeví na koni a řekne: Jsem tvůj otec a dovezu tě domů. A když jsem byl starší, už jsem neměl takovou jasnou představu, jak asi vypadá, ale stále ještě jsem doufal, že žije. Ted' vím, že to tak není. Prosím, pomoz mi to přijmout...*

Na mýtině bylo chladno a Tom Joe se cítil dost ztuhlý, jak tak dlouho seděl na zemi. Trochu namáhavě vstal, deník pevně držel pod paží a vzal své berle. *Přesto jsem rád, že ted' něco vím o mém původu, Pane Ježíši. Děkuji Ti, že jsem mohl ještě jednou přijít sem na sever. Ted' bych se rád vrátil do Calgary ke Kendrickovým. Až se paní Kendricková dozví, že jsem syn její přítelkyně ... A když si představím, že jsem po všechna ta léta hrál na maminčiny housle ...*

Ty, Pane Ježíši, to činiš vždycky nějak dobře. I když to někdy dopadne jinak, než jak jsme si myslili.

Tom Joe se pomalu vydal nazpět. Dříve než došel na dvůr misijní stanice, ještě jednou se zastavil. *Já vůbec nevím, jaké to je, mít příbuzné, Pane Ježíši. Ale rád bych to věděl. Za několik let bych se rád oženil a měl vlastní rodinu. Proti tomu nic nemáš, nebo ano? Přál bych si takovou manželku, která Tě zná a má Tě ráda. Takovou jako babička Betsy. A také by se mně líbilo, kdyby náš domov udělala útulný a kdyby tu a tam upekla jablečný koláč. A potom ... tedy, neměl bych nic proti tomu, kdyby byla hezká ...*

24. kapitola

Bylo už po obědě, když se Tom Joe objevil na misijní stanici. Normálně měl rád veselou společnost indiánských dětí, ale dnes byl rád, že se může v kuchyni najíst o samotě. Byl ještě příliš zaměstnaný tím, co dnes ráno četl. Jeho rodiče, zvláště maminka, už pro něho nebyli nějakými anonymními osobami. Najednou měl pocit, že je znal. Večer potkal sestru Alici. Ještě jednou jí poděkoval za překlad. Když se na něho podívala, v jejím pohledu se skrýval upřímný soucit. „Je mně to tak líto,“ řekla. „Vaši rodiče museli být milí lidé.“

Tomu Joeovi se zdála v příštích dnech přátelštější než jindy, ale o týden později se zase projevila jako přísná zdravotní sestra. Na misijní stanici se objevil Šedý sokol a zeptal se Toma Joea: „Jsem na cestě do Edmontonu. Chceš jít se mnou?“

„Ano!“ odpověděl nadšeně jeho přítel. „Určitě s tebou půjdu. To znamená – musím se zeptat sestry Alice. Doktor totiž na dva dny odešel.“

„To vůbec nepřipadá v úvahu!“ Sestra Alice si dala obě ruce v bok, jak to měla ve zvyku. „Vaše rána po postřelení se sotva zahojila.“

„Ale doktor říkal, že už se zase mohu úplně normálně pohybovat,“ namítl Tom Joe. „Vždyť už ani nepotřebuji berle.“

„Říkal, že se máte šetřit,“ odporovala mu sestra Alice. „Ještě je moc brzy na vícedenní pěší cestu divočinou.“

„Ale víte přece, že manželka mého ředitele školy je bývalá přítelkyně mé maminky. Chtěl bych jí ukázat deník.“

Když sestra Alice hned neodpověděla, dodal: „Kromě toho mě Kendrickovi pozvali na Den díkůvzdání. Čekají mne.“

Sestra Alice sebou sotva znatelně trhla. „Kdo vás pozval na Den díkůvzdání?“

„Kendrickovi. Ředitel školy a jeho manželka. A také bych tam mohl hned ukázat nohu jednomu doktorovi, kdyby se to snad zhoršilo. Bratr pana Kendricka, doktor Gilbert, je totiž lékař.“

Sestra Alice zaváhala. „No ... uvidíme. Dřív než zítra nechcete vyrazit, nebo ano?“ obrátila se na Šedého sokola.

Ten zavrtěl hlavou. „Pokud bych mohl, rád bych tu přenocoval a na cestu bych se vydal zítra brzy ráno.“

„Tak se zítra ještě jednou podívám na vaše zranění. Když si cestou dopřejete vydatný odpočinek, snad to půjde.“

Nakonec sestra Alice dovolila, že může jít se Šedým sokolem. Vydali se na cestu za východu slunce, dobře vybaveni dostatečným proviantem a přísnými napomenutími. Rozloučení nebylo pro Toma Joea lehké. Zamíloval si statečné spolupracovníky na malé misijní stanici a také indiánské děti. Zato Lady Blue byla ráda, že konečně bude moci bez zábran pobíhat sem tam a že ji pořád nebudou posílat na její deku na chodbě. Šedý sokol pamatoval dokonce i na nové kožené řemeny na Tomův batoh. Mlčky poslouchal, když mu jeho přítel na začátku cesty krátce vyprávěl obsah deníku. „Co budeš dělat, až se zase ocitneš v Calgary?“ zeptal se.

„Nejdřív navštívím Kendrickovy a potom si budu hledat práci. A příští rok bych rád začal studovat. Ostatně můj tatínek měl stejný sen jako já. Také chtěl být lékařem.“

Po dvou hodinách si udělali první přestávku a také po celý zbytek dne se drželi požadavků sestry Alice. Když se druhý den vzbudili, díval se Šedý sokol zkoumavě na oblohu. „To počasí se mi nelíbí. Může se stát, že v nejbližších dnech přijde první sněhová bouře. Myslím, že dnes si nemůžeme dovolit tolik zastávek.“

Po snídani svižně vykročili. Rychlé tempo zvolil Šedý sokol, ale přitom se znovu a znovu pátravě díval na svého přítele. Tom Joe však na sobě nedal znát žádnou únavu. Přesto se mu večer ulevilo, když se dostali ke břehu řeky a tam si připravili tábořiště. „Bylo to přece jen příliš namáhavé,“ konstatoval Šedý sokol, když pozoroval, jak si Tom Joe tře bolavou nohu.

„Už to půjde. Zítra nemusím tolik chodit, když poplujeme kánoí.“

„Půjde to rychle, protože poplujeme po proudu. Ale to je dobře. Kladu si otázku, jak dlouho ještě vydrží tohle počasí.“

Vydrželo přesně čtyřicet hodin. Když následujícího večera přivazovali kánoi u Charlieho můstku, vál přes krajinu ledový vítr a hnál před sebou první sněhové vločky. Než se dostali do chaty svého přítele, bylo na zemi již bílo.

„No, vy dva přicházíte zrovna v pravou chvíli,“ pozdravil je Charlie. „Už jednou ses mně doslova přichumelil do domu, pamatuješ si to ještě, Šedý sokole?“

„Ovšem. Společně s Lady Blue.“

„To je pravda. Jak se vám oběma vedlo v divočině? Už jsem zvědavý, zda jsi něco zjistil, Tome Joe. Ale nejdřív pojdte dovnitř a ohřejte se.“

Charlie se postaral o pořádnou večeři, při které museli podrobně vyprávět o svých zážitcích. „Že byl pašerák whisky dopaden, o tom se už psalo v novinách. Ale že jste se toho účastnili vy dva, o tom jsem nevěděl,“ divil se, když uklízel talíře.

„No ano, byl to hlavně Šedý sokol. Ten ho přemohl, spoutal a potom ho předal policii.“

Charlie uznale zakýval hlavou směrem k indiánovi. „Na to můžeš být pyšný, hochu. Později můžeš tento příběh vyprávět svým vnoučatům. Jaké plány máte teď vy dva?“

„Já bych zítra chtěl jet vlakem do Calgary.“

„Zítra? Ve svátek?“

„Ano. Paní Kendricková mě výslovně pozvala, abych byl na Díkůvzdání u nich. Snad se do té doby zase utiší sněhová bouře.“

„Já se musím hlásit tady v Edmontonu na policejní stanici,“ řekl Šedý sokol.

„Mají pro mě nový úkol.“

„Ale na večeři bys ke mně zítra mohl přijít, ne? Pozval jsem jinak jen svého souseda, ten je takový lesní skřítek jako já. Měl bys chuť?“

Šedý sokol přikývl. „Ano, rád.“

„No, tak jsme tedy domluveni. Co říkáte na to, že bychom teď šli do peřín?“ Důkladně pozoroval Toma Joea. „Vypadáš pořádně unavený, chlapče. Ještě nejsi úplně fit, vidí?“

„Úplně ne,“ připustil Tom Joe. „Neměl bych nic proti tomu, abychom šli spát.“

Bouře se přes noc vyzuřila. Druhého dne ráno se les bíle třpytil na slunci. Šedý sokol se rozloučil, aby zašel na policejní stanici za mountiem, který měl službu. Tom Joe mu stiskl ruku. „Děkuji ti za ... všechno, Šedý sokole. Jsi opravdu dobrý přítel. Teď ale nenecháme uplynout několik let, než se zase uvidíme.“

Šedý sokol jen přikývl.

„Udělal bys pro mě něco?“ zeptal se Tom Joe.

„Copak?“

„Až se vrátíš do Beaver Lake ke svým rodičům ... vezmeš si tam svou Bibli a budeš si v ní číst?“

„Kvůli tomu nemusím chodit do Beaver Lake,“ odpověděl jeho přítel. „Přibalil jsem si ji už při své poslední návštěvě. Někdy ... jsem v ní už četl.“

Tom Joe se usmál. „To je dobře. Já se za tebe modlím, Šedý sokole.“

Indián ještě jednou přikývl, otočil se a vydal se na cestu.

„Měj se dobře!“ volal za ním Tom Joe.

Odpoledne seděl Tom Joe ve vlaku do Calgary. Dopoledne strávil upravováním svého zevnějšku alespoň trochu „městsky“, aby nevypadal jako nějaký pobuda, až přijede ke Kendrickovým. Charlie mu přistříhl vlasy, Tom Joe se vykoupal a oblékl si čisté oblečení. Když se podíval z okna, obloha byla šedá, visící nízko nad zemí a vzduchem už tančily nové sněhové vločky. „Vypadá to, jako by se připravovala další sněhová bouře,“ řekl průvodčí, který procházel vagónem. „Ale do Calgary to naštěstí už není daleko.“ Tom Joe ustaraně pozoroval čím dál hustší vánici. *Prosím, Pane Ježíši, dej, ať vlak projede vánicí. Tak rád bych překvapil pana a paní Kendrickovy.* První část jeho modlitby nebyla vyslyšena. Vlak jel čím dál pomaleji a nakonec zastavil. „Je velmi špatná viditelnost a koleje jsou pod sněhem,“ oznamoval průvodčí. „Kdo je dobrý chodec, může jít pěšky, do Calgary zbývá už jen míle a vítr není tak silný. Ostatní cestující prosíme, aby počkali, než přijede některý farmář z okolí se sněhovým pluhem.“

Téměř všichni se rozhodli, že počkají ve vlaku, jen Tom Joe si dal batoh na záda a natáhl si kapuci na hlavu. Vystoupil z vlaku a rozhlížel se. Když se bude držet těsně vedle kolejí, nemůže ztratit směr. Vyvedl z vlaku Lady Blue a připjal jí vodítko. „Je tu pořádně nepříjemně, vid' Lady Blue? Ale brzy budeme u Kendrickových pěkně v teplíčku.“ Vítr mu foukal do obličeje, když se krok za krokem probíjovával kupředu. Nevěděl, že míle může být tak dlouhá. Ulevilo se mu, když uviděl světla na nádraží. Když došel do města, přestalo sněžit. Už se setmělo a téměř všechny domy byly osvětlené. Všude se sešly rodiny k tradičnímu jídlu z krocana. Tom Joe si strásl sních z bundy a namáhavě se plahočil podél silnice, která vedla k Západní střední chlapecké škole. I dům Kendrickových byl osvětlen. Když k němu Tom Joe přišel blíž, poznal doktorovo auto, které parkovalo na okraji ulice. Doktor Gilbert se mezitím oženil. Bude tu tedy také jeho žena. Zdalipak se to Kendrickovým vůbec bude hodit, když se tady teď najednou objeví? Den díkůvzdání byla přece rodinná slavnost. Zatímco ještě váhal, zaslechl najednou zvuky sekery, kterou někdo štípal dříví. Sundal si kapuci a rukou si projel vlasy. Měl... šel za zvukem a za domem našel ředitele školy, který se staral o zásobu dříví na topení.

„Dobrý den, pane!“

Pan ředitel přestal štípat a vzhlédl. „Thomasi!“ Znělo to radostně a překvapeně a v jeho očích se objevil hřejivý výraz.

Tom Joe se usmál. Ukázal na sekeru. „Mohu vám pomoci, pane? Mám trochu cvik ve štípání dříví.“

„Mnohokrát ti děkuji za nabídku, ale právě jsem hotový.“ Ředitel zvolil podobný způsob řeči jako Tom Joe. Položil sekeru a s úsměvem k němu šel. „To je ale překvapení! Už jsme nepočítali s tím, že přijedeš.“

„Málem to nevyšlo. Vlak vyjel z Edmontonu se zpožděním a potom ještě uvázl ve sněhu.“

„Jakpak se ti vedlo nahoře na severu? Ale pojď, půjdeme dovnitř. Moje manželka má jídlo hotové. Jsem si jistý, že nebude mít námitky proti hostovi navíc.“

Paní Kendricková málem upustila mísu s bramborami, když Tom Joe vstoupil do jasně osvětlené jídelny. „Tome Joe!“ Rychle položila mísu a podávala mu na pozdrav obě ruce. „Takové překvapení! Srdečně tě u nás vítám! To je pěkné, že jsi přijel!“

„Moc vám děkuji, madam. Já jsem také rád, že jsem zase u vás.“ Při tomto srdečném přivítání se rozplynuly všechny Tomovy starosti. Pozdravil doktora,

který mu představil svoji manželku Eveline, a potom je už paní Kendricková volala ke stolu. „Právě jsi říkal, že vlak uvázl ve sněhu,“ zajímalo ředitele, když usedli ke stolu. „Jak jsi to dokázal, přijít sem přesto včas?“

„Šel jsem pěšky, pane. Na nádraží to bylo jen míli.“ Šelmovsky se usmál a pokračoval: „Jednou se mi stalo, že jsem byl kvůli nepřesnosti poslán do postele bez večeře. To jsem na Díkůvzdání nechtěl riskovat.“

Ostatní se smáli. „To už je dávno,“ řekl pan Kendrick.

„Ano, pane. Šest let a dva měsíce.“

„Přál bych si, aby sis tak dobře pamatoval letopočty,“ poznamenal s úsměvem pan ředitel. „Ale už začneme s večeří.“

Krocán byl výborný. Tom Joe si vychutnával vydatné jídlo i veselou rozpravu u stolu. Ptal se na Malého vlka a dozvěděl se, že strávil prázdniny u rodiny Kendry na farmě. Rychle se spřátelil s jejím mladším bratrem. Potom se zevrubně probírala svatba v Torontu a nakonec vyprávěl on o svých zážitcích ze severu. Protože vyprávění o pašerákovi whisky pochopitelně mohlo posluchače rozrušit, líčil je sice pravdivě, ale tak nevinně, jak jen to šlo. „Odtamtud máš jizvu na čele?“ zeptala se ustaraně paní Kendricková.

„Ano, madam. Když jsem po výstřelu upadl, musel jsem zřejmě dost tvrdě dopadnout na hlavu. Ale to už si nepamatuji.“

„Tvůj přítel Šedý sokol by si zasloužil medaili,“ dodal pan ředitel. „Přemůže ozbrojeného zločince a potom dopraví raněného divočinou do nemocnice.“

„Ano, pane. Já mu jsem také velice vděčný. Ale říkal, že bez Lady Blue by to nezvládl.“

„Když mluvíme o Lady Blue,“ zapojil se do rozhovoru doktor, „kde vlastně je?“

„Hned se uvelebila na svém oblíbeném místě u krbu.“

„Aha.“ Mrkl na Toma Joea a obrátil se ke své manželce. „Ještě jsem ti vůbec nepředstavil Lady Blue, Evie. Ale hned to napravím. Vždyť byla téměř šest let mou podnájemnicí.“

„Byla tvou ... čím?“ Eveline Kendricková se nevěřícně dívala na svého manžela.

„Mou podnájemnicí,“ opakoval nevinně. „Je to milá šedovlasá dáma s neuvěřitelně modrýma očima. Spala na dece na chodbě.“

„A mě doprovázela do Beaver Lake,“ doplnil Tom Joe a přitom se tvářil smrtelně vážně. „Šedý sokol říkal, že bezvadně držela pašeráka whisky v šachu.“ Výraz Evelinina obličej se silně připomínal živý otazník.

„Neposlouchej ty vtipálky, Eveline,“ přispěchala paní Kendricková na pomoc své novopečené švagrové. „Lady Blue je pes. Vidíš, už přichází. Slyšela, že o ní mluvíme.“

Všichni se dívali na fenu, která k nim pomalu přicházela a která ulehla na zem vedle Tomovy židle. Doktor Gilbert a Tom Joe se začali hlasitě smát.

„Jen počkejte! Takhle jste to na mě nalíčili!“ Eviin pokus zatvářit se rozzlobeně ztroskotl na základě toho, že se sama smála. „Vymyslím si pro vás dva nějaký přísný trest,“ oznámila jim. „Co myslíš, Cathrine, stejně máme moc málo dezertu, vid’?“

„Máš pravdu, Evie. Myslím, že z citrónového krému nic nezbude, až si nabereš ty, James a já.“

Nakonec se dámy přece jen nechaly obměkčit, takže i Gilbert a Tom Joe dostali citrónový krém. „Kdo teď vlastně pracuje na misijní stanici v Blackbird Hillu?“ zajímalo paní Kendrickovou, když začali pít kávu. Než se vdala, strávila tam dva roky a pracovala jako učitelka.

„Doktor Jenkins a jeho manželka, sestra Alice a kuchařka,“ vypočítával Tom Joe. „A potom ještě manželský pár, oba jsou učitelé, ale ti právě odjeli na několik týdnů na dovolenou domů.“

„Když jsem tam pracovala já, byl lékař často na cestách po okolí a navštěvoval indiány ve vesnicích. Byl doktor Jenkins přítomen, když jsi potřeboval pomoc?“

„Ano. Vyoperoval mně kulku z nohy. Potom se o mě starala hlavně sestra Alice.“

„Těžko si dokážu představit práci na tak osamělém místě,“ řekla Eveline. „Když je lékař často na cestách, tak je sestra Alice určitě často odkázaná sama na sebe.“

„Ona je ... velmi přísná. Kladla velký důraz na to, že se musejí dodržovat všechna pravidla.“

Ředitel školy se usmál. „Znamená to, že ses často ocitl v nesnázích?“

„No, někdy ano,“ odpověděl Tom Joe rozpačitě. „V některých věcech se naše názory dost různily.“

„A tamější lékař ti dovolil vydat se s právě zahojenou nohou na vícedenní pěší putování divočinou?“ vložil se do rozhovoru doktor Gilbert. Neušlo mu, že si Tom Joe potají znovu a znovu tře nohu.

Tom Joe se kousl do rtu. Těto doktorovy otázky se obával. „Tedy – přímo to nedovolil. Ale také to nezakázal,“ pospíšil si s odpovědí, když si všiml staženého obočí obou bratrů Kendrickových.

„Jak tomu mám rozumět?“

„Lékař tam nebyl, když přišel Šedý sokol a ptal se, zda ho chci doprovázet do Edmontonu. Takže jsem se ho vůbec nemohl zeptat.“

„A ta ... sestra Alice ti to pak dovolila?“

„Nejdřív ne. Byla proti tomu a myslela, že je ještě moc brzy. Ale potom jsem jí řekl, že jsem pozvaný sem a že mne čekáte na Díkůvzdání. Když jsem vyslovil vaše jméno, tu najednou slevila. Myslela, že s dostatečnými přestávkami by to snad přece jen šlo.“

„A dělali jste je, ty dostatečné přestávky?“ Tuto otázku položil pan ředitel.

„První den ano. Ale pak se schylovalo k bouři a my jsme si museli pospíšit, protože jsme museli ještě kánoí dolů po řece.“

„Chce ještě někdo šálek kávy?“ přerušila paní Kendricková výslech obou bratrů. Tom Joe se na ni vděčně usmál. „Ano, madam. Já bych rád vypil ještě jeden šálek kávy.“

Bylo pozdě, když se doktor Gilbert a jeho manželka vydali domů. Tom Joe si plnými doušky užíval příjemného večera. Pan Kendrick přiložil do ohně ještě jedno poleno a sedl si se svou manželkou na pohovku. Tom Joe šel ke svému batohu, který si položil v pokoji pro hosty, a vyndal z něho černý deník. Dosud se o něm nezmínil.

„Sedni si k nám ještě chvilku,“ pozval ho pan ředitel.

„Moc děkuji, pane!“ Posadil se a díval se na černý sešit, který držel v rukou.

„Ta sestra Alice,“ navázal pan Kendrick na předchozí rozhovor, „víš, jaké měla příjmení?“

„Ne, pane. Všichni jí říkali jen sestra Alice.“

„Odhadl bys, kolik jí mohlo být roků?“

„Tak ... kolem padesáti.“

Ředitel přikývl a dál se neptal. Tom Joe se znovu zadíval na deník ve svých rukou. Najednou cítil, jak mu bije srdce. Ale tu ho oslovila paní Kendricková:

„Jsi moc unavený, Tome Joe, nebo si se mnou ještě trochu zahraješ?“

Tom Joe se usmál. „Na hraní nejsem nikdy moc unavený, madam. Čestně řečeno, už jsem ty housle postrádal.“ Vstal a položil deník na svoji židli. Paní Kendricková si sedla ke klavíru. On vyndal housle z pouzdra a téměř láskyplně se na ně zadíval. *Je to dědictví po mé rodině. Maminka si přála, abych na ně hrál. Kdyby to tak mohla vidět...* Tom Joe polkl. Bude si vždycky vážit houslí Winterovy rodiny. Co říkala Kendra před několika týdny? „Vypadají, jako by chtěly vyprávět nějaký příběh.“ Nemohla vědět, jak velice měla pravdu, když to řekla. Naladil housle a potom doprovázel paní Kendrickovou, která nejdříve hrála prostou lidovou píseň a potom různé chorály. Ředitel školy chvíli poslouchal a pak odešel z obývacího pokoje. Ve své pracovně vzal do ruky fotografii, na které byl on jako dítě spolu s rodiči a sourozenci. Zamyšleně si ji prohlížel. Jeho starší sestře bylo na té fotce asi deset let. *Alice. Bylo by možné, že jsi sestra Alice, kterou Tom Joe potkal na misijní stanici v Blackbird Hillu? Strýček Harry říkal, že jsi odjela s rodinou své přítelkyně do Evropy. Je možné, že jsi ta léta strávila v Německu a stala ses tam zdravotní sestrou?* Zamyšleně zase postavil obrázek na jeho místo. *Je-li to Tvá vůle, Pane, pak mně prosím pomoz, abych se dozvěděl víc o sestře Alici!* Odešel z pracovny a zase šel do sousedního pokoje. Tam jeho žena a Tom Joe právě hráli píseň „Trust and obey“. Tou ukončili svůj domácí koncert. Tom Joe opatrně položil housle zpátky do pouzdra. Vzal deník a sedl si. Paní Kendricková se posadila vedle svého muže na pohovku.

„Chtěl jsem ... vám ještě ukázat toto,“ začal váhavě Tom Joe. „Když jsem potkal indiánku Kulhavou srnku, dala mně to. Je to ... deník.“ Otevřel ho úplně vzadu a opatrně vyndal vylisovanou květinu, která byla mezi stránkami. „Tu jsem tam našel až před několika dny. Je pro vás, paní Kendricková. Pozdrav od dávné přítelkyně.“

Ředitelova manželka se na něho dívala nechápavě. Opatrně si od něho vzala květinu. „Od které přítelkyně?“ zeptala se.

„Od Ellen Brownové. Lépe ji asi znáte pod jménem Ellen Winterová.“

„Ellen Winterová? Vylisovala pro mě tu květinu? To je přítelkyně, které patří housle, na něž hraješ!“

„Ano, madam. Podívejte se, pod květinu napsala: „Pro moji přítelkyni Cathrine“. Ukázal jí zápis v deníku.

„To je ... to je opravdu Ellenino písmo!“ Paní Kendricková se na něho nechápavě dívala. „Jak přišla ta indiánka k Ellenině deníku?“

Tom Joe polkl. „Dala jí ho krátce předtím, než zemřela. Ale nesvěřila jí jen deník, ale také své ... miminko.“

Paní Kendricková věděla, že Toma Joea před mnoha lety přinesla do Beaver Lake jako malé děťátko nějaká indiánka. „Byl jsi to děťátko ty, Tome Joe?“ zašeptala nevěřičně.

„Ano, madam. Vaše přítelkyně Ellen byla ... moje maminka.“

Bylo ještě brzy, když se Tom Joe druhý den ráno probudil. Lady Blue stála vedle jeho postele a strkala do něho čenichem. „Potřebuješ ven, vid’?“ mumlal rozespale. Vylezl z postele, u umyvadla si do obličeje nastříkal vodu a rukou si pročísl vlasy. Potom vklouzl do svých šatů. Tiše se plížil s Lady Blue po chodbě, oblékl si bundu, nazul boty a otevřel domovní dveře. Ovanul ho chladný, čerstvý vzduch. Na východě už se rozednívalo. Tom Joe se opřel o zábradlí verandy a díval se na prázdný školní dvůr a na důvěrně známou budovu za ním. Pozoroval slunce, které zabarvilo oblohu růžově zlatým třpytem. *Děkuji Ti, Pane Ježíši, že mohu být tady u Kendrickových. Včera večer si určitě ještě přečetli deník a já jsem velmi napjatý, co budou říkat. Ale chtěl bych Ti v budoucnosti důvěřovat, protože vím, že to děláš dobře, i když dopouštíš v našem životě bouře. Ty sám přijdeš uprostřed bouře do našeho středu a řekneš: Vzchopte se, já jsem to, nebojte se! Pevně nás držíš, neboť Tvoje ruka je neuvěřitelně silná.*

Lady Blue do něho zase strčila čenichem. „Chceš jít zase do tepla, vid’? Jak si přeješ, moje Lady.“

Tiše vešli do domu. Tom Joe si zul boty, sundal bundu a šel za fenou po chodbě. „Pojď, Lady Blue, můžeme ještě chvíli spát. Je ještě brzy,“ šeptal. Ale Lady Blue měla jiné plány. Z pracovny pana ředitele pronikalo světlo. Dveře byly jen přivřené. Čumákem otevřela dveře a s velkou samozřejmostí vpochodovala do pokoje.

Pan Kendrick seděl u psacího stolu. Před sebou měl otevřenou Bibli. Vedle ní svítila lampa a v krbu hořel oheň. Vzhlédl a uviděl Lady Blue, která mířila na své oblíbené místočko u krbu. Potom se podíval k Tomu Joeovi, který stál rozpačitě mezi dveřmi. „Tome, hochu,“ řekl. S úsměvem k tomu dodal: „Povídá jsi, že ti nevádí, když tě tu a tam takhle oslovím. Tom Joe pokročil ode

dveří a přistoupil blíž. „To je pravda, pane.“

Ředitel ukázal na židli. „Tak se posad!“

Vzal do ruky tužku, ale hned ji zase položil. V místnosti bylo ticho. Jen oheň v krbu tiše praskal. Pan Kendrick pozoroval mihotavé plameny. Konečně vzhlédl a řekl jemně: „Včera večer jsme si přečetli deník. Určitě ... si dokážeš představit, že nás velmi dojal.“ Tom Joe jen přikývl.

„Zvlášť mé ženy se to velice dotklo. Vždyť tvoji maminku dobře znala a také ji velmi postrádala. Je nám moc líto, že tvoji rodiče tak brzy zemřeli, Thomasi.“ Udělal přestávku a potom pokračoval: „Přesto jsme vděční, že se Ellenino přání alespoň částečně splnilo. Že moje manželka mohla být poslední roky v tvé blízkosti a také, že jsi po všechna ta léta hrál na housle své maminky. Z čeho máme ještě radost, je myšlenka, že tvoji rodiče byli věřící křesťané. Jednou v nebi je zase uvidíš. Nakonec ... to Bůh dělá vždycky dobře.“

„Ano, pane. Totéž jsem si myslel i já.“

Pan Kendrick se lehce předklonil a opřel oba lokty o psací stůl. „Už dlouho si přejeme, aby ses stal členem naší rodiny, Thomasi. Dosud jsme váhali, zda ti to máme říci, protože jsme nevěděli, zda třeba přece jen nemáš vlastní rodinu.“ Díval se na Toma Joea. Jeho oči byly až po okraj plné lásky a náklonnosti, a když pokračoval v řeči, zněl jeho hlas vřele a dobrotivě: „Kdybys chtěl zůstat tady u nás, moje manželka by se o tebe starala jako matka. A já – co bys na to řekl, kdyby se tvůj bývalý ředitel pokusil nahradit ti otce?“

Tom Joe se usmál svým krásným, upřímným úsměvem. „Myslím, pane, že by se mně to líbilo. Vždycky jsem si totiž přál, aby byl můj otec náčelníkem.“

